L.J. SHEN

CUM SĂ FURI O INIMĂ CU UN SĂRUT

Traducere din limba engleză și note de
RALUCA MIHEȘAN

„Este uimitor cât de răspândită este iluzia
că frumusețea echivalează cu binele."[1]

— Lev Tolstoi, *Sonata Kreutzer*

[1] Lev Tolstoi, *Sonata Kreutzer și alte povestiri*, trad. de Ana-Maria Brezuleanu, Magda Achim, Marina Vraciu, Leonte Ivanov, Editura Polirom, Iași, 2012, p. 303.

Pentru Britanny Danielle Christina, Jacquie Czech Martin
și pentru toate femeile puternice din întreaga lume.
Să fim ca ele, să le promovăm și să le susținem.

Se spune că primul sărut trebuie să fie câștigat.

Al meu a fost furat la un carnaval de un tip mascat, arogant și versat, sub cerul orașului Chicago. Aveam 19 ani.

Se spune că jurămintele din ziua nunții sunt sacre.

Dar, în cazul meu, au fost încălcate încă dinainte să ieșim din biserică.

Se spune că inima bate pentru un singur om.

A mea s-a frânt în două și a sângerat pentru doi rivali care s-au luptat pentru ea până în pânzele albe.

I-am fost promisă lui Angelo Bandini, moștenitorul uneia dintre cele mai influente familii mafiote din Chicago. Am fost luată în căsătorie de senatorul Wolfe Keaton, care l-a șantajat pe tatăl meu ca să mă forțeze să mă mărit cu el.

Se spune că poveștile de dragoste adevărată au un final fericit.

Eu, Francesca Rossi, m-am surprins ștergându-mi și rescriindu-mi povestea până la ultimul capitol.

Un sărut.

Doi bărbați.

Trei vieți.

Împletite laolaltă.

Și, prinsă la mijloc între acești doi bărbați, eu trebuia să îl găsesc pe cel care să-mi fie alături până la sfârșitul zilelor.

PROLOG

Cel mai nasol era că eu, Francesca Rossi, aveam întregul viitor încuiat într-o casetă veche de lemn, care nu ieșea cu nimic din comun.

Din ziua în care am aflat — la vârsta de șase ani —, am știut că orice m-ar fi așteptat înăuntru avea fie să mă omoare, fie să mă salveze. Așa că nu-i de mirare că ieri, la răsărit, când soarele și-a făcut apariția pe cer, am decis să-i dau brânci destinului și să deschid caseta.

N-ar fi trebuit să știu unde ținea mama cheia.

N-ar fi trebuit să știu unde ținea tata caseta.

Dar tocmai asta-i hiba când stai toată ziua acasă și te aranjezi până la epuizare, ca să respecți standardele aproape imposibile ale părinților tăi: ai timp — o grămadă.

— Stai locului, Francesca, sau o să te înțep cu acul! se plânse Veronica, aplecată pe lângă mine.

M-am uitat pentru a mia oară la biletul îngălbenit, în timp ce stilista mamei mă ajuta să îmbrac rochia, de parcă eram invalidă. Am memorat cuvintele, încuindu-le într-un sertar al creierului meu la care nu mai avea nimeni acces.

Entuziasmul îmi pompa prin vene ca o piesă de jazz și săgetam cu privirea plină de neastâmpăr prin oglinda din fața mea.

Am împăturit bucata de hârtie cu degetele tremurând și am ascuns-o în decolteu, sub corsetul desfăcut.

Am început să mă plimb în lung și-n lat prin cameră, din cale-afară de nerăbdătoare, făcându-le pe coafeză și pe stilistă să alerge după mine prin dressing.

Sunt Groucho Marx[1] *în* Duck Soup. *Prinde-mă dacă poți.*

Veronica m-a prins de corset, trăgându-mă înapoi la oglindă de parcă eram în lesă.

— Hei, au! m-am burzuluit eu.

— Stai locului, am spus!

Nu era ieșit din comun ca angajații părinților mei să mă trateze ca pe-un pudel răsfățat și bine dresat. Nu că mi-ar fi păsat. Urma să-l sărut pe Angelo Bandini în noaptea asta. Mai exact, aveam de gând să-l las pe *el* să mă sărute *pe mine.*

De un an încoace, de când m-am întors de la școala cu internat din Elveția, unde mă trimiseseră ai mei, mă gândeam în fiecare noapte să mă sărut cu Angelo; aș minți dacă aș spune altceva. Odată ce am împlinit nouăsprezece ani, Arthur și Sofia Rossi au decis să-mi facă oficial intrarea în societatea din Chicago și să mă lase să-mi aleg un viitor soț dintre sutele de bărbați italo-americani afiliați Organizației mafiote. Din noaptea asta avea să înceapă un lanț de evenimente sociale și vizite de curtoazie, dar eu știam deja cu cine vreau să mă mărit.

Mama și tata m-au informat că facultatea nu era în plan pentru mine. Trebuia să mă ocup de găsirea soțului perfect, căci eram singură la părinți și singura moștenitoare a afacerii Rossi. Mereu visasem să fiu prima femeie cu diplomă universitară din familia mea, dar nu eram nici pe departe atât de fraieră încât

[1] Groucho Marx interpretează rolul unui general-dictator în filmul american de comedie *Duck Soup* (1933), regizat de Leo McCarey.

să-i înfrunt. Menajera noastră, Clara, spunea mereu: „Nu trebuie să-ți alegi un bărbat, Frankie. Trebuie doar să-l alegi pe cel potrivit după standardele părinților tăi"

Nu greșea. Am fost crescută într-o colivie aurită. Era spațioasă, dar încuiată, fără îndoială. Dacă aș fi încercat să evadez, ar fi însemnat să risc să mor. Nu-mi plăcea să fiu prizonieră, dar îmi imaginam că era mult mai bine decât moartea. De aceea n-am îndrăznit niciodată să arunc un ochi printre gratiile închisorii mele ca să văd ce e de partea cealaltă.

Tatăl meu, Arthur Rossi, era capul Organizației.

Titlul suna dureros de necruțător pentru un bărbat care îmi împletise părul, mă învățase să cânt la pian și lăcrimase la recitalul meu din Londra, când cântasem la pian în fața a mii de oameni.

Angelo — ai ghicit — era soțul perfect în ochii părinților mei. Atrăgător și incredibil de înstărit. Familia lui deținea aproape toate clădirile din Campusul Universității și cele mai multe erau folosite de tatăl meu pentru numeroasele lui proiecte ilegale.

Îl cunosc pe Angelo de când m-am născut. Ne-am privit crescând, așa cum se deschid florile — domol, dar, în același timp, din ce în ce mai intens. Ne-am petrecut vacanțele luxoase de vară sub supravegherea strictă a rudelor noastre mafiote — bărbați unși oficial membri în mafie — și a bodyguarzilor.

Angelo avea patru frați, doi câini și un zâmbet care îți putea topi înghețata italiană în palmă. Tatăl lui conducea firma de contabilitate care colabora cu familia mea și amândoi ne petreceam vacanțele anuale siciliene în Siracusa.

De-a lungul anilor, am văzut cum buclele blonde și moi ale lui Angelo se închiseseră la culoare și fuseseră îmblânzite de o

tunsoare masculină. Cum ochii lui albaștri sclipitori, de culoarea oceanului, deveniseră mai puțin jucăuși și mai întunecați — călițI, fără îndoială, de lucrurile pe care tatăl lui i le arătase și pe care le învățase. Cum vocea lui se îngroșase, accentul lui italian devenise mai pronunțat și începuse să adauge la silueta lui firavă mușchi, înălțime și încredere. Devenise mai misterios și mai puțin impulsiv. Vorbea mai rar, dar, atunci când o făcea, cuvintele lui mă topeau.

E atât de tragic să te îndrăgostești! Nu-i de mirare că îi face pe oameni așa de triști.

Și dacă eu mă uitam la Angelo de parcă putea să topească înghețata, nu eram singura care se topea sub privirea lui constant îngândurată de fiecare dată când se uita la mine.

Mi se făcea rău când mă gândeam că eu mă întorceam la școala mea catolică pentru fete și el se ducea în Chicago, ca să-și petreacă timpul, să vorbească și să *sărute* alte fete. Dar mă făcuse mereu să mă simt ca *Singura Fată*. Îmi strecura flori în păr, mă lăsa să iau câte o gură din vinul lui, când nu se uita nimeni, și ochii îi sclipeau vioi ori de câte ori vorbeam. Când frații lui mai mici mă tachinau, el îi trăgea de urechi și le spunea s-o șteargă. Și, în fiecare vară, găsea o modalitate ca să rămânem singuri o clipă și să-mi sărute vârful nasului.

— *Francesca Rossi, ești chiar și mai frumoasă decât vara trecută.*

— *Mereu spui asta.*

— *Și mereu vorbesc serios. Nu-mi stă în obicei să arunc vorbe în vânt.*

— *Atunci, spune-mi ceva important.*

— *Tu, zeița mea, o să-mi fii într-o bună zi soție.*

Mă agățam de fiecare amintire, din fiecare vară, de parcă era o grădină secretă, pe care o păzeam cu afecțiune tăinuită și o udam până când creștea ca una din povești.

Mai mult decât atât, îmi aminteam cum, în fiecare vară, îmi țineam respirația până când el se furișa ba în camera mea, ba în magazinul la care mă duceam eu, ba la copacul sub care citeam. Cum începuse să prelungească „momentele" noastre pe măsură ce anii treceau și intram în adolescență, urmărindu-mă cu amuzament neascuns cum încercam și dădeam greș să mă port cu un băiat, când eram *doar* o fată.

Am băgat și mai adânc biletul în sutien, tocmai când Veronica își înfigea degetele cărnoase în pielea mea de culoarea fildeșului, apucând corsetul din ambele părți și strângându-l în jurul taliei.

Să mai ai nouăsprezece ani și să fii din nou superbă! declamă ea, teatral.

Și a strâns atât de aprig șireturile bej din mătase, încât mi s-a tăiat răsuflarea.

Doar familiile italiene, cu sânge albastru, din Organizație se mai foloseau de stiliști și de menajere ca să se pregătească pentru un eveniment. Dar, după părinții mei, noi eram Casa de Windsor[1].

— Îți amintești de vremurile alea, Alma?

Coafeza pufni în râs, prizându-mi bretonul pe o parte, în timp ce îmi termina de aranjat cocul ondulat.

— Draga mea, nu te mai împăuna. La nouăsprezece ani, erai frumoasă ca o felicitare Hallmark. Francesca, aici de față, este *Crearea lui Adam*[2]. Nici nu se compară.

Simțeam că iau foc de rușine. Mă gândeam că oamenilor le plăcea ce vedeau atunci când se uitau la mine, dar eram îngrozită de ideea de frumusețe. Avea multă putere, dar îți putea

[1] Familia regală domnitoare din Regatul Unit și din teritoriile Commonwealthului.

[2] *Crearea lui Adam* este o pictură a lui Michelangelo de pe plafonul Capelei Sixtine, realizată între anii 1511-1512.

scăpa ușor printre degete. Un cadou frumos ambalat, pe care aveam să-l pierd într-o bună zi. Nu voiam să-l deschid sau să-l las să mă seducă. Mi-ar fi fost și mai greu să mă despart de el.

Singura persoană care îmi doream să-mi observe apariția la balul mascat de la Institutul de Artă din Chicago era Angelo. Tema galei era *Zei și zeițe din mitologiile greacă și romană*. Știam că majoritatea femeilor își vor face apariția ca Afrodita sau Venus. Sau Hera sau Rhea, dacă le lovea originalitatea. Dar nu eu. Eu eram Nemesis, zeița răzbunării. Angelo mă numea mereu o zeiță și, în seara asta, aveam să-mi justific numele de alint făcându-mi apariția costumată în cea mai puternică zeiță dintre toate.

S-ar putea să pară prostesc ca în secolul XXI să vrei să te măriți, la nouăsprezece ani, într-o căsătorie aranjată, dar, în Organizație, cu toții respectam tradiția. A noastră se întâmpla să fie bine înrădăcinată în anii 1800.

— Ce scria în bilet?

Veronica îmi prindea în spate o pereche de aripi negre, din mătase, după ce îmi pusese rochia. Era o rochie fără bretele, de culoarea cerului de vară, cu scoici albastre magnifice din organza. Tulul atârna jumătate de metru în spatele meu, închipuind un ocean la picioarele menajerelor mele.

— Știi tu, cel pe care l-ai îndesat în corset ca să-l păstrezi în siguranță.

Chicoti, punându-mi cerceii în formă de pene de aur în urechi.

— Biletul ăsta, am zâmbit eu, întâlnindu-i privirea în oglinda din fața noastră și atingându-mi pieptul cu mâna, este începutul vieții mele.

CAPITOLUL UNU

Francesca

— Nu știam că Venus avea aripi.

Angelo mi-a sărutat mâna în fața Institutului de Artă din Chicago. Mi s-a strâns inima auzindu-i remarca, înainte să-mi pot ascunde dezamăgirea. Mă tachina, numai. Și, în plus, era atât de chipeș în costum, încât i-aș fi putut ierta orice greșeală, mai puțin o crimă cu sânge rece.

Bărbații, spre deosebire de femeile de la bal, purtau smochinguri și măști care le acopereau doar jumătate din față. Angelo își asortase la costum o mască venețiană cu frunze aurii care îi ascundea aproape toată fața. Părinții noștri făceau schimb de amabilități și complimente, în timp ce noi stăteam față în față, sorbind din ochi fiecare [illegible] centimetru de piele unul altuia. Nu i-am explicat costumul meu de Nemesis. Aveam timp — o viață întreagă — ca să discutăm despre mitologie. Trebuia doar să mă asigur că în seara asta vom avea un alt moment de neuitat. Doar că, de data asta, când se va apleca să-mi sărute nasul, aveam să-mi ridic capul și să-mi pecetluiesc buzele, și viața, cu ale lui.

Sunt Cupidon și trag cu arcul drept în inima lui Angelo.

— Ești și mai frumoasă decât ultima oară când te-am văzut

Angelo și-a pus o mână peste pieptarul smochingului, acolo unde îi bătea inima, în semn de capitulare. Toată lumea din jurul nostru amuțise și eu i-am observat pe tații noștri uitându-se cu subînțeles, conspirativ, unul la altul.

Două familii italo-americane influente, bogate și cu legături foarte strânse.

Don Vito Corleone ar fi fost mândru.

— M-ai văzut acum o săptămână, la nunta Giannei.

M-am luptat cu tentația de a-mi umezi buzele, în timp ce Angelo mă privea fix în ochi.

— Îți stă bine la nunți, dar știi ce ți s-ar potrivi și mai bine? Să te am doar pentru mine, a spus el, făcându-mi inima să bată cu putere.

Apoi s-a întors spre tatăl meu:

— Domnule Rossi, pot s-o conduc pe fiica dumneavoastră la masă?

Tata m-a apucat de umăr, din spate. Eram doar vag conștientă de prezența lui, învăluită în ceața deasă a euforiei în care pluteam.

— Ține-ți mâinile la vedere.

— Întotdeauna, domnule.

Angelo și cu mine, braț la braț, l-am urmat pe unul dintre zecile de ospătari, care s-a oferit imediat să ne conducă la locurile noastre, la o masă acoperită cu aur și pregătită frumos, cu porțelanuri fine, negre. Angelo s-a aplecat și mi-a șoptit la ureche:

— Sau, cel puțin, până ești oficial a mea.

Familiile Rossi și Bandini fuseseră așezate, spre dezamăgirea mea, la câteva locuri depărtare una de cealaltă. Dar nu eram surprinsă. Tatăl meu era în centrul atenției la fiecare petrecere și dădea bani frumoși ca să aibă parte de cele mai bune locuri

oriunde mergea. Vizavi de mine, Preston Bishop, guvernatorul statului Illinois, și soția lui se agitau cu lista de vinuri în față. Dincolo de ei stătea un bărbat pe care nu-l cunoșteam. Purta o mască simplă, complet neagră, și un smoching care trebuie să fi costat o avere, după materialul prețios și croiala impecabilă. Era așezat lângă o blondă vorbăreață, într-o rochie albă, de mătase franțuzească. Una dintre zecile de Venus costumate la fel.

Bărbatul părea plictisit de moarte. Își învârtea whisky-ul în pahar, ignorând-o pe femeia frumoasă de alături. Când ea a încercat să se aplece spre el să-i vorbească, el a întors capul în partea cealaltă și și-a verificat telefonul, înainte să-și piardă interesul pentru absolut tot și să-și țintească privirea în peretele din spatele meu.

Un junghi de tristețe m-a săgetat. Blonda merita mai mult decât îi oferea el. Mai mult decât un bărbat distant, cu aură sumbră, care îți dădea fiori reci pe șira spinării fără măcar să se uite la tine.

Pun pariu că el ar putea să țină înghețata să nu se topească zile în șir.

— Pare să existe o atracție reciprocă între tine și Angelo, a remarcat tata, uitându-se la coatele mele, proptite pe masă.

Mi-am luat imediat coatele de pe masă, zâmbind politicos.

— Este drăguț!

Aș fi spus „mișto", dar tata nu suporta deloc argoul modern.

— Se potrivește în schema generală, a adăugat tata. M-a întrebat dacă te poate scoate în oraș, săptămâna viitoare, și eu am acceptat. Sub supravegherea lui Mario, desigur.

Desigur. Mario era unul dintre zecile de ciraci ai tatălui meu. Era plin de mușchi, dar fără pic de creier. Aveam eu o presimțire că, în seara asta, tata n-avea de gând să mă lase să ies din raza

lui vizuală, tocmai pentru că știa că eu și Angelo ne înțelegeam puțin cam prea bine. În general, tata mă susținea, dar ținea cu lucrurile să fie făcute într-un anumit fel. Într-un fel care mul-tora de vârsta mea li s-ar fi părut rumpoiat, aproape barbar. Nu eram fraieră. Știam că mi-aș asigura o groapă pentru că nu mă zbăteam pentru dreptul meu la educație și la o profesie renta-bilă. Știam că *eu* ar trebui să decid cu cine vreau să mă mărit.

Dar știam și că e fie cu tata, fie sunt pe cont propriu. Prețul evadării era să-mi părăsesc familia — și familia era întreaga mea lume.

În afară de tradiție, Organizația din Chicago era foarte dife-rită de versiunea zugrăvită în filme. Fără alei dosnice, dependenți de droguri dezgustători și înfruntări sângeroase cu poliția. În zilele noastre, totul se învârtea în jurul spălării de bani, achizi-țiilor și repunerii în circulație. Tatăl meu curta deschis poliția, socializa cu politicieni de top și chiar ajutase FBI-ul să prindă niște suspecți faimoși.

De fapt, tocmai de aceea ne aflam aici, în seara asta. Tata fusese de acord să doneze o sumă exorbitantă unei fundații de caritate care urmărea să-i ajute pe tinerii cu probleme să obțină studii superioare.

Oh, ironie, prietena mea credincioasă.

Îmi înmuiam buzele în paharul cu șampanie și mă holbam din celălalt capăt al mesei la Angelo, care întreținea o conversație cu o fată pe nume Emily. Tatăl ei deținea cel mai mare stadion de baseball din Illinois. Angelo îi spunea că urma să se înscrie la un program de masterat la Northwestern și să se alăture fir-mei de contabilitate a tatălui său. Adevărul era că urma să spele bani pentru tatăl meu și să servească Organizația tot restul

vieții lui. Eram absorbită de conversația lor, când guvernatorul Bishop mi-a solicitat atenția:

— Și tu, micuță Rossi? Ești la facultate?

Toată lumea din jurul nostru discuta și râdea, cu excepția necunoscutului din fața mea. Continua să-și ignore partenera, preferând să-și bea băutura și neluând în seamă telefonul, care semnala primirea a cam o sută de mesaje pe minut. Acum se uita la mine, dar mi se părea că se uită *prin* mine. M-am întrebat, într-o doară, câți ani avea. Părea mai în vârstă decât mine, dar nu la fel de bătrân ca tata.

— Eu? am zâmbit afabil, deși m-am încordat toată.

Mi-am netezit șervetul în poală. Manierele mele erau fără cusur și eram foarte pricepută la conversații fără miză. Învățasem latina, regulile de comportament social și noțiuni de cultură generală la școală. Puteam să întrețin o discuție cu oricine — de la lideri mondiali până la o bucată de gumă mestecată.

— Oh, am absolvit liceul de un an. Acum încerc să cunosc cât mai multă lume aici, în Chicago.

— Cu alte cuvinte, nici nu lucrezi, nici nu studiezi, comentă sec necunoscutul din fața mea, dându-și paharul peste cap și aruncând un zâmbet răutăcios în direcția tatălui meu.

Am simțit că mi se înroșesc urechile, clipind spre tata ca să-mi sară în ajutor. Probabil nu auzise, căci lăsă remarca să treacă pe lângă el.

— Doamne! murmură femeia blondă, roșind.

Bărbatul îi făcu semn să tacă.

— Suntem între prieteni. N-ar divulga nimeni asta.

Să divulge asta? Cine naibii era el?

Mi-am îndreptat spatele, luând o gură de șampanie.

— Mai sunt și alte lucruri pe care le fac, desigur.

— Roagă-te, împărtășește-le cu noi, mă tachină el cu o pretinsă fascinație.

Toată lumea de pe partea noastră a mesei tăcu. Era o liniște încruntată. Genul de liniște care anunța un moment penibil.

— Îmi plac actele de caritate...

— Asta nu e o activitate. Ce *faci* tu, mai exact?

Verbe, Francesca. Gândește-te la verbe.

— Călăresc și îmi place să grădinăresc. Cânt la pian. Eu... ăăă, merg la cumpărături pentru lucrurile de care am nevoie.

Înrăutățeam situația și o știam. Dar el nu-mi dădea voie să îndrept conversația spre alt subiect și nu intervenea nimeni să mă salveze.

— Astea sunt hobby-uri și îndeletniciri de lux. Care e contribuția ta la societate, domnișoară Rossi, în afară de a susține economia Statelor Unite cumpărând suficiente haine cât să îmbraci toată America de Nord?

S-au auzit clinchetele tacâmurilor pe porțelanurile fine. O femeie scoase o exclamație. Frânturile de conversație se opriră complet.

— Destul! șuieră tatăl meu, cu voce glacială și ochi inexpresivi.

Eu am tresărit, dar bărbatul cu mască a rămas neclintit, drept și oarecum amuzat de turnura conversației.

— Tind să fiu de acord, Arthur. Cred că am aflat tot ce e de știut despre fiica ta. Și în doar un minut, unde mai pui.

— Ți-ai uitat datoriile politice și publice acasă, deopotrivă cu manierele? îi făcu observație tatăl meu, întotdeauna manierat.

Bărbatul zâmbi crud.

— Din contră, domnule Rossi. Cred că mi le amintesc destul de clar, spre dezamăgirea dumneavoastră viitoare.

Preston Bishop și soția lui au destins, apoi, atmosfera, punându-mi mai multe întrebări despre educația mea în Europa, despre recitalurile mele și despre ce voiam să studiez (botanica, nu eram atât de toantă cât să le spun că nu se punea problema să merg la facultate). Părinții mei îmi admirau manierele fără cusur și zâmbeau. Chiar și femeia de lângă necunoscutul nepoliticos a încercat să se alăture conversației, vorbind despre excursia ei în Europa de după absolvirea liceului. Era jurnalistă și călătorise peste tot. Dar, oricât de amabilă era toată lumea, tot nu puteam să trec peste teribila umilire la care mă supusese partenerul ei cu limbă ascuțită, care — apropo — se întorsese la cercetatul amănunțit al paharului său reumplut, cu o expresie care-i trăda plictiseala.

Am cântărit în minte dacă să-i spun că nu are nevoie de o altă băutură, dar că un specialist ar putea face minuni.

După cină, a venit timpul pentru dans. Toate femeile din sală aveau câte un carnet de dans cu numele celor care licitaseră, pentru o sumă nedezvăluită, favorul unui dans cu ele. Întreg profitul era direcționat către acțiuni de caritate.

Am mers să-mi verific carnetul de pe masa lungă, pe care erau scrise toate numele femeilor participante. Inima mi-a luat-o la goană când am zărit numele lui Angelo. Dar bucuria mi-a fost rapid înlocuită de groază. Carnetul meu era plin de nume cu sonorități italiene, mult mai multe decât în celelalte împrăștiate în jurul lui, așadar cel mai probabil urma să-mi petrec restul serii dansând până n-aveam să-mi mai simt picioarele. Complicat să strecor într-un asemenea program un sărut cu Angelo!

Primul meu dans a fost cu un judecător federal. Al doilea, cu un filfizon italo-american din New York, care mi-a declarat că

venise special să vadă dacă zvonurile despre frumusețea mea erau adevărate. Mi-a sărutat tivul rochiei ca un duce medieval, înainte ca prietenii lui să-l ia pe sus și să-l ducă înapoi la masa lor. *Te rog, nu-i cere voie tatălui meu să mă scoți la o întâlnire*, am gemut, în sinea mea. Părea genul de bogătaș care avea să-mi facă viața un fel de versiune a filmului *Nașul*[1]. Al treilea dans a fost cu guvernatorul Bishop, iar al patrulea, cu Angelo. Deși a fost un vals relativ scurt, am încercat să nu-mi pierd buna dispoziție.

— Iată-te! a spus Angelo radios, apropiindu-se de mine și de guvernator, pentru a mă prelua.

Candelabrele atârnau de tavan și podeaua de marmură răsuna sub tocurile dansatorilor. Angelo își aplecase capul spre mine, îmi luase o mână într-a lui și o așezase pe cealaltă pe talia mea.

— Ești frumoasă. Și mai frumoasă decât acum două ore, a șoptit el.

Am simțit răsuflarea lui caldă învăluindu-mă și niște aripioare catifelate de fluturași în capul pieptului.

— Mă bucur să aflu, fiindcă nu pot să respir în chestia asta.

Am râs, ochii mei căutându-i cu disperare pe ai lui.

Știam că nu mă putea săruta chiar în clipa aceea și un val de panică mi-a înecat fluturașii. Dacă nu izbuteam să rămânem singuri nicio clipă? Atunci biletul din corset ar fi fost inutil.

Caseta asta de lemn fie o să mă salveze, fie o să mă omoare.

— Mi-ar plăcea să-ți fac respirație gură la gură, oricând ți s-ar tăia răsuflarea.

---

[1] În original, *The Godfather*, film american din 1972, în regia lui Francis Ford Coppola, despre ascensiunea, declinul și succesiunea unei familii mafiote în SUA.

M-a privit și am văzut cum i se pune un nod în gât.

— Dar aș începe cu o simplă întâlnire, săptămâna viitoare, dacă ești interesată.

— Sunt interesată, am răspuns mult prea repede.

A râs și și-a sprijinit fruntea de-a mea.

— Ai vrea să știi când?

— Când o să ieșim? am întrebat cu prostește.

— Și asta. Vineri, apropo. Dar mă refeream la momentul în care mi-am dat seama că ai să fii soția mea, spuse el, fără să se gândească de două ori.

Abia am mai putut să dau din cap. Îmi venea să plâng. Simțeam că mă strânge și mai tare de talie. Mi-am dat seama că-mi pierdusem echilibrul.

— Era vara în care împliniseși șaisprezece ani. Eu aveam douăzeci. Am pus ochii pe tine încă de mică! râse el. Ajunseserăm târziu la cabana noastră din Sicilia. Îmi căram valiza pe promenada de-a lungul râului ce trecea prin fața cabanelor noastre învecinate. Tu împleteai o coroniță de flori, pe ponton. Zâmbeai atât de frumos, încât n-am vrut să rup vraja și să-ți vorbesc. Apoi o pală de vânt ți-a furat florile și le-a împrăștiat peste tot. N-ai ezitat nicio clipă. Ai sărit cu capul înainte în râu și ai recuperat fiecare floare, deși știai că n-aveau să supraviețuiască. De ce ai făcut asta?

— Era ziua mamei, am recunoscut. Exclus să dau greș, trebuia să reușesc. Apropo, coronița a ieșit foarte frumoasă.

Privirea mea a lunecat spre spațiul inutil dintre piepturile noastre.

— Exclus să dau greș, trebuia să reușesc, repetă Angelo gânditor.

— M-ai sărutat pe nas, în antreul acelui restaurant, am menționat.

— Îmi amintesc.

— Ai de gând să-mi furi o sărutare în noaptea asta? l-am întrebat.

— N-aș fura niciodată de la tine, Frankie. Aș cumpăra o sărutare de la tine la preț întreg, plătind până la ultimul bănuț, îmi făcu el cu ochiul. Dar mi-e teamă că o să fim nevoiți să amânăm — tu ai un program incredibil de încărcat și eu sunt obligat să socializez cu toți mafioții care au avut norocul să fie invitați la chestia asta. Nu-ți face griji, am vorbit deja cu Mario. O să-i ofer un bacșiș generos ca să nu se grăbească, vineri, să ia mașina noastră de la valet.

Acum eram îngrozită de-a dreptul. Dacă nu mă săruta în seara asta, atunci previziunea din bilet avea să se ducă pe apa sâmbetei.

— Te rog? am încercat să zâmbesc mai voios, ca să-mi maschez frica sub entuziasm. Mi-ar prinde bine o pauză, mă dor picioarele.

Își mușcă buza și râse.

— Câte aluzii sexuale, Francesca!

Nu știam sigur dacă voiam să plâng de disperare sau să țip de frustrare. Probabil ambele. Cântecul încă nu se terminase și noi încă valsam, unul în brațele celuilalt, vrăjiți, când am simțit o mână fermă și puternică pe spatele meu dezgolit.

— Cred că e rândul meu, a răsunat o voce groasă.

M-am întors încruntată, doar ca să dau nas în nas cu bărbatul nepoliticos cu mască neagră. Se holba la mine.

Era înalt — peste un metru nouăzeci —, cu părul negru ca smoala și zbârlit, frezat de mâna unui maestru. Era zvelt, dar

bine făcut și cu umerii lați. Ochii lui erau cenușii, migdalați și amenințători, iar maxilarul, cam prea puternic, îi încadra buzele arcuite perfect, conferindu-i înfățișării cam prea frumoase un aer de duritate. Avea un surâs disprețuitor și impersonal, pe care îmi venea să i-l șterg de pe față cu o palmă. Era, evident, încă amuzat de ceea ce considerase el o sumă de prostii pe care le spusesem la masă.

Cu siguranță, eram în centrul atenției, căci jumătate dintre oamenii din sală ne urmăreau cu interes. Femeile se uitau la el ca niște rechini flămânzi într-un acvariu. Bărbații ne priveau înveseliți.

— Vezi unde îți pui mâinile, se răsti la el Angelo, când melodia se schimbă și nu mă mai putea ține în brațele lui.

— Vezi-ți de treaba ta.

— Ești sigur că figurezi pe carnetul meu?

M-am întors spre pretendent cu un zâmbet politicos, dar distant. Eram încă dezorientată după schimbul de replici cu Angelo, când necunoscutul mă lipi de corpul lui puternic și-și apăsă o mână posesivă pe spatele meu mai jos decât era acceptabil. Încă un pic și mă lua de fund.

— Răspunde-mi! am șoptit furioasă.

— Eu am licitat cel mai mult de pe carnetul tău, răspunse el, sec.

— Sumele sunt anonime. N-ai de unde ști cât au plătit alții.

Am strâns buzele, în efortul de a nu țipa la el.

— Știu că nici măcar nu se apropie de valoarea adevărată a acestui dans.

De ne-cre-zut!

Am început să valsăm în jurul sălii. Celelalte cupluri nu doar că se învârteau și se amestecau în vâltoare, dar ne aruncau și

niște priviri pline de invidie. Priviri languroase, lipsite de jenă, ceea ce îmi dădea de înțeles că blonda cu care venise la carnaval nu era soția lui. Și că poate eram eu atracția principală în Organizație, dar bărbatul insolent era, de asemenea, foarte curtat.

Eram țeapănă în brațele lui, dar el nu părea să bage de seamă — ori să-l deranjeze. Știa să valseze mai bine decât cei mai mulți bărbați, dar era tehnic și îi lipseau căldura și zburdălnicia lui Angelo.

— Nemesis.

Mă luă prin surprindere, dezbrăcându-mă lacom din priviri.

— Împarte bucurie și cântărește suferința. Pare în contradicție cu fata docilă, cu care s-au întreținut la masă Bishop și nevasta lui cu față de cal.

M-am înecat. Tocmai a spus că soția guvernatorului are față de cal? Și că *eu* sunt docilă? Mi-am întors privirea, ignorând parfumul lui seducător și felul în care se simțea corpul său de marmură.

— Nemesis este simbolul meu spiritual. Ea a fost cea care l-a atras pe Narcis lângă un izvor, unde și-a văzut propria reflecție și a murit din cauza vanității. Mândria este o boală cumplită.

I-am zâmbit ironic.

— Unii dintre noi ar putea beneficia dacă s-ar molipsi.

Își arătă dinții albi și drepți.

— Aroganța este o boală. Compasiunea este leacul. Majoritatea zeilor n-o plăceau pe Nemesis, dar asta doar din cauză că avea tărie de caracter.

— Și tu ai?

Ridică întrebător o sprânceană neagră.

— Dacă am...?

Am clipit. Mi s-a dus zâmbetul amabil pe care mă chinuisem să-l afișez. Individul era și mai grosolan când eram singuri.

— Tărie de caracter, adăugă el.

Se uita la mine atât de intens și de intim, încât mi se păru că-mi pune sufletul pe jar. Voiam să mă desprind din strânsoarea lui și să sar într-o piscină plină cu gheață.

— Sigur că am! m-am încordat toată. Unde ți-s manierele? Ai fost crescut de coioți?

— Dă-mi un exemplu, spuse el, ignorându-mi remarca isteață.

Am încercat să mă îndepărtez de el, dar m-a tras înapoi. Sala de bal ostentativ împodobită deveni un simplu fundal și, chiar dacă începusem să observ că bărbatul cu mască era neobișnuit de frumos, comportamentul lui urât rămăsese singurul lucru care ieșea în evidență.

Sunt o luptătoare și o doamnă... o persoană cu capul pe umeri care se poate descurca și cu acest ins îngrozitor.

— Chiar îl plac pe Angelo Bandini.

Am tăcut și mi-am mutat privirea spre masa la care era așezată familia lui Angelo. Tatăl meu stătea la câteva scaune distanță și ne urmărea cu o privire glacială, înconjurat de mafioți care pălăvrăgeau între ei.

— Vezi tu, în familia mea, avem o tradiție care datează de zece generații încoace. Înainte de nuntă, o mireasă din familia Rossi trebuie să deschidă o casetă de lemn — sculptată și făcută de o vrăjitoare care a trăit în satul străbunilor mei italieni — și să citească trei bilețele care-i sunt adresate de ultima fată Rossi pe cale să se mărite. E un fel de combinație între un farmec de noroc, un talisman și puțină clarviziune. În seara asta, am furat caseta și am deschis un bilețel, ca să dau un brânci destinului.

Spunea că aveam să fiu sărutată de dragostea vieții mele și, ei bine...

Mi-am mușcat buza, aruncând o privire pe sub gene spre scaunul gol al lui Angelo. Partenerul meu de dans continua să se uite la mine cu stoicism, de parcă eram un film străin pe care nu-l putea înțelege.

— Am de gând să-l sărut în seara asta.

— Asta e tăria ta de caracter?

— Atunci când doresc ceva, mă ambiționez să reușesc.

Și-a încrețit fruntea cu superioritate, de parcă ar fi voit să spună că eram complet imbecilă. L-am privit drept în ochi. Tata mă învățase că pe un astfel de om trebuia să-l înfrunt, nu să fug de el. Dar el? El avea să mă vâneze.

Da, cred în tradiția aia.

Nu, nu-mi pasă ce părere ai tu.

Și-atunci mi-am dat seama că, de-a lungul serii, îi oferisem pe tavă povestea întregii mele vieți și nici măcar nu-l întrebasem cum îl cheamă. Nu că voiam să-l știu, dar bunele maniere cereau ca măcar să mă prefac că sunt interesată.

— Am uitat să te întreb cine ești.

— Asta pentru că nu ți-a păsat.

M-a privit la fel de taciturn. Ceea ce era paradoxul plictiselii crunte. Am înghițit observația, pentru că era adevărată.

— Sunt senatorul Wolfe Keaton, rosti tăios.

— Nu ești cam tânăr să fii senator?

I-am făcut complimentul ca să văd dacă puteam să dezgheț stratul gros de nesimțire cu care se înconjurase. Unii au nevoie doar de o îmbrățișare strânsă. Mda, în jurul gâtului. Hei, stai, de fapt mă gândeam să-l sugrum. Nu-i același lucru.

— Am treizeci de ani, împliniți în septembrie. Am fost ales în noiembrie.

— Felicitări!

D-aia nu mai pot eu.

— Trebuie să fii încântat.

— Nici n-ai idee.

Mă trase și mai aproape, lipindu-mi și mai mult corpul de-al lui. Mi-am dres glasul.

— Pot să-ți pun o întrebare personală?

— Doar dacă pot face și eu același lucru, replică el.

M-am gândit puțin.

— Da, poți.

Înclină din cap, dându-mi permisiunea să continui.

— De ce ai vrut să dansezi cu mine, ca să nu mai menționez faptul că ai plătit bani frumoși pentru această plăcere suspectă, dacă în realitate crezi că tot ce reprezint eu e superficial și lipsit de gust?

Pentru prima oară, ceva ce semăna cu un zâmbet îi străbătu fața. Nu părea deloc natural, aproape o iluzie. Am tras concluzia că nu-i stătea în fire să râdă des. Sau vreodată.

— Am vrut să văd cu ochii mei dacă zvonurile despre frumusețea ta erau adevărate.

Iarăși asta. M-am abținut să-l calc pe picior. Bărbații sunt niște ființe atât de simple. Dar, mi-am spus în sinea mea, Angelo crezuse că eram frumoasă și *înainte*. Când încă aveam aparat dentar, nasul și obrajii acoperiți de pistrui și un păr indisciplinat, șaten-șters, pe care urma să învăț cum să-l stăpânesc.

— E rândul meu, spuse el, fără să-și exprime verdictul în privința aspectului meu. Ai ales deja numele pentru copiii pe care o să-i ai cu Bangini?

Era o întrebare ciudată, cu care voia, fără îndoială, să râdă de mine. Am vrut să mă întorc și să plec de lângă el, chiar în clipa aceea. Dar muzica începuse să se stingă și mi s-a părut o prostie să abandonez o confruntare care oricum avea să se termine curând. În plus, tot ce-mi ieșea pe gură părea să-l deranjeze. De ce să ratez o lovitură perfectă?

— Îl cheamă *Bandini*. Și, da, am ales: Christian, Joshua și Emmaline.

Bine, recunosc, s-ar putea să le fi ales și sexele. Asta se întâmpla când aveai prea mult timp la dispoziție.

Acum străinul cu mască zâmbea. Dacă nu mi-ar fi clocotit furia în vene, poate că aș fi putut să-i apreciez igiena orală demnă de reclame. În loc să-și aplece capul și să-mi sărute mâna, așa cum menționa broșura balului mascat că este obligatoriu, el făcu un pas în spate și mă salută în derâdere.

— Îți mulțumesc, Francesca Rossi.

— Pentru dans?

— Pentru perspectivă.

Noaptea a devenit din ce în ce mai nesuferită după dansul blestemat cu senatorul Keaton. Angelo stătea la masă cu un grup de bărbați, prinși într-o ceartă aprinsă, în timp ce eu eram aruncată în brațele unora și altora, melodie după melodie, socializând, zâmbind și pierzându-mi speranța și sănătatea mintală. Nu puteam să cred cât de absurdă era situația. Furasem caseta de lemn de la mama — singurul lucru pe care îl furasem vreodată — ca să-mi citesc biletul și-mi adunasem curajul ca să-i arăt lui Angelo ce simțeam pentru el. Dacă nu avea să mă sărute în seara asta — dacă *nimeni* nu avea să mă sărute —, oare asta însemna că eram condamnată să trăiesc o viață lipsită de dragoste?

După trei ore de la începerea balului, am reușit să mă strecor pe ușa din față a muzeului, să mă așez pe treptele late din beton și să respir aerul proaspăt al nopții de primăvară. Ultimul meu partener de dans fusese nevoit să plece mai devreme, spre norocul meu, căci soția lui intrase în travaliu.

Mi-am cuprins trupul cu brațele, înfruntând stoic vântul din Chicago și râzând trist fără vreun motiv. Un taxi galben apăru de după clădirile înalte și un cuplu strâns îmbrățișat se îndreptă, mergând cherchelit, în zigzag, spre destinație.

Clic.

Parcă a pus cineva întreg universul pe pauză. Felinarele de-a lungul străzii s-au stins pe neașteptate și toată lumina din jur a dispărut.

Era nefiresc de frumos; singura lumină vizibilă era secera lunii, argintie și singuratică, deasupra capului. Am simțit cum un braț îmi cuprinde talia, din spate. Atingerea era încrezătoare și puternică, înconjurându-mi corpul de parcă posesorul brațului o studiase înainte.

Ani de-a rândul.

M-am întors. Am dat cu ochii de masca de bal a lui Angelo, aurie cu negru, uitându-se la mine. Mi s-a tăiat respirația, am simțit cum mă topesc de ușurare și m-am lăsat în brațele lui.

— Ai venit, am șoptit eu.

Cu degetul mare mi-a mângâiat obrazul. A dat din cap, o încuviințare mută.

Da.

S-a aplecat și și-a lipit buzele de ale mele. Inima mi-a tresăltat, aproape chiuind de bucurie.

Nu se poate. Chiar se întâmplă.

L-am apucat de revere, trăgându-l mai aproape. Îmi imaginasem sărutul nostru de nenumărate ori, dar nu mă așteptasem să-l simt astfel. Să aibă gust de acasă. De oxigen. Gust de pentru totdeauna. Buzele lui pline s-au mișcat ușor peste ale mele, i-am simțit aerul cald al răsuflării, în timp ce îmi cerceta, tatonând, mușcând, buza de jos, înainte să-mi revendice gura, plecându-și capul într-o parte și plonjând într-un sărut sălbatic. Și-a deschis gura, trecându-și vârful limbii peste limba mea. I-am răspuns la fel. M-a strâns și mai aproape, devorându-mă încet și pasional, cu mâna pe spatele meu, gemând de parcă eram singura sursă de apă din deșert. Am gemut și eu și i-am explorat gura, deși nu aveam niciun pic de experiență, simțindu-mă stingherită, excitată și, cel mai important, liberă.

Liberă. În brațele lui. Există ceva care să te facă să te simți mai liberă decât sentimentul că ești iubită?

M-am legănat în siguranța brațelor lui, sărutându-l timp de alte trei minute, înainte ca simțurile să-mi răzbată până la creierul încețoșat. Avea gust de whisky și nu de vinul pe care Angelo îl băuse toată noaptea. Era mult mai înalt decât mine — mai înalt și decât Angelo —, chiar dacă nu cu mult. Apoi mă lovi mirosul aftershave-ului său și mi-am amintit de ochii reci și cenușii ca pietrele de râu, forța brută și senzualitatea crudă care mă scoseseră din minți. Am tras încet aer în piept și am simțit cum iau foc.

Nu.

M-am smuls din sărutare și m-am împiedicat de-o treaptă. El mă apucă de încheietură și mă smuci îndărăt ca să nu cad, dar nu făcu niciun efort ca să reia sărutul.

— Tu! am strigat, cu voce tremurătoare.

Ca la un semnal, exact în clipa aceea lebiniele au revenit la viață, iluminându-i fața colțuroasă.

Angelo avea obrajii și pomeții unor sculpturi. Bărbatul ăsta era numai unghiuri și colțuri. Cu siguranță nu semăna întru nimic cu iubitul meu, chiar și cu mine pe față.

Cum tăcuse asta? De ce o făcuse? Mi-a umplut ochii de lacrimi, dar mi le-am ținut în frâu. Nu voiam să-i dau acestui necunoscut satisfacția de a mă vedea năruindu-mă.

Cum îndrăznește? am întrebat încet, mușcându-mi interiorul obrajilor până când gustul de sânge cald îmi umplu gura, împiedicându-mă să țip.

Făcu un pas înapoi, dându-și jos mănușa lui Angelo. Dumnezeu știe cum puse mâna pe ea, și o azvârli pe scări de parcă era contaminată. Fața lui fu dezvelită precum o lucrare de artă. Brutală și intimidantă, îmi impuse atenție. Am făcut și eu un pas în lateral, mărind distanța dintre noi.

— Cum? Cu ușurință.

Era atât de disprețuitor; flirta fără nicio considerație.

— O fată deșteaptă ar fi întrebat, în schimb, *de ce*.

— De ce? am pufnit batjocoritor, refuzând să mă gândesc ce se întâmplase în ultimele cinci minute.

Fusesem sărutată de altcineva. Angelo — potrivit tradiției familiei — nu avea să fie dragostea vieții mele. Pe de altă parte, ticălosul ăsta...

Acum a fost rândul lui să facă un pas în lături. Umerii lui lați blocaseră intrarea în muzeu, așa că nu văzusem cine stătea acolo, cu umerii căzuți, cu gura căscată, fără mască și urmărea siderat scena.

Angelo aruncă o singură privire la buzele mele umflate, se întoarse și intră înapoi, cu Emily alergând după el.

Wolfe, odată ce renunțase la orice deghizament, urca scările, cu spatele la mine. Când ajunse în dreptul ușilor, ieși partenera lui, parcă la comandă. Wolfe îi oferi brațul și o conduse în josul scărilor, fără a mă învrednici cu vreo privire, în timp ce eu mă prăbușeam neputincioasă pe scările de beton. Am auzit-o pe fată murmurând ceva, răspunsul lui sec și râsul ei răsunând prin aer ca un clopoțel de vânt.

Pe când portiera limuzinei se trânti în urma lor, buzele mă usturau atât de tare, încât a trebuit să mi le ating ca să mă asigur că nu le dăduse foc. Pana de curent nu fusese accidentală. El o provocase.

Tăiase curentul. Îmi tăiase puterea.

Am smuls biletul din corset și l-am aruncat pe scări, călcându-l în picioare ca un copil apucat de bâzdâc.

Wolfe Keaton mi-a furat acest sărut.

CAPITOLUL DOI

Francesca

Clocoteam de furie, în timp ce studiam fiecare pânză de păianjen și fiecare imperfecțiune de pe tavanul dormitorului meu în noaptea aceea, pufăind dintr-o țigară.

Era doar o tradiție stupidă și amuzantă. Nu un fapt științific. Cu siguranță că nu toate previziunile din bilețele se adeveriseră. Probabil că nici nu aveam să-l mai văd vreodată pe Wolfe Keaton.

În schimb, fără îndoială că aveam să-l revăd curând pe Angelo. Dacă anulase întâlnirea de vinerea viitoare, mai existau și alte nunți, sărbători și evenimente la care urma să participăm amândoi luna asta.

Puteam să-i explic totul, față-n față. Un sărut stupid n-avea cum să șteargă ani întregi de vorbe dulci. Am mers până la a-mi imagina remușcările lui de îndată ce afla că îl sărutasem pe senatorul Keaton doar pentru că crezusem că era el.

Mi-am stins țigara și am aprins alta. N-am pus mâna pe telefon, rezistând tentației de a-i trimite lui Angelo un mesaj plin de scuze febrile. Trebuia să discut despre asta cu verișoara mea, Andrea. Locuia în cealaltă parte a orașului și, cum avea vreo douăzeci și ceva de ani, era singura mea sfătuitoare — chiar dacă reticentă — când venea vorba despre băieți.

O cortină în nuanțe de roz și auriu căzu peste cer, pe măsură ce se crăpă de ziuă. Păsările cântau în jurul conacului nostru, pe pervazul ferestrei mele.

Mi am acoperit ochii cu brațul și-am tresărit, simțind gust de cenușă și dezamăgire. Era sâmbătă și trebuia să ies din casă înainte ca mamei să-i vină vreo idee. Vreo idee ca să mă ia la cumpărături de rochii scumpe și să mă descoase despre Angelo Bandini. Cu toate că aveam o grămadă de haine și pantofi extravaganți în garderobă, eram o fată destul de simplă, judecând după standardele elitei italo-americane. Îmi jucam rolul pentru că trebuia, dar detestam să fiu tratată ca o prințesă invalidă, cu capul în nori. Mă machiam rar și foarte discret și îmi plăcea cel mai mult părul meu când era natural, neîmblânzit. Preferam să călăresc și să lucrez în grădină în loc să merg la cumpărături și la manichiură. Adoram să cânt la pian. Să petrec ore întregi, în picioare, într-o cabină de probă și să fiu evaluată de mama și de prietenele ei era definiția iadului meu.

M-am spălat pe față, m-am îmbrăcat cu pantalonii negri, mi-am pus cizmele de călărie și un hanorac alb. Am coborât în bucătărie și mi-am scos pachetul de țigări, aprinzându-mi una, în timp ce-mi pregăteam un cappuccino și două pastile de dureri de cap. Suflam nori de fum albăstrui, în timp ce băteam darabana în masă cu unghiile mele roase. L-am înjurat iarăși în gând pe senatorul Keaton. Ieri, la masă, îndrăznise să presupună nu doar că îmi alesesem stilul ăsta de viață, dar și că îmi plăcea. Nu s-a gândit nici măcar o dată că poate mă împăcasem cu situația, că îmi alegeam doar bătăliile din care aș fi putut ieși victorioasă, ignorându-le pe cele dinainte pierdute.

Știam că nu mi se dădea voie să am o carieră. Mă împăcasem cu această realitate dureroasă. Și atunci de ce n-aș fi putut

să am singurul horu pe care încă mi l-ar mai fi oferit Oraşul cu Îngeri, singurul bărbat din Organizaţie de care chiar îmi plăcea.

Am auzit zgomotul făcut la etaj de două mame, care se agita, şi scârţâitul uşii vechi de la biroul tatălui meu, când îl zăvorâse. Apoi l-am auzit pe tata răstindu-se la cineva în italiană la telefon şi pe mama izbucnind în plâns. Mama mi plângea din orice şi tata nu obişnuia să ridice tonul, aşa că amândoi mi-au stârnit interesul.

Am privit curioasă în jur. La parter, bucătăria era deschisă şi sufrageria se continua cu o terasă imensă. I-am zărit pe Mario şi pe Stefano şuşotind înfăcărăţi în italiană. Au tăcut când şi-au dat seama că mă uit la ei.

Am aruncat o privire la ceasul din perete. Nu era nici măcar ora unsprezece.

Ştii sentimentul ăla de liniştе de dinaintea furtunii? Când îţi fuge pământul de sub picioare, când începe să ţi se mişte cana de cafea de pe masă înainte să se dezlănţuie prăpădul? Aşa am simţit eu în momentul acela.

— Frankie! m-a strigat mama, cu voce piţigăiată. Aşteptăm musafiri. Să nu pleci nicăieri.

De parcă aş fi putut să mă ridic pur şi simplu şi să plec. Dar ăsta era un avertisment. Începuse să mi se facă pielea de găină.

— Cine vine? am strigat.

Răspunsul la întrebarea mea şi-a făcut apariţia la mai puţin de o secundă de când am terminat de rostit întrebarea, sunând la intrare tocmai când voiam să urc la etaj şi să-i întreb pe ai mei ce se petrece.

Am deschis uşa ca să dau de noul meu duşman de moarte, Wolfe Keaton. Zâmbea maliţios. L-am recunoscut fără mască,

deși mai toată seara trecută purtase una. Oricât de nesuferit îmi era, tipul avea o față greu de uitat.

Nepăsător și enervant de elegant, intră în vestibul, îmbrăcat într-un costum Regent în carouri și un blazer făcut pe comandă. Își scutură imediat roua de pe mocasini, în timp ce bodyguarzii intrară în spatele lui.

— *Nemesis.*

Mă salută cu dispreț, de parcă *eu* eram cea care îi greșise cu ceva.

— Cum te simți în dimineața asta?

Oribil, din cauza ta. Desigur, nu trebuia să știe el că avusese vreun impact asupra dispoziției mele. Era destul de rău că îmi furase primul sărut cu Angelo.

Am închis ușa în urma lui fără să-l privesc, primindu-l în casă cu la fel de mult drag ca pe doamna cu coasa.

— Mă simt fantastic, senatorule Keaton. De fapt, voiam să-ți mulțumesc pentru seara trecută, i-am zâmbit politicos.

— Zău?

Ridică din sprânceană, dându-și jos blazerul și întinzându-l unuia dintre bodyguarzi, căci eu nu mă oferisem să i-l iau.

— Da. Mi-ai arătat cum *nu* ar trebui să se comporte un gentleman și mi-ai demonstrat că Angelo Bandini este bărbatul potrivit pentru mine.

Tipul de la securitate agață blazerul lui Wolfe pe unul dintre umerașe, ignorându-mă. Bodyguarzii lui Keaton erau diferiți față de cei ai tatălui meu. Purtau uniforme pe bune și cel mai probabil aveau pregătire militară.

— N-ai fost deloc un cavaler, m-ai dezamăgit. Totuși, îți dau un zece plus pentru prestația ta de escroc. Impresionantă.

Am făcut semn cu două degete mari în sus.

— Ești amuzantă.

Nu zâmbea deloc.

— Și tu ești..., am început, dar mi-o tăie brusc.

— Un avocat, așadar am foarte puțină răbdare cu pălăvrăgelile inutile. Deși mi-ar plăcea să stau aici și să discut cu tine despre prima noastră escapadă anostă, Francesca, am niște afaceri de rezolvat. Te sfătuiesc să aștepți până termin, pentru că scurtul nostru schimb de replici de azi a fost doar avanpremiera.

— Una destul de nasoală. Nu m-ar surprinde dacă filmul ar fi un dezastru.

Se aplecă, pătrunzând în spațiul meu personal și m-a mângâiat sub bărbie, cu ochii cenușii sclipind ca luminițele de Crăciun.

— Sarcasmul, domnișoară Rossi, este o trăsătură nepotrivită pentru o fată bine-crescută.

— Nici furtul de săruturi nu-i pe lista mea de lucruri pe care le-ar face un gentleman.

— M-ai sărutat de bunăvoie, Nemesis.

— Înainte să știu cine ești, *Escrocule*.

— O să mai fie și alte săruturi și o să mi le dai fără să le cer, ca să nu mai fiu nevoit să fac promisiuni destinate să fie încălcate.

Am deschis gura ca să-i spun că trebuia să-și facă un control la cap, dar a urcat singur la etaj înainte să apuc să vorbesc, lăsându-mă la parter, clipind ca să-mi revin din șoc. Cum de știa unde să se ducă? Ah, de fapt, era simplu.

Nu era prima oară când intra în casa asta.

Îl cunoștea pe tata.

Și nu-l plăcea deloc.

Mi-am petrecut următoarele două ore fumând țigară după țigară în bucătărie, plimbându-mă în sus și-n jos ca în cușcă, și preparându-mi câte un cappuccino, doar ca să-l arunc după o

sorbitură. Fumatul era singurul obicei prost care mi se îngăduia. Mama spunea că ajută la reducerea apetitului, iar tata făcea parte dintr-o generație în care fumatul era considerat sofisticat și monden. Mă făcea să mă simt adultă, altminteri știind că eram cocolită și protejată.

Doi dintre avocații tatălui meu și alți doi bărbați care arătau a avocați au intrat în casa noastră la douăzeci de minute după ce Wolfe urcase la etaj.

Și mama se purta ciudat.

Pentru prima oară de când făcusem ochi pe lume, a intrat în biroul tatălui meu și a luat parte la o întâlnire de afaceri. A ieșit de două ori. O dată ca să le servească musafirilor niște băuturi răcoritoare — o sarcină pe care o făcea menajera noastră, Clara. A doua oară, ca să umble în sus și-n jos pe holul de la etaj, murmurând ceva ca scoasă din minți și dărâmând din greșeală o vază.

Când ușa biroului se deschise, în sfârșit — mi se părea că stăteau acolo de zile întregi —, numai Wolfe coborî la parter. Ultima lui remarcă mă făcuse să-mi simt stomacul ca un ghem de șerpi cu mușcătură letală și plină de venin. Credea că aveam să-l mai sărut. Dacă îi ceruse tatălui meu permisiunea să mă scoată la o întâlnire, avea să fie crunt dezamăgit. Nu era italian, nu făcea parte dintr-o familie afiliată Organizației și nu-l plăcea niciun pic. Trei lucruri pe care tatăl meu trebuia să le fi avut în vedere.

Wolfe se opri în capul scărilor, însă pe ultima treaptă, evidențiind în tăcere cât de înalt și elegant era el. Și cât de mică și de neînsemnată eram *eu*.

— Ești pregătită pentru verdict, *Nemi*? zâmbi el, diabolic.

Am simțit cum mi se face pielea de găină pe brațe, de parcă eram într-un montagne russe cu o clipă înainte să pornească. A trebuit să respir și să mă lupt cu teama care mi se zbătea în piept.

— Mor de nerăbdare, am spus eu, dându mi ochii peste cap.

— Mergi cu mine, comandă el.

— Nu, mulțumesc.

— Nu te întreb.

— Bun, pentru că nu accept.

Cuvintele păreau biciuitoare ieșind de pe buzele mele. Nu fusesem niciodată atât de nepoliticoasă cu cineva. Dar Wolfe Keaton îmi merita furia, fără doar și poate.

— Fă-ți bagajul, Francesca.

— Poftim?!

— Fă-ți ba-ga-jul, repetă el încet, de parcă problema era că nu înțelesesem ce spusese, nu absurditatea cerinței. De cincisprezece minute, ești oficial logodnica mea. Nunta e la sfârșitul lunii, ceea ce înseamnă că tradiția voastră stupidă cu profeția din casetă — mulțumesc pentru poveste, a fost un detaliu simpatic în cererea mea de căsătorie — este respectată integral, îmi dădu el vestea, cu răceală.

Am simțit cum se surpă podeaua sub mine și mă prăbușesc într-un abis de furie și șoc.

— Tata nu mi-ar face niciodată una ca asta.

Picioarele păreau să-mi fi prins rădăcini. Eram prea speriată ca să alerg la etaj și să verific adevărul.

— Nu m-ar vinde bărbatului care a licitat cel mai mult.

Un zâmbet i se zugrăvi fără grabă pe chip. Se delecta fățiș cu mânia mea.

— Cine a spus că am licitat cel mai mult?

M-am repezit la el orbește.

Nu loviserm niciodată pe nimeni — fusesem învățată numai femeile de condiție inferioară se dădeau în spectacol. Așa că palma pe care i-am lipit-o pe obraz nu avu atât de multă forță pe cât speram. Doar un plici, aproape prietenesc, pe maxilarul lui puternic. Nici măcar n-a clipit. Am citit doar milă nepăsare în ochii lui infiniți, argintii.

— Ai două ore ca să-ți faci ordine în lucruri. Orice lași urmă, aici rămâne. Nu-mi pune la încercare respectarea punctualității, domnișoară Rossi.

Se apropie de mine și-mi prinse un ceas de aur la mână.

— Cum ai putut să faci una ca asta?

Cât ai clipi, am trecut de la spiritul de luptă la plâns în hohote, împingându-l în piept. Nu gândeam. Nu eram sigură nici că respiram.

— Cum i-ai convins pe ai mei să-și dea acordul?

Eram singură la părinți. Mama nu reușise să păstreze alte sarcini. Mă numea comoara ei neprețuită — dar iată-mă aici. marcată de un necunoscut cu un ceas Gucci, ceasul fiind doar o mică parte a zestrei mult mai consistente promise. Părinții mei alegeau cu multă grijă fiecare admirator care mă aborda la evenimentele publice și erau cunoscuți pentru cât de protectivi se arătau când venea vorba despre prietenii mei. De fapt, într-atât de protectivi încât nici măcar nu aveam prietene aparte, ci doar alte femei din familia Rossi.

De fiecare dată când întâlneam fete de vârsta mea, erau socotite prea provocatoare sau neîndeajuns de sofisticate. Părea incredibil. Dar, dintr-un motiv sau altul, nu mă îndoisem niciodată că era adevărat.

Acum, pentru prima oară în viața mea nu-l mai consideram pe tata un zeu. Avea și el slăbiciuni. Și Wolfe Keaton tocmai i le găsise pe toate și le exploatase în interes propriu.

Dădu din umeri și ieși pe ușă, cu bodyguarzii pe urmele lui precum niște pui loiali de labrador.

Am fugit la etajul doi, cu adrenalina pulsându-mi prin vene.

— Cum ați putut să-mi faceți una ca asta?

Prima persoană spre care mi-am îndreptat furia a fost mama. Îmi promisese că avea să fie de partea mea când va veni vorba despre căsătorie. M-am repezit spre ea, dar tata și Mario m-au oprit, apucându-mă de câte un braț. Era prima dată când oamenii lui mă atingeau — prima dată când *el* mă atingea.

M-am zbătut și am țipat, în timp ce ei mă scoteau pe sus din birou. Mama a rămas acolo, cu ochii în lacrimi. Avocații stăteau cu capetele plecate într-un colț al camerei, se holbau la hârtii și se prefăceau că nu se întâmplase nimic neobișnuit. Voiam să țip până se prăbușea întreaga casă și ne îngropa pe toți sub ruine. Voiam să-i umilesc, să mă împotrivesc.

Am nouăsprezece ani. Pot să fug.

Dar unde era să fug? Eram complet izolată. Nu cunoșteam pe nimeni în afară de părinții mei. Și, pe urmă, din ce aveam să trăiesc?

— Francesca, zise tata pe un ton hotărât. Nu că asta ar conta, dar nu este vina mamei tale. L-am ales pe Wolfe Keaton pentru că el este alegerea mai bună. Angelo e simpatic, dar e aproape un om de rând. Tatăl lui a fost un simplu măcelar. Keaton este cel mai promițător burlac din Chicago și, posibil, viitorul președinte al Statelor Unite. Este, de asemenea, considerabil mai înstărit, mai matur și mai benefic pentru Organizație, pe termen lung.

— Eu nu sunt Organizația! am strigat și mi-am simțit cor zile vocale vibrând. Sunt o persoană!

— Ești ambele, răspunse el. Și, în calitate de fiică a bărbatului care a reconstruit Organizația din Chicago de la zero, trebuie să faci sacrificii, indiferent dacă vrei sau nu.

Mă târau spre camera mea din capătul coridorului. Mama venea după noi, bălmăjind niște scuze, dar eu eram prea speriată ca să le descifrez. N-am crezut nicio clipă că tata îl *alesese* pe Keaton fără să mă întrebe înainte. De asemenea, știam și că era prea mândru ca să recunoască vreodată. Keaton deținea puterea aici și eu habar n-aveam de ce.

— Dar eu nu-l vreau pe cel mai promițător burlac din Chicago, pe președintele Statelor Unite sau pe Papa. Îl vreau pe Angelo! m-am răstit eu, dar nu mă asculta nimeni.

Sunt precum aerul. Invizibilă și fără greutate, dar vitală în același timp.

Se opriră în fața camerei mele, strângându-mă și mai tare de încheieturi. Corpul meu încetă să mai opună rezistență când mi-am dat seama că nu ne mai mișcam și am riscat să arunc o privire înăuntru. Clara îmi îndesa hainele și pantofii în valizele deschise de pe pat, ștergându-și lacrimile. Mama mă apucă de umeri și mă întoarse cu fața la ea. Avea ochii roșii și umflați.

— Pe bilet scria că oricine te-ar săruta, acela o să fie dragostea vieții tale, nu-i așa? Te-a sărutat, Frankie.

— M-a *păcălit*.

— Nici măcar nu-l cunoști pe Angelo așa de bine, *cara mia*.

— Pe senatorul Keaton îl cunosc și mai puțin.

Și-l uram pentru ceea ce știam deja despre el.

— Este bogat, atrăgător și îl așteaptă un viitor strălucit, explică mama. Nu vă cunoașteți, dar o s-o faceți. Nici eu nu-l

cunoșteam pe tatăl tău înainte să ne căsătorim. *Cara mia*, ce e dragostea fără puțin risc?

Confort, m-am gândit. Și am știut că, orice s-ar întâmpla, Wolfe Keaton avea să-și dedice restul zilelor să-mi facă viața foarte incomodă.

Două ore mai târziu, am trecut de porțile negre, din fier forjat, ale domeniului Keaton într-un Cadillac DTS negru.

De-a lungul drumului, îl implorasem pe tânărul șofer, cu coșuri pe față și într-un costum ieftin, să mă ducă la cea mai apropiată secție de poliție, dar el se prefăcuse că nu mă aude. Am scotocit în geantă după telefon, dar nu era acolo.

— La naiba! am oftat eu.

Un bărbat de pe scaunul din dreapta șoferului a strănutat și abia atunci am observat că era și un agent de pază în mașină.

În cartierul italienesc, unde locuiau părinții mei, puteai să găsești la tot pasul biserici catolice, restaurante pitorești și parcuri aglomerate, suprasaturate de copii și studenți. Wolfe Keaton, însă, locuia pe austera și prestigioasa stradă Burling. Avea un conac uriaș, de un alb imaculat, care arăta comic de mare, chiar și printre celelalte case imense. După mărime, am presupus că necesitase demolarea caselor de alături. Acesta părea să-i fie stilul, să-i calce pe alții în picioare ca să obțină ce vrea.

Am remarcat peluzele bine îngrijite și ferestrele în stil medieval. Iedera și ferigile erau agățate de structura imensă precum degetele unei femei posesive pe corpul unui bărbat.

Wolfe Keaton poate că era senator, dar banii lui *nu* veneau din politică.

După ce am trecut de intrare, doi angajați au deschis portbagajul și au scos numeroasele mele valize. O femeie care arăta ca o versiune mai bătrână și mai slăbănoagă a Clarei apăru la ușă, într-o rochie sobră, complet neagră, și cu părul grizonant strâns într-un coc.

Își ridică bărbia, măsurându-mă din ochi și surâzând.

— Domnișoara Rossi?

Am coborât din mașină, ținându-mi geanta la piept. Ticălosul nici măcar nu era aici ca să-mi ureze bun-venit.

Femeia se îndreptă spre mine, cu spinarea dreaptă și cu mâinile la spate. Apoi îmi întinse mâna:

— Sunt doamna Sterling.

M-am holbat la mâna ei fără să i-o strâng. Îl ajuta pe Wolfe Keaton cu răpirea și căsătoria asta forțată. Eram mai mult decât politicoasă pentru că nu-i dădeam una cu geanta mea Louboutin.

— Permite-mi să-ți prezint aripa ta.

— Aripa mea?

Am urmat-o din inerție, spunându-mi — nu, *jurându-mi* — că toate astea erau temporare. Trebuia doar să mă adun și să pun la cale un plan. Ăsta era secolul XXI. Aveam să ajung curând lângă un telefon, un laptop și o *secție de poliție*, și coșmarul ăsta avea să se termine înainte să apuce măcar să înceapă.

Și după aceea? O să-l sfidezi pe tatăl tău și o să riști să mori?

— Da, draga mea, aripa. Am fost plăcut surprinsă de cât de modă veche este domnul Keaton în ceea ce o privește pe mireasa lui. N-o să împărțiți același pat înainte de căsătorie.

Un zâmbet fugar îi trecu pe față. Evident îi plăcea ideea. Și mie. Preferam să-mi scot ochii decât să împart patul cu diavolul.

Parterul, pardosit cu marmură albă, avea două rânduri de scări. Pereții verzi ca menta, împodobiți cu tablourile unor foști președinți, tavanele înalte, cu decorațiuni minuțioase, șemineurile și curțile luxoase care se vedeau pe ferestrele înalte, toate s-au învălmășit dinaintea mea.

Am scos o exclamație involuntară când am intrat pe ușile duble, dând cu ochii de un pian Steinway, înconjurat de rafturi, din podea până-n tavan, pline cu mii de cărți. Întreaga cameră era în tonuri de bej și de negru.

— Pari tânără.

— Asta e o observație, nu o întrebare. Ce vrei să spui? am zis eu, cu acreală.

— Aveam impresia că îi plac femeile mai mature.

— Poate că ar trebui să înceapă să-i placă femeile care-și dau consimțământul.

Dumnezeule. Chiar spusesem asta. Mi-am pus mâna la gură.

— Senatorul Keaton n-a avut niciodată probleme cu atragerea femeilor. Ba din contră.

Doamna Sterling continuă să pălăvrăgească, în timp ce înaintam spre partea de răsărit a conacului.

— L-au epuizat. Au fost prea multe și prea diferite. Începusem să-mi fac griji.

Clătină din cap, cu o urmă de zâmbet pe buzele-i subțiri.

Deci, colac peste pupăză, era un cuceritor. M-am crispat. Angelo, cu toată experiența lui de viață și educația severă, era un adevărat gentleman. Nu era neprihănit — o știam —, dar nici nu era un fustangiu.

— Atunci poate că ar trebui să fiu eu cea îngrijorată, având în vedere că se așteaptă de la mine să împart un pat cu el.

Aparent îmi lăsasem și manierele la intrare, deopotrivă cu libertatea.

Odată ajunsă în camera mea, nu m-am oprit să apreciez patul cu baldachin, pendelele mov din catifea, garderoba spațioasă, masa de toaletă uriașă sau măcar biroul din stejar sculptat și scaunul din piele. Era așezat chiar sub fereastra care dădea în grădină, așa că nu aveam nicio îndoială că priveliștea era fascinantă. Nu-mi păsa de cea mai bună priveliște din Chicago. Voiam să mă întorc în casa părintească și să visez la nunta mea cu Angelo.

— Fă-te comodă. Domnul Keaton a fost nevoit să plece la Springfield. Dar e în drum spre casă, acum.

Își netezi poalele rochiei.

Deci era un senator al Statelor Unite. Și nici măcar nu trebuia să întreb. Știam că-și cumpărase un avion particular înainte să intre în politică. Știam pe de rost cheltuielile reprezentanților guvernamentali, pentru că tatăl meu vorbea adesea despre reguli. Spunea că trebuie să le știi pe de rost ca să le poți încălca. Tatăl meu mituise mulți oameni din politică de-a lungul vieții.

Din nu știu ce motiv, faptul că el avea un avion particular mă înverșună și mai tare. Doar cu drumul până la muncă lăsa o amprentă de carbon care ar fi necesitat plantarea unei păduri de dimensiuni medii. Ce fel de lume voia să lase pentru copiii și nepoții lui, când, în orice clipă, era într-un avion spre Springfield sau spre Washington?

Mi-am dat seama că nu încercasem s-o conving să mă ajute. De fapt, poate că ea nici nu știa că eram la ananghie. Am luat-o de mâna rece și fragilă și am întors-o spre mine, în timp ce se îndrepta spre ușă.

— Te rog, am implorat-o. Știu că sună nebunesc, dar șeful tău tocmai m-a cumpărat de la părinții mei. Trebuie să plec de aici.

S-a uitat lung la mine.

— Oh, vai de mine, cred că am uitat să închid cuptorul.

Ieși în grabă, închizând ușa în urma ei.

Am alergat după ea, smucind de clanță. Mă *încuiase* înăuntru. La naiba!

M-am plimbat de colo colo, apoi am apucat draperia și am smuls-o din galerie. Nu știu de ce. Voiam să distrug ceva din casa lui, la fel cum mă distrusese *el* pe *mine*. M-am trântit pe pat și am țipat din rărunchi.

Am plâns până am adormit. Am visat că Angelo le făcea o vizită alor mei, afla ce se întâmplase cu Wolfe și apoi mă căuta prin tot orașul. În visul meu, venea cu mașina până aici, neputând să suporte gândul că eram cu alt bărbat, și-l înfrunta pe Wolfe. În visul meu, mă lua de aici și mă ducea undeva departe, într-un peisaj tropical. Undeva unde eram în siguranță. Asta a fost partea când mi-am dat seama că era o fantezie — dacă tatăl meu nu-l putuse opri pe Wolfe, atunci nimeni altcineva nu putea.

Când m-am trezit, ultimele raze are soarelui se strecurau leneșe printre ferestrele înalte, fără draperii. Îmi simțeam gâtul uscat, iar ochii îmi erau așa de umflați, încât nu-i puteam deschide complet. Aș fi fost în stare să ucid pentru un pahar cu apă, dar preferam să mor decât să cer.

Salteaua era lăsată într-o parte. Când am reușit să deschid ochii, mi-am dat seama de ce.

Wolfe stătea pe marginea patului. Mă fixa cu privirea lui scrutătoare care părea să treacă prin piele, oase și inimi și să le transforme pe toate în cenușă.

M-am încruntat, apoi am deschis gura ca să-i zic ceva.

— Înainte să spui ceva, mă avertiză el, suflecându-și mânecile cămășii albe și scrobite ca să-și expună antebrațele musculoase și bronzate, cred că se impun niște scuze.

— Îți închipui că scuzele o să compenseze pentru toate astea? am izbucnit eu, trăgând de pătură ca să mă acoper cât bine, cu toate că eram complet îmbrăcată.

Râmji. Mi-am dat seama că îi plăceau foarte mult schimburile noastre de replici.

— Ar fi un început bun. Ai spus că nu am fost un gentleman, dar eu sunt de altă părere. Ți-am respectat tradiția și ți-am cerut mâna după ce te-am sărutat.

Incredibil.

Acum eram complet trează, cu spatele rezemat de tăblia patului.

— Vrei ca *eu* să-mi cer scuze?

El netezi țesătura moale a cearșafului, fără a se grăbi să-mi răspundă.

— Ce păcat că părinții tăi sunt fixați pe dorința lor de a face din tine o soție ascultătoare, femeie de casă. Ai un talent înnăscut de a te prinde rapid de cum stau lucrurile.

— Ești un prost dacă-ți imaginezi că o să te accept de soț.

Mi-am încrucișat brațele.

Wolfe îmi cântări, cu seriozitate, cuvintele. Își apropie degetele de glezna mea, dar fără s-o atingă. L-aș fi lovit, dacă n-aș fi bănuit că l-ar fi bucurat și mai mult furia mea.

— Ideea că mă poți atinge pe mine sau orice îmi aparține într-un fel sau altul, altfel decât să-mi faci un sex oral când sunt destul de generos să-ți permit, mă amuză. De ce să nu ne cunoaștem mai bine în seara asta, la cină, înainte să mai faci alte

afirmații pe care nu le poți susține? Există niște reguli ale casei pe care trebuie să le respecți.

Doamne, voiam să-l rănesc atât de rău, încât mă mâncau palmele.

— De ce? Pentru că aș prefera să mănânc fructe stricate și să beau apă de canalizare decât să iau masa cu tine, de-aia!

— Prea bine.

Scoase ceva de la spate. Un calendar simplu și alb. Îl așeză pe noptieră. Era un gest drăguț, după ce îmi dăduse ceasul ăla care părea mai degrabă o cătușă decât un cadou.

Când vorbi, se uită la calendar, nu la mine.

— Durează douăzeci și una de zile ca să formezi un obicei nou. Îți recomand să-ți faci un fel de schemă. Pentru că pe douăzeci și doi august, anunță el, ridicându-se din pat, o să stai în fața altarului și o să juri că o să-mi fii alături până la moarte. O promisiune pe care intenționez s-o iau în serios. Ești o datorie plătită, o răzbunare și, sincer vorbind, un accesoriu decent. Noapte bună, domnișoară Rossi.

Se întoarse și porni spre ușă, dând la o parte cu piciorul draperia de pe jos.

O oră mai târziu, doamna Sterling apăru cu o tavă de argint pe care erau așezate fructe storcite care păreau putrede și un pahar de apă care era înfricoșător de cenușie. Mă privi cu tristețe — ceea ce îi făcea fața deja ridată să pară și mai îmbătrânită.

Am citit în privirea ei că-și cerea.scuze.

Nu i-am acceptat scuzele sau mâncarea.

CAPITOLUL TREI

Wolfe

La dracu'.

Rahat.

Ticălosul.

Nenorocitul.

Dobitocul.

Astea erau doar câteva dintre cuvintele pe care nu-mi mai permiteam să le rostesc, în public sau nu, ca senator care reprezenta statul Illinois. Singura mea pasiune adevărată era să-mi servesc statul — *țara*. Problema era că, în realitate, povestea originii mele era destul de diferită de cea prezentată în mass-media. În mintea mea înjuram. O groază.

Și mai cu seamă acum, când mireasa mea mă exasperase.

Ochii de culoarea florilor de câmp și părul castaniu și strălucitor, atât de mătăsos, încât practic cerșea să-l înșface cineva în pumn.

De anul trecut, de când Francesca Rossi pășise în oraș, elita orașului Chicago îi căzuse la picioare, așa de frumoasă era. Și, măcar o dată în viețile lor mizerabile, vâlva pe care o creaseră nu era complet neîntemeiată.

Din păcate pentru mine, viitoarea mea mireasă era o copilă răsfățată și naivă, cu un ego de mărimea statului Connecticut și fără nicio dorință de-a face altceva care nu includea călărie, bosumflare și — asta e o bănuială, dar e fondată, presupun — să aducă pe lume copii cu ochi deschiși la culoare, care cred că li se cuvine totul.

Din fericire pentru *ea*, viitoarea mea mireasă avea să primească exact stilul de viață confortabil în care o crescuseră părinții ei. Imediat după nuntă, aveam de gând s-o duc într-un conac fastuos din cealaltă parte a orașului, să-i umplu portofelul cu carduri de credit și bani și să mai trec pe la ea doar atunci când trebuie să particip la vreun eveniment sau să-l mai întărât pe tatăl ei. Nici se pune problema de copii, deși, în funcție de nivelul ei de cooperare — căruia, în momentul de față, i-ar fi prins bine o sumă de îmbunătățiri —, era bine-venită să apeleze la un donator de spermă.

Nu eu.

Sterling mi-a raportat că Francesca nu se atinsese de apa murdară și de fructele stricate și nici nu făcuse vreo tentativă de a-și mânca micul dejun, care îi fusese dus de dimineață în cameră. Nu eram îngrijorat. Puștoaica avea să mănânce atunci când disconfortul avea să se transforme în durere.

Stăteam sprijinit de biroul meu Theodore Alexander, cu mâinile vârâte adânc în buzunare, și mă uitam la guvernatorul Bishop și la Felix White, șeful poliției din Chicago, care se duelau verbal de douăzeci de minute încheiate.

Weekendul în care m-am trezit logodit, dintr-un capriciu, cu Francesca Rossi a fost și cel mai sângeros sfârșit de săptămână de pe străzile orașului Chicago de la jumătatea anilor '80 încoace. Un alt motiv pentru care căsătoria mea era esențială

pentru ca acest oraș să supraviețuiască. Atât guvernatorul, cât și polițaiul veteran White se învârteau în jurul faptului că Arthur Rossi era de vină, direct și indirect, pentru fiecare dintre cele douăzeci și trei de crime petrecute de vineri până duminică. Deși niciunul dintre ei nu-i rostea numele.

— Dau un ban să-mi spui ce crezi, senatorule! mă invită White și se lăsă în scaunul lui de piele, aruncând o monedă spre mine.

Am lăsat-o să cadă pe podea, pironindu-l cu privirea.

— Curios că ai adus vorba despre bani. Fix de asta ai nevoie ca să combați rata de omucideri în creștere.

— Adică?

— Arthur Rossi.

Bishop și White se uitară neliniștiți unul la altul, iar fețele lor prinseră o nuanță măgulitoare de cenușiu. Am chicotit. Urma să am grijă de Arthur chiar eu, dar aveam nevoie s-o fac treptat. Tocmai îi luasem cea mai de preț comoară. Trebuia să-i dau timp să se resemneze; era esențial ca să-l fac praf pe termen lung.

Decizia de a mă căsători cu Francesca Rossi — spre deosebire de arestarea tatălui ei, pe care o plănuiam de când aveam treisprezece ani — fusese spontană. În primul rând, ea își făcuse apariția ca Nemesis, o ironie a sorții care mă făcuse să zâmbesc cu gura până la urechi. Apoi observasem sclipirea din ochii lui Arthur, când o urmărea la bal. Părea mândru și mă scotea din minți să-l văd fericit. Ea era, fără îndoială, punctul lui sensibil. *În al doilea rând,* fata stârnise senzație. Frumusețea și bunele ei maniere fuseseră remarcate. Prin urmare, mi-am dat seama că Francesca mi-ar fi utilă ca soție atât ca să-i atârn lui Arthur

căsătoria deasupra capului ca pe o sabie amenințătoare, cât și ca să-mi spăl reputația de Casanova.

Puncte bonus: ea și cu mine aveam să fim unicii moștenitori ai imperiului Rossi. Rossi practic avea să-mi cedeze averea lui, indiferent dacă voia sau nu.

— Păcatele părinților n-ar trebui să cadă pe capul copiilor.

Buzele lui Arthur tremurau când mi-am făcut apariția la el acasă, în dimineața de după bal. Îi dădusem un mesaj în aceeași seară, în timp ce partenera mea mă desfăcea la pantaloni, în limuzină, pregătindu-se de un sex oral. Îl sfătuisem să se trezească devreme. Acum, Arthur era așa de palid, încât am crezut c-o să facă infarct. Vezi să nu. Ticălosul s-a ținut pe picioare, uitându-se fix în ochii mei, privirea lui ***indemnându-mă*** *să cer ceva concret.*

— Citățm din Biblie, nu-i așa?

Am căscat, ca să-l provoc.

— Sunt destul de sigur că sunt câteva porunci pe care le-ai încălcat o dată sau de o mie de ori.

— N-o amesteca pe ea în asta, Keaton.

— Imploră-mă, Arthur, fă-o pentru ea. În genunchi. Vreau să te văd complet lipsit de mândrie și demnitate pentru fiica ta ținută-n puf care n-a cunoscut niciodată greutățile vieții. Lumina ochilor tăi, frumoasa tuturor balurilor din Chicago, și, drept să spun, viitoarea mea soție.

Știa exact ce îi ceream — și de ce.

— Ea are nouăsprezece ani, tu ai treizeci.

Încerca să facă apel la rațiunea mea. Mare greșeală. Cândva, când făcusem eu apel la rațiunea lui, nu funcționase. Deloc.

— Tot e legal. O frumusețe bine-crescută la brațul meu este exact ce mi-a prescris doctorul ca să scap de reputația mea destul de pătată.

Nu e un accent tău. Și, dacă un cuvânt cu primul tău mandat a venit să fie și ultimul.

Își încleștă pumnii atât de tare, încât știam că o să i dea sânge în palme. L-am oprit la jumătatea frazei.

Nu poți să fugi nimic ca să mi daunezi carierei, chiar și amândoi cu ce te am în mână. Acum, în genunchi, Arthur. Încă... suficient de convingător, ca să pot să te las s-o păstrezi.

Spune-mi un preț.

O vreau pe fiica ta. Ultimatumul întrebare.

Trei milioane de dolari.

Maxilarul îi zvâcnea în același ritm cu inima.

— O, Arthur! mi-am lăsat capul într-o parte și am chicotit.

Cinci.

Puteam să-l aud cum scrâșnea din dinți. Era un om cu multă putere — prea multă ca să cedeze — și, pentru prima oară în viață, trebuia s-o facă. Pentru că lucrurile cu care îl aveam la mână puteau să pună în pericol nu doar întreaga Organizație, ci și pe soția și pe fiica lui, care ar fi rămas fără niciun sfanț, odată ce l-aș fi aruncat la pârnaie pentru tot restul vieții.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Credeam că dragostea nu are preț. Ce-ar fi să-mi dai ceea ce vreau cu adevărat, Rossi? Mândria ta.

Încet, bărbatul din fața mea — însumuratul cap al mafiei, care mă ura cu pasiune — se lăsă în genunchi, cu fața înghețată într-o mască de ură. Soția lui și avocații noștri și-au plecat ochii, iar liniștea lor era asurzitoare.

Stătea acum la picioarele mele, umil, pierdut și lipsit de demnitate. Printre dinții încleștați, a spus:

— Te implor s-o cruți pe fiica mea. Ia-mi mie ce vrei. Târăște-mă prin tribunale. Confiscă-mi proprietățile. Vrei război? O să mă lupt cu tine, deschis și onorabil. Dar n-o atinge pe Francesca.

Mi-am plimbat guma de mestecat prin gură, abținându-mă să îi dau lovitura finală. Puteam să dezvălui secretul cu care-l amenințam și să pun capăt întregii povești, dar suferințele pe care mi le provocase Rossi se întindeau precum chestia aia din gura mea. O gumă lungită chinuitor de lent peste ani de zile. Dinte pentru dinte, parcă așa era — nu?

— Cerere respinsă. Semnează hârtiile, Rossi, i-am spus, împingându-i contractul de confidențialitate în față. O iau pe răsfățată cu mine.

Mi-am revenit din reverie. Bishop și White reușiseră cumva să ridice tonul atât de tare, încât și balenele ar fi surzit, ciorovăindu-se ca două școlărițe care au apărut în seara balului de absolvire îmbrăcate cu rochii identice.

— ... ar fi trebuit să fiu avertizat cu luni în urmă!

— Dacă aveam mai mulți angajați...

— Gura, amândoi!

Le-am tăiat vorba cu o pocnitură din degete.

— Avem nevoie de mai mulți polițiști în zonele cu risc crescut și cu asta basta.

— Și cu ce bani, mă rog, ar trebui să fac asta?

Felix își frecă bărbia tremurătoare și nădușită. Fața îi era plină de cicatrice, urmele unei acnee severe, și în creștet îi lucea chelia, ieșind dintre smocurile de păr cărunt pe la tâmple.

L-am țintuit cu o privire care îi șterse zâmbetul arogant. Avea niște bani în plus și știam amândoi de unde proveneau.

— Ai rezerve, i-am trântit-o sec.

Mmmmat, spuse Bishop și se întoarse pe scaun. Căpitanul Frică s-a întors ca să salveze situația.

Mă așteptam să vorbești pe a ta. Ceea ce îmi aduce aminte că și eu am niște treburi.

În clipa aceea, ușa biroului se deschise larg.

Kristen, partenera mea de la bal, fantastică la sex oral și, adevărată poveste, dădu buzna, cu ochii la fel de sălbatici ca părul. De vreme ce îmi alegeam cu grijă partenerele nepredispuse la drame, știam că atlase ceva ce dormii din încăpere încă nu știau. Nimic altceva n-ar fi agitat-o atât. Și, la urma urmei, era meseria ei să găsească informații importante.

— Pe bune, Wolfe?

Își dădu la o parte șuvițele blonde de pe frunte, descoperindu-și ochii furioși. Ținuta îi era ponosită, ceea ce explica de ce Sterling venise în fugă în urma ei, murmurând scuze. I-am făcut semn menajerei să plece și mi-am concentrat atenția asupra lui Kristen.

— Hai să ieșim afară să vorbim, până nu-ți explodează o arteră pe podeaua mea din marmură, i-am sugerat eu cordial.

— Nu sunt atât de sigură că sângele meu o să curgă, spuse ea, bătând un deget la mine.

Biata de ea. Dar asta se întâmplă cu fetele care vin în marele oraș dintr-un târgușor neînsemnat din Kansas și devin femei de succes. Fătuca aia din Kansas? Avea să trăiască mereu în interiorul ei.

Biroul meu era în aripa de vest a conacului, lângă dormitorul meu și câteva camere de oaspeți. Am condus-o pe Kristen în dormitor. Am lăsat ușa deschisă, în caz că avea chef să facă și altceva în afară să vorbească. Străbătea camera nervoasă, cu mâinile în șolduri. Patul meu imens îmi amintea că n-o adusesem

niciodată aici. Îmi cam plăcea să le-o trag femeilor în locuri compromițătoare. Nu m-am gândit niciodată serios să împart un pat cu altcineva. Am învățat că oamenii vin și pleacă des din viața ta și fără să te anunțe. Solitudinea era mai mult decât un stil de viață. Era o virtute. Un fel de jurământ.

— Mi-o tragi în seara balului și în ziua următoare te logodești? Îți bați joc de mine? izbucni într-un final Kristen, împingându-mă în piept cu toată puterea.

Făcuse o treabă mai bună decât Francesca, dar mânia ei tot nu mă impresionase — și, mai mult decât atât, nu mă mișcase.

Am privit-o cu milă. Știa la fel de bine ca mine că relația noastră nu era nici pe departe monogamă. Nu-i promisesem nimic. Nici măcar orgasme. Necesitau un oarecare efort din partea mea, așadar erau o groaznică risipă de timp.

— Ce vrei să spui, domnișoară Rhys? am întrebat-o.

— De ce ea?

— De ce nu?

— Are nouăsprezece ani! urlă Kristen iarăși, trăgând un șut în piciorul patului.

Mi-am dat seama după strâmbătură că tocmai descoperise că e din oțel. Îmi plăcea mobila scumpă, neobișnuită. Ar fi știut asta, dacă ar fi fost vreodată invitată în casa mea.

— Pot să te întreb cum ai aflat despre treburile mele personale?

Am șters stropii de salivă cu care îmi împroșcase cămașa. Oamenii, în general, nu erau în top zece lucruri care-mi plăceau cel mai mult pe lume. Femeile isterice nu erau nici măcar în top o mie. Kristen se dovedea incredibil de afectată, având în vedere circumstanțele. Așadar, era un obstacol în calea mea către președinție și datoria mea față de țară.

Agenția mea a făcut rost de imagini cu tânăra ta mireasă mutându-se în conacul tău, inclusiv fotografii cu ea ținându-se ca o prințesă în timp ce angajații tăi îi cărau nenumăratele ei genți. Presupun că urmează să îți fie soția trofeu. Vorbește cinci limbi, arată ca un înger și probabil și o trage ca o sirenă.

Kristen continuă să se învârtă prin cameră, suflecându-și mânecile până la coate.

Francesca, în ciuda multelor ei lipsuri, nu era o priveliște rea. Și probabil *chiar* avea multă experiență în pat, având în vedere că tăticul ei strict fusese pe un alt continent mulți ani, lăsând-o să-și facă de cap. Chiar așa, trebuia să-i fac o programare; voiam să fie testată pentru droguri și boli cu transmitere sexuală. Nu-mi permiteam greșeli și o dizgrație publică i-ar fi adus un loc pe lista mea neagră. Tatăl ei putea să confirme că un asemenea loc nu era deloc idilic.

— Ești aici ca să pui întrebări și să-ți răspunzi singură la ele?

Am împins-o ușor în umăr. Ea căzu într-un fotoliu bej tapițat. Mârâi, sărind imediat în picioare. Degeaba aș fi încercat să o calmez.

— Sunt aici ca să-ți spun că vreau un articol în exclusivitate despre Bishop. Altfel, o să-i spun oricui e dispus să asculte că mireasa ta îmbujorată și *extrem* de tânără este, de asemenea, și fiica mafiotului numărul unu din Chicago. Nu mi-ar plăcea deloc să fie ăsta titlul de pe prima pagină de mâine, dar — trebuie să fii de acord cu mine — bârfele vând, nu-i așa?

Mi-am frecat bărbia.

— Fă ceea ce trebuie, domnișoară Rhys.

— Vorbești serios?

Pe cât de serios poate cineva, fără să completeze un ordin de restricție împotriva ta pentru că ai încercat să șantajezi un membru al senatului. Permite-mi să te conduc până la ușă.

Trebuia să i recunosc meritele — Kristen nu venise ca să deplângă eșecul aventurii noastre amoroase. Îi păsa doar de afaceri. Voia ca eu să *I compromit* pe guvernator pentru a-mi salva pielea și să *i dau un subiect de știre care probabil avea să-i aducă o ofertă de la CNN sau FOX în următoarea zi.* Din nefericire pentru Kristen, nu prea aveam calități de diplomat. Nu negociam cu teroriști — sau, mai rău, cu jurnaliști. Nu *ți* negociat nici cu însuși președintele. Francesca spusese la bal că Nemesis îl ucisese pe Narcis, dându-i o lecție, pentru aroganță. Urma să afle că nimeni nu călca în picioare mândria viitorul ei soț.

Desigur, ironia sorții era că tocmai tatăl Francescăi mă învățase lecția asta.

Poftim?

Spune asta lumii. O s-o întorc în favoarea mea, făcând-o să pară că îmi salvez logodnica de lupul cel rău.

Eu eram lupul mare și rău, dar numai Francesca și cu mine trebuia să știm asta.

— Nici măcar nu v-ați plăcut, la bal! exclamă exasperată Kristen, încercând o altă tactică.

I-am pus grijuliu o mână pe spate și am condus-o spre ieșire.

— Afecțiunea n-are nimic de-a face cu o căsnicie reușită. Am încheiat discuția.

În timp ce mă îndreptam spre ușă, am văzut cu coada ochiului niște bucle castanii săltând pe hol. Francesca hoinărise prin casă și, cel mai probabil, auzise conversația. Nu eram îngrijorat. Cum am mai spus — era la fel de inofensivă ca o pisicuță fără

gheare. Depindea de ea dacă aveam s-o fac să toarcă sau nu. Nu tânjeam după afecțiunea ei și, oricum, afecțiune mai găseam și în alte părți.

— Deci, ca să fie clar, s-a terminat?

Kristen se împleticea pe lângă mine, în timp ce o conduceam la parter și afară din casa mea.

— O minte ageră ca noaptea, am mormăit.

Nu mă deranja ideea de amante ciripitoare, dar nu mai puteam risca o celebritate de genul ăsta. Și cum Kristen era o jurnalistă nerăbdătoare să aibă succes, radia scandal prin toți porii.

— Știi, Wolfe, îți închipui că ești de neatins pentru că ai avut noroc chior până acum. Sunt de suficient timp în industria asta încât să-mi dau seama că ești prea încrezut ca să ajungi mai departe de atât. Ești o mare figură și crezi că poți să scapi basma curată cu și mai multe bube în cap.

Se oprise în fața ușii. Știam amândoi că asta era ultima ei vizită aici. Am surâs, alungând-o cu o mișcare din mână.

— Scrie articolul ăla, scumpo.

— E publicitate proastă, Keaton.

— O nuntă catolică, între doi tineri din înalta societate, în miez de vară? O să-mi încerc norocul.

— Nu ești chiar atât de tânăr.

— Nu ești chiar atât de isteață, Kristen. La revedere!

După ce am scăpat de domnișoara Rhys, m-am întors în birou ca să-i dau afară pe Bishop și pe White, înainte să merg în aripa de est ca să văd ce face Francesca.

În dimineața asta, mama ei apăruse la poartă cu niște lucruri de-ale fiicei sale în brațe, și țipase că nu pleacă până nu vede că fiica ei este bine. Deși îi spusesem Francescăi că orice lucru p

care nu-l împacheta era ca și pierdut, mi s-a părut mai important să-i împac pe părinți decât să-i dau ei o lecție valoroasă despre viață. Mama ei n-avea nicio vină în toată povestea. Și nici Francesca.

Am deschis larg ușa de la camera miresei mele și mi-am dat seama că nu se întorsese. Vârându-mi pumnii în buzunarele pantalonilor, am străbătut camera ca să mă uit pe fereastră. Am găsit-o în grădină, într-o rochie galbenă de vară, bombănind ceva în timp ce înfigea o lopățică într-un ghiveci. Avea o pereche de mănuși verzi de grădinărit, mult prea mari pentru ea. Am deschis puțin fereastra, vag interesat de ce spunea. I-am auzit vocea. Bălmăjelile ei erau guturale și feminine, nici pe departe isterice și adolescentine, așa cum m-aș fi așteptat de la cineva în situația ei.

— Cine se crede? O să plătească pentru asta. Nu sunt o marionetă. Nu sunt așa de idioată pe cât mă crede el. O să fac greva foamei până o să se răzgândească sau o să mor încercând. Nu că ar fi interesant de explicat presei? a gâfâit ea, clătinând din cap. Ce-o să facă, o să-mi bage cu forța mâncarea pe gât? O să ies eu de aici. Oh, apropo, senatorule Keaton — nici măcar nu ești atât de chipeș. Ești doar înalt. Angelo? El e un bărbat minunat din toate punctele de vedere. O să mă ierte pentru acel sărut prostesc. Bineînțeles c-o să mă ierte. O să-l conving eu...

Am închis fereastra. Făcea greva foamei. Foarte bine. Prima ei lecție avea să fie despre apatia mea. Nici aiurelile despre Bandini nu mă îngrijorau. Nu mă simțeam deloc amenințat. Mă întorceam spre ușă, când o casetă de lemn sculptat de pe noptiera ei îmi atrase atenția. M-am apropiat de ea, amintindu-mi ce-mi povestise în seara balului. Caseta era încuiată, dar am ghicit că luase un alt bilețel, disperată să-și schimbe destinul.

Am dat pernele la o parte și am găsit biletul sub ele. Mireasa mea frumoasă, previzibilă și *prostuță*.

L-am deschis.

Următorul bărbat care o să-ți dea ciocolată o să fie iubirea vieții tale.

Simțeam cum mi se lățește zâmbetul pe față. M-am întrebat, pentru o secundă, când zâmbisem ultima dată. Când prostuța de Francesca îmi spusese ceva în treacăt, odată ajuns la ea acasă, înainte să-l oblig pe tatăl ei să mi-o dea.

— Sterling! am strigat eu de lângă patul miresei mele.

Bătrâna menajeră a intrat grăbită în cameră, dându-mi de înțeles, după privirea ei neliniștită, că se aștepta la ce era mai rău.

— Trimite-i Francescăi cel mai mare coș cu ciocolată Godiva disponibil, cu un bilețel din partea mea. Nu scrie nimic pe el.

— O idee minunată, chicoti ea, plesnindu-se peste genunchi. N-a pus nimic în gură de aproape douăzeci și patru de ore, așa că am s-o fac de îndată.

S-a grăbit să coboare în bucătărie, unde ținea o ediție din *Pagini Aurii* mai mare decât ea.

Am pus biletul și pernele la loc, așa cum le-am găsit.

Mă interesa mai mult să mă joc cu mintea decât cu corpul Francescăi.

Cam asta înțelegeam eu prin preludiu.

CAPITOLUL PATRU

Francesca

Două zile monotone au trecut ca melcul, lăsând dâre pe pereți.

Am refuzat să vorbesc cu toată lumea. Chiar și grădina, care avea nevoie disperată de dragoste, a fost lăsată în paragină, inclusiv plantele și legumele pe care le-am plantat după ce mama m-a vizitat, în următoarea zi după ce Wolfe m-a adus aici. Mama a ascuns semințe de begonie în cutia de lemn. *„Cele mai rezistente flori, Francesca. Exact ca tine."* Apoi doamna Sterling a observat hobby-ul meu și mi-a adus niște semințe de ridichi, morcovi și roșii cherry, în încercarea de a mă binedispune și poate să mă încurajeze să-mi consum din energie și să pun în gură și altceva în afară de apă de la robinet.

Am dormit puțin și somnul mi-a fost întrerupt de un coșmar: un monstru care pândea în umbre, în spatele ușii dormitorului meu, dezvelindu-și dinții de fiecare dată când mă uitam în direcția lui. Ochii monstrului erau fascinanți, dar zâmbetul lui era înfricoșător. Și când încercam să mă trezesc, să mă desprind din vis, corpul meu era ca paralizat.

Erau două lucruri pe care mi le doream cu disperare — ca Wolfe să înțeleagă că nu ne puteam căsători și ca Angelo să-și dea seama că sărutul fusese o neînțelegere.

Doamna Sterling mi-a adus mâncare, apă și cafea la pat acum câteva ore, lăsând tăvi de argint pline cu bunătăți pe noptiera mea. Am băut apa ca să nu leșin, dar nu m-am atins de restul.

Am ignorat mai cu seamă coșul imens cu ciocolată pe care mi-l trimisese viitorul meu soț. Zace într-un colț al camerei, pe biroul elegant, adunând praf. Chiar dacă glicemia scăzută mă face să văd puncte albe la orice mișcare mai bruscă, știu că ciocolata scumpă o să aibă gust de capitulare. Un gust atât de amar, încât nici măcar zahărul n-o să-l poată îndulci.

Și apoi mai erau și bilețelele. Biletele blestemate și exasperante. Deschisesem două din trei și ambele îmi indicau că Wolfe ar fi dragostea vieții mele.

Am încercat să mă conving că era o coincidență. Keaton poate că se răzgândise. Poate că se hotărâse să mă îmbuneze cu daruri. Deși ceva îmi spunea că el nu acționa niciodată fără un plan bine pus la punct.

Wolfe îmi cerea să fiu prezentă în fiecare zi la cină. Nu mi-o cerea în persoană, ci o făcea prin doamna Sterling. Eu continuam să-l refuz. Când și-a trimis unul dintre bodyguarzi după mine, m-am încuiat în baie și am refuzat să ies până când doamna Sterling a izgonit namila. Când Wolfe a hotărât să nu mi se mai aducă mâncare — fapt care a făcut-o pe doamna Sterling să ridice tonul în bucătărie, deși el a rămas neclintit —, eu am râs ca o maniacă pentru că oricum nu mâncam. Într-un final, în a treia zi, Keaton m-a onorat cu prezența lui, înființându-se la ușă, privindu-mă cu ochii mijiți amenințător.

Wolfe părea mai înalt și mai morocănos decât îmi aminteam. Îmbrăcat într-un costum albastru-deschis, era înarmat cu un rânjet sardonic care nu trăda nicio urmă de fericire. Era ușor

cuvinte. Nu i puteam înțelege. Din numeroși de bonne, învățasem să înțelegem cam despre ce fel de subiecte ne vorbeau. Dar nu aveam de ales. Nu aveam telefonul mobil și, chiar dacă mama mea ar fi dorit să pună ceva la cale cu cineva bine, știam după expresia superficială și egală cu ea a domnului Sterling că nu avea cunoștințe. Chiar dacă îi păsa de binele meu din punct de vedere financiar, presupun că îl sustinea în totalitate pe Wolfe.

Rugăciunile, planurile și presupozițiile mele o să fie cuvinte că o să fie cea mai bună fiică din Chicago, dacă părinții mei vreau să mă ducă [illegible] noapte aceea nu stăteam pe marginea limbii. Aș fi vrut să discut despre Angela și dacă tata fiicei ei era cu ea să-l recuperez. Dacă, în loc de asta, îi răspunsesem mamei la întrebările pline de îngrijorare cu da sau nu.

Mă pregăteam să mestec pătura de pe mine și mă holbam la picioarele mele, în timp ce-l ignoram.

— Nemesis, zise el răzgândit, cu un cinism care încă o dată reuși să mă răscolească adânc. Binevoiești să te îmbraci în cea mai respectabilă dereșt pijamale? Ieșim în oraș, în seara asta.

— Îți o să ieși în seara asta. Dacă n-ai de gând să mă duci înapoi la părinții mei, atunci eu o să stau aici, l-am corectat eu.

— Ce te face să crezi că ai de ales?

Își propti mâinile pe pragul de sus al ușii. Cămașa i se ridică, lăsând la vedere mușchii abdomenului, umbriți de un puf închis la culoare.

Era un bărbat în toată ființa și asta mă făcea să fiu conștientă. Nu eram femeie, dar nici o adolescentă. Uram avantajele pe care le-avea în fața mea.

— O să fug, l-am amenințat.

Unde aveam să mă duc? Știam că tata m-ar fi trimis înapoi în brațele lui Wolfe. Și el știa. Asta era închisoarea mea de lux.

Cearșafuri mătăsoase și un senator ca viitor soț. Minciuni frumoase și adevăruri devastatoare.

— Și cu ce energie, mai exact? Abia te poți târî, darămite să fugi. Să te îmbraci cu rochia verde-închis. Aceea cu crăpătură pe picior.

— Ca să-i impresionez pe prietenii tăi politicieni bătrâni și perverși? m-am enervat eu, aruncându-mi părul pe un umăr.

— Ca să-ți impresionezi viitorul soț, care nu e deloc impresionat până acum.

— Nu, mulțumesc, nu sunt interesată.

— O să vină și părinții tăi.

Asta m-a făcut imediat atentă — un alt lucru pe care îl uram. Avea toată puterea. Toate informațiile. Putea să privească în ansamblu.

— Unde anume?

— Fiul lui Bishop se însoară. Un tip ca un mânz cu picioare frumoase, spuse Wolfe, apropiindu-se de patul meu.

Mi-am amintit că și despre soția lui Bishop spusese că are față de cal. Era peste măsură de încrezut, grosolan, arogant și vulgar, dar numai între patru ochi. Îl văzusem la bal. Și, chiar dacă fusese distant și nepoliticos față de tatăl meu, se comportase ca un gentleman adevărat față de toți ceilalți.

— Ar fi o ocazie bună să te prezent ca viitoarea doamnă Keaton. Că veni vorba...

Scoase ceva din buzunarul din față al pantalonilor, aruncându-l spre mine. O cutiuță pătrată de catifea neagră. Am prins-o din zbor și am deschis-o. Un inel de logodnă cu un diamant Winston Blue cât capul meu de mare, care capta fiecare rază de soare ce pătrundea pe fereastră. Știam că fiecare minut petrecut în casa asta mă apropria și mai mult de căsătoria cu

Wolfe Keaton și era imposibil să evadez. Singurul care mă putea salva din ghearele viitorului meu soț era, într-adevăr, viitorul meu soț. Nu puteam să-l implor să mă elibereze. Poate trebuia să mă gândesc la o modalitate ca să-l fac să-și dea seama că nu vrea să se însoare cu mine.

— Când plecăm? am întrebat.

„Pleci" s-a transformat în „plecăm", dar el tot nu părea mulțumit.

O să te fac de râs în ultimul hal.

— În vreo două ore. Înțeleg că erai obișnuită să fii răsfățată și slujită, așa că Sterling te va ajuta să te pregătești.

O să regreți ziua în care ai dat ochii cu mine la masă.

— Retrage-ți cuvintele, am spus eu.

— Poftim?

— Retrage-ți cuvintele. Nu te mai folosi de felul în care am fost crescută și educată ca argument împotriva mea.

El rânji, apoi se întoarse să plece.

— Nu merg.

I-am aruncat inelul de logodnă înapoi. Deși putea să-l prindă, alese să n-o facă, lăsându-l să cadă la podea. Era sub demnitatea lui să se lupte pentru ceva — cu atât mai puțin pentru mine.

— Ba da, mergi, dacă nu vrei să-ți interzic accesul la telefon. Pot să-l deconectez. Ca să nu mai spun că nu mi-ar plăcea deloc să fiu forțat să-ți înțep venele frumoase ca să te conectez la o perfuzie să te hrănesc, spuse el.

Se opri în fața ușii. Era în continuare cu spatele la mine. Începu să râdă încetișor.

— De asemenea, va trebui să porți mereu inelul de logodnă.

— Fiindcă, altminteri? l-am provocat eu, cu vocea tremurândă.

— Fiindcă atunci o să te iau pe sus la Vegas, lansând zvonul c-ai fi însărcinată, ceea ce n-o să fie deloc bine pentru familia ta.

Mi-am ținut respirația, căci mi-am dat seama pentru prima oară ce eram.

O poveste despre o Nemesis și un Nemernic, fără nicio șansă la un final fericit.

În care prințul n-o salvează pe prințesă.

O torturează.

Și frumoasa nu doarme.

Este blocată.

Într-un coșmar.

Trei ore mai târziu, intram amândoi pe ușile unei săli de bal din Madison, unul dintre cele mai extravagante hoteluri din Chicago. În vântul răcoros, clădirile sclipitoare de pe Magnificent Mile și podul roșu Michigan Avenue mi-au adus aminte că eram încă în orașul meu preferat și asta îmi dădea speranță.

Purtam o rochie Armani albastră, fără bretele, care îmi punea ochii în evidență și aveam părul strâns într-o coadă olandeză.

Doamna Sterling aproape chiuia de încântare când îmi împletea părul și mă machia, reamintindu-mi cât de mult îmi lipsea Clara. Acasă era doar în partea cealaltă a orașului, dar aveam impresia că ne despărțeau oceane. Lucrurile pe care le iubeam și pentru care trăisem — părinții mei, grădina mea, călăritul — erau acum de neatins. O amintire care se îndepărta tot mai mult, cu fiecare secundă din fiecare zi.

În costumul lui negru excelent, logodnicul meu îmi puse mâna pe spate și mă conduse prin holul recepției. Acesta era decorat în tonuri de alb și galben, iar podeaua era din marmură, cu pătrate albe și negre. Nu fuseserăm invitați la ceremonia religioasă de la biserica locală și făcuserăm drumul până aici într-o tăcere apăsătoare, care-mi tocase nervii. Senatorul Keaton nu păruse câtuși de puțin afectat. Răspunsese la e-mailuri pe telefon, îi dăduse ordine lui Smithy, șoferul tânăr, și se prefăcuse că nu existam.

M-a băgat în seamă doar ca să-mi facă observație.

— Asta nu este rochia pe care ți-am spus s-o porți.

— Te-ar surprinde să afli că pot gândi și singură? i-am replicat, în timp ce mă uitam pe geam, când mașina încetinise în traficul din centrul orașului Chicago. La urma urmei, sunt doar o adolescentă protejată.

— Și neascultătoare, spuse el.

— O mireasă îngrozitoare, am concluzionat.

— Pot să îmblânzesc zeci ca tine înainte de micul dejun.

De îndată ce-am trecut de ușile largi și luxoase, oamenii au început să roiască în jurul lui Wolfe, de parcă el era mirele. Cu brațul pe talia mea, m-a tras mai aproape de el, ceea ce mi-a provocat un val de căldură prin tot corpul, în timp ce el zâmbea și întreținea conversații politicoase cu admiratorii. Când nu era acasă sau în mașină, personalitatea lui era complet diferită, șarmul lui era turat la cote maxime. Cu cei doi bodyguarzi stând aproape în spatele nostru, lansa zâmbete și amabilități în stânga și-n dreapta. Nu semăna nici pe departe cu bărbatul teribil cu care locuiam.

Un cuplu de politicieni, pe la cincizeci și ceva de ani, venit tocmai din DC, ne luă deoparte. Wolfe mă prezentă ca viitorul lui soție, apoi mă mustră cu un zâmbet binevoitor.

— Nu te rușina. Arată-le inelul.

Am înlemnit. Inima mai că se pregătea să-mi sară din piept. Wolfe mă apucă de încheietură și le arătă inelul uriaș de logodnă. Femeia îmi ținu mâna, examină inelul și-și duse apoi mâna la piept.

— Oh, este perfect. Cum te-a cerut de soție?

Flutură din gene, evident că mureа de curiozitate. Asta era șansa mea să distrug toată construcția lui Wolfe. Am râs, mi-am rotit puțin mâna pentru ca diamantul să poată capta luminile din cameră și să orbească pe toată lumea din jur.

— Pe treptele Institutului de Artă. Bietul meu logodnic s-a cam făcut de râs. I-au crăpat pantalonii la spate când a îngenuncheat. I s-a văzut tot fundul.

Am oftat; nu îndrăzneam să mă uit la el ca să-i văd reacția.

— Nu, nu se poate!

Bărbatul începu să râdă în hohote, bătându-l pe umăr pe Wolfe. Femeia pufni în râs și îi zâmbi lui Wolfe cu admirație și dorință. I-am aruncat o privire și i-am văzut buzele subțiindu-se de iritare. Spre deosebire de ei, lui nu i se păruse amuzantă povestea mea.

Reacția lor m-a făcut să-mi recapăt încrederea și abia așteptam să repet figura. Pentru o clipă, m-am gândit că avea să le spună că e o minciună. Dar nu era stilul lui Wolfe. Ar fi fost cea mai ușoară cale de scăpare și el părea genul de bărbat dispus să parcurgă drumul lung și anevoios spre victorie.

— A meritat osteneala.

Rânji la mine și mă feream atât de aproape de el, încât am crezut că o să mă înghită cu totul.

În plus, a spălat cu săpun cu, respirația lui caldă și mentolată gâdilându-mi gâtul, dar a mirosit mea nu-i era nimănui de parfum, ar fi zis că eu nu folosesc nu locuiesc.

Pentru o vreme, nu ne-am făcut o fost să anunțăm logodna noastră, pe măsură ce un număr din ce în ce mai mare de persoane veneau să ne felicite, ignorând cuplul proaspăt căsătorit. Bishop junior și mireasa lui nu păreau deranjați. De fapt, păreau atât de fericiți, le scăpeau ochii de lubrie, încât nu mă puteam abține să fiu și mai furioasă pe Wolfe pentru că mă împiedica să fiu alături de mireasa mea adevărată. Senatorul Wolfe Keaton m-a purtat prin sală ca pe un cal de rasă la paradă, prezentându-mă și împăunându-se cu mine de parcă eram o achiziție de soi. Stomacul meu se zvârcolea și gemea de foame și am avut nevoie de toate puterile ca să nu mă clatin lângă el ca o trestie în bătaia vântului. Colac peste pupăză, Wolfe mă înghiontea când avea nevoie să zâmbesc, mă trăgea mai aproape când mă distanțam și mă înscrisese la trei evenimente diferite de caritate în următoarele luni.

În mai multe rânduri, femei atrăgătoare chicoteau și îi strecurau numerele de telefon în palmă, în timp ce veneau să ne felicite, crezând că eu nu observ. Una dintre ele, ambasador al Națiunilor Unite, chiar i-a reamintit despre timpul minunat petrecut împreună la Bruxelles, în urmă cu doi ani, și i-a bătut un apropo că o să mai stea în oraș o vreme.

— Ar trebui să ieșim să bem ceva. Să mai povestim, îi sugeră tipa cu părul de culoarea mahonului, cu accentul ei franțuzesc siropos.

El îi aruncă un zâmbet marca Angelo. Genul de zâmbet care schimba aerul în jur și-ți făcea inima să bată cu putere.

— Secretara mea o va contacta pe a ta, mâine-dimineață.

Ticălosul.

Oamenii ne lăudau logodna și păreau să nu fie deranjați de diferența de vârstă. De fapt, în afară de Preston Bishop, care stătuse la masa noastră în seara balului și fusese martor la schimbul acid de cuvinte dintre noi, nimeni altcineva nu punea la îndoială logodna noastră neașteptată. Chiar și Bishop s-a mulțumit doar să ridice o sprânceană.

— Asta e o surpriză plăcută, spuse el.

— Este, nu-i așa? i-a răspuns Wolfe. Viața pare să fie plină de ele.

Cuvintele lui păreau obișnuite, dar ascundeau ceva pe care eu nu-l intuiam.

De fiecare dată când eram prezentată vreunui apropiat de-al lui Wolfe, inventam o altă poveste pentru logodna noastră.

„Și-a uitat cuvintele, apoi a început dintr-odată să se bâlbâie. A trebuit să le scrie și, chiar și așa, a făcut câteva greșeli de gramatică. A fost înduioșător."

„A fost atât de romantic! I-a cerut tatei mâna mea în stil vechi și am fost atât de mișcată când a început să plângă după ce am acceptat. Într-adevăr, hohoteai ca un copil, nu-i așa, Wolfey? Dar s-a liniștit cu o pastilă de Xanax și o piña colada. Desigur, nu mi-aș fi imaginat niciodată că ăsta e cocktailul preferat al viitorului meu soț."

„Sunt atât de entuziasmată că o să mă mărit cu un senator. Mereu am vrut să vizitez Washingtonul. Știai că Nirvana era din Washington? O, stai, dragul meu, nu e Washingtonul ăla, nu-i așa?"

Eram de neoprit. Chiar și atunci când Wolfe a trecut de la iritat la furios de-a dreptul, scrâșnetul dinților lui sugerând că avea să explodeze în secunda în care aveam să fim lăsați singuri, am continuat să spun baliverne ca să-l fac de râs. Și el — gentlemanul perfect în public — chicotea încetișor și mă aproba, în același timp ce încerca să devieze discuția spre muncă și alegeri.

Am pierdut foarte mult timp cu prezentările. Atât de mult încât n-avusesem timp să-mi caut părinții. Într-un final, Wolfe și cu mine ne-am îndreptat spre masă. Eu m-am scurs pe scaun și am înghițit în sec, încercând să nu leșin de la lipsa de mâncare. Keaton și-a rezemat brațul de spătarul scaunului meu, atingându-mi umărul dezgolit. Tinerii proaspăt căsătoriți erau la masa lor din centru și țineau un toast. Eram așezați lângă un alt senator, doi diplomați și fostul secretar de stat. Am început să-mi caut familia cu privirea. Știam că aveam să-i găsesc după ce se servea desertul și începea dansul, dar tânjeam s-o văd măcar o clipă pe mama.

Mi-am descoperit părinții — la o masă în partea cealaltă a salonului. Tata arăta minunat, ca de obicei; singurele semne de oboseală erau cearcănele negre din jurul ochilor. Mama părea la fel de pusă la punct ca de obicei, dar nu nai eu observam anumite detalii. Felul în care-și mișca bărbia atunci când vorbea cu femeia din fața ei sau felul în care își mișca mâna ca să ia paharul cu vin. Lângă ei stăteau părinții lui Angelo și ceva mai încolo...

Mi-a stat inima în loc, presând de sub coaste ca un balon pe cale să se spargă.

Angelo venise însoțit. Nu de o fată oarecare, ci de *acea* fată la care se aștepta toată lumea.

Numele ei era Emily Bianchi. Tatăl ei, Emmanuel Bianchi, era un afacerist cunoscut și un membru nedeclarat al Organizației. Emily avea douăzeci și trei de ani, un păr blond și mătăsos și niște pometi minunați. Înaltă și cu un decolteu generos, era zveltă, ca trasă prin inel. Și ea făcea parte din elita italo-americană. Era de-o seamă cu Angelo, deci legătura lor era așteptată — ba chiar lumea din Organizație aproape că se ruga pentru asta.

O întâlnisem de multe ori înainte și întotdeauna mă tratase cu un amestec de plictiseală și respingere. Nu neapărat grosolan, dar îndeajuns de nepoliticos încât să-mi dea de înțeles că nu-i plăcea atenția pe care o primeam. La acestea se adăugau faptul că Emily frecventase aceeași școală ca Angelo și că mă ura din suflet pentru că îmi petreceam verile cu el.

Purta o rochie neagră, lungă și mulată, cu o crăpătură adâncă pe piciorul drept și avea în jurul gâtului și în urechi suficient aur cât să-și deschidă o casă de amanet. Își ținea mâna peste a lui Angelo, în timp ce vorbea cu persoanele din jur. Un gest mic, posesiv, pe care el nu îl respingea. Nici măcar atunci când privirea lui s-a plimbat prin sală și s-a încrucișat cu a mea.

M-am afundat în scaun, cu inima bătând înnebunită.

Aer. Aveam nevoie de mai mult aer. Mai mult spațiu. Mai multă *speranță*. Întrucât ceea ce văzusem în ochii lui m-a speriat mai mult decât viitorul meu soț. Era complet împăcat cu situația.

Aveau amândoi douăzeci și ceva de ani.

Erau amândoi frumoși, singuri și proveneau din același cerc social.

Erau amândoi pregătiți pentru căsătorie. *Stop joc pentru mine.*

— Francesca?

Unul dintre diplomați, al cărui nume nu l-am reținut, chicoti în șervet, încercând să mi atragă atenția înapoi la conversația de la masă. Mi-am smuls privirea de la Angelo și m-am întors, clipind nedumerită când la diplomat, când la viitorul meu soț. Am văzut cum Wolfe strângea din dinți, înăbușindu-și cu greu frustrarea adunată de-a lungul serii, și am înțeles că nu-i scăpase privirea pe care o schimbasem cu prietenul meu din copilărie.

Am zâmbit încurcată și mi-am netezit rochia.

— Ați putea să repetați întrebarea, vă rog?

— Vrei să ne spui cum te-a cerut senatorul Keaton de soție? Trebuie să recunosc, nu mi s-a părut niciodată genul superromantic, a râs el, trecându-și mâna prin barbă ca un personaj din *Harry Potter*.

Nici măcar nu-mi mai ardea să-l fac de râs pe Wolfe. Eram prea necăjită că viața mea se terminase, că Angelo avea să se însoare cu Emily și astfel cel mai mare coșmar al meu o să devină realitate.

— Da, sigur. El... el... m-a cerut în căsătorie ...

— Pe scările muzeului, mă ajută Wolfe, ciupindu-mă de bărbie cu o falsă afecțiune care-mi dădu fiori reci. Nu știu ce-am făcut ca să merit sărutul ei pasional. M-ai lăsat cu răsuflarea tăiată.

Se întoarse spre mine, cu ochii lui cenușii, două lacuri de minciuni frumoase. Cei din jurul nostru au exclamat, fermecați de puterea magnetică a privirii lui în timp ce se uita la mine.

— Eu ți-am furat inima, continuă el.

Mi-ai furat primul sărut.

Apoi fericirea.

Și, la sfârșit, întreaga viață.

— Așa e.

Mi-am tamponat gâtul cu un șervet, căci dintr-odată mi-am simțeam prea amețită și slăbită ca să ripostez. Corpul meu își sfârșit capitula, lipsit de hrană zile de-a rândul.

— N-o să uit niciodată noaptea aceea, am spus eu.

— Nici eu.

— Sunteți un cuplu frumos, a remarcat cineva.

Eram prea amețită să-mi dau seama dacă era bărbat sau femeie.

Wolfe surâse și își ridică paharul de whisky în dreptul buzelor. Sfidându-l dinadins — fără îndoială, o decizie prostească — mi-am lăsat privirea să se întoarcă la masa unde tânjeam să stau. Emily mângâia, cu manichiura ei franțuzească, brațul lui Angelo. El se uită la ea și-i zâmbi. Puteam să văd cum ea îl făcuse să accepte ideea de a alcătui o pereche. Cum îl convinsese să lase garda jos, încetul cu încetul.

Se aplecă spre el, îi șopti ceva în ureche și chicoti, iar el își îndreptă din nou privirea spre mine. Vorbeau despre mine? Mă făceam de râs pentru că mă uitam atât de fățiș la ei? Am luat un pahar de șampanie, cu gândul să-l golesc dintr-o înghițitură.

Wolfe mă apucă de încheietură, înainte să duc paharul la gură. Era o atingere delicată, dar fermă. Atingerea unui bărbat.

— Draga mea, am mai vorbit despre asta. Aici este șampanie *adevărată*. Pe care o beau adulții, spuse el cu o milă exagerată în glas, făcându-i pe toți cei prezenți la masă să izbucnească în hohote.

— Problemele pe care le întâmpini atunci când te căsătorești cu o femeie mai tânără, spuse râzând celălalt senator.

Wolfe ridică din sprâncene.

— Căsătoria este o afacere complicată. Că tot veni vorba..., se aplecă spre el și se încruntă. Cum faci față divorțului de Edna?

Acum nu-mi mai puteam ascunde obrajii îmbujorați. Voiam să-l omor. Voiam să-l omor pentru șarlatania asta, pentru că mă forța să mă mărit cu el și pentru faptul că, indirect, îl aruncase pe Angelo în brațele lui Emily.

Am pus paharul de șampanie înapoi pe masă și m-am gândit să spun că băusem destul în seara în care ne-am cunoscut și că pe atunci nu părea să-i pese prea mult. De fapt, profitase de faptul că eram ametită și mă păcălise să-l sărut.

— Mă scuzați o clipă!

Mi-am dres glasul și, fără să aștept un răspuns, m-am ridicat și m-am îndreptat spre baie, conștientă de faptul că eram privită de rivala mea, de Angelo și de părinții mei, de parcă eram o bombă gata să explodeze.

La capătul sălii de bal, toaleta pentru doamne și cea pentru domni erau față-n față, sub o scară uriașă de fier forjat, în spirală. M-am strecurat înăuntru, m-am proptit de perete, am închis ochii și am tras adânc aer în piept, pe cât era posibil în corsetul ăla.

Respiră.

Doar respiră.

Cineva îmi puse mâna pe umăr. Am simțit niște degete reci, calde, pe claviculă. Am deschis ochii și am tresărit, dând cu capul de plăcile din spatele meu.

— Doamne-Dumnezeule!

Era mama. De aproape, fața ei părea prea obosită, bătrână și neîmpăcată. Arăta de parcă îmbătrânise zece ani peste noapte și toată furia pe care o nutrisem față de ea în ultimele trei zile se evaporă. Ochii îi erau roșii și umflați de plâns. Părul ei șaten era acum grizonant.

— Cum rezișți, *cara mia*?

În loc să răspund, m-am aruncat în brațele ei și am început să plâng. Mă abțineam de când Wolfe mă convinsese să mă urc în mașina lui neagră și luxoasă. Cum să nu fiu mai blândă cu ea? Arăta la fel de nefericită ca mine.

— Urăsc locul ăla. Nu mănânc. Abia dacă dorm. Și, ca să fie treaba treabă, am suspinat eu, Angelo e cu Emily acum.

Simțeam cum îmi ies ochii din cap.

— E prima lor întâlnire, mă asigură mama, bătându-mă pe spate și îmbrățișându-mă iar.

Am dat din cap, în timp ce o îmbrățișam.

— Nici măcar nu știu de ce contează. O să mă mărit. S-a terminat.

— Draga mea...

— De ce, mamă?

M-am desprins din brațele ei și m-am târât până la chiuvetă ca să iau niște șervețele, înainte să-mi stric complet machiajul.

— Ce l-a apucat pe tata să facă una ca asta?

M-am uitat la reflecția ei în oglindă. Umerii păreau ofiliți în rochia ei neagră, ușor largă. Mi-am dat seama că nici ea nu prea mâncase în ultima vreme.

— Tată tău nu împărtășește prea multe lucruri cu mine, dar crede-mă când îți spun că nu i-a fost deloc ușor să ia decizia asta. Suntem încă zdruncinați de ce s-a întâmplat. Vrem doar să-i acorzi senatorului Keaton o șansă cinstită. Este chipeș, bogat și are o funcție bună. Nu te măriți cu un bărbat mai prejos de rangul tău.

— Mă mărit cu un monstru, am spus eu.

— Ai putea să fii fericită, *amore*.

Am dat din cap, înainte să-l las pe spate și să râd.

Nu trebuia să mi-o spună. Ea nu avea niciun control. Nutream multe sentimente negative pentru tatăl meu, dar să le analizez — ca să nu mai spun să le rostesc cu voce tare — era ca și cum aș fi vărsat cianură pe-o rană deschisă. Mama se uita când la mine, când la ușă, așa că știam ce gândește. Nu puteam să mai zăbovim mult. Oamenii ar începe să pună întrebări. Mai ales când aveau să vadă că plânsesem. Era esențial să păstrezi aparențele în Organizație. Dacă oamenii ar fi bănuit că tata fusese șantajat de un senator tânăr și ambițios, nou în viața politică, reputația lui ar fi putut fi distrusă.

Mama își deschise geanta, scoase ceva din ea și mi-l îndesă în palmă.

— L-am găsit sub un maldăr de haine murdare, în camera ta. Folosește-l, *cara mia*. Începe să te obișnuiești cu noua ta viață, pentru că n-o să fie una rea. Și, pentru numele lui Dumnezeu, pune mâna și mănâncă!

A ieșit. M-am uitat în palmă și am inspectat obiectul recuperat. Era mobilul meu. Prețiosul meu mobil. Plin de mesaje și apeluri ratate. Voiam să le citesc pe toate — singură și atunci când timpul avea să-mi permită. Știam că presupunerea mea că senatorul Keaton îmi tăiase accesul la telefon, fără măcar să verific, era exagerată. Dar, pe de altă parte, nici șantajarea tatălui meu nu fusese o modalitate de curtare subtilă, așa că nu mă putea acuza nimeni că mă pripeam cu concluziile.

Am aruncat șervețelul folosit în coșul de gunoi și am fugit spre camera slab luminată de sub scări, în timp ce pantofii mei Louboutin cu toc de doisprezece centimetri țăcăneau pe podeaua din marmură. Am făcut doi pași înainte să fiu încolțită și placată, de o persoană înaltă și zveltă, în oglinda care dădea spre

scări. Am gemut și mi-am deschis încet ochii, în timp ce spatel meu se recupera după izbirea de oglindă.

Angelo era lipit de mine și-mi ținea capul în mâini. Piept lui se freca de decolteul meu și inimile noastre băteau la unison respirația noastră era egală.

Mă dorea. Venise după mine. Încă mă mai *voia*.

— Zeiță, șopti el, cuprinzându-mi obrazul în palma lipindu-și fruntea de a mea.

Vocea lui era atât de plină de emoție. Mi-am ridicat mâinil tremurătoare, atingându-i obrajii pentru prima oară. El și-a apăsat degetul mare pe buzele mele. M-am agățat de revere sacoului său. Știam ce-i cer și nu mă sfiam s-o fac. Nevoia de fi ținută în brațe de el era mai puternică decât responsabilitate de-a face ceea ce se cuvenea. Tânjeam să-mi spună că Emily nu însemna nimic pentru el, deși nu era corect față de ea. Sau față de el. Nici măcar față de mine.

— Am fost atât de îngrijorat.

Își frecă nasul de-al meu. Era mai mult contact fizic decât avuseserăm în toată viața noastră. Și asta — în combinație cu foamea — îmi făcea capul să se învârtă.

Am dat din cap, dar nu am spus nimic.

— N-ai prea răspuns la telefon.

Mă apucă de mâna în care țineam telefonul, ca pentru a sublinia, și mă strânse dojenitor.

— Abia l-am recuperat, am răspuns eu. Nu l-am mai avut de la balul mascat.

— De ce ai face asta? mă întrebă Angelo, frecându-se practic de corpul meu.

Mă cuprinse panica. Dacă Angelo mă atingea așa cum nu mai îndrăznise niciodată pentru că nu mai avea nimic de pierdut?

Tatăl meu nu i-ar reproșa niciodată că a mers prea departe — pentru că Angelo n-ar putea să stea în fața lui Arthur Rossi și să-mi ceară mâna.

Am vrut să-i explic cu disperare totul despre logodna mea bruscă. Dar știam că, dacă tata nu putuse să mă ajute, atunci cu siguranță nici Angelo nu putea. Nu voiam să fim îndrăgostiți fără noroc, să ne vedem pe ascuns și să ne furăm câte un sărut. Să ne înecăm într-o dragoste interzisă. Nu știam prea multe despre viitorul meu soț, dar de un lucru eram sigură — dacă aveam să provoc vreun scandal, atunci el avea să se răzbune și să-i rănească pe cei pe care îi iubeam. Nu mă deranja să fiu ținta furiei lui, dar Angelo nu merita să fie pedepsit.

— Angelo, am spus și i-am pus mâinile pe piept.

Nu mai atinsesem niciodată un bărbat astfel. Atât de deschis. Pectoralii i s-au încordat sub palmele mele și îl simțeam fierbinte, chiar și prin materialul costumului.

— Spune-mi, mă îndemnă el.

— Ne potrivim, am spus eu, clătinând din cap.

— *Noi* ne potrivim, răspunse el. *El* e nasol.

Am râs, deși îmi venea să plâng.

— Atât de tare vreau să te sărut, zeiță.

Mă apucă de ceafă — nu mai era drăguț, înțelegător, nu mă mai tachina — și se aplecă decis. Încerca să demonstreze ceva. Un lucru de care eu eram deja convinsă.

— Atunci îți sugerez s-o faci imediat. Pentru că, peste optsprezece zile, o să fie o femeie măritată și o să am tot dreptul să-ți rup degetele dacă ai s-o atingi, se auzi o voce amenințătoare din spatele lui Angelo.

Uluită, mi-am luat mâinile de pe pieptul lui Angelo și am simțit cum mi se înmoaie genunchii de șoc. Angelo mă prinse

de talie și mă ridică la loc. Se trezi la realitate, ieșind din
taia dorinței, și se întoarse spre Wolfe. Viitorul meu soț își
mă drumul spre toaleta bărbaților, complet netulburat de
plină de afecțiune din fața lui. Era mult mai înalt și mai
decât Angelo, ca să nu mai spun că era cu zece ani mai în
Autoritatea lui era aproape tangibilă. A trebuit să-mi
interiorul obrazului ca să nu-mi cer scuze. Mi-am ridicat
în loc să mi-i las în pământ, refuzând să mă declar înfrânt.

Angelo se uita drept la el.

— Senatorule Keaton, spuse el.

Wolfe se opri între cele două intrări la toalete. Se uită
la mine, când la Angelo, evaluând situația cu dezinteres.

— Am vorbit serios, Bandini, spuse Wolfe, aspru. Dacă
să-mi săruți logodnica de adio, ai șansa în seara asta. Data
toare când o să te văd, n-o să te mai iert atât de ușor.

Cu acestea, îmi atinse inelul de logodnă, un memento
chiar subtil că îi aparțineam, fapt care mă făcu să mă cutrem
Dispăru după ușa toaletei, înainte ca eu să-mi recapăt răsufla
Credeam că Angelo o să fugă imediat ce Wolfe o să-i întoarc
spatele, lar n-o făcu.

Î imb, mă lipi iarăși de oglindă, sprijinindu-și brațe
d e și de alta a capului meu.

e ce? mă întrebă.

De ce Emily? am parat eu, ridicându-mi bărbia.

Ești singura femeie în stare s-o aduci pe Emily în discuț
în clipa asta.

Dădu un pumn în oglindă, lângă capul meu. Am tresărit.

— Am venit cu Bianchi, pentru că tu ești logodită și urmează
să te măriți.

Angelo își umezi buzele, încercând să-ți țină emoțiile în frâu

— Și pentru că m-ai făcut să par un idiot. Toată lumea se aștepta ca noi doi să ne logodim. *Toți ticăloșii din Organizație, până la unul.* Și acum vii aici, stai de cealaltă parte a camerei, cu secretarul de stat la masă, în brațele lui Wolfe Keaton, prefăcându-te că ești logodnica devotată. Aveam nevoie să-mi salvez obrazul. Obraz pe care tu ai călcat. Știi care este cea mai urâtă parte, Francesca? Nici măcar nu-mi spui *de ce.*

Pentru că tata este neputincios și șantajat.

Dar știam că nu puteam s-o spun. Îmi putea distruge familia și, chiar dacă îl disprețuiam pe tata, nu-l puteam trăda. Fără să-mi dau seama ce fac, i-am mângâiat obrajii, zâmbind, deși lacrimile îmi curgeau nestăpânit din ochi.

— O să fii mereu prima mea iubire, Angelo. Mereu.

Îi simțeam respirația caldă învăluindu-mă, cu miros de vin dulce, de mosc.

— Sărută-mă.

Vocea îmi tremura, pentru că ultima dată când fusesem sărutată — *singura* dată — totul fusese greșit.

— O să te sărut în sigurul fel în care pot fără să-ți dau inima mea, Francesca Rossi. Singurul mod în care meriți să fii sărutată.

Se aplecă și-mi sărută vârful nasului. Am simțit cum i se cutremură corpul, cu un suspin ce amenința să-i frângă oasele. Toți acești ani. Toate aceste lacrimi. Toate acele nopți nedormite de emoție nerăbdătoare. Toate numărătorile alea inverse: săptămâni, zile și minute până aveam să ne vedem, în fiecare vară. Cum ne jucam prea aproape unul de altul în râu. Cum ne luam de mână pe sub masă, la restaurante. Toate clipele alea prinse în acel sărut inocent. Îmi doream atât de mult să pun în aplicare planul meu de la balul mascat. Să-mi dau capul pe

spate. Să mi lipsească buzele de ale lui. Dar mai știam și că l
mi-aș fi putut o iertă, dacă îi stricam ploile cu Emily. N
puteam să-i pătez începutul relației, doar pentru că a mea e
condamnată.

— Angelo.

Își lipi fruntea de-a mea. Am închis amândoi ochii, sav
rând clipa. În sfârșit împreună, respirând același aer. Doar ca
fim despărțiți pe veci.

— Poate în următoarea viață, am spus eu.

— Nu, *zeiță*, cu siguranță în asta.

Cu acestea, se întoarse și se făcu nevăzut pe holul întuneca
permițându-mi să trag sufletul înainte să ies din spațiul îngu
Când m-am oprit din tremurat, mi-am dres glasul și am porn
înapoi spre masa mea.

Cu fiecare pas, încercam să arăt mai multă încredere. Zâm
betul meu era puțin mai larg. Spatele meu, puțin mai drep
Când mi-am văzut masa, am observat că Wolfe nu era acolo
Am început să-l caut cu privirea, în timp ce un amestec de în
tare și spaimă mi se răsucea în stomac. Lăsaserăm lucrurile l
coadă de pește, așa încât nu știam la ce să mă aștept. O parte di
mine spera — își dorea — să se fi săturat în sfârșit de mine și s
renunțe la șantajul contra tatălui meu.

Cu cât îi căutam silueta înaltă, cu atât îmi bătea inima mai
tare.

Apoi l-am găsit.

Viitorul meu soț, senatorul Wolfe Keaton luneca pe lângă
mese cu eleganță. La un metru în spatele lui, mergea Emily
Bianchi, înaltă și provocatoare, legănându-și șoldurile ca pe un
măr interzis. Părul ei blond și strălucitor — exact ca al partenerei

lui de la bal. Nu observase nimeni că era îmbujorată. Că păstrau distanța între ei, dar mergeau în aceeași direcție.

Emily dispăru prima, în spatele draperiilor negre uriașe de mătase.

Wolfe se opri, dădu mâna cu un bărbat bătrân, care părea bogat, și stătu de vorbă cu el cel puțin zece minute, înainte să se retragă și să-și continue drumul către capătul sălii.

De parcă s-ar fi simțit privit, Wolfe întoarse capul spre mine, printre sutele de persoane din jurul nostru, și mă privi. Îmi făcu cu ochiul, în timp ce picioarele îl duceau la destinație.

Îmi clocotea sângele în vene. În timp ce eu făceam eforturi să-mi înăbuș pasiunea, Emily și-o trăgea rapid cu viitorul meu soț. Îmi bătea inima atât de tare, încât credeam că o să-mi sară din piept și o să înceapă să se zvârcolească pe podea, ca un pește **fără apă.**

Wolfe și Emily ne trădaseră.

Trădarea avea un gust.

Era amar.

Era acru.

Era chiar și puțin dulce.

Mai presus de toate, îmi dăduse o lecție importantă — că orice ar fi fost între noi patru nu mai era sacru. Inimile noastre erau întinate. Pătate. Și vinovate.

Imprevizibile.

Și pe cale să se frângă.

CAPITOLUL CINCI

Francesca

În dimineața următoare, am aruncat ciocolata Godiva gunoi, în bucătărie, unde speram s o vada el. Îmi dădusem din pat corpul înfometat, mânată de singurul lucru mai puternic decât foamea — răzbunarea.

Mesajele pe care le găsisem în telefon erau suficiente ca să-mi dea puteri. Erau din seara balului, din aceeași seară în care evitasem să-mi scot telefonul, de teamă să nu-l implor pe Angelo să mă salveze și să mă fac de râs.

Angelo: Vrei să-mi explici sărutul ăla?

Angelo: Sunt în drum spre tine.

Angelo: Tatăl tău tocmai mi-a spus că nu mai pot veni pe la tine pentru că urmează să te logodești.

Angelo: TE LOGODEȘTI.

Angelo: Și nu cu mine.

Angelo: Știi ce? Du-te naibii, Francesca.

Angelo: DE CE?

Angelo: E din cauză că am așteptat un an? Tatăl tău mi-a cerut asta. Am mers în fiecare săptămână să-i cer permisiunea pentru o întâlnire.

Angelo: Tu ai fost mereu aleasa, zeița mea.

Nu mai erau alte mesaje noi.

Mâncatul tot nu era pe lista mea de activități zilnice — am auzit-o pe doamna Sterling cum i se plângea lui Wolfe la telefon, când am trecut pe lângă ea, într-un capot de șifon înflorat care atârna pe corpul meu din ce în ce mai slab. În punctul ăsta, stomacul se dăduse bătut și încetase să mai scoată și sunete. Ieri, mă forțasem să fur câteva înghițituri de pâine, când Wolfe era ocupat cu Emily, dar nu fusese nici pe departe suficient pentru a-mi domoli stomacul chircit. Într-un fel sperasem să leșin sau să mă simt așa de rău, încât să fiu dusă de urgență la spital, unde poate că tata ar fi pus capăt acestui coșmar. Din păcate, nu era doar periculos să sper într-un miracol, ci și dureros. Cu cât petreceam mai mult timp în casa asta, cu atât zvonurile începeau să capete mai mult sens — senatorul Wolfe Keaton era destinat să ajungă mare. Urma să fiu prima-doamnă și asta probabil până-n treizeci de ani. Wolfe se trezise devreme, astăzi, ca să ajungă la timp la aeroport și chiar își făcuse planuri să meargă în DC, în weekend, pentru câteva întâlniri importante.

Nu mă inclusese și pe mine în planurile lui și mă îndoiam că i-ar fi păsat dac-aș fi murit. I-ar fi păsat doar de titlurile din ziare pe care probabil le-ar isca.

În grădina de sub fereastra mea acoperită de iederă, ascunsă în inima conacului, aveam grijă de noile mele plante și legume. Eram surprinsă cum de reușiseră să supraviețuiască fără apă câteva zile la rând. Până acum, vara fusese nemiloasă, cu un soare mai dogoritor decât în lunile tipice de august din Chicago. La urma urmei, totul fusese nebunesc în ultimele două săptămâni. Vremea părea să semene cu viața mea care se ducea de râpă. Dar noua mea grădină era rezistentă și, mi-am dat eu seama când am îngenuncheat ca să smulg buruienile de lângă roșii, la fel eram și eu.

Am cărat două pungi de îngrășământ la brazda de lângă fereastra mea și am scotocit prin șopronul mic aflat într-un colț al curții ca să găsesc mai multe semințe vechi și ghivece goale. Evident că persoana însărcinată cu întreținerea grădinii primise instrucțiuni s-o facă să pară bine îngrijită și plăcută la vedere, dar fără să exagereze. Era verde, dar lipsită de personalitate. Frumoasă, dar insuportabil de tristă. Asemenea proprietarului ei. Totuși, spre deosebire de el, eu tânjeam să cultiv grădina. Aveam în mine un preaplin de atenție și devotament, dar nimic și pe nimeni spre care să le îndrept.

După ce mi-am așezat toate materialele într-un șir ordonat, m-am uitat la foarfeca din mână. O luasem din șopron, explicându-i doamnei Sterling că aveam nevoie de ea ca să tai pungile cu îngrășământ, așteptând ca femeia mică de statură și-n vârstă să se întoarcă. Acum, în timp ce lamele străluceau în bătaia soarelui, mi se ivise în sfârșit șansa. Doamna Sterling, care nu bănuia nimic, era în bucătărie, certându-l pe bietul bucătar – cumpărase tipul greșit de pește pentru cină (încă spera că aveam să-l încânt pe senatorul Keaton cu prezența mea la cină în seara asta, fără îndoială).

M-am strecurat înapoi în casă, trecând prin bucătăria elegantă. Am urcat treptele câte două, în aripa de vest, către dormitorul lui Keaton. Mai fusesem o dată aici, când trăsesem cu urechea la discuția lui cu jurnalista drăguță. Am intrat repede în dormitorul lui, știind că Wolfe avea să ajungă acasă abia peste o oră. Chiar și cu avionul său privat, tot nu putea să scape de traficul din Chicago.

În timp ce camera mea era decorată cu fast, amintind de perioada regentă a Hollywoodului, camera lui Wolfe era elegantă, sobră și cu puțină mobilă. Draperii spectaculoase, alb cu

negru, acopereau ferestrele uriașe, o tăblie de pat neagră, de piele matlasată, și noptiere de culoarea cărbunelui de-o parte și de alta a patului. Pereții erau de un gri închis, culoarea ochilor lui, și un singur candelabru de cristal atârna în centrul tavanului. Părea că se înclină în fața celui care ocupa camera.

Nu avea televizor, comode sau oglinzi. Avea un minibar. Asta nu mă surprindea, având în vedere că ar fi luat băutura de soție dacă ar fi fost legal în Illinois.

Am înaintat către garderobă, cu foarfeca în mână, deschizându-i ușile. Rafturile de stejar negru contrastau podeaua albă, de marmură. Zeci de costume sortate după culori, croială și design erau așezate în șiruri ordonate, perfect călcate și gata de a fi îmbrăcate.

Avea sute de eșarfe împăturite perfect, suficienți pantofi încât să-și deschidă un magazin Bottega Venete, nenumărate blazere și pardesie. Știam ce să caut mai întâi. Pe raftul de cravate erau peste o sută de bucăți. De îndată ce-am găsit raftul, am început cu seninătate să-i tai în două cravatele de lux. Îmi plăcea, deși era puțin ciudat să mă uit la ele cum îmi cădeau la picioare ca frunzele uscate toamna.

Țac, țac, țac.

Sunetul era reconfortant. Într-atât încât și uitasem cât îmi era de foame. Wolfe Keaton se culcase cu partenera lui Angelo. Eu nu puteam — și nici n-aveam de gând — să-l înșel ca să mă răzbun, dar puteam foarte bine să mă asigur că nu avea nimic de purtat mâine-dimineață, în afara zâmbetului lui prostesc și arogant.

După ce i-am tăiat toate cravatele, m-am mutat la cămășile lui perfect călcate. *Avusese tupeul să-și imagineze că o să-l ating vreodată*, m-am gândit eu cu amărăciune, sfârtecând țesăturile

de calitate, netede, bej, albe și bleu. Lumea se aștepta să trăim împreună ca soț și soție, după căsătorie. Dar în ciuda aspectului fizic plăcut, detestam stilul lui de viață, reputația îngrozitoare și faptul că se culcase deja cu atâtea femei. Mai ales că eu eram stânjenitor de lipsită de experiență.

Și prin lipsită de experiență vreau să zic virgină.

Nu că era ceva rău să fii virgină, dar așa mi se părea mie. Știam că Wolfe avea să folosească asta împotriva mea, să scoată în evidență cât de naivă și simplă eram. A fi nu virgină nu prea era o opțiune în lumea în care trăiam eu. Părinții mei se așteptau să mă păstrez până la nuntă, și eu n-aveam nicio problemă în a le îndeplini dorința, mai ales că nu credeam în mod special în ideea de-a face sex cu un bărbat pe care nu-l iubeam.

Am decis că aveam să mă ocup de problema cu virginitatea la momentul potrivit. *Dacă* avea să fie vreodată un moment potrivit.

Eram atât de concentrată pe misiunea mea — să-i distrug hainele și cravatele în valoare de zeci de mii de dolari — încât nici n-am auzit când a intrat în cameră. Mi-am dat seama abia când s-a oprit în fața dormitorului și-a răspuns la telefon.

— Keaton.

Tăcere.

— Ce-a făcut?

Tăcere.

— O să mă asigur că n-o să mai poată mișca un deget în orașul ăsta fără să fie percheziționat de poliție.

Apoi a închis.

La naiba, am înjurat eu în gând, aruncând foarfeca la podea și neștiind cum ies mai repede. Am trântit un sertar în care-și ținea ceasurile, am dărâmat ceva și am ieșit din garderobă.

[illegible] în seara dormitorul. Am deschis ușile duble ale camerei fix când el dădea să intre, în timp ce era concentrat la telefon.

Nu îl mai văzusem de ieri, de la muntă. După douăzeci de minute de când dispăruse cu Emily, se întoarse și îmi spuse că era timpul să plecăm. Nu vorbiserăm pe drumul spre casă. I am scris un mesaj verișoarei Andrea de pe telefonul meu, dar nu a părut să îi pese. Când ajunseserăm acasă (*asta nu e casa lui Brandon*), mă retrăsesem direct în camera mea, trântisem ușa și o încuiasem, pentru orice eventualitate. Nu îi oferisem plăcerea de a-l întreba despre Emily. De fapt, nu-i arătasem că mi-ar fi păsat. Deloc.

Acum, în timp ce stătea în fața mea, mi-am dat seama că reacția mea în privința aventurii lui cu Emily nu conta și nu mă ajuta cu nimic. El deținea controlul. Am făcut un pas înapoi din instinct și am înghițit în sec.

Ochii lui ca de gheață îmi studiau corpul de parcă eram dezbrăcată și eram gata să mă ofer pe tavă. Purta pantaloni de stofă gri-deschis și o cămașă albă, cu mâneci suflecate, fără sacou.

— Ți-a fost dor de mine? mă întrebă sec, trecând pe lângă mine și intrând în cameră.

Am râs tremurat, de groază când mi-am dat seama că s-ar putea să observe fotografia înrămată spartă, pe care o răsturnasem în încercarea de a scăpa, și hainele distruse care-l așteptau în dulap. În clipa în care se întoarse cu spatele la mine, am dat să mă strecor în vârful picioarelor afară din camera lui.

— Nici să nu te gândești, mă avertiză el, tot cu spatele la mine, în timp ce-și umplea un pahar la minibarul de lângă fereastră, cu vedere la strada principală. Scotch?

Parcă ziceai că n-am voie să beau, i-am răspuns vehement, surprinsă de sarcasmul meu.

Casa asta mă schimba. Atât pe dinăuntru, cât pe dinafară. Pielea mea catifelată atârna de oasele ascuțite, deveniserăm cinici și aveam o inimă ca de gheață.

Nu poți să bei, în afara casei. Ești pe cale să te măriți cu un senator și mai ai până împlinești douăzeci și unu de ani. Ai idee cum ar arăta asta pentru mine?

Ce legi! Cum de este în regulă să te poți mărita la optsprezece ani, dar să nu poți bea până la douăzeci și unu? Una dintre alegerile astea de viață este mult mai importantă decât cealaltă, m-am bâlbâit eu agitată, încremenită în loc și uitându-mă la spatele lui lat.

Făcea exerciții regulat și asta se vedea. Îl auzisem pe instructorul lui personal cântând melodii din anii '80 în timp ce intra în foaier, în fiecare dimineață la cinci. Wolfe făcea exerciții în subsol în fiecare zi, timp de o oră, și, când avea timp, mergea la alergat înainte de cină.

Se întoarse spre mine cu două pahare de scotch într-o mână și îmi întinse unul. Am ignorat oferta de pace, încrucișându-mi brațele.

— Ești aici ca să discutăm vârsta legală pentru consumul de alcool, Nem?

Iar numele ăsta stupid de alint! Era ironic că îmi spunea Nemesis. Pentru că era vanitos ca naiba, exact ca Narcis. Nimic nu mi-ar fi făcut mai multă plăcere decât să-l sugrum până-și dădea ultima suflare.

— De ce nu? am continuat să vorbesc, într-o încercare de a-l distrage de la garderobă și de la mormanul de cravate și haine distruse din mijloc. Tu poți să modifici legile, nu-i așa?

— Vrei să schimb eu legea ca să bei tu în public?

— După ziua de ieri, cred că mi-am câștigat dreptul la o băutură tare oriunde m-aș afla.

Pentru o clipă, ochii îi sclipiră. Un vag sentiment plăcut, deși nu-mi dădeam seama ce i l-ar fi putut provoca. Trânti paharul pe care îl umpluse pentru mine, se rezemă de bar și mă examină. Învârtind lichidul de culoarea chihlimbarului în pahar, își încrucișă picioarele.

— Te-a satisfăcut?

— Ce?

— Garderoba mea.

Am simțit că roșesc și-mi uram corpul pentru că mă dădea pe gol. Pentru Dumnezeu, Wolfe se culcase ieri cu altcineva. Și chiar se amuzase s-o facă sub nasul meu. Ar fi trebuit să țip la el, să-l lovesc, să arunc în el cu lucruri. Dar eram epuizată fizic de nemâncare și la pământ din punct de vedere psihic din cauza logodnei. Chiar dacă părea tentant, n-aveam energie pentru o criză de isterie.

Am ridicat din umeri.

— Am văzut și garderobe mai bune, mai mari și mai drăguțe la viața mea.

— Mă bucur că nu ești impresionată, având în vedere că n-o să te muți în dormitorul ăsta după nuntă, îmi dădu el vestea, vesel.

— Dar presupun că te aștepți să-ți încălzesc patul atunci când o să ai chef de puțin extaz domestic, nu-i așa?

Mi-am mângâiat gânditoare bărbia, și i-am zâmbit cu aceeași satisfacție răutăcioasă ca a lui. M-am bucurat de o clipă de triumf atunci când se uită la degetele mele și își dădu seama că nu purtam inelul de logodnă.

Îmi reiau cuvintele. Ai puțin tupeu. E drept că aș pu
să ți-l tăiu ușor, admiși el lufatuat. Dar există, fără îndoială.

O, dar îți mulțumesc că recunoști. După cum știi, nu
prețuiesc nimic mai mult decât părerea ta despre mine. Cu
excepția, poate, a negrului de sub unghii.

Francesca.

Îmi rosti numele de parcă o mai făcuse de milioane de ori
înainte. Poate că o făcuse. Poate că eu fusesem în planul lui încă
dinainte să mă întorc în Chicago.

— Du-te în garderoba mea și așteaptă până-mi termin bău-
tura. Avem multe de discutat.

— Nu primesc ordine de la tine, am spus, ridicându-mă
capul.

— Am o ofertă pentru tine. Ar fi o prostie să n-o accepți. Și
pentru că eu nu negociez, ar putea fi *singura* ofertă pe care ți-o fac.

Am început să fac diverse scenarii în minte. Îmi dădea dru-
mul? Se culcase cu altcineva. Aproape că mă văzuse sărutându-mă
cu iubitul din copilărie. Și sigur după ce vedea dezastrul din
șifoniere, sentimentele lui pentru mine aveau să se înrăutățească
și mai abitir, dacă era cu putință. M-am îndreptat spre garde-
robă, îngenunchind și apucând foarfeca în chip de armă de
protecție, pentru orice eventualitate. M-am sprijinit cu spatele
de niște sertare și am încercat să mă calmez.

Am auzit clinchetul făcut de pahar, apoi pașii lui. Îmi cres-
cuse tensiunea. Se opri în prag și se uită fix la mine, fără nicio
emoție, cu maxilarul împietrit și ochii de oțel. Mormanul de la
picioarele mele îmi ajungea până la gambe. Nu încăpea nicio
îndoială că așa îmi petrecusem o bună parte din după-amiază.

— Știi câți bani tocmai ai tocat? întrebă el, pe același ton
rezervat și detașat ca întotdeauna.

Nu-i păsa că-i distrusesem hainele și asta mă făcea să mă simt pierdută și fără speranță. Se simțea absolut intangibil și inaccesibil, o stea singuratică pe cer, care strălucea puternic, la galaxii distanță de mâinile mele violente care cereau răzbunare.

— Nu suficient cât să mă lepăd de mândrie.

Agitam foarfeca în aer și simțeam cum îmi e din ce în ce mai greu să respir.

— Ce te macină, Nemesis? Faptul că iubitul tău avea ieri o parteneră sau partea în care eu mi-am *tras-o* cu așa numita lui parteneră?

Deci recunoștea. Din nu știu ce motiv, voisem să-i acord senatorului Keaton prezumția de nevinovăție despre ceea ce se întâmplase cu Emily în spatele ușilor închise. Dar acum era real și durea. Doamne, n-ar fi trebuit să doară așa! Ca un pumn în stomac. Trădarea, indiferent cine o comite, frânge ceva în interiorul tău. Și apoi trebuie să trăiești cu bucățile alea zornăind în tine.

Senatorul Keaton nu însemna nimic pentru mine.

Nu. Nici asta nu era adevărat.

El era suma tuturor lucrurilor rele care mi se întâmplaseră vreodată.

— Angelo, desigur! am răspuns țâfnoasă și mi-am încleștat și mai tare degetele pe foarfecă.

Își îndreptă privirea spre mâna în care-mi strângeam arma. Mi-a zâmbit de parcă voia să-mi transmită că mă poate dezarma cu doar o clipire, darămite cu forța fizică.

— Mincinoaso, spuse el fără emoție în glas. Ești o mincinoasă și încă una nepricepută.

— De ce aș fi geloasă că ai fost cu Emily, dacă tu abia ai reacționat când m-a înghesuit Angelo?

Mă luptam cu lacrimile care mi se adunaseră în gât.

— În primul rând, pentru că ea a fost grozavă și Angelo este un tip foarte norocos că are la dispoziție gura ei drăguță și expertă, mă tachină el, deschizându-și primul nasture de la cămașă.

Am simțit cum iau foc. Nu mai rostise niciodată vreun cuvânt cu tentă sexuală de față cu mine și, până acum, căsătoria noastră mi se păruse mai degrabă o pedeapsă decât o uniune reală. Când se desfăcu la al doilea nasture, i-am văzut câteva fire de păr negru de pe piept.

— În al doilea rând, pentru că n-am fost mulțumit de puținul afecțiune pe care mi-ai arătat-o. Ți-am dat șansa să-ți iei ac corespunzător. De care ai profitat din plin, judecând după fe în care vă țineați înlănțuiți, când am ieșit eu din baie. Ți-a plăc

Am clipit, încercând să-i descifrez cuvintele. Credea că eu Angelo am...? Dumnezeule, chiar credea asta. Expresia impa bilă nu-l ajuta să ascundă emoția pe care o zărisem mai devre în ochii lui. Crezuse că mi-o trăsesem cu Angelo la nuntă reacționase la un delict fără măcar să asculte și mărturia mea.

Furia îmi străbătu fiecare părticică din corpul slăbit. Cân intrasem mai devreme în camera lui, nu mă gândisem că puteam să-l urăsc și mai mult.

Dar îmi demonstra contrariul.

Asta? *Asta* era ură adevărată.

Nu l-am corectat în presupunerea lui. Făcea umilirea de a fost înșelată mai puțin dureroasă. Acum eram chit. Mi-am îndreptat umerii, asumându-mi vina imaginară doar pentru a voiam să-l rănesc la fel de tare cât mă rănise el.

— O, m-am culcat cu Angelo de multe ori, am mințit eu: cel mai bun în pat din întreaga Organizație. *Desigur*, am verifica

Exageram, dar poate că mă lăsa să plec, dacă afla că are de-a face cu o femeie ușuratică.

Wolfe lăsă capul într-o parte și se uită intens la mine, făcându-mă să-mi pierd și ultima fărâmă de încredere.

— Ce ciudat. Aș fi putut să jur c-ai zis la bal că voiai să-l sărut și nimic mai mult.

Am înghițit în sec, încercând să inventez repede ceva. Puteam să număr pe degetele de la o mână dățile când mințisem.

— *Că așa scria pe bilet*. Eu doar urmam tradiția. Îl mai sărutasem de o mie de ori înainte. Dar în seara aia era despre destin.

— Destinul mi te-a dat mie.

— Tu mi l-ai *furat*.

— Poate, dar asta nu înseamnă că nu-mi aparține. Consideră că ieri a fost o excepție. Te-am lăsat să-ți faci de cap. Un cadou de logodnă de la mine, dacă vrei. De acum înainte, eu sunt singura ta opțiune. Accepți sau pleci.

— Presupun că regulile nu se aplică și pentru tine.

Am ridicat din sprânceană, agitând iar foarfeca. Se uită la ea cu o față plictisită.

— Foarte ageră, domnișoară Rossi.

— Atunci, senator Keaton, te înștiințez că regulile nu se aplică *deloc*. O să mă culc cu cine vreau, oricând vreau, atâta timp cât tu continui s-o faci.

Mă luptam pentru dreptul meu de a mă culca cu alții când, în practică, eram mai virgină decât o călugăriță. Wolfe era singurul bărbat pe care îl sărutasem vreodată. Totuși, acum nu era vorba despre dreptul meu de a mă culca cu elita mafiotă din Chicago —, ci doar de principiu. Egalitatea conta pentru mine. Poate pentru că, pentru prima dată, gândeam că aș putea s-o obțin.

— Permite-mi să fiu cât se poate de limpede.

Intră în garderobă, micșorând distanța care ne separa. Î[illegible] nu era suficient de aproape ca să mă atingă, numai faptul [illegible] respira în aceeași cameră cu mine mi-a trimis un fior de [illegible] și frică pe șira spinării.

— Nu mănânci, iar eu n-o să renunț la aranjamentul [illegible] chiar dacă asta va însemna să-ți îngrop corpul mic și drăg[illegible] atunci când o să cedeze, în cele din urmă. Însă pot să-ți ofer [illegible] viață foarte confortabilă. Eu am o problemă cu tatăl tău, nu [illegible] tine, și ar fi înțelept să nu schimbi asta. Așadar, Nemesis, [illegible] ce-aș putea să-ți dau eu și părinții tăi nu?

— Încerci să mă cumperi? am pufnit eu.

Dădu din umeri.

— Deja te am. Îți dau o șansă ca să-ți fac viața suportabilă. Profită de ea.

Îmi venea să râd isteric. Îmi pierdeam mințile. Tipul era incredibil.

— Singurul lucru pe care-l vreau înapoi este libertatea mea.

— N-ai fost niciodată liberă alături de părinții tăi. Nu mă insulta amândurora inteligența pretinzând că era așa.

Tonul lui egal îmi biciui fața. Mai făcu un pas în camera. M-am lipit și mai mult de sertare, iar mânerele de bronz îmi intrau în spate.

— Gândește-te, rosti el. Ce-aș putea să-ți dau? Ceva ce părinții tăi nu ți-ar da niciodată?

— Nu vreau rochii. Nu vreau o mașină nouă. Nu vreau nici măcar un alt cal, am țipat eu, agitând disperată foarfeca.

Papa îmi spusese că bărbatul care voia să se însoare cu mine avea să-mi cumpere un cal ca să-mi arate buna lui credință. Și când mă gândesc că *atunci* fusesem devastată...

— Nu mai pretinde că-ți pasă despre lucrurile materiale, răbufni el.

M-am întors și am aruncat cu un pantof înspre el, ca să-l împiedic să se apropie. El doar se feri și râse.

— *Gândește-te.*

— Nu vreau nimic.

— Cu toții vrem ceva.

— Tu ce vrei?

Trăgeam de timp.

— Să-mi servesc țara. Să caut dreptatea și să-i pedepsesc pe cei care merită să fie duși la judecată. Și tu ai o dorință. Gândește-te la seara balului.

— Facultate! am strigat, cedând în sfârșit. Vreau să mă duc la facultate. Ei nu m-ar lăsa niciodată să urmez niște studii superioare și să fac ceva cu viața mea.

Eram surprinsă că Wolfe fusese atent când încercasem să-mi ascund jena și dezamăgirea, atunci când Bishop mă întrebase despre facultate. Notele mele erau bune și scorurile mele SAT erau grozave. Dar ai mei credeau că-mi irosesc energia, când ar fi trebuit să mă concentrez pe căsătorie, planificarea nunții și copii, ca să le transmit moștenirea Rossi.

El se opri în loc.

— Bine, o să te duci.

Eram atât de șocată auzindu-l, încât am tăcut. Tăcerea mea îl inspiră să-și continue înaintarea. Surâse, și, trebuia să recunosc, deși nu-mi convenea, că arăta mereu enervant de atrăgător — cu trăsăturile lui ascuțite, ca o figură origami, dar mai ales când surâdea ca Adonis. Mă întrebam cum arăta la el un zâmbet autentic. Speram că n-aveam să stau suficient de mult în preajma lui cât să aflu.

— Tatăl tău mi-a cerut explicit să **nu** te trimit la facultate după ce ne căsătorim, ca să păstrăm tradiția femeilor din Organizație, dar tatăl tău se poate duce naibii.

Cuvintele lui m-au străpuns ca niște cuțite. Vorbea complet diferit față de atunci când era în public. De parcă era altă persoană, cu un alt vocabular. Nu mi-l puteam imagina înjurând în altă parte decât acasă.

— Poți să te duci la facultate. Poți să te duci să călărești, să vizitezi prietenii și să mergi la cumpărături în Paris. Să se ducă naibii dacă-mi pasă. Ai putea să-ți trăiești viața separat de mine, să-ți joci rolul în public și, după ce mai trec niște ani, chiar să-ți iei, discret, un amant.

Cine era tipul ăsta și ce-l făcuse să fie atât de dur? În toată viața mea, în tot timpul petrecut cu bărbații nemiloși din Organizație, nu întâlnisem niciodată o persoană într-atât de cinică. Până și cei mai cumpliți mafioți voiau dragoste, loialitate și căsnicie. Până și ei voiau copii.

— Și eu ce-ți dau la schimb?

Mi-am ridicat bărbia, strângând din buze.

— Tu *mănânci.*

Aș putea face asta, m-am gândit eu, posomorâtă.

— Îți joci rolul de soție devotată.

Mai făcu un pas. Instinctiv, m-am împins și mai mult în dulapuri, dar n-aveam scăpare. Încă doi pași și el avea să fie peste mine, ca Angelo în seara aia, și aveam să-i întâlnesc corpul diavolesc și răceala din privire.

Ridică o bucată dintr-o cravată tăiată, maronie, închizând dintr-un singur pas, hotărât, spațiul dintre noi.

— Plănuiam o excursie în DC, dar dac-am văzut că tatăl tău se ține de tot soiul de rele, am decis să rămân în oraș. Așa

*înseamnă că, vineri, o să avem oaspeți din DC. O să te îmbraci impecabil, o să termini cu poveștile aberante despre cum ne-am logodit în favoarea unei versiuni decente, corespunzătoare, și o să întreții conversația fără cusur, așa cum ai fost învățată. După cină, o să cânți la pian pentru ei. Iar la sfârșit, o să te retragi în aripa de vest cu **mine**, având în vedere că ei o să își petreacă noaptea în aripa de est.*

— Să dorm în patul tău?

Am râs. Nu-i așa că era convenabil?

— O să dormi în cealaltă cameră.

Stătea acum aplecat deasupra mea și aproape că mă atingea. Emana o căldură pe care corpul meu o absorbea cu lăcomie și, deși îl uram, nu voiam să se îndepărteze.

Nu mai aveam cuvinte. Voiam să refuz, dar știam că, dacă acceptam înțelegerea, aveam șansa să trăiesc într-adevăr o viață decentă. Însă nu puteam să-i cedez de bunăvoie și complet. Nu atât de repede. El îmi expusese regulile, așteptările lui și prețul pentru versiunea asta încurcată a libertății mele. Negociam un pact verbal și era esențial să adaug și o clauză sau două.

— Cu o condiție, am spus.

Își arcui întrebător o sprânceană și vârful cravatei din mâna lui îmi mângâie gâtul. Am ridicat instinctiv mâna cu foarfeca, pregătită să-l înjunghii în inima lui neagră dacă mă atingea nepotrivit. El nu doar că nu se feri, dar mă și răsplăti cu zâmbetul plin despre care îmi pusesem întrebări. Avea gropițe. Două. Cea din dreapta, mai adâncă decât cea din stânga. Cravata flutură peste omoplat, făcându-mi sfârcurile să se întărească în sutien, și m-am rugat din suflet să aibă suficient burete încât să nu observe. M-am încleștat pe dinăuntru și am simțit un gol în

capul pieptului. O durere plăcută îmi inundă pântecul, ca un lichid cald.

Vorbește acum sau taci pentru totdeauna, Nemesis.

Pentru o clipă, buzele lui au fost așa de aproape de ale mele, încât nu m-aș fi împotrivit dacă m-ar fi sărutat.

Fir ar să fie. Ce naiba avea corpul meu? Îl uram pe Wolfe. Dar în același timp îl doream. Groaznic de tare.

Mi-am ridicat privirea, încordată.

N-o să fiu luată de proastă. Dacă te aștepți ca eu să-ți fiu fidelă, așa o să faci și tu.

Plimbă cravata de pe omoplat între sâni, ridicând-o înapoi pe gât. M-am înfiorat, făcând eforturi să-mi țin ochii deschiși. Îmi simțeam lenjeria udă.

— Asta e singura ta condiție? mă întrebă el, calm și foarte serios.

— Și biletele, am adăugat repede. Știi despre ele, pentru că așa mi-ai compromis sărutul cu Angelo. Nu le citi. Eu deschid, citesc și explorez caseta de lemn, oricând sunt pregătită.

Arăta atât de blazat, încât nu-mi dădeam seama dacă umblase sau nu la casetă. Și, între timp, înțelesesem că viitorul meu soț n-avea să împărtășească niciodată de bunăvoie vreo informație cu mine.

Viitorul meu soț. Chiar se întâmpla.

— Iau destul de în serios înțelegerile verbale.

Îmi atinse obrazul cu cravata, cu zâmbetul încă pe buze.

— Și eu la fel.

Am înghițit în sec și am simțit cum îmi descleștează degetele de pe foarfecă. Aceasta căzu pe podea lângă noi și el îmi strânse palma într-a lui, versiunea lui de strângere de mână.

Inimile noastre băteau la unison, dar era ceva complet diferit față de seara trecută, când Angelo și cu mine eram încolăciți, ca doi adolescenți zăpăciți care se sărutau pentru prima dată. Ceea ce se întâmpla acum părea periculos și sălbatic. Și cumva captivant. De parcă m-ar fi putut face bucăți, indiferent cu câte foarfece m-aș fi înarmat. M-am forțat să-mi amintesc că se culcase ieri cu Emily, deși era logodit cu mine. M-am forțat să-mi amintesc cuvintele crude pe care mi le aruncase când crezuse că mă culcasem cu Angelo în aceeași seară în care îmi prezentasem inelul de logodnă elitei din Chicago.

El nu era tovarășul meu de joacă. Era un monstru.

Wolfe ridică mâinile noastre strânse până în dreptul bărbiei mele. Priveam fascinată mâna lui mare și întunecată, închisă peste a mea, mică și albă. Firișoare de păr negre îi umbreau degetele pe fiecare falangă, iar brațele lui erau vânoase, bronzate și puternice. Totuși, diferența de mărime nu părea ridicolă.

Inima îmi făcu un triplu salt mortal când senatorul Keaton își lăsă capul în jos și-mi atinse urechea cu buzele.

— Acum curăță dezastrul pe care l-ai făcut. Până diseară, o să primești un laptop nou cu conexiune la internet și o broșură de la Northwestern. Până la noapte, o să-ți mănânci cina și o gustare. Iar mâine-dimineață, după micul dejun, o să exersezi la pian și o să mergi să-ți cumperi o rochie nouă, care o să-i facă pe musafiri să bălească. M-am făcut înțeles?

Foarte clar. Dar am ales să mă retrag, să mă uit la el și să-i răspund cu unul dintre surâsurile zeflemitoare care îi plăceau lui atât de mult. Nu aveam nicio putere de a influența situația dintre noi doi, așadar sarcasmul nu mă costa nimic și am descoperit că aveam din plin.

Am trecut pe lângă el și m-am îndepărtat, lăsându-l singur în garderobă.

— Pentru cineva care nu negociază, ai mers destul de departe.

A chicotit în urma mea și a clătinat din cap.

— O să-ți vin eu de hac, *Nemesis*.

CAPITOLUL ȘA[illegible]

Wolfe

Am tras de noua mea cravată galbenă și am aruncat-o pe podea.

Prea moderată.

Am luat una verde de pe suport și mi-am pus-o în jurul gâtului, dar m-am răzgândit.

Prea veselă.

Am scos una neagră, de catifea lucioasă, și-am pus-o peste cămașa mea albă.

Perfect.

Frustrarea mea sexuală atinsese apogeul. Abia dacă mai puteam merge drept fără să mă gândesc la cum să-mi bag scula în cea mai apropiată gură. Nu mi-o mai trăsesem de câteva zile și ultimul meu intermezzo cu sexul opus fusese mediocru, ca să spun doar atât.

Emily, fără îndoială, era o parteneră de sex plictisitoare în draci. Un pic mai activă decât un cadavru și cu la fel de mult farmec. Totuși, în apărarea ei pot să spun că fusesem mai interesat să-mi eliberez presiunea internă decât să fac treaba plăcută pentru vreunul dintre noi. Ea a fost destul de lamentabilă cât să

mimeze un orgasm și eu destul de întors pe dos cât să mă prefa
că nu observ.

Avusesem nevoie doar de-o secundă, la nuntă, să-mi dă
seama că Francesca și Bandini cel cu ochi albaștri erau deja la
jumătatea preludiului, indiferent dacă ei o știau sau nu. Ochii e
chiar și în întunericul alcovului, ardeau cu atâta intensitate
încât mi-a trecut prin cap s-o târăsc prin sala de bal și să
trag pe masa nupțială a mirilor, drept pedeapsă. Dar gelozia
posesivitatea nu-mi stăteau în fire și nici nu erau constructive
pentru scopul meu final. Și-n plus, de când eram eu interesat de
adolescente? Așadar, nu era în interesul meu să-i las să-și facă
de cap o ultimă oară. Însă, dacă m-aș fi amestecat, ar fi însem
nat să-mi stric reputația și nu-mi permiteam.

Așa că l-am lăsat pe Bandini s-o strice în locul meu.

I-am dat mână liberă.

Complet.

Acum Nemesis mă surprinsese cu dorința ei de exclusivitate.
Presupuneam că avea să-și dea seama, după săptămâni în care
avea să fie folosită fără milă în pat, că aranjamentul n-o avantaja
și avea să mă trimită la cea mai apropiată amantă disponibilă.
Kristen, desigur, nu mai era o opțiune, de când încercase să
publice articolul despre logodna mea cu Rossi. În consecință,
Kristen fusese retrogradată de la jurnalist senior la reporter pe
teren. L-am sunat pe editorul ei și l-am informat că frumoasa
blondă, pe care o angajase acum zece ani direct pe de băncile
universității Yale, se culca acum cu oamenii nepotriviți.

Cu oameni despre a căror viață scria.

A mea.

Era vineri seară și era timpul pentru marea șaradă. Secretarul
Ministerului Energiei, Bryan Hatch, venea în vizită cu soția ca

să discutăm despre susținerea pe care avea să mi-o acorde în viitoarea mea campanie. Mandatul meu de senator era de aproape șase ani, dar obiectivul era clar: președinția. Acesta era, de fapt, motivul pentru care domnișoara Rossi deținea acum unul dintre cele mai scumpe inele de logodnă din stat. Îmi îmbunătățeam imaginea, de la cineva care le-o pusese damelor din mai bine de jumătate din țară, la salvatorul unei prințese din mafie — asta sigur avea să-mi aducă niște puncte în plus. Educația ei aleasă era, de asemenea, un detaliu drăguț pentru o primă-doamnă. Ca să nu mai menționez că, pe parcurs, aveam să distrug fără milă afacerea tatălui ei, în ciuda așa-zisei afecțiuni pentru soția mea.

Aveau să mă numească un martir și ea n-ar putea niciodată să mă dea în vileag.

Mi-am înnodat noua cravată neagră și m-am încruntat la oglinda din fața mea. Garderoba fusese curățată bine și lucrurile distruse, înlocuite. Am pipăit în fundul sertarului după fotografia înrămată la care mă uitam de fiecare dată când voiam să-mi aduc aminte de unde veneam și unde voiam să ajung.

N-am găsit-o.

Am deschis încet sertarul. Fotografia *tot* nu era acolo. Francesca fie o distrusese, fie o luase cu ea. Pariam pe prima variantă, căci se simțise de bună seamă îndreptățită să se răzbune, după ce aflase că mi-o trăsesem cu ultima jucărie a iubitului ei. Dar ce se aștepta, să mă uit la ea în timp ce se freca de altul și să-i întind un prezervativ? În orice caz, mersese prea departe.

Am ieșit valvârtej din cameră și am luat-o spre aripa de est. Sterling mi-a tăiat calea pe hol, tocmai ieșind din camera ei. Își ridică brațele în aer, cotcodăcind ca o găină fericită.

— Logodnica ta arată încântător, senatorule Keaton! Abia aștept să vezi cât de frum...

Nu-și termină propoziția. Am trecut ca trenul pe lângă ea, fără să-i răspund, drept spre camera Francescăi. Sterling a împletici după mine, înainte să țip la ea:

— Nici să nu-ți treacă prin cap, băbătie!

Am deschis ușa dormitorului lui Nemesis fără să bat la data asta, chiar o făcuse lată. Hainele și cravatele erau doar fără însemnătate. În schimb fotografia era neprețuită.

Mi-am găsit mireasa stând în fața oglinzii, purtând o rochie de catifea neagră, mulată — părea că ne armonizam și altfel decât în dorința de a ne înjunghia unul pe altul —, cu o țigară aprinsă atârnându-i într-un colț al gurii voluptuoase. Îndesase pământ într-un ghiveci, în mijlocul dormitorului, într-o rochie de seară Chanel.

Era nebună.

Și era nebuna *mea*.

În ce naiba mă băgasem?

Din câțiva pași rapizi, am fost la ea, i-am luat țigara din gură și i-am rupt-o cu o mână. Și-a ridicat ochii, bătând din gene. Era fumătoare. Încă o apucătură pe care o disprețuiam la ea și la oameni, în general. În ritmul ăsta, începusem să mă gândesc serios să încep s-o cunosc pe fata asta ca s-o pot distruge complet, chiar dacă atunci când îi cerusem mâna decisesem că nu vreau să știu nimic despre ea — decât poate cât de caldă și de umedă ar fi când i-aș trage-o.

— Nu fuma în casa mea, am mormăit.

Vocea îmi trăda furia și asta m-a enervat și mai tare. Eu nu eram niciodată nervos, niciodată afectat și mai presus de toate — nu-mi păsa de nimeni decât de mine.

Se ridică, înclinând ușor capul, cu un zâmbet amuzat.

— Vrei să zici casa *noastră*.

— Nu te juca cu mine, Nemesis.

— Atunci nu te mai comporta ca o jucărie, Narcis.

Era în formă. Iată ce primeam pentru că stătusem la negocieri. Să mă învăț minte. Am împins-o la perete dintr-o singură mișcare, mârâind:

— Unde e fotografia?

Se schimbă imediat la față și zâmbetul i se șterse de pe buzele pline. M-am uitat la genele ei negre și întoarse. Ochii ei erau prea albaștri ca să fie reali. Și îmi venea s-o strâng de gât până ce și pielea i-ar fi fost la fel de albastră, pentru că era atât încăpățânată. Dacă aș fi știut ce bătaie de cap avea să fie, probabil c-aș fi rezistat tentației s-o iau de la tatăl ei. Dar acum era problema mea și eu n-aveam de gând să-mi recunosc înfrângerea, cu atât mai puțin să fiu dominat de o adolescentă.

Crezusem că avea să facă pe neștiutoarea — orice altă femeie slabă de înger ar fi făcut-o —, dar Francesca avea chef să mă convingă că nu era ușor de manipulat. De când încheiaserăm înțelegerea, aproape începusem să cred că se potolise. Mersese la călărit în fiecare zi și făcuse tururi la Northwestern, însoțită de Smithy, șoferul meu, de Clara, pacostea aia de menajeră, și de Andrea, verișoara ei. Veniseră toți la conacul meu de parcă vizitau Casa Albă. Verișoara Andrea arăta ca o Kardashian rătăcită, cu extensiile ei de păr, bronzul fals și hainele mulate. Obișnuia să pocnească balonașe de gumă de mestecat ca să-și finalizeze propozițiile. Jur că le folosea pe post de punct.

— *Drăguță vază.* Poc.

— *Voi doi sunteți pe bune împreună? Pentru că el e puțin cam bătrân.* Poc.

— *Crezi că ar trebui să-ți organizezi o petrecere de burlăcie, Cabo? N-am fost niciodată.* Poc.

Sterling îmi spusese că Francesca exersa la pian, dar mânca de trei ori pe zi și îngrijea grădina în timpul liber.

Crezusem că se dăduse pe brazdă.

Mă *înșelasem*.

— Am spart-o, spuse ea, ridicându-și bărbia sfidător.

Era plină de surprize, iar eu îmi doream în mod serios o seară liniștită.

— Din greșeală, adăugă ea. Nu sunt adepta vandalismului fără rost.

— Și ce, eu sunt? am mușcat momeala, cu zâmbetul pe buze.

Eram mai îngrijorat de faptul că oamenii de la magazin probabil aruncaseră fotografia cu tot cu rama spartă. Era fotografie pe care o mai aveam cu noi doi, toată lumea, încastrată în sticlă ieftină. Mireasa mea avea noroc că mă aflu deasupra legii, deocamdată. Altminteri, i-aș fi rupt gâtul chiar în clipa asta.

Îmi oferi un zâmbet politicos, lipsit de căldură.

— Bineînțeles că ești.

— Ia spune-mi, Nemesis, ce ți-am stricat eu? am scrâșnit printre dinții strânși, apropiindu-mă și mai mult de fata mea, strivindu-i corpul firav cu al meu.

— Păi, dragul meu logodnic, mi-ai frânt inima și apoi spirtul.

Eram pe cale să spun ceva, când Sterling a bătut încet la ușă, vârându-și capul alb ca bumbacul înăuntru. Abia atunci am realizat că-mi țineam genunchiul între coapsele Francescăi și că ambele femei se uitau șocate la genunchiul meu, una din privi cealaltă, cu buzele întredeschise și pleoapele grele. Am făcut un pas înapoi.

Sterling înghiți în sec.

— Domnul secretar și soția lui au sosit. Să le... să le spun că sunteți ocupat?

Am pufnit, clătinând din cap și uitându-mă cu dispreț la Francesca pentru ultima dată.

— N-am fost niciodată mai plictisit.

Presupun că cina a decurs bine, având în vedere că eu și Francesca ne-am folosit de cuțit și furculiță doar pentru perele în sos de vin și pentru friptura de miel cu mirodenii.

Bryan și cu mine am stat față în față, discutând planurile de viitor înainte să primim măcar primul fel de mâncare, în timp ce logodnica mea uimitoare și fermecătoare — cuvintele lui Bryan, *nu* ale mele — o întreba pe searbăda lui soție despre toate fundațiile ei de caritate, inclusiv Adoptă-Un-Clovn pentru copiii spitalizați și organizația Camarazi de Tulumbe — tulumbele fiind literalmente cele de pompieri. Bryan n-avea să șteargă niciodată din amintirea oamenilor numele ales de soția lui. Totuși, Francesca dădea din cap și zâmbea, chiar dacă eram sigur că se plictisea de moarte. Eram ciudat — și enervant — de mulțumit de ea. Mai ales că tocmai reușise să distrugă singurul lucru de care îmi păsa în tot conacul ăsta scump și fără rost. *Fotografia.*

Îmi dezmembram felul principal, un homar, imaginându-mi că sunt mâinile și picioarele viitoarei mele soții, când Galia Hatch se învioră dintr-odată și aruncă o nouă privire entuziastă, aproape țicnită, la Francesca. Avea părul decolorat și cu atât de mult fixativ încât îi clămpănea în mănunchiuri uscate în

creștetul capului, și cu fața atât de prelucrată plastic c-ar fi
să treacă drept caserolă. Ca să nu mai menționez că
undeva o vrăjitoare medievală care-și voia oribila rochie

— O, Doamne, acum știu de ce îmi păreai atât de
Și tu ai condus o casă de binefacere, nu-i așa, dragă
Europa. În Franța, dacă nu mă înșel.

Bătu în paharul de șampanie cu furculița, făcând din
ei un fel de anunț grandios și prostesc.

Mă pregăteam să pufnesc și să-i spun că se înșală. Lui
îi păsa doar de caii ei, de grădină și de Angelo Bandini. Nu
părat în ordinea asta.

Urechile companioanei mele se înroșiră imediat și-și
tacâmurile pe farfuria pe jumătate plină.

— Elveția.

Se șterse la colțul gurii cu șervetul de firimituri imagin

Am încetat să-l mai ascult pe Bryan, care-l bârfea pe se
tarul de stat, și mi-am întors atenția la conversația doamnei
Când m-am uitat la Francesca, ea-și ținea capul plecat și mi-a
fugit ochii la decolteul ei. Sânii albi ca laptele erau frumos pu
în valoare de sutienul strâns. N-aveam de gând să-mi mut pri
rea prea curând. Însă exista o șansă să-mi explodeze testicule

— Fascinantă organizație, aceea. Îmi amintesc că implica
puțin grădinărit? Știu că ne-ai condus într-un tur, acum câți
ani. N-am mai putut să mă opresc din vorbit luni de zile despr
americanca drăguță care ne-a arătat atunci grădinile, spre
Galia.

Mi-am ridicat privirea de la sânii la fața soției mele. Ross
și mai tare; părea atât de proaspătă și tânără, cu machiaj
abia ghicit. Nu voia ca eu să știu. Nu vedeam niciun motiv pen-

care să ascundă informația asta de mine, în afară de teama că s-ar putea să-mi placă de ea, dacă aș ști că face acte de filantropie.

Vărsă grijă, dragă.

— Știai că soția ta conduce o societate de binefacere? mă întrebă Brian, ridicând din sprâncenele stufoase și cărunte, când își dădu seama că nu eram atent la el.

O știam acum. Și, cu toate că poseda calități admirabile de primă-doamnă, inclusiv frumusețe, inteligență și abilitatea de a menține conversații și cu femei obtuze — vezi Galia, care ar fi putut face și o maimuță să se ia de băut —, eram din cale-afară de enervat. Francesca dovedise oficial că avea mai multă personalitate decât era necesar. Era timpul să-i mai tai aripile negre de Nemesis.

— Desigur.

Mi-am aruncat șervetul pe masă, semnalând celor patru servitori care stăteau lângă fiecare dintre pereții camerei să ne strângă farfuriile și s-aducă desertul. Francesca îmi evita privirea. Simțise că eram scos din sărite. Putea să mă citească destul de bine, acum. Și acesta era un alt lucru de adăugat pe lista nesfârșită de lucruri care nu-mi plăceau la ea. Când îmi găsi piciorul pe sub masă și îmi înfipse un toc ascuțit în mocasini, ca avertisment, mi-am dat seama că voiam o despăgubire în înțelegerea mea cu Arthur Rossi.

Fiica lui nu era o jucărie sau o armă.

Era o responsabilitate.

— Cultivam grădini de legume ecologice în părțile sărace ale țării, în principal zonele care foloseau ca forță de muncă refugiați și imigranți ce trăiau în condiții deplorabile, explică Nem, stând relaxată și plimbându-și degetele lungi și subțiri pe gât, evitându-mi privirea.

Pantoful ei urcă spre genunchiul meu, apoi pe interiorul coapsei. Mi-am mutat scaunul, înainte să aibă șansa să-mi zdrobească testiculele cu tocul cui.

Jocul ăsta se putea juca de către amândoi.

— E totul în regulă? o întrebă Galia cu un zâmbet ingrijorat, când logodnica mea își duse rapid mâna la gură.

Asta pentru că eu îmi ridicasem piciorul pe sub masă și-l apăsasem talpa între picioarele ei. Tresărirea ei, de parcă ar fi avut ceva pe buze, era o reacție involuntară. Și eu am avut reacție asemănătoare când mi s-a sculat, una care parcă spunea *Da, Nemesis, eu sunt ceea ce-ți lipsește din gură.*

Pe scările muzeului mi se păruse că acela fusese primul sărut. Dar după ce se lăudase că s-a culcat cu Angelo de multe ori, și probabil și-o trăsese cu jumătate dintre bărbații din Organizație, am ajuns la concluzia că viitoarea mea soție știa să sărute foarte bine. Dacă, după ce o sărutasem, puteam vedea dinou dezgustul pe fața ei, atunci trebuia să mă gândesc că era doar ticăloasa fără suflet care îmi amintea atât de mult de tatăl ei.

— Mi-ar prinde bine o țigară.

Francesca zâmbi și își împinse scaunul în spate, eliberându-se de sub piciorul meu, care îi apăsa fără îndoială pe clitoris.

— O fată atât de frumoasă și un obicei atât de indecent.

Galia strâmbă din nas. Nu putea să rateze șansa de a o trata cu aroganță pe conviva ei mai tânără și mai drăguță.

Întâmplător, mie îmi place o logodnică indecentă, am vrut să-i trântesc, dar, desigur, m-am abținut. Fumatul era un viciu și viciile erau slăbiciuni. Nu permiteam niciunul în viața mea. Beam numai din când în când și-mi controlam cu strictețe cantitatea, calitatea și frecvența băuturilor. În afară de asta, nu consumam mâncare nesănătoasă, nu jucam la pariuri, nu fumam.

[illegible] droguri și nu jucam nici măcar *Best Friends* și *Candy Crush* pe internet.

Nicio dependență. În afară de nemurirea lui Arthur Kenai, [illegible].

De aia nu mă puteam sătura.

— Mă scuzați o clipă? Francesca își drese vocea.

Am fluturat nerăbdător din mână.

— Grăbește-te.

La desert, de care eu și Bryan nu ne-am atins — Galia mărcă [illegible] chiar ceru și a doua porție —, am observat că Francesca [illegible] două linguri dintr-al ei, înainte să declare că era neconvenabil de bun, dar ea era mai mult decât sătulă (internatul ăla [illegible] fiecare bănuț). După aceea, ne-am dus în salon cu băuturile ca s-o ascultăm pe viitoarea mea soție cântând la pian. Având în vedere că Nem avea nouăsprezece ani, practic o copilă în lumea în care mă învârteam eu, era esențial să demonstreze că era bine-crescută, vorbea frumos și era destinată să facă parte din aristocrația americană. Ne-am instalat pe canapelele tapițate, în timp ce Francesca s-a așezat la pian. Salonul avea pereții căptușiți cu cărți. Pianul era detaliul suprem pe care-l foloseam să-mi impresionez colegii, dar să am o soție care putea cânta la instrument era și mai impresionant.

Francesca își aranjă rochia pe scaun cu o siguranță admirabilă, cu spatele drept ca o săgeată, cu gâtul ei lung și delicat, care implora să fie învinețit. Degetele ei pluteau pe clape — flirta, abia dacă le atingea. Admiră o vreme pianul pe care îl moștenisem de la părinții mei. Răposații Keaton fuseseră împătimiți ai muzicii clasice. Mă imploraseră să învăț să cânt la el până în ziua în care au murit.

Bryan și Galia își țineau respirația și se holbau la ea. Nu aveam încotro, a trebuit să mă uit și eu. Logodnica mea, atât de frumoasă în rochia ei neagră de catifea, cu părul prins într-un coc franțuzesc răsucit, mângâia clapele planului antic, în timp ce zâmbea fermecată și se uita la el cu drag. Era, spre marea mea nemulțumire, mai mult decât un bibelou de fildeș bun de arătat, scump și frapant, dar inutil. Era o ființă vie, cu un puls pe care-l puteai simți din cealaltă parte a camerei. Și, pentru prima dată de când o luasem de la tatăl ei, îmi doream cu ardoare să n-o fi făcut. Nu doar din cauza fotografiei, ci pentru că nu avea să fie ușor de îmblânzit. Iar eu decisesem de la o vârstă fragedă să disprețuiesc lucrurile dificile.

Începu să cânte Chopin. Degetele ei se mișcau cu grație, dar expresia a fost cea care a trădat-o. Plăcerea intensă pe care i-o dădea muzica m-a ulult și m-a înfuriat, în același timp. Arăta de parcă avea un orgasm, cu capul dat pe spate, cu ochii închiși, cu buzele murmurând tăcut pe muzică.

M-am foit pe canapea. M-am uitat în stânga, la Hatch, în timp ce camera se micșora și devenea din ce în ce mai încinsă, cu sunetele dramatice reverberând din pereți. Galia zâmbea și dădea din cap. Nu știa că soțul ei avea ditamai erecția. Până acum, nu avusesem nicio problemă cu Bryan Hatch. De fapt, chiar îl plăceam, deși era incapabil să aibă grijă și de un peștișor auriu, darămite să ocupe un loc în Senat. Totuși, asta îmi schimbă părerea despre el.

Lucrurile mele erau pentru mine.

Nu să fie admirate de alții.

Nu să fie dorite de alții.

Nu să fie atinse de alții.

Dintr-odată, nevoia de-a strica momentul pentru tânăra mea soție deveni copleșitor, aproape violent. Logodnica mea provocatoare — care avuse tupeul să și-o tragă cu alt bărbat în seara în care o prezentasem colegilor și cercului meu, după ce îi dăduserem un inel de logodnă care mă costase mai mult decât casele unora — trebuia cu siguranță să plătească pentru asta.

Liniștit și oh-atât-de-fudul, mi-am dus paharul de whisky la gură, m-am ridicat și m-am îndreptat încet spre Francesca. Având în vedere că mă aflam în spatele ei, nu putea să mă vadă nici dacă își deschidea ochii. Dar n-o făcu, prinsă într-o transă artistică și senzuală. Dorința îi șiroia practic pe podea, în ochii oaspeților noștri, iar ei savurau fiecare picătură — într-atât încât era obligatoriu să intervin.

Cu fiecare pas făcut spre ea, muzica devenea mai intensă și mai dramatică. Ajunse în punctul culminant exact când am sărutat-o ușor între omoplați. Deschise brusc ochii și tresări surprinsă. Își păstră degetele pe clape, cântând în continuare, dar restul corpului ei tremura, în timp ce îmi plimbam buzele pe gâtul ei fin și cald, îndreptându-mă spre locul din spatele urechii pentru un alt sărut seducător.

— Cântă mai departe, Nemesis. Ne oferi un spectacol pe cinste, excitându-te pe pianul meu vechi. Ești gata să încerci să te ridici la nivelul lui Emily?

Puteam să simt cum i se încinge pielea, cum se cutremură de pasiune când buzele mele au coborât din nou pe umărul ei, mușcând-o, afundându-mi dinții în pielea ei catifelată în fața invitaților noștri și afișând o lipsă de autocontrol care mă făcea să-mi trag una.

Francesca greși notele. Degetele îi alergau pe clape fără o direcție anume. Mă încânta faptul că îi stricasem echilibrul.

M-am desprins încet de ea și m-am ridicat. Am presupus că avea să se oprească, dar ea își repoziționă degetele pe clape, respiră adânc și începu să cânte *Take Me To Church* de Hozier. Am știut imediat că asta era o invitație pentru și mai multe săruturi.

M-am uitat în jos. Ea își ridică ochii. Privirile noastre s-au întâlnit. Dacă așa reacționa la săruturile pe gât, cum avea să facă în pat?

Nu te mai gândi la ea în pat, idiotule.

M-am aplecat din nou peste ea. Îmi treceam degetul mare de-a lungul gâtului ei și-mi afundam nasul între omoplații ei.

— Pot să vadă și ei cât de udă ești pentru mine. Îi excită.

— La naiba, șuieră ea printre dinți.

Începuse să greșească iar notele. Îmi plăcea mai mult cântecul ei. Mai puțin perfect. Mai mult din ceea ce tânjeam – nereușita ei.

— Și pe mine mă excită.

— Nu face asta, șopti ea.

Respira întretăiat. Totuși nu făcuse un singur lucru simplu – nu-mi spusese să mă opresc.

— Pot să se uite dacă vor. Nu ești singura exhibiționistă din casa asta, Nem.

— *Wolfe!* mă avertiză ea.

Era prima dată când îmi spunea pe nume. De față cu mine, oricum. Se mai dărâmase un zid dintre noi. Voiam să-l ridic la loc, dar nu la fel de mult pe cât îmi doream s-o rănesc pentru că-mi depășise așteptările.

— Să nu-ți dai drumul pe pianul meu, te rog. Le-ai lăsa o impresie îngrozitoare oaspeților noștri. Ca să nu mai spun că va trebui să cureți scaunul cu limba.

Lovi tare în clape tocmai când oaspeții noștri se pregăteau să plece. Făcusem pe toată lumea din încăpere să se simtă stânjenită și înțeleseră mesajul. Aveau să se retragă în camera lor și să înceteze să mai saliveze la logodnica mea. Secretarul Hatch, cu erecția lui, și doamna Hatch, cu alegerile ei nefericite pentru casele de binefacere și părul neobișnuit de țeapăn, își luară la revedere.

— Ce seară! pufni Galia în spatele meu, îndesându-și mai bine corpul dolofan în rochia cu mai multe straturi.

L-am cruțat pe soțul ei de umilința de a se întoarce și de a-și expune erecția. Nu merita să-mi stric relația cu el pentru Francesca.

— O seară minunată!

Își drese glasul, în care încă i se mai simțea dorința.

— Draga mea, urează-le noapte bună oaspeților noștri, am spus privind-o în continuare pe viitoarea mea soție, cu spatele la ei.

— Noapte bună! murmură Francesca.

Nici ea nu se întoarse, căci eram în continuare cu fața adâncită în umărul ei. De îndată ce ușa se închise, se ridică brusc. Am luat-o și eu către ușă, de asemenea. Nu eram interesat de altă ceartă cu o adolescentă guralivă.

— Aripa de vest, i-am spus, peste umăr.

— Te urăsc atât de mult.

Își ridicase tonul, dar rămăsese nemișcată și sfidătoare. N-a lovit nimic și nici nu a încercat să mă împingă, cum făcuse Kristen. Ea îmi tăia hainele fără să se smiorcăie.

Am închis ușa și-am plecat. Nu merita un răspuns.

Zece minute mai târziu, eram în camera mea și-mi desfăceam cravata. Deja îmi consumasem doza zilnică de alcool, așa

că treceam pe apă, sorbind din pahar și privind strada prin... până de la fereastră. Am auzit tocurile *logodnicei* mele pe hol. La acest timp, am simțit miros de țigară. Încercase să-mi dea de... că mi-aveă să respecte regulile casei, dar prin aprinderea țigării... știea mai multi de atât. Credea că suntem egali? Era pe cale să... fie pusă la punct, servită cu o porție mare de plăcintă de umilință. Și, apoi deasebite de desert, aveam s-o forțez să mănânce... care mușchiuță până băga la cap.

Voiam să intru în garderobă și să mă schimb, când ușa s-a deschise de perete

— Cum ai putut? șuieră ea, cu ochii atât de mijiți, încât abia dacă îi se mai deslușea culoarea unică.

Ținea între degete o țigară aprinsă. Porni țintă spre mine, dar fiecare pas era calculat și demn de un model pe podium.

— N-aveai niciun drept să mă atingi. Niciun drept să spui lucrurile alea despre corpul meu.

Mi-am dat ochii peste cap. Testarea limitelor era o chestie foarte copilărească din partea ei. Dar eu nu stăteam să ascult mârâiturile și ea vorbea ca o sfântă virgină, de parcă nu încercase să-mi atingă penisul cu tocurile și nu ajunsese în prag de orgasm mai devreme, când îi sărutasem umărul.

— Dacă nu ești aici să mi-o sugi, atunci poți să ieși din cameră. Nu mi-ar plăcea să sun la pază și să te trimit la un hotel, dar am s-o fac.

— Wolfe!

Mă împinse cu ambele mâini în piept, pierzându-și echilibrul. Eram deja cu capsa pusă din cauza fotografiei, fiindcă pierdusem singurul obiect la care țineam. N-am răspuns. Mă împinse din nou, mai tare.

o adolescentă, mi-am spus eu cu amărăciune. *Dintre toate femeile din Chicago, tu te însori cu o adolescentă.*

Mi-am scos telefonul din buzunar și am format numărul avocatului. Făcu ochii mari și încercă să-mi ia telefonul din mână. Am apucat-o de încheietură și-am împrâncit-o.

— Ce naiba? țipă ea.

— Am spus că o să te dau afară. Vorbeam serios.

— De ce?

— Pentru că ești confuză, excitată și mă calci pe nervi. Ești în dormitorul meu doar pentru că ai chef să faci sex. Numai că nu cu mine. Și de vreme ce eu nu iau cu forța femeile, nu am chef să mă uit la tine o jumătate de oră cum ai o cădere nervoasă înainte să te lămurești.

Mârâi, dar nu spuse nimic. Se înroși mai tare. Trăgea din țigară. Buzele ei erau făcute să tortureze bărbați, eram sigur de asta.

— Ieși afară, am spus.

— A cui era fotografia? întrebă ea din senin.

— Nu-i treaba ta. Ai văzut cine a făcut curat în camera mea?

Angajasem niște profesioniști de la o firmă de curățenie care veneau de trei ori pe săptămână. Nu obișnuiau să arunce lucruri, dar probabil poza fusese îngropată sub mormanele de haine. *Un alt lucru pe care-l stricase.* Desigur, Francesca nu se obosise niciodată să curețe mizeria făcută. Fusese crescută ca un monarh. Nu era obișnuită să strângă după ea.

— Nu, spuse ea și își lăsă privirea în pământ.

Își stinse țigara în paharul meu cu apă (aveam s-o omor) și se uită drept în ochii mei.

— Și știu de ce sunt aici.

— Zău? am ridicat o sprânceană, prefăcându-mă interesat.

— Am venit să-ți spun să nu mă mai atingi niciodată.

— Din întâmplare, ai venit aici să-mi dai vestea în timp ce porți o cămașă de noapte care abia dacă-ți acoperă sânii și îți lasă la vedere picioarele.

M-am uitat iar pe fereastră, căci dintr-odată îmi era foarte greu s-o privesc.

Am urmărit-o cu coada ochiului. Părea surprinsă de faptul că era deja în cămașa de noapte, de un albastru pal. Era un dezastru complet. Întâlnisem tot felul de femei de-a lungul vieții, dar niciodată una atât de hotărâtă să mă seducă, doar ca s-o ia razna ori de câte ori îi arătam cel mai mic semn de interes.

— Bine.

Mi-am trecut degetul mare peste buze, privind cu indiferență grădinile îngrijite din vecinătate.

— Bine?

— Da. Oricum pari o partidă deosebit de plictisitoare.

— Prefer să fiu plictisitoare în loc să fiu psihopată.

— Îți stă bine să fii umilă, Nemesis. Acum pleacă, i-am ordonat, dându-mi jos cravata.

I-am urmărit reflecția în oglindă în timp ce mergea spre ușă, oprindu-se cu mâna pe clanță și întorcându-se cu fața spre mine. M-am răsucit, ca să-i susțin privirea.

— Știi cum de mi-am dat seama că nu erai Angelo, atunci când ne-am sărutat? Nu din cauza înălțimii sau a parfumului tău. Ci pentru că aveai gust de cenușă. Ca trădarea. Tu, senatorule Keaton, ai un gust amar ca otrava. *Ai gust de escroc.*

Asta a fost picătura finală. M-am repezit la ea, prea repede ca să aibă timp să reacționeze, am apucat-o cu o mână de păr și i-am astupat gura cu a mea. Cu cealaltă mână, i-am înfășurat cravata în jurul gâtului și am tras-o spre mine.

A fost un sărut lung și violent. Ne-am ciocnit dinții. Limba ei o căuta pe-a mea în timp ce o lipeam de ușă. Am zâmbit când s-a izbit cu spatele de clanță. Buzele ei flămânde îmi confirmau că era o mincinoasă. Bazinul ei arcuindu-se spre al meu o dădea și mai mult de gol — voia cu disperare să i-o trag, doar că nu-i plăcea ideea de capitulare. Am strâns-o și mai tare de ceafă, sărutând-o cu și mai multă pasiune. Era năucită și am știut asta după felul în care și-a ridicat mâinile de pe pieptul meu, mi-a cuprins obrajii și m-a tras mai aproape. Era același lucru pe care îl făcuse cu Angelo, la nuntă. Așa îi prinsesem când ieșisem de la baie. Mâinile ei pe obrajii lui. Dintr-o singură mișcare, mângâierea ei s-a schimbat din pasională în intimă. Trase cravata între noi, gemând neajutorată. M-am dat înapoi numaidecât.

Între noi nu este o poveste de dragoste.

— Pleacă! i-am ordonat cu asprime.

— Dar...

— Pleacă!

Am deschis ușa, așteptând să iasă.

— M-am făcut înțeles. Și tu la fel. Eu am câștigat. Acum bagă-ți coada între picioare și șterge-o, Francesca.

— De ce?

Făcu ochii mari. Era mai mult rușinată decât rănită, judecând după felul în care își încrucișă mâinile la piept ca să-și ascundă sfârcurile întărite. Nu fusese niciodată respinsă. Dar suferea în mândria, nu în sentimentele ei.

Pentru că iubești un alt bărbat și te prefaci că sunt el.

I-am zâmbit sardonic, i-am dat o palmă peste fund și am împins-o ușor pe ușă afară.

— Ai spus că am gust de escroc, dar tu ai gust de victimă. Acum salvează-ți ce ți-a mai rămas din stima de sine și pleacă.

I-am trântit ușa în nas.

M-am întors.

Am apucat paharul de apă cu mucul de țigară care plutea în e

Și l-am aruncat pe fereastră.

CAPITOLUL ȘA[illegible]

Francesca

Părinții mei nu aveau de gând să lupte pentru eliberarea mea. Ar fi trebuit să-mi dau mai repede seama, dar m-am agățat de speranța asta ca de marginea unei prăpăstii. Neajutorată, prostește, umilitor.

După ce Wolfe m-a dat afară din camera lui, în dimineața următoare am sunat-o pe mama. I-am spus despre mesajele primite de la Angelo și despre cele petrecute seara trecută. M-am înroșit la față și pe gât. Mă simțeam îngrozitor de rușinată pentru că mă purtasem atât de nechibzuit. E drept că eram logodiți, că urma să ne căsătorim, dar nu eram un cuplu. Nu chiar. Tehnic vorbind, fusese doar un sărut. Dar eu fusesem acolo și fusese mult mai mult decât atât. Mai multe atingeri. Mai pasionale. Mai multe sentimente pe care nu le puteam identifica — departe de dragoste, dar șocant de aproape de afecțiune.

Când a auzit mama despre mesajele lui Angelo, m-a certat pentru că mă gândisem să răspund la ele.

— *Ești o femeie logodită, Francesca. Te rog, începe să te comporți ca atare.*

Când fața îmi dogora de rușine încât mi se părea că eram pe cale să explodez, îl puse și pe tata pe cealaltă linie. Împreună

m-au informat, cu tact, că Angelo avea să participe la o nuntă
însoțit de Emily. Tata adăugă și că formaseră un cuplu drăguț. L
nunta lui Bishop. În clipa aia mi-am dat seama nu doar că tatăl
meu n-avea de gând să mă revendice, dar că poate nici nu mă
voiam să facă asta. Singura diferență dintre monstrul care mă
ținea acum captivă și cel care mă născuse era că primul mă
promisese nimic și nici nu mă făcuse să cred că îi păsa.

Se spune că dușmanul pe care-l cunoști e mai ușor de
înfruntat, dar nu mi se mai părea că-mi cunosc tatăl. Afecțiunea
lui părea să depindă de circumstanțe și eu trebuia să mă supun
absolut tuturor așteptărilor lui.

Umilirea de seară trecută, laolaltă cu faptul că mama își schimbă
base părerea peste noapte și tatăl meu era nerăbdător să-i facă pe
plac lui Wolfe, mi-a stârnit pofta de a mă răzvrăti.

— Sunt singură că ei doi arată minunat împreună, papa.
Sunt de asemenea bucuroasă că o să-l văd des pe Angelo și o să
aflu direct de la el despre relația lui cu Emily.

Mi-am inspectat unghiile pline de noroi de parcă părinții
mei mă puteau vedea. Mă plimbam în sus și-n jos prin grădină,
luând o pauză de la plantat și fertilizat ridichile în ghiveci.
Doamna Sterling se prefăcea că citește în pavilionul de alături,
cu nasul vârât într-o carte istorică la fel de groasă ca lentilele
ochelarilor ei. Știam că trage cu urechea. De fapt, îmi dădusem
seama că iscodea de fiecare dată când cineva din casă deschidea
gura — menajerele, grădinarii, curierii. M-aș fi mirat să aflu că
nu auzise când ne sărutaserăm și apoi când ne certaserăm și
Wolfe mă dăduse afară din cameră.

Roșeam doar când mă gândeam la noaptea trecută. Senatorul
Keaton încă nu ieșise din cameră, după ce, mai devreme în
dimineața asta, îi însoțise pe oaspeți la avionul lui particular

în timp ce eu dormeam. Din partea mea, aș fi fost mulțumită dacă nu l-aș mai fi văzut tot restul săptămânii, lunii și întregii mele vieți.

— Ce vrei să spui? ceru lămuriri tatăl meu.

— Oh, papa, am vești minunate. Logodnicul meu a decis să mă trimită la facultate. La Northwestern. Am făcut deja un tur al campusului și astăzi o să-mi completez cererea de admitere. M-a susținut *atât* de mult în decizia asta.

Am observat cu satisfacție că doamna Sterling zâmbea, deși stătea la aceeași pagină de cam mult timp. Eram sigură că tata știa de faptul că Angelo se înscrisese la un masterat tot la Northwestern. Se pricepea la făcut legături.

În urmă cu vreo câteva zile, oftasem și mă plânsesem grădinii că aveam nevoie de mai multe ghivece și de o stropitoare nouă. În ziua următoare, unele noi mă așteptau în șopron. Doamna Sterling era băgăcioasă, dar cu siguranță nu era la fel de rea ca viitorul meu soț.

— Ba chiar a spus că mă susține să-mi fac o carieră. Acum trebuie doar să-mi dau seama ce vreau să mă fac. Mă gândeam la avocată sau, poate, polițistă.

Asta era picătura finală. Tatăl meu ura avocații și polițiștii mai mult decât ura pedofilii și ateii, cu o furie irațională care-i clocotea în vene.

Fusesem marioneta părinților mei atât de mult timp, încât părea înfricoșător și imposibil să tai sforile. Purtasem fuste lungi și rochii pe care nu le puteam suferi, doar pentru că le plăceau lor. Particîpasem la slujba de duminică regulat, deși celelalte fete de la biserică nu mă înghițeau, pentru că aveam haine mai bune și pantofi mai frumoși. Mă abținusem chiar și să sărut băieți ca să le fac pe plac părinților mei stricți. Și cu ce

mă ajutase docilitatea mea? Tata mă vânduse unui senator. Și mama, în ciuda durerii și a dezamăgirii, era neajutorată în fața lui. Dar asta n-o oprea să mă descurajeze, pentru a urma aceeași cale ca ea.

Nu voia să studiez și să am o meserie.

Voia să fiu la fel de eșuată ca ea.

Tata se înecă și tuși.

— Asta-i o glumă? Fiica mea nu va *lucra*, zise ritos.

— Viitorul tău ginere nu pare să fie de aceeași părere, am spus eu, lăsând la o parte pentru o clipă ura pentru Wolfe.

— Francesca, ai educația, frumusețea și averea. Nu te-ai născut ca să lucrezi, *cara mia*. Ești deja bogată și, pe lângă asta, te măriți cu un *Keaton!* exclamă mama.

Nici măcar nu știam că familia Keaton era bogată înainte de discuția asta. Nu mă obosisem niciodată să întreb, cu atât mai puțin pe viitorul meu soț, având în vedere că banii erau ultima mea grijă.

— Mă duc la facultate. Asta dacă nu...

Era o idee nebunească, dar putea să țină. Am zâmbit cu viclenie și mi-am încrucișat privirea cu doamna Sterling, din cealaltă parte a grădinii. Încuviință ușor din cap.

— Ce anume? întrebă tata nervos.

— Dacă nu-mi spui de ce i-ai dat mâna mea lui Wolfe. Dacă-mi spui, o să mă mai gândesc dacă mă duc.

În primul rând, voiam vederea de ansamblu. Mă îndoiam că îmi mai puteam schimba soarta, în punctul ăsta, dar voiam să știu în ce mă băgase, ca să văd dac-aș putea să evadez.

Tatăl meu pufni. Tonul său glacial m-a scos din [illegible]

— Nu discut chestiuni de afaceri cu femei, [illegible] propria mea fiică.

— Ce e în neregulă cu a fi femeie, papa?

Cu siguranță tu te-ai comportat cu una slabă de înger în ziua în care m-ai dat lui Wolfe Keaton.

— Jucăm roluri diferite.

— Și al meu e să fac copii și să arăt bine?

— Al tău e să continui moștenirea familiei și să lași locurile de muncă oamenilor care au nevoie de ele.

— Mi se pare că nu mă tratezi ca pe-un egal.

Îmi țineam telefonul cu umărul, în timp ce înfigeam lopata în pământ și mă ștergeam în același timp pe frunte.

— Asta pentru că nu ești egala mea, draga mea Frankie.

Se lăsă liniștea la celălalt capăt al firului.

Am plantat douăzeci de ghivece de flori în ziua aia. Apoi m-am dus în camera mea, am făcut un duș și am început să-mi completez formularul de admitere la Northwestern. Decisesem — urma să studiez științe politice și drept. Sinceră să fiu, crezusem mereu că grădinăritul era menirea mea, dar fiindcă tata mă înfuriase la culme, merita să studiez ani de zile ceva care mă îndoiam că avea să mă intereseze, doar ca să-i dau peste nas. Era o răzbunare jalnică, dar măcar aveam parte de educație și lucrul ăsta mă bucura.

Scriam de zor, aplecată deasupra biroului meu din stejar, când aerul din jur se schimbă deodată. Nu trebuia să-mi ridic privirea ca să-mi dau seama de ce.

Logodnicul meu venise să-și verifice mireasa prizonieră.

— Mâine ai prima probă pentru rochie. Ar trebui sa dormi acum.

Puteam să văd cu coada ochiului că nu era în costum. Avea un tricou alb care îi scotea în evidență pielea bronzată, corpul suplu, dar musculos, și jeanși negri cu talie joasă, care îi atârnau

pe șoldurile înguste. Nu arăta deloc ca un senator și nu se comporta deloc ca un politician, iar faptul că nu-l puteam [illegible] gorisi mă tulbura.

— Îmi completez formularul de admitere la Northwestern, am răspuns, simțind cum mă roșesc din nou.

De ce simțeam că iau foc de fiecare dată când mă privea? cum puteam să opresc asta?

— Îți pierzi timpul.

Mi-am ridicat brusc capul, acordându-i privirea pe care o [illegible]

— Ai promis.

— Și o să mă țin de promisiune.

Se desprinse din prag și intră în cameră, venind [illegible] mine.

— Nu e nevoie să completezi o cerere de admitere. O[illegible] mei s-au ocupat deja de asta. Ești pe cale să devii o Keaton.

— Și cei din familia Keaton sunt prea prețioși ca să-și completeze singuri cererile de admitere la facultate?

Abia dacă mă puteam abține să nu mă răstesc la el.

Mi-a luat hârtiile de pe birou, le-a mototolit și le-a aruncat la coș.

— Înseamnă că ai putea să desenezi penisuri de toate formele și mărimile pe formularele de facultate și tot ai fi admisă.

M-am ridicat de pe scaun, luând distanță. Era nevoie. Nu puteam risca un alt sărut. Mă ardeau buzele de fiecare dată când îmi aminteam cum mă respinsese.

— Cum îndrăznești?! am strigat eu.

— Pui cam des întrebarea asta. Mai schimbi și tu placa?

Își băgă o mână în buzunar și, cu cealaltă, îmi luă telefonul de pe masă, butonându-l cu degetul mare, foarte relaxat. Părinții mei îmi interziseseră să am o parolă. Când mama îmi

dădusе telefonul înapoi, numai la protejarea intimității nu mă gândisem, având în vedere că mare parte din ea deja îmi fusese luată.

— Ce faci? l-am întrebat foarte calmă, deși mi se simțea stupefacția în voce.

El încă se uita în telefonul meu.

— Hai, mai întreabă-mă o dată. Cum îndrăznesc, nu-i așa?

Eram prea șocată ca să vorbesc. Omul ăsta era sub orice critică. Mă necăjea și mă provoca la fiecare pas. Tatăl meu era un nemernic încăpățânat, dar tipul ăsta... tipul *ăsta* era un diavol împielițat care se întorcea să-mi dea coșmaruri în fiecare noapte. Era un demon cu mască de înger. Era ca focul: frumos la vedere, letal la atingere.

— Dă-mi telefonul în clipa asta.

Am întins palma. Flutură nepăsător din mână în direcția mea, continuând să-mi citească mesajele. Mesajele de la *Angelo*.

— Nu poți să faci asta.

M-am repezit la el să înșfac telefonul. Se apără cu un braț, mă apucă de talie cu cealaltă mână, prinzându-mi ambele încheieturi și-mi lipi palmele de pântecul lui, peste tricou.

— Mișcă-te și o să vezi ce efect are furia asupra mea. Îți dau un indiciu: mă încântă în mai multe feluri decât ți-ar plăcea să știi.

Pe de o parte, voiam să-l provoc ca să-mi împingă mâinile mai jos. Nu mai atinsesem niciodată un bărbat acolo și ideea mă excita. Viața mea era deja vraiște. Castitatea era ultima mea problemă și, sinceră să fiu, obosisem să mă țin cu dinții de ea.

M-am mișcat la sugestie. El zâmbi, citindu-mi în continuare mesajele și strângându-mă și mai tare de încheieturi. Nu se ținu de promisiune.

— Ai de gând să-i răspunzi iubițelului? mă întrebă el.

— Nu-i treaba ta.

— Ești pe cale să devii soția mea. Totul despre tine e treaba mea. Mai ales băieții cu ochi albaștri și zâmbete în care n-am încredere.

Îmi dădu drumul, băgă telefonul în buzunar, își lăsă capul într-o parte și mă cercetă, disprețuitor. După umilirea de ieri, nu doar că nu-și ceruse scuze, dar mă și necăjise de două ori astăzi — îmi aruncase cererea de admitere la gunoi și îmi citise mesajele.

Îmi confiscase telefonul de parcă eram fiica lui.

— Telefonul meu, Wolfe. Dă-mi-l înapoi.

Am făcut un pas în spate. Voiam cu atâta ardoare să-l rănesc, încât mi se încleștase pieptul și abia mai respiram.

El mă privea, calm și tăcut.

— Doar dacă ștergi numărul lui Bandini.

— Este un prieten din copilărie.

— De curiozitate, ți-o tragi cu toți prietenii din copilărie?

I-am zâmbit mieros.

— Ți-e frică că o să fug și o să mi-o trag iar cu Angelo?

Cu vârful limbii își linse sinistru buza de jos.

— Eu? Nu. Dar lui ar trebui să-i fie. Asta dacă nu vrea, desigur, să rămână fără sculă.

— Vorbești ca un mafiot, nu ca un viitor președinte.

— Ambele sunt poziții de mare putere, exercitată diferit. Ai fi surprinsă să afli câte lucruri au în comun.

— Nu-ți mai justifica violența, am zis eu.

— Nu te mai împotrivi destinului. Nu-l ajuți cu nimic pe tatăl tău. El vrea să te supui.

— Cum de știi asta?

— Una dintre proprietățile lui a luat foc, în dimineața asta. Cincizeci de kilograme de cocaină direct din Europa — *puf*, s-au dus pe apa sâmbetei! Nu poate să ia legătura cu cei de la compania de la asigurări până nu scapă de dovezi. Și până atunci, ei o să creadă că el l-a pornit. Tocmai a pierdut milioane de dolari.

— Tu ai făcut asta, l-am acuzat eu, mijindu-mi ochii la el.

El dădu din umeri.

— Drogurile omoară.

— Ai făcut asta ca să mă certe, am spus eu.

Râse.

— Scumpo, ești o pacoste, în cel mai bun caz, și nu meriți deloc riscul.

Înainte să-i trag o palmă — sau mai rău — m-am repezit afară. Furia mea mă urma ca umbra. Nu puteam părăsi casa, căci nu aveam o mașină sau alt loc în care să merg, dar voiam să dispar. Am fugit la pavilion, unde am cedat, am îngenunchеat și am plâns în hohote.

Nu mai puteam rezista. Combinația dintre tatăl meu, care era un tiran, și Wolfe, care încerca să-mi distrugă familia și viața, era prea mult. Mi-am lăsat capul pe lemnul alb și rece al băncii, jelind încet, în timp ce simțeam că mă părăsește puterea de împotrivire.

O mână mă mângâia pe spate. Îmi era frică să mă întorc, deși știam că Wolfe nu m-ar fi căutat niciodată și nici n-ar fi încercat să îndrepte lucrurile.

— Ai nevoie de mănuși?

Era doamna Sterling, cu vocea ei mieroasă. Am clătinat din cap.

Știu, și el e la fel de confuz și dezorientat de [illegible]. Singura diferență e că el a avut la dispoziție [illegible] să învețe cum să-și ascundă emoțiile.

Apreciam că încerca să [illegible] mai puțin funcțional.

Am avut plăcerea de a [illegible] Wolfe. A [illegible] băiat deștept. Nu și ascundea niciodată furia.

Vocea ei răsuna ca un clopot. Desena cercuri pe spate [illegible] așa cum obișnuia să facă mama când eram mică. [illegible] Nu-mi păsa că Wolfe avea propriile traume. Nu [illegible] ca să merit modul în care se purta cu mine.

— Trebuie să treci de perioada critică, draga mea. [illegible] să-ți dai seama, după perioada de acomodare, că voi [illegible] atât de explozivi împreună pentru că sunteți o provocare pentru altul.

Se așeză pe-o bancă și-mi dădu părul la o parte de pe [illegible]. M-am uitat la ea și am clipit.

— Nu cred că-l poate speria ceva pe senatorul Keaton.

— Oh, ai fi surprinsă. Cred că îi dai suficiente motive [illegible] să-și facă griji. Nu se aștepta să fii atât de... *tu*.

— Asta ce înseamnă?

Fața ei se încreți, în timp ce-și cântărea răspunsul pe care [illegible] mi-l dea. Având în vedere că Wolfe o angajase pentru că se atașase de ea, după ce îl crescuse, aveam cel puțin speranța că, într-o bună zi, el avea să se deschidă și față de mine.

Îmi întinse mâinile și, când i le-am luat, mă trase spre ea [illegible] mă îmbrățișă. Eram amândouă la fel de înalte și ea era și mai slabă decât mine.

— Cred că povestea voastră de dragoste a pornit cu stângul, dar tocmai din cauza asta o să fie nemaipomenită. Wolfe Keaton

are ziduri, dar tu deja ai început să i le dărâmi. El se luptă pentru ele, dar și tu te lupți împotriva lor. Vrei să știi secretul pentru a-l dezarma pe Wolfe Keaton, draga mea?

Nu eram sigură cum să răspund la asta. Într-un fel, eram sincer speriată de ideea că aveam să-l fac bucăți, dacă mi se dădea oportunitatea. Și n-aș fi putut trăi împăcată cu gândul că rănisem pe cineva atât de profund.

— Da, m-am auzit răspunzând.

— *Iubește-l.* O să fie fără apărare în fața iubirii tale.

După asta, am simțit cum se desprinde de lângă mine. Se întoarse spre ușile de sticlă și dispăru în conac. Am respirat adânc.

Wolfe tocmai distrusese o clădire în care tatăl meu prelucra droguri. Și recunoscuse, pe jumătate, în fața mea. Acestea erau mai multe informații decât îmi oferise tatăl meu vreodată. De asemenea, el mă lăsa să merg la facultate. Și să plec oricând aveam chef.

M-am uitat la ceas. Era ora două noaptea. Îmi petrecusem două ore în grădină. Două ore pe care Wolfe trebuie să le fi petrecut citindu-mi fiecare mesaj pe care îl primisem vreodată.

Frigul nopții mă pătrunsese până la os. Abătută, m-am întors spre casă. Când am ajuns, l-am văzut pe Wolfe stând în prag. Se sprijinea cu o mână de tocul ușii, blocându-mi calea. M-am apropiat cu pași măsurați.

M-am oprit la o jumătate de metru.

— Dă-mi telefonul înapoi.

Spre surprinderea mea, își băgă mâna în buzunarul de la spate și mi-l aruncă. L-am strâns în pumn, încă zdruncinată după ultima noastră ceartă, dar într-un fel ciudat de mișcată că

rămăsese treaz și mă așteptase. La urma urmei, programul lui începea la cinci dimineața.

— Îmi stai în cale, am șoptit, încercând să ascund faptul că-mi clănțăneau dinții de frig.

Se uită la mine fără nicio emoție.

— Împinge-mă. Luptă pentru ceea ce vrei, Francesca.

— Credeam că asta ne face inamici, i-am zâmbit cu răutăcios. Că vreau să mă eliberez de tine.

Era rândul lui să rânjească.

— Una e să vrei, alta e să lupți. Una e pasivă, cealaltă, activă. Suntem inamici, Nemesis?

— Ce altceva am putea fi?

— Aliați. Eu te apăr pe tine și tu pe mine.

— N-am de gând să te mai ating vreodată după cele întâmplate noaptea trecută.

Dădu din umeri.

— Ai fi fost mai credibilă dacă nu te-ai fi frecat de mine înainte să te dau afară din dormitorul meu. În orice caz, ești bine-venită să intri. Dar n-o să-ți fac viața ușoară, dacă nu-mi promiți că-l ștergi pe Bandini din telefon și din viața ta.

Mi-am dat seama de ce făcea asta. Putea să-l fi șters el însuși, dar voia să vină de la mine. Nu voia o altă bătălie — voia să capitulez complet.

— Angelo o să fie mereu în viața mea. Am crescut împreună. Și doar pentru că m-ai cumpărat, asta nu înseamnă că-ți aparțin, am spus ferm, chiar dacă nu aveam de gând să-i răspund lui Angelo la mesaje.

Cu atât mai puțin cu cât auzisem că avea de gând să meargă la o a doua întâlnire cu Emily.

— Atunci, mă tem că va trebui să-mi mai arăți niște mânie și să te certi cu mine.

— Pot să te întreb ceva? mi-am frecat fruntea, obosită.

— Desigur. Dacă o să răspund sau nu, asta e cu totul altceva.

Râjetul lui era mai înfumurat și mai batjocoritor.

— Cu ce îl ai pe tata la mână? Este evident că te urăște de moarte, dar nu mă vrea înapoi, nici după ce i-am spus că o să mă duc la facultate. Asta o să-i păteze reputația, având în vedere că oamenii vor ști că o fac împotriva voinței lui. Prin urmare, trebuie să fie ceva substanțial, dacă preferă să mă știe în patul tău, decât să-l dai tu în vileag.

I-am studiat cu atenție fața, așteptându-mă să mă critice și să mă umilească așa cum o făcuse tata, mai devreme.

Wolfe mă surprinse din nou.

— Am ceva ce ar putea să-i ia tot, ca să nu mai spun că ar înfunda pușcăria pentru restul vieții lui mizerabile. Dar tatăl tău nu te-a aruncat în gura lupului. Are încredere în mine că n-o să te rănesc.

— Și asta e o prostie din partea lui?

M-am uitat la el. Wolfe își încordă brațul. O mișcare abia vizibilă.

— Nu sunt un monstru.

— M-ai fi putut păcăli. Spune-mi de ce, am șoptit eu. De ce îl urăști atât de mult?

— Sunt două întrebări. Du-te și te culcă.

— Dă-te la o parte.

— Reușitele aduc mai multe satisfacții atunci când sunt presărate cu obstacole. *Luptă-te cu mine, draga mea.*

M-am strecurat pe sub brațul lui, am pătruns în casă și m-am repezit spre scări. Mă prinse de talie dintr-o singură mișcare,

mă luă în brațe și mă lipi de pieptul lui. Își plimbă degetele pe spatele meu. Mi se făcu pielea de găină. Își apropie buzele de urechea mea. Erau calde și moi, în contrast cu duritatea părului lor, iar respirația lui îmi gâdila ceafa.

— Poate că sunt un monstru. La urma urmei, ies noaptea la joacă. Dar și tu faci la fel, micuțo. Și tu ești afară, pe întuneric

CAPITOLUL OPT

Să-i arunc în aer lui Arthur proprietatea și laboratorul de metamfetamină — și cocaina dinăuntru — a fost doar o altă zi de marți. Pedepsele cerești loveau prin intermediari și de a mea se ocupaseră alții.

Mi-am petrecut următoarele patru zile bătându-i la cap pe White și Bishop, până când au cedat, într-un final, și au fost de acord să desemneze cinci sute de polițiști în plus la datorie la orice oră, care să protejeze străzile orașului Chicago de nebunia pe care o stârnisem. Cheltuielile aveau să fie colosale, dar nu statul Illinois avea să scoată bani din buzunar. Banii erau din buzunarele lui White și ale lui Bishop.

Bani primiți de la viitorul meu socru.

Care, apropo, își schimbase strategia. Renunțase să-și mai convingă fiica să mă îmbuneze și decisese să mă răsplătească aruncând sute de kilograme de gunoi în parcuri, în tot orașul Chicago. Nu putea să facă mai mult de atât, căci îl aveam la mână. Eu dețineam puterea. Atingerea bunurilor mele — chiar și zgâriatul mașinii — venea cu o notă de plată exorbitantă și avea să-i aducă atenție nedorită din partea FBI-ului.

I-am pus pe voluntari să adune gunoaiele și să i le arunce în grădină. Atunci au început să curgă apelurile. Cu zecile. Ca o fostă iubită dornică de afecțiune și beată de Ziua Îndrăgostiților. N-am răspuns. Eu eram senator. El era un mafiot cu multe conexiuni. Puteam să mă însor cu fiica lui, dar nu voiam să aud ce avea de spus. Slujba mea era să curăț străzile pe care el le mânjise cu droguri, arme și sânge.

Încercam să stau cât mai puțin pe acasă, ceea ce nu era foarte greu. Zburam des în Springfield și DC.

Francesca insista să mănânce în continuare în camera ei (nu că-mi păsa). Totuși, își dusese la capăt îndatoririle — gustarul prăjiturilor, probatul rochiilor și toate celelalte rahaturi care țineau de organizarea nunții cu care o împovărasem (*nu* că mi-ar fi păsat dacă apărea îmbrăcată într-un afurisit de șervețel supradimensionat). Nu-mi doream afecțiune din partea logodnicei mele. Din punctul meu de vedere, cu excepția modificării clauzei *nu ți-o trage cu alții înainte să mi se usuce mie sămânța*, putea să locuiască în partea ei de casă — sau, și mai bine, în cealaltă parte a orașului — până își dădea ultima suflare.

În a cincea zi, după cină, eram îngropat în hârtii, în biroul meu, când Sterling mă chemă în bucătărie. Era trecut de mult de ora unsprezece și Sterling știa foarte bine că nu trebuie să mă deranjeze, așa că mi-am dat seama că era foarte important.

Ultimul lucru de care aveam nevoie era să aud că Nemesis plănuia o evadare. Părea că Francesca înțelesese într-un final că nu exista nicio ieșire din povestea asta.

Am coborât scările. Când am ajuns la parter, am simțit mirosul de zahăr, aluat și ciocolată care venea din bucătărie. Dulce, lipicios și nostalgic, într-un fel care mă răscoli. M-am oprit în prag și m-am uitat la Sterling, mică și aprigă, care era

un tort de ciocolată simplu, cu patruzeci și șase de lumânări, de pe masa lungă. Îi tremurau mâinile. Și le șterse pe sorțul pătat în clipa în care am intrat, dar nu mă privi în ochi.

Știam amândoi motivul.

— Ziua de naștere a lui Romeo, murmură ea și se grăbi la chiuvetă să se spele pe mâini.

M-am apropiat încet de masă, mi-am tras un scaun și m-am așezat, uitându-mă la tort de parcă era adversarul meu. Nu eram prea sentimental și eram catastrofă la ținut minte zilele de naștere, ceea ce era numai bine, pentru că oricum toate rudele mele erau moarte. Totuși, îmi aminteam zilele în care muriseră.

Îmi aminteam și cauza morții.

Sterling îmi întinse o farfurie cu suficient tort să înfund o toaletă. Nu știam dacă să-i mulțumesc pentru că omagia persoana pe care o iubeam cel mai mult sau să țip la ea pentru că-mi amintise că în inima mea exista o gaură mare cât pumnul lui Arthur Rossi. Am decis să mă îndop cu tortul. Nu obișnuiam să mănânc dulciuri, dar părea exagerat de răutăcios să nu gust măcar, după ce ea se chinuise atât.

— Ar fi fost așa de mândru de tine.

Se așeză pe scaunul din fața mea și își puse palmele în jurul cești aburinde de ceai. Stăteam cu spatele la ușă. Sterling era cu fața la ea — și la mine. Am înfipt furculița în felia mea de tort, dezvelind straturile de ciocolată și zahăr de parcă erau mațe de om, din ce în ce mai tare cu fiecare mișcare.

— Wolfe, uită-te la mine.

Mi-am ridicat ochii, încercând s-o liniștesc, deși n-aveam nici cea mai mică idee de ce. Nu-mi stătea în fire să fiu amabil și prietenos. Dar ceva din treaba asta cerea o emoție, alta decât

dispreț. Avea ochii mari, ochii ei albaștri ca cerul. Încerca să-ți spună ceva.

— Fii blând cu ea, Wolfe.

— Asta i-ar da speranțe false că legătura dintre noi e reală – ceea ce ar fi prea crud, chiar și după standardele mele.

Am împins deoparte farfuria cu tort.

— Este singură. Este tânără, izolată și îngrozitor de speriată. O tratezi ca pe-un inamic chiar dinainte să apuce să te dezamăgească. Tot ce știe despre tine e că ești un bărbat influent, că urăști familia și că nu vrei să ai nimic de-a face cu ea. Totuși, ai precizat clar că n-ai s-o lași niciodată să plece. Este o prizonieră într-o închisoare. Pentru o infracțiune pe care n-a comis-o.

— Se numește victimă colaterală.

Mi-am prins mâinile la ceafă și m-am lăsat pe spate.

— Și situația nu este foarte diferită de viața pe care ar fi dus-o cu altcineva. Cu excepția că, spre deosebire de majoritatea mafioților, eu o să-i spun adevărul când am s-o înșel.

Sterling tresări de parcă îi dădusem o palmă. Se aplecă și-mi luă mâna într-a ei. M-am abținut din răsputeri să nu mi-o retrag. Uram să-i ating pe oameni, atunci când scula mea nu era în ei și Sterling era ultima persoană de pe planetă căreia să i-o trag. Ca să nu mai spun că îmi displăcea în mod special când își dădea frâu liber sentimentelor. Era nepotrivit și în niciun caz nu figura în fișa postului ei.

— Să alegi o osândă și să fii forțat s-o faci sunt două lucruri foarte diferite. Nu-ți va fi luată drept slăbiciune dacă îi arăți milă. Dimpotrivă, i-ar întări convingerea că ești încrezător în puterea ta.

Vorbea ca Oprah.

— Mai precis, la ce te gândești? am întrebat-o batjocoritor.

Dacă puteam să-i dau bani Francescăi și s-o trimit într-o excursie de shopping în Europa, ca să-și piardă timpul cu verișoara ei Andrea și să scap de ea, aș fi făcut-o fără să clipesc. Din punctul ăsta de vedere, mă gândeam și la Cabo ca opțiune. Era pe același continent, dar suficient de departe.

— Du-o la părinții ei.

— Ai băut?

M-am uitat la ea cu răceală. Speram să nu. Sterling și băutura erau o combinație letală.

— De ce nu vrei?

— Pentru că din cauza tatălui ei sărbătoresc ziua lui Romeo fără el.

— Ea *nu* e tatăl ei! sări Sterling în picioare și dădu cu palma atât de tare în masă încât răsună ca o explozie.

Nici nu știam că era capabilă de așa ceva. Furculița mea sări din farfurie și zbură cât colo.

— Sângele lui curge prin venele ei. Pentru mine, e suficient de contaminată, am răspuns sec.

— Dar nu suficient încât să te împiedice să vrei s-o atingi, mă ironiză ea.

Am zâmbit.

— Să pângăresc ceva de-al lui ar fi o satisfacție în plus.

M-am ridicat. O vază căzu în spatele meu, fără îndoială doborâtă de viitoarea mea soție. Apoi zgomotul unor tălpi goale lipăind pe podeaua de lemn și bufnete înfundate când urcă scările spre aripa ei. Am lăsat-o pe Sterling în bucătărie ca să fiarbă în sucul supărării ei și am urmat-o voit relaxat pe viitoarea mea soție. M-am oprit la etaj, între cele două aripi, înainte să mă retrag în birou. N-avea niciun rost să încerc s-o calmez.

La trei dimineața, după ce răspunsesem la toate e-mailurile, inclusiv ale cetățenilor îngrijorați despre starea roșiilor din Illinois, am decis să văd ce face Nemesis. Nu-mi convenea că era o pasăre de noapte, având în vedere că eu trebuia să mă trezesc în fiecare zi la patru, dar ei părea să-i placă să iasă noaptea. Cunoscând-o pe viitoarea mea soție capricioasă, nu era exclus să încerce să scape din colivia ei. Cu siguranță își luase obiceiul să zăngănească gratiile. M-am dus în camera ei și am deschis ușa fără să bat. Camera era goală.

Furia începu să-mi clocotească prin vene și m-am abținut să nu înjur. M-am apropiat de fereastră. Bineînțeles, era la parter. O țigară îi atârna în colțul gurii ei cu buze pline și trandafirii. Plivea într-o grădină de legume care nu existase înainte. Mă arunc în aripa de est și s-o las să-și facă de cap.

— Cu puțină speranță și multă dragoste, o să supraviețuiești până la iarnă, spuse ea... ghiveciului cu ridichi?

Și se referea la ea sau la ridichi? Faptul că vorbea cu legumele era o trăsătură tulburătoare a personalității ei ciudate.

— Fii bună cu mine, OK? Pentru că el n-o să fie.

Nici tu nu te numeri printre nominalizați la titlul de Logodnicul Anului, Nem.

— Crezi c-o să-mi spună vreodată a cui era ziua?

Se lăsă în genunchi și atinse frunzele de salată.

Nu, n-o s-o facă.

— Mda, nici eu nu cred asta. Oftă. Dar oricum, bea niște apă. O să vin să văd ce faci, mâine-dimineață. Oricum n-am nimic altceva mai bun de făcut.

Chicoti, se ridică și își stinse țigara pe terasa de lemn.

Nem îl trimitea pe Smithy să-i cumpere un pachet de țigări în fiecare zi. Mi-am notat în minte să-i spun că soția unui senator nu avea voie să fumege ca un furnal în public.

Am mai stat câteva clipe, apoi m-am îndreptat spre foaier. Așteptam să se deschidă ușile de la balcon și s-o prind în drum spre scări. După ce-am așteptat câteva minute lungi — ceva ce uram din suflet să fac — am coborât scările și am luat-o spre terasă. Mă scotea din sărite că dispăruse. Mai întâi, distrusese fotografia lui Romeo, iar acum se furișa și stătea de vorbă cu viitoarea ei salată. Am deschis ușile de la balcon, gata să răcnesc la ea să se ducă la culcare, când am zărit-o în celălalt capăt al grădinii. Era în a doua magazie, unde ne țineam containerele de gunoi. Grozav. Acum vorbea și cu gunoiul.

Am pornit spre ea. Am observat că sub picioarele mele nu mai foșneau frunzele uscate. Grădina era într-o stare mult mai bună. Francesca era cu spatele la mine, aplecată peste un container verde de reciclare, înconjurată de gunoi. N-aveam cum s-o spun frumos. Scormonea în gunoi.

Am intrat în magazie și m-am sprijinit de tocul ușii, cu mâinile băgate în buzunare. O urmăream în timp ce căuta prin sacii de gunoi. Mi-am dres glasul, ca să-mi anunț prezența. Tresări.

— Cauți o gustare?

Își duse o mână la piept și clătină din cap.

— Eu doar... Doamna Sterling a spus că hainele pe care le-am... ăă...

— Distrus?

— Da, sunt încă aici. Cel puțin, o parte din ele.

Făcu un gest spre maldărele de haine de la picioarele ei.

— O să le trimită mâine la o casă de binefacere. Multe dintre ele pot fi reparate. Așa că m-am gândit că, dacă mai sunt aici, atunci poate că...

Și fotografia mai era aici.

Încerca să recupereze fotografia lui Romeo fără să știe a cui era, după ce ne văzuse pe Sterling și pe mine serbându-i ziua de naștere. Nu știa că n-avea s-o găsească. O întrebasem pe Sterling, care îmi confirmase că mormanul cu poza fusese dus deja. Mi-am trecut apăsat o mână peste obraz. Îmi venea să lovesc ceva. Surprinzător, nu pe ea. I se citeau durerea și regretul întipărite pe față când se întoarse și mă privi cu emoție. Înțelesese că nu sfâșiase doar stofe — dă-le naibii de cârpe —, ci o parte importantă din mine. Avea ochii plini de lacrimi. Mi se păru o ironie că-mi alesesem toată viața de adult femei cu sânge rece, nesentimentale, doar ca să mă însor cu o mimoză hipersensibilă.

— Las-o baltă. N-am nevoie de mila ta, Nemesis.

— Nu încerc să-ți ofer milă, Escrocule. Încerc să te consolez.

— Nu vreau nici asta. Nu vreau nimic de la tine, în afară de supunere. Și, poate, la un moment dat, să te am în pat.

— De ce trebuie să fii așa de vulgar?

Lacrimile îi făceau ochii să strălucească. Era și o plângăcioasă. Ar fi fost cu putință să fim mai puțin compatibili? Nu credeam.

— De ce trebuie să fii o epavă emoțională? i-am replicat tăios și m-am întors să plec. Suntem cum suntem.

— Suntem cum alegem să fim, mă corectă ea, azvârlind o bucată de material la picioarele mele. Și, spre deosebire de tine, eu am ales să *simt*.

— Du-te la culcare, Francesca. Mâine mergem în vizită la părinții tăi și aș aprecia dacă n-ai arăta ca naiba la brațul meu.

— Chiar mergem?

Nu-i venea să creadă.

— Da.

Versiunea mea de a-i accepta scuzele.

Versiunea mea de a-i da de înțeles că nu eram un monstru.

Nu în noaptea aia.

Noaptea care marca ziua de naștere a bărbatului care mă învățase cum să fiu bun. Și, ca omagiu, am permis această mică crăpătură în scutul meu, să-i dau Francescăi un strop de căldură.

Răposatul meu frate fusese un bărbat bun.

Dar eu? Eu eram un escroc grozav.

CAPITOLUL NOUĂ

Francesca

— Spune-mi doar cine era. O fostă iubită? Un verișor dispărut? Cine? *Cine*!

Am luat-o la întrebări a doua zi pe doamna Sterling, când nu lucram în grădină. Fumam la greu și mă uitam prin gunoi după fotografie — singurul obiect pe care viitorul meu soț îl prețuia și eu reușisem cumva să-l stric.

Ea îmi răspunse aspru și tăios. Îmi explică, printre pufnete și între două apeluri telefonice, țipând iarăși la cei de la compania de curățenie, că, dacă voiam să aflu mai multe despre viața lui Wolfe, trebuia să-i câștig încrederea.

— Să-i câștig încrederea? Nu pot nici măcar să-l fac să-mi zâmbească.

— Ai încercat?

Mă scrută cu privirea ca să vadă dacă mint.

— Ar fi trebuit? Practic m-a răpit.

— Și te-a salvat de părinții tăi.

— Nu voiam să fiu salvată!

— Există două lucruri pentru care oamenii ar trebui să fie recunoscători că le primesc fără să le ceară: dragoste și să fie salvați. Ție ți-au fost oferite amândouă. Totuși, draga mea, tu pari destul de ingrată.

Doamna Sterling, am concluzionat eu, era senilă. Schimbase complet foaia față de cum încercase, ieri, să-l convingă pe viitorul meu soț să aibă milă, atunci când trăsesem cu urechea. Dar eu i-am priceput jocul. Încerca să spargă gheața dintre noi doi, făcând pe avocatul diavolului.

După părerea mea, își pierdea timpul. Atât în ceea ce mă privea, cât și în ce îl privea pe Wolfe.

Totuși, ciondănelile cu doamna Sterling erau partea mea preferată a zilei. Arăta mai multă pasiune și implicare în viața mea decât Wolfe și tatăl meu la un loc.

Logodnicul meu și cu mine urma să ajungem la părinții mei la ora șase, pentru cină. Prima noastră cină în calitate de logodnici. Doamna Sterling spusese că era esențial să le demonstrez alor mei că eram fericită și bine îngrijită. M-a ajutat să mă pregătesc, să-mi pun rochia de vară, galbenă și lungă de șifon, și sandalele asortate Jimmy Choo. În timp ce-mi aranja părul în fața oglinzii, mi-am dat seama că discuția noastră despre vreme, dragostea mea pentru cai și a ei pentru romanele de dragoste îmi aminteau foarte mult de relația mea cu Clara. Ceva ce se semăna mult cu speranța începuse să-mi încolțească în piept. O prietenă mi-ar fi făcut traiul în casa asta mai ușor suportabil. Bineînțeles, noul meu logodnic băgase de seamă optimismul meu temător, pentru că decise să-l zdrobească din față și să-mi trimită un mesaj:

Întârzii. Ne vedem acolo. Fără șmecherii, Nem.

Nu putea să ajungă la timp nici măcar la prima cină cu părinții mei! Și bineînțeles că se gândise că aveam să încerc să fug.

Sângele mi-a clocotit în vene tot drumul. Cadillacul negru a oprit pe alee în fața casei părinților mei, iar mama și Clara s-au

grăbit afară, luându-mă în braţe şi sărutându-mă pe obraji de parcă mă întorsesem de la război. Tata stătea în prag, în costumul lui impecabil, şi se încrunta, în timp ce eu le strângeam în braţe. N-am îndrăznit să-l privesc în ochi. Când am început să urc scările, s-a dat la o parte, făcându-mi loc să trec. Nu m-a îmbrăţişat, nu m-a sărutat, nici măcar nu mi-a adresat vreun cuvânt de bun venit.

M-am uitat în altă parte. Umerii noştri s-au atins şi mi s-a părut că ai lui i-au tăiat pe ai mei cu postura încordată şi ţeapănă.

— Eşti frumoasă, *cara mia*, îmi spuse mama din spate, trăgându-mă de poalele rochiei.

— Îmi priieşte libertatea, am spus eu cu amărăciune, în timp ce mergeam spre sufragerie.

Mi-am turnat un pahar de vin, până să vină Wolfe. Mi-am petrecut următoarea oră conversând despre nimicuri cu mama, în timp ce tata plimba nişte brandy în pahar şi mă privea din cealaltă parte a camerei. Clara intră să ne aducă răcoritoare şi nişte zeppole ca să ne mintim foamea.

— Miroase urât, am strâmbat eu din nas.

— Poate că e logodnicul tău, spuse tata, stând pe spate, în jilţul lui directorial.

Mama râse.

— Am avut un mic incident cu fosa, în curtea din spate. E în regulă acum.

Se scurse o altă oră, în care mama ne puse pe mine şi pe tata la curent cu ultimele bârfe despre nevestele disperate din Organizaţie. Cine se măritase şi cine divorţase. Cine înşela şi cine era înşelat. Fratele mai mic al lui Angelo voia s-o ceară de soţie pe iubita lui, dar Mike Bandini, tatăl lui, credea că e o

logodnă problematică, mai ales că Angelo n-avea să se însoare prea curând. *Din cauza mea.*

Mama își mușcă buza atunci când își dădu seama că sunase a acuzație, jucându-se cu manșeta. Făcea des asta. I-o atribuiam stimei scăzute de sine, după atâția ani de căsnicie.

— Desigur, Angelo o să-și revină.

— Gândește înainte să deschizi gura, Sofia, zise tata. Ți-ar prinde bine.

Când pendula bătu pentru a doua oară în seara aia — anunțând că se făcuse opt — ne-am mutat în sufragerie și ne-am așezat la masă. Nu l-am scuzat nicicum pe Wolfe, având în vedere că nu-mi răspunsese la mesaje. Eram rușinată și îngrozitor de dezamăgită că bărbatul care mă luase de lângă familia mea mă lăsase baltă.

Mâncam toți trei cu capetele plecate. Sunetele făcute de solnițe și de tacâmuri erau insuportabil de stridente în tăcerea din încăpere. Gândurile mi-au zburat la bilețelele profetice din caseta de lemn. Am decis că toate greșiseră. Senatorul Keaton nu putea să fie dragostea vieții mele.

Bărbatul pe care-l uram cel mai mult? Fără îndoială.

Orice altceva aș fi spus despre el ar fi fost o exagerare.

Pe când Clara ne servea aperitivele reîncălzite, am auzit sunând la ușă. Nu m-am simțit ușurată, ci îngrozită. Ne-am lăsat cu toții furculițele jos și ne-am uitat unii la alții.

Și acum?

— Ia te uită, ce surpriză plăcută! bătu mama din palme.

— Nu mai mult decât cancerul.

Tata se șterse la gură cu un șervețel.

Wolfe apăru o clipă mai târziu, într-un costum făcut la c... mandă, cu părul negru tăciune bine aranjat și o expresie arr... nințătoare.

— Senatorule Keaton, zise batjocoritor tata, fără să-și ridi... ochii din farfuria de lasagna. Bag de seamă că ai decis într-... final să ne onorezi cu prezența.

Wolfe mă sărută pe creștetul capului. Uram felul în care mi... făcea să mă simt. Îl disprețuiam pentru că întârziase așa de mu... și era atât de nepăsător. Și pe mine însămi, pentru că mă tr... sem ca o fraieră, în clipa în simțisem buzele lui pe părul me... Tata urmărea scena cu coada ochiului, vizibil amuzat și satisfăc...

Ești nefericită, Francesca, zău așa? îmi spuneau ochii lui.

Da, papa. Sunt. Bună treabă.

— Ce ți-a luat atât? i-am șoptit-strigat eu lui Wolfe, lovin... du-l cu piciorul pe sub masă, în timp ce se așeza.

— Afaceri, răspunse scurt, punându-și șervetul în poală cu o mișcare rapidă și luând o înghițitură generoasă din paharul cu vin.

— Deci, nu doar că lucrezi toată ziua, începu tata în forță. lăsându-se pe spate și împreunându-și degetele pe masă, dar o mai și trimiți pe fata mea la facultate. Ai de gând să ne dai niște nepoți în următorii zece ani? întrebă el abrupt, chiar dacă nu-i păsa.

Însă eu vedeam dincolo de aparențe. Știam fără urmă de îndoială că interpelarea asta nu era doar despre educația mea.

Viitorii copii ai lui Wolfe Keaton, indiferent cât de mult sânge Rossi urmau să aibă, nu aveau să moștenească niciodată afacerea lui papa. Senatorul Keaton n-ar lăsa să se întâmple una ca asta. Prin urmare, căsătoria mea cu Wolfe nu îi ucidea doar visul unei fiice perfecte care crește copii frumoși, bine educați și

neînțeles, dar îi distrugea și mobilierul. Tata încerca să ne separe amuzându-l de mine, încetul cu încetul, ca să ne ferească de durere, dar nu și dădea seama că îmi frângea inima.

Mi-am ridicat ochii la Wolfe. Se uita la ceasul lui Cartier, evident așteptând să se termine cina.

Întreab-o pe fiica ta. Ea e responsabilă de programul ei de la facultate. *Și* de pântecul ei.

— Chiar așa, spre marea mea dezamăgire. Femeile au nevoie de bărbați adevărați care să le spună ce vor. Dacă sunt lăsate de capul lor, sunt predispuse să facă greșeli nesăbuite.

— Bărbații *adevărați* nu fac pe ei de frică dacă soțiile lor obțin studii superioare și puterea de-a supraviețui fără ei, scuzați-mi limbajul.

Wolfe își îndesă niște lasagna în gură și-mi făcu semn să-i dau piperul. Era pe un teritoriu ostil, dar se arăta foarte calm și relaxat.

— În regulă, chicoti mama, atingând mâna tatălui meu. A auzit cineva ultima bârfă despre cea mai recentă operație estetică a soției guvernatorului? Umblă vorba că pare permanent surprinsă și nu despre scandalul lui cu impozitele.

— Ce o să studiezi, Francesca? o întrerupse tata pe mama, îndreptându-și atenția spre mine. Fără îndoială, nu crezi cu adevărat că poți să devii avocată.

Mi-am scăpat din greșeală furculița în lasagna. Stropi mici de suc de roșii au sărit pe rochia mea galbenă. Am șters petele cu un șervet și am înghițit nodul din gât.

— Nu poți să mănânci nici măcar o afurisită de cină fără să faci un dezastru, sublinie tata, înfigându-și cu putere furculița în lasagna.

— Asta din cauză că tatăl meu mă umilește în fața b[illegible]
culuí și a mamei mele. Nu pentru că sunt în apaluză.

— Francesca, ai un coeficient de inteligență mediu, p[illegible]
devii avocată, dar probabil nu una bună. Și n-ai lucrat
viața ta. Ai fi o stagiară leneșă și dată afară. Ai irosit
resursele tuturor, inclusiv ale tale. C'a să nu mai meargă
în calitate de soție a senatorului Keaton, i-ai suflat
care chiar merită locul ăla de muncă. Nepotismul este
gravă boală din America.

— Eu credeam că e crima organizată, comentă Wolfe
o altă înghițitură de vin.

— Și pe tine..., tata îi aruncă o privire vinovului în
pe mine m-ar fi țintuit la perete, dar Wolfe rămase
netulburat. Te sfătuiesc să termini cu prostiile. Ai primit
vrut. Să-ți reamintesc că am pornit de jos? N-o să stau
nile în sân, să mă uit cum îmi distrugi tu tot. Sunt un
foarte descurcăreț.

— Amenințare notată, chicoti Wolfe.

— Deci ar trebui să stau acasă și să fac copii pe banda
rulantă?

Mi-am dat farfuria la o parte. Eram sătulă de mâncare,
conversație și de companie. Mama se uita de la unul la altul,
ochii cât cepele. Era un mare dezastru și eu eram chiar la mijloc.

Tata își aruncă șervetul pe farfurie, semnalând servitorilor
terminase. Doi dintre ei se grăbiră să-i ia farfuria din față, dând
din cap încontinuu.

Erau speriați.

— Ar fi un început bun. Totuși, cu un soț ca al tău, Dumnezeu
știe.

— Un soț pe care *tu* l-ai ales.

Am înfipt furculița în ceva din farfurie. Îmi imaginam că era inima lui.

— Asta a fost înainte să aflu că o să te facă să lucrezi ca o...

— ... femeie din secolul douăzeci și unu? am terminat eu propoziția în locul lui.

Wolfe chicoti în paharul de vin, atingându-mă ușor cu umărul.

Tata își goli paharul, apoi îl umplu până în buză. Nasul îi era mai roșu, obrajii mai aprinși sub luminile gălbui ale candelabrului. Obișnuia să bea mereu cu măsură. În seara asta, n-o făcuse.

— Școala ta cu internat a fost o creșă scumpă și sofisticată pentru cei bogați și cu relații. Doar pentru că te-ai descurcat în Elveția nu înseamnă că poți supraviețui în lumea reală.

— Asta pentru că m-ai ținut departe de lumea reală.

— Nu, ci pentru că nu te poți *descurca* în lumea reală.

Luă paharul plin cu vin și-l aruncă în cealaltă parte a camerei. Paharul se izbi de perete și se făcu zob, vinul roșu se împrăștie pe covoare și pe tapet precum sângele.

Wolfe se ridică, își sprijini mâinile pe masă și se aplecă, privindu-l pe papa în ochi. Pentru o secundă, timpul se opri în loc și toată lumea din cameră păru mult mai mică, ținându-și respirația și holbându-se la logodnicul meu. Aerul nu-mi mai ajungea în plămâni.

— Asta e ultima dată când ridici tonul la logodnica mea, ca să nu mai spun de aruncat cu lucruri în jur ca o maimuță de circ prost dresată. Nimeni — vreau să spun nicio persoană de pe lume — nu vorbește cu viitoarea doamnă Keaton în felul ăsta. Doar eu pot să fiu furios pe ea. Doar mie îmi dă explicații. Eu o să fiu singurul bărbat care o s-o pună la punct — dacă și când va fi nevoie. Tu o să fii respectuos, agreabil și politicos față de ea.

Dacă nu m-am făcut înțeles, spune acum și o să vezi cum voi distruge toate lucrurile de care îți pasă.

Atmosfera era încărcată de amenințare și eu nu mai știam cui să-i fiu loială. Îi uram pe amândoi, dar trebuia să țin cu unul dintre ei. La urma urmei, era viitorul meu în joc.

— Mario!

Tatăl meu își chema bodyguardul. Ne dădea afară? Nu voiam să fiu aici când se întâmpla. Nu puteam suporta umilința de-a fi dată afară din propria casă. L-am privit în ochi pe tatăl meu. Aceiași ochi care sclipeau de mândrie și respect nu cu mult timp în urmă, de fiecare dată când intram în cameră, în timp ce el visa la căsătoria mea cu un bărbat dintr-o familie bună, din Organizație, și la cum aveam să-i umplu casa asta cu nepoți fericiți și privilegiați.

Ochii ăștia erau goi.

Am sărit în picioare și-am plecat, deși nu știam încotro să merg. Abia vedeam din cauza lacrimilor. Picioarele m-au purtat singure în camera de oaspeți de la etajul unu, din cealaltă parte a casei, unde era așezat pianul.

Mi-am șters repede lacrimile și m-am ascuns în spatele pianului, strângând bine poalele rochiei în jurul meu, ca să fiu sigură că nu mă zărea nimeni dac-ar fi intrat în cameră. Era copilăresc, dar nu voiam să fiu găsită. Mi-am încolăcit mâinile în jurul picioarelor și mi-am ascuns fața. Tremuram toată și plângeam.

Au trecut câteva minute până când am auzit pe cineva intrând. Era inutil să mă uit. Oricine ar fi fost, nu era o companie bine-venită.

— Ridică-ți capul.

Dumnezeule. Pulsul mi-a luat-o razna la auzul vocii lui. *De ce el?*

Am rămas nemișcată. Îi auzeam pașii, din ce în ce mai aproape. Când, în cele din urmă, mi-am ridicat capul de pe genunchi, logodnicul meu stătea pe vine, în fața mea, cu o expresie sobră.

Mă găsise.

Nu știam cum, dar o făcuse.

Nu mama. Nu tata. Nu Clara. *El.*

— Ce ți-a luat atât? m-am răstit eu, ștergându-mi lacrimile de pe obraji.

Mi se părea copilăresc că încercam să mă aliez cu el, dar era singurul. Mama și Clara aveau intenții bune, dar niciun fel de putere asupra tatăl meu.

— Am fost prins la muncă.

— Mai putea să aștepte până mâine.

— Ar fi putut, dacă nu s-ar fi amestecat tatăl tău. Am avut o întâlnire într-un bar pe nume Murphy's. Mi-am lăsat servieta acolo. A dispărut de lângă mine, apoi a izbucnit un incendiu misterios în bucătărie, care a cuprins și restul barului, în scurt timp. Ghici ce s-a întâmplat.

— Italienii și irlandezii sunt rivali de la începutul anilor '20, în orașul ăsta.

Ridică o sprânceană.

— Tatăl tău a pus să-mi fie furată și arsă servieta. A vrut să distrugă dovezile pe care le am împotriva lui.

— A reușit?

— Ce fel de idiot își ține cel de mai de preț lucru într-un singur loc, fără copii de rezervă, și umblă cu el ziua în amiaza mare?

Genul de oameni cu care se încurcă tatăl meu.

— Ai de gând să-i spui? m-am smiorcăit eu.

Aș putea să l-ucid să se răzbune. Este foarte distrus.
Atunci el o să se oprească.
Blue. Nici eu.

Știam că spune adevărul. Știam, de asemenea, că e mult mai mult adevăr decât aș fi putut accepta vreodată de la tatăl meu.

Totul avea acum acum. Papa urmărise cu acuratețe ruina să fie un dezastru. Voia să distrugă dovezile pe care Wolfe le avea împotriva lui. Și faptul că eu fusesem lăsată să aștept, în timp ce Wolfe se străduia să dezamorseze un alt dezastru de imagine publică fusese doar o creangă de pe tort.

— Îl urăsc.

Mă holbam la podea, cuvintele scăpându-mi din gură cu amărăciune. Dar era cât se poate de adevărat.

— Știu.

Wolfe se așeză în fața mea și-și încrucișă picioarele. Mă uitam la croiala pantalonilor lui. Făcuți la comandă, fix pentru înălțimea și silueta lui, ca toate celelalte în ceea ce-l privea. Un bărbat atât de calculat, am decis eu, avea să riposteze și mai dur, de îndată ce se hotăra să-l pedepsească pe tatăl meu.

Și tata nu avea să se oprească până nu-l distrugea. Unul dintre ei avea să-l omoare pe celălalt și eu eram prinsă la mijloc în războiul lor.

Am închis ochii, încercând să-mi adun puterea să ies din cameră și să-mi confrunt părinții. Totul era așa de încurcat.

Sunt un cățeluș nedorit, care fuge din ușă în ușă prin ploaia torențială, căutând adăpost.

M-am târât încet, în pofida rațiunii, în poala viitorului meu soț. Știam că greșeam. Știam că, făcând asta, mă predam. Mă dădeam bătută. Îi ceream protecția atât față de tatăl meu, cât și față de haosul meu interior. Intram direct în cușca mea, rugându-l

să mă țină înăuntru, pentru că o mulțime frumoasă era pre-zentată adevărului odios. Cușca era caldă și eram în siguranță. Înăuntru, nu puteam să fiu rănită. Mi-am încolăcit brațele pe după gâtul lui și mi-am îngropat capul la pieptul lui, ținându-mi respirația ca să nu plâng.

El înțelese.

Mi-am gândit la ce îmi spusese doamna Sterling. Să-l asaltez cu blândețea. Să-l învinge cu iubirea.

Vreau-mă să te cunosc. Dă-mi voie înăuntrul tău. Simte-mă. Iubește-mă.

Încet, brațele lui m-au înconjurat, de parcă îmi înțelesese capitularea, deschisese porțile și îmi lăsase armata, înfometată și plină de răni, să se furișeze în cetatea lui. Se aplecă și-mi puse mâinile pe obraji, ridicându-mi capul. Privirile ni s-au întâlnit. Eram atât de aproape unul de celălalt. Puteam să-i văd culoarea unică a ochilor, nuanța aia argintie. Palizi și înfricoșători ca planeta Mercur, cu pete albastre, ca de gheață. Am știut imediat că era o fisură în masca lui de indiferență și că era treaba mea să-mi croiesc drum prin ea mai adânc și să-mi plantez semințele acolo. Să le cresc ca în grădina mea și să sper din suflet că o să înflorească.

Își apropie capul de al meu. Buzele noastre se întâlniră, de parcă s-ar fi cunoscut de mult. Mi-am dat seama, fără să tresar, că într-adevăr se știau. A fost un sărut discret, care îmi dădea putere. Timp de câteva minute lungi, ne-am explorat reciproc, cu mișcări precaute. Singurul sunet care se auzea era al buzelor și limbilor noastre, care lingeau niște răni adânci. Iar când ne-am desprins, mi s-a strâns inima dureros. M-am temut c-o să iasă din cameră furios, așa cum o făcuse data trecută când ne

sărutaserăm. Dar el mă mângâie pe obraz și se uită la mine, încruntat.

— Te-ai săturat de tatăl tău pentru săptămâna asta, Nem?

Am tras adânc în piept.

— Cred că mi-am făcut plinul pentru tot anul.

— Bun. Pentru că încep să cred că n-am petrecut destul timp cu logodnica mea și mi-ar plăcea să remediez asta.

În drum spre casă, Wolfe îmi luă mâna strâns și o apăsă pe coapsa lui musculoasă. M-am uitat pe fereastră, dată de gol de micul zâmbet de pe buzele mele, pe care încercam să-l ignor.

După ce am ieșit din camera cu pianul, mama mea își ceruse mii de scuze pentru cina dezastruoasă. Tatăl meu nu era prin preajmă; șoferul lui tocmai ieșea de pe alee, în timp ce ea inventa scuze. Probabil se ducea într-un loc unde să poată complota împotriva viitorului meu soț. Nu că numitului logodnic i-ar fi păsat prea mult.

Am îmbrățișat-o pe mama și i-am spus c-o iubesc. Am spus-o sincer, chiar dacă mi-am seama că îmi schimbasem complet părerea despre ea. În copilărie, crezusem cu tărie că mama ar fi putut să mă protejeze de orice. Chiar și de moarte. Nu mai credeam asta. De fapt, o parte din mine credea că se apropia ziua când eu va trebui s-o protejez. Am jurat să nu-i fac niciodată asta copilului meu.

Când o să am o fiică, o s-o protejez de toată lumea, chiar și de tatăl ei.

Chiar și de moștenirea noastră.

Chiar și de casetele de lemn cu zeci de ani de tradiție în spate.

Wolfe m-a ajutat să-mi îmbrac scurta de lână și-i aruncă mamei o privire pe care n-o merita.

Acum, în mașină, cu mâna așezată peste a mea, îmi mișcă palma urcând mai sus pe piciorul lui, mult prea aproape de zona dintre picioare. Coapsele mele s-au încordat, dar nu mi-am tras mâna înapoi. Singurul lucru pe care nu-l puteam nega și de care nici nu-mi păsa: viitorul meu soț îmi stârnea o reacție în tot corpul.

Cu Angelo, mă simțeam ca acasă, protejată. Cu Wolfe, simțeam cum iau foc. De parcă putea să-mi curme viața în orice moment și tot ce puteam face era să sper la mila lui. Mă simțeam în siguranță, dar nu protejată. Dorită, dar indezirabilă. Admirată, dar neiubită.

Când am ajuns acasă, doamna Sterling stătea în bucătărie și citea un roman de dragoste istoric. Am intrat ca să-mi iau un pahar cu apă, cu Wolfe pe urmele mele. De îndată ce-și luă ochii de la paginile îngălbenite, ea își lăsă ochelarii pe nas și zâmbi.

— Cum a fost seara voastră? flutură din gene, prefăcându-se inocentă. Plăcută, presupun?

Probabil ne dăduse de gol faptul că intraserăm amândoi pentru prima oară într-o cameră.

— Ieși, ordonă Wolfe, fără să pară amenințător.

Doamna Sterling ieși din cameră, chicotind. Mi-am turnat un pahar cu apă, refuzând să mă uit la el. Veniserăm aici pentru că el voia să petreacă mai mult timp cu mine. N-aveam nicio îndoială că nu îl interesa inteligența mea sau conversația. Când mi-am dat seama de finalitatea a ceea ce avea să se întâmple

între noi, am simțit un gol undeva între inimă și pântece și panica mi-a invadat tot corpul.

— Vrei niște apă? am spus eu, cu o voce pițigăiată.

Wolfe mă luă în brațe din spate, învăluindu-mă cu corpul lui, plimbându-și o mână de pe coapsa până pe burta mea. Îmi luă în palme sânii mici, făcându-mă să tresar din cauza șocului și a plăcerii inexplicabile. Buzele lui calde erau pe umărul meu. Îi simțeam erecția. Inima îmi bătea cu putere. *Oh, Doamne.* Tot corpul lui era înfierbântat, iar senzația că eram protejată de el ca de un scut mă făcea să mă simt deopotrivă neajutorată și invincibilă.

Mi-am băut apa cu înghițituri mici, fără grabă, în timp ce mi-a strâns un sfârc între degete, prin rochie și sutien. Am gemut și spatele mi s-a arcuit involuntar, încât a trebuit să pun paharul pe tejghea înainte să-mi scape din mână. El a râs încetișor, mângâindu-mi iarăși coapsa și strecurându-și mâna prin crăpătura rochiei. Își trecu vârfurile degetelor peste marginea chiloților mei de bumbac și îmi gemu în ureche. Mi se făcu pielea de găină. În loc să fug cât pot de repede — întregul meu corp mă implora să fac asta —, m-am trezit că îmi doresc să mă dizolv în brațele lui. Eu eram deșteapta care-i spusese că nu-s virgină. Acum trebuia s-o scot la capăt cu urmările minciunii mele prostești.

— Apă? am murmurat iarăși, îngrozită când mi-am simțit chiloții uzi lipindu-se de piele.

Corpul meu se simțea rebel și aventuros sub degetele lui, dar mintea îmi spunea că suntem în continuare rivali.

Își lipi penisul de fundul meu, prin rochie. Am gemut și m-am lovit cu osul bazinului de bufet. Durerea loviturii era

[illegible] cu o plăcere pe care nu puteam s-o înțeleg. O parte [illegible] mine își dorea ca el s-o facă din nou.

— Acum o vreau doar pe viitoarea mea soție.

— Ah.

M-am uitat în tavan, storcându-mi creierii după ce să mai spun. Avea să mi-o tragă pe la spate, ca un animal? Nu știam nimic despre sex. Avusesem suficient timp ca să caut pe internet și să citesc totul despre viitorul meu soț. Era un afemeiat și avusese o mulțime de iubite și aventuri. Întotdeauna erau femei bine educate, cu picioare lungi și păr strălucitor, din familii bune. În tabloide, atârnau mereu la brațul lui și se uitau la fața lui de parcă privilegiul ăsta era un cadou deosebit, proaspăt primit de la el. Dar printre toate articolele de laudă la adresa lui, am găsit și multe titluri care miroseau a scandal. Camere de hotel cu un coș de gunoi plin cu prezervative folosite, un incident la toaletă, la o gală dată de partidul lui. Se încuiase într-o mașină cu o prințesă din Europa timp de două ore, spre disprețul familiei și al regatului acesteia.

— Trebuie s-o luăm încet. Nu te cunosc încă.

Îmi tremura mâna. Am vrut să-l împing, dar n-aveam forță. Eram în continuare cu spatele la el.

— Ne-ar ajuta în privința asta dacă am merge împreună în pat, zise el.

Îmi doream să mă fi gândit înainte de a-i spune că mă culcasem cu Angelo. Dar, pe măsură ce timpul trecuse, minciuna devenise din ce în ce mai gogonată.

Mă întoarse ca să mă uit la el și mă împinse cu spatele pe tejghea. Eram atât uimită, cât și tulburată de cât de ușor mă mânuia.

— Încet? am repetat, cu o voce tremurândă.

— Încet, repetă el, ridicându-mă și punându-mă pe tejghea.

Pași între picioarele mele de parcă o mai făcuse de mii de ori înainte — și chiar așa era. Doar că nu cu mine. Rochia mi se ridicase. Dacă s-ar fi uitat în jos — o făcuse, desigur — putea să-mi vadă chiloții galbeni ca rochia și cât de umezi erau. Mă apucă de fund strângându-mă bine își lovi bazinul de al meu. Apăsarea lui pe chiloții mei uzi îmi tăie respirația.

Chiloții mei *foarte* uzi.

Eram fleașcă. Rușinată până în măduva oaselor. Speram că nu avea să mă atingă acolo, jos, pentru că asta i-ar fi demonstrat cât de mult îl doream.

Pleoapele mi se închideau, grele, împovărate de dorința mea. Mă sărută intens și cu ardoare și asta îmi puse pântecele pe jar. Își apăsă tare corpul de-al meu și începu să se frece între picioarele mele. I-am trecut mâna cu degetele răschirate pe spate, așa cum văzusem că fac femeile în filme, bucurându-mă că puteam să-l ating oricum voiam. Mă simțeam bine, dar nu voiam să mă gândesc la nimic altceva. De pildă, că relația noastră era o minciună. Sau că minciuna era mai plăcută decât adevărul — ce era real în viața mea. Am lăsat la o parte sentimentele pentru tatăl meu, dorul de Angelo și îngrijorarea pentru mama.

Eram doar noi doi și nu puteam să scăpăm de inevitabil.

Wolfe își strecură o mână între noi și mă mângâie pe deasupra chiloților. Eram atât de udă, încât îmi venea să-mi cer scuze pentru că reacționam astfel la corpul lui. Continuă să mă sărute, chicotind de fiecare dată când tresăream și gemeam.

— Corpul tău răspunde atât de frumos, murmură el cu ceea ce ar fi putut trece drept uimire sinceră.

Săruturile deveniră mai dezmățate, mai lungi, și mai ude, mâna lui mângâindu-mă mai apăsat și mai repede. Era de bine

sau de rău că eram atât de sensibilă la atingerile lui? Un alt lucru despre care să-mi fac griji, ca fată fără experiență. M-am surprins desfăcându-mi picioarele pentru el, invitându-l să-și continue numărul de magie. Unele fete se atingeau singure, dar eu preferam să n-o fac. Nu pentru că nu mi se părea în regulă, ci pentru că nu-mi puteam permite să-mi pierd virginitatea din greșeală. Era de neprețuit. Dar el era viitorul meu soț și asta părea să-i placă.

Și mie.

Știam că durea prima oară, dar într-un fel mă bucuram că era cu Wolfe, căci el avea experiență.

Simțeam fiori prin tot corpul. Mi se părea că sunt pe cale să explodez. La un pas de ceva extraordinar. Gura lui mă devora cu mai multă mânie, dar știam că nu era aceeași mânie din ziua în care mă dăduse afară din camera lui.

— Atât de umedă, mormăi el, împingându-și degetul pe jumătate în mine, prin chiloți.

Mi-am arcuit spatele și am închis ochii. Corpul mi-era străbătut de o mie de senzații care mai de care mai copleșitoare. L-am atins ușor între picioare. Erecția lui uriașă era chiar mai fierbinte decât restul corpului. Îmi trecu prin minte un gând șocant. Voiam să-l gust.

Unde-mi era capul? De ce l-aș vrea așa? Asta cu siguranță nu era ceva de povestit Clarei sau mamei. Nici măcar doamnei Sterling.

Doamne, Francesca. Gura ta? Perverso.

Mi-a ridicat coapsele, punându-le în jurul taliei lui, sărutându-mă, în timp ce mă ducea în brațe pe scări. Aveam în continuare brațele agățate de gâtul lui. Mi-am dat seama că mă ducea într-un dormitor — al lui sau al meu — și că nu puteam

s-ajung la asta. Trebuia să-i spun că eram virgină. Că, în lumea mea, existau reguli. Și că una dintre ele era fără sex înainte de căsătorie. Dar mărturisirea ar fi fost mult prea jenantă în situația de acum. Trebuia să aleg un alt moment.

— Lasă-mă jos, i-am spus printre săruturi.

— Eu nu fac oral din principiu, dar tu ești suficient de excitată.

Ce? Mă cuprinse frica. Era aproape gata să mă devoreze chiar acolo, pe podea. Eram deja la etaj când am început să-l împing ca să mă desprind din brațele lui. Îmi dădu drumul imediat, uitându-se cum mă împleticesc, până mă lovesc cu spatele de perete.

— Nemesis? se încruntă el, lăsându-și ușor bărbia în piept.

Părea mai degrabă confuz decât furios. În ciuda tuturor defectelor lui, Wolfe nu mă forțase niciodată fizic.

— Am spus că nu sunt pregătită!

— Ai spus-o ca și când te-aș fi escortat personal la porțile iadului. Care-i problema?

Îmi era rușine de comportamentul meu. Rușine și de minciuna mea, și de faptul că eram virgină. Și, nu în ultimul rând, de faptul că îl doream atât de mult. Numai de atât fusese nevoie ca să-l uit pe Angelo? Să-l simt pe Wolfe apăsându-mi corpul?

— Ești virgină? întrebă, aproape zâmbind.

Râdea așa de rar, încât începusem să cred că nu era capabil de bucurie adevărată.

— Bineînțeles că nu sunt virgină.

M-am plesnit peste șold și m-am întors spre camera mea. El mă apucă de braț și mă strânse din nou la piept. Mă topeam toată lângă el.

— Am nevoie doar de puțin timp. Tu ai mai multă experiență decât mine.

— Nu este o competiție.

— Am citit ziarele, mi-am mijit ochii acuzator. Ești un Casanova.

— Casanova! râse el. Să te însoțesc la cel mai apropiat portal ca să te poți întoarce în secolul șaisprezece? întrebă el teatral, cu un accent britanic.

Știam că vorbeam ca o pudică. Și mai rău — că fusesem crescută ca una și că urma să fie greu să mă eliberez de lanțurile scrupulelor. Dar nu aveam nouăsprezece ani. Nu chiar. Aveam manierele unei doamne de cincizeci de ani și experiența unui copil.

— Las-o baltă.

Șuieră printre dinți și își reluă surâsul zeflemitor.

— Bine. Fără sex. Putem să ne facem de cap ca liceenii. Ca în vremurile bune.

Asta mi se părea la fel de periculos. Cumva, însăși ideea de a fi cu el în aceeași cameră, cu ușile închise, mi se părea scandaloasă.

— În camera ta?

Dădu din umeri.

— Tu alegi. Unul dintre noi va trebui să plece, când se termină. Nu-mi împart patul cu femeile.

— Dar cu bărbații?

Mă simțeam iarăși în largul meu. Mă bucuram că nu mai eram pe teren minat.

— Ai grijă ce zici, domnișoară Rossi, asta dacă nu vrei să-ți astup gura cu ceva lung și tare până îți trosnește maxilarul.

De data asta știam că glumea și-a fost nevoie chiar să-mi ascund rânjetul, lăsându-mi capul în jos.

— Și să dormi singur e un principiu?

— Da.

Nu-și împărțea patul cu partenerele, nu făcea sex oral și nu era interesat să aibă o relație cu o femeie. Nu știam prea multe despre a fi cu un bărbat, dar eram destul de sigură că soțul meu nu era o partidă grozavă.

— Presimt că urmează o întrebare à la Francesca, zise el, cercetându-mi fața.

Mi-am dat seama că îmi mușcam buza de jos, gânditoare.

— De ce nu faci oral? l-am întrebat, roșind iar.

Nu mă ajuta nici faptul că purtam conversația asta în mijlocul holului, unde doamna Sterling putea să ne audă. Desigur, Wolfe nu părea deloc stânjenit, rezemându-se de perete și uitându-se la mine.

— Gustul chiar îmi place. Ce nu-mi place deloc e să îngenunchez.

— Ți se pare înjositor?

— N-aș îngenunchea pentru nimeni. N-o lua personal.

— Sunt sigură că există multe poziții care nu necesită asta.

Ce spuneam?

— Dar, în toate, persoana care oferă plăcere arată ca o slugă, spuse el zâmbind.

— Și cum de nu-ți împarți niciodată patul?

— Oamenii pleacă. Este inutil să te obișnuiești cu ei.

— Se presupune că un soț și o soție nu pleacă.

— Cu toate acestea, tu ai fi mai mult decât dornică să scapi de toată povestea asta, nu-i așa, draga mea logodnică?

Am tăcut. Făcu un pas spre mine, ridicându-mi bărbia. Wolfe greșea. Sau, cel puțin, nu avea în totalitate dreptate. Nu mai eram așa de hotărâtă să fug. Nu de când îmi dădusem seama că

părinții mei n-aveau să se lupte pentru mine. Angelo spusese că aveam să fim împreună în viața asta, dar nu mai auzisem nimic de atunci. Cu fiecare zi care trecea, îmi era din ce mai ușor să respir fără să simt o greutate în piept.

Dar nu i-am mărturisit asta lui Wolfe. N-am rostit ceea ce corpul meu îi transmisese în camera cu pian a părinților mei.

M-am desprins din îmbrățișarea lui, spunându-i astfel tot ce era de spus.

Încă nu sunt pregătită.

— Noapte bună, Escrocule!

Am pornit spre dormitorul meu.

Simțeam tăișul vocii lui în spate gata să mă rănească, dar într-un final cedă. Îmi acceptă reticența de-a mă culca cu el.

— Somn ușor, Nemesis!

CAPITOLUL ZECE

Wolfe

Îl urmăream de pe bancheta din spate a Cadillacului pe detectivul pe care îl angajasem. Trânti portiera și bătu la ușa lui Rossi. Mama Francescăi răspunse și el îi înmână un plic maro. Plecă fără să zică un cuvânt, așa cum îl instruisem.

Arthur Rossi încercase să distrugă dovezile pe care le aveam împotriva lui.

Eu aveam să-l distrug pe *el*.

Umplusem străzile orașului Chicago cu și mai mulți polițiști și informatori. În ultimii treizeci de ani, el condusese străzile astea cu mână de fier. Și acum, în doar câteva săptămâni, reușisem să-i anihilez mare parte din putere.

Detectivul pe care-l angajasem îmi raportă că Arthur începuse să bea mai mult, să doarmă mai puțin și chiar ridicase mâna asupra a doi dintre cei mai de încredere oameni ai lui. Pentru prima oară în treizeci de ani, era văzut ieșind din propriile cluburi de striptease, mirosind nu doar a țigări și alcool, ci și a alte femei. Două dintre ele, care nu erau din oraș, au fost suficient de proaste încât să-l lase pe detectiv să le facă poze cu Arthur.

fi creasem și mai multe probleme și părea că războiul lui cu Murphy's nu-avea să se termine prea curând.

Am văzut durerea de pe fața mamei Francescăi când a scos poza din plic. În același timp, strângeam și eu o scrisoare în mână. O scrisoare pentru mine, de la soțul ei. Ar fi conținut amenințări, eram sigur de asta, dacă nu l-ar fi încriminat atât de tare.

Mama Francescăi alergă după mașina albă a detectivului, dar el ambală înainte ca ea să-i poată pune întrebări.

Am deschis scrisoarea și am citit-o în grabă.

Era o invitație. Voia să dea o petrecere de logodnă în cinstea noastră.

Era suspect, dar pe de altă parte înclinam să-i acord prezumția de nevinovăție. Mă gândeam că voia să se dea în spectacol și să-i facă pe toți să creadă că avem binecuvântarea lui, ca să-și revendice mai multă putere asupra situației. În plus, incendiul de la Murphy's nu-l ajutase cu nimic. Servieta mea (care nu conținea dovezile împotriva lui, așa cum fusese el informat) dispăruse și acum dezgropase securea războiului cu irlandezii, care vedeau incendiul ca pe-un atac direct la adresa lor.

Să spun că ultima întâlnire dintre Francesca și părinții ei se încheiase prost, după mine, ar însemna subestimarea secolului. Petrecerea le-ar fi dat o șansă să remedieze situația. Nu c-aș fi avut de gând să mă joc de-a *The Brady Bunch*[1] cu un mafiot, dar ultimul lucru pe care mi-l doream era o nuntă cu scandal și o mireasă care să plângă. Și viitoarea doamnă Keaton se pricepea să boicească de fiecare dată când lucrurile nu ieșeau pe placul ei; disprețuiam asta la ea.

[1] Sitcom american despre viața de familie, creat de Sherwood Schwartz. Primul episod a fost difuzat în 1969.

Francesca era din nou la biserică. Petrecea mult timp la biserică. După ce că era o pudică și o plângăcioasă, era și — ai ghicit — o călugăriță în secret. Partea bună era că nu-mi putea afecta șansele de-a obține și mai mulți susținători în campanie. Toată lumea iubea o familie creștină bună. Nu trebuia ca ei să știe că mirele era mai interesat să și-o tragă cu prietena de familie.

Astăzi, Francesca văzuse decorațiunile pentru nuntă. Ținând cont că amândoi căzuserăm de acord că nu aveam nevoie de repetiție pentru dineu, ne-am decis asupra unui eveniment rapid în casa Domnului, urmat de-o cină modestă la părinții ei acasă.

Arthur ne mai întreba, în scrisoare, dacă vrem să-i onorăm cu prezența noastră și să stăm peste noapte la ei, urmând ca a doua zi să luăm un mic dejun festiv.

Era o ocazie bună să-l invit să discutăm despre toate și să-i prezint planul meu, pas cu pas. Cum aveam să iau tot. Apoi să-i dau vestea că banii, proprietățile și reputația nu contau și să-l fac să realizeze că nimic n-avea să-l ajute, câtuși de puțin, în situația lui disperată.

Francesca și cu mine n-aveam să-i dăm niciun nepot.

Poate că nu era rău să aibă șansa de-a petrece un timp cu mama ei. O recompensă pentru comportamentul ei rațional.

— Înapoi acasă, i-am zis lui Smithy.

— Ai un miting de susținere la șase, îmi atrase atenția unul dintre Agenții de Protecție (un titlu pompos pentru bodyguard, dar care pica bine — căci n-aveam nicio șansă să-mi amintesc numele lui).

De obicei, era treaba asistentului personal să-mi aducă aminte de obligațiile mele sociale. Însă era a cincea oară pe vara

ata când făcea gastroenterită și acum le dădea mesaje în neștire
ui Smithy și celorlalți bodyguarzi ca să-mi respect programul.

Am fluturat din mână.

— Să ne grăbim.

Mă gândeam la logodnica mea în timp ce treceam pe lângă
Turnurile Sears, pizzerii cu neoane ieftine și cântăreți ambulanți
interpretând hituri actuale. Francesca mi se băgase pe sub piele.
Încet, hotărâtă și fără atenție sau încurajări din partea mea.

Mă aștepta în fiecare seară în grădina ei de legume. Avea un parfum straniu de atrăgător. Mirosea a noroi, țigări și săpun și era semiîmbrăcată — vreun neglijeu lung și subțire, care i se lipea de corpul transpirat. Era mereu surprinsă și încântată atunci când o întindeam pe pământul umed, încă îmbrăcat în costum, îmi plantam un genunchi între picioarele ei și-i devoram gura dulce până ni se crăpau buzele și ni se uscau gurile. Totdeauna gemea când îi duceam mâna la penisul meu, ca să mi-l frece. Încercase chiar să mi-l frece până la ejaculare — în pavilion, un loc suficient de deschis pentru ea ca să se simtă în siguranță, dar îndeajuns de ferit ca să nu avem parte de public. Vedeam uimirea și bucuria din ochii ei, când îi atingeam, nu tocmai accidental, clitorisul prin chiloți. De fiecare dată când îi ofeream șansa să se distanțeze, ea își lipea corpul de-al meu și deveneam o singură persoană.

M-am ținut de cuvânt și nu am inițiat sexul între noi. Mă gândeam că se apropia și ziua aia. Era receptivă, sentimentală și... *fascinată*. Partidele cu tipe cinice și experimentate precum Kristen erau de mult apuse. Chiar dacă se mai culcase cu bărbați, Francesca era pură. Eu aveam s-o învăț toate trucurile pe care flăcăul Bandini nu putuse s-o învețe și aveam să mă delectez făcând asta.

Am ajuns, spuse Smithy, în timp ce parca lângă Lincoln Heights.

Locul asta producea mai mulți maniaci decât cetățeni, așa că rolul meu era să zâmbesc, să fac cu mâna și să pretind că totul avea să fie în regulă pentru elevi. Și avea să fie de îndată ce curățam străzile de cracii tatălui francezăi.

Primarul cerea ca un AI să îmi deschidă portiera, în timp ce al doilea să stea tot timpul în spatele meu. În formația asta, am traversat pajiștea cu gazon uscat și neîngrijit spre clădirea școlii, cenușie și deprimantă, trecând printre barierele de metal cu elevi entuziasmați și părinții lor, care veniseră să vadă un fost elev al școlii, rapper — urma să dea un spectacol în seara aia. Pușul avea mai multă cerneală pe față decât un volum din *Harry Potter* și niște cicatrice dubioase. M-am îndreptat degajat spre directoarea liceului, o femeie cu forme pline, îmbrăcată într-un costum ieftin și cu o tunsoare anii '80. Ea alergă spre mine, afundându-și tocurile în pământul uscat.

— Senatorule Keaton! Suntem extrem de încântați..., începu ea și exact atunci răsună un foc de armă.

Unul dintre AP-iști sări instinctiv pe mine și mă culcă la pământ. De jos, mi-am întors capul într-o parte și m-am uitat la mulțimea de dincolo de baricade.

Oamenii alergau în toate direcțiile. Părinții își trăgeau copiii de mână, bebelușii plângeau și profesorii țipau isteric la elevi să se calmeze. Directoarea se așeză pe iarbă și începu să țipe în fața mea, acoperindu-și capul cu mâinile.

Mulțumesc pentru ajutor, cucoană.

Un alt glonț șuieră prin aer. Apoi încă unul. Și încă unul, fiecare din ce în ce mai aproape.

— Dă-te de pe mine, i-am spus bodyguardului de deasupra.

— Dar protocolul spune că...

— Să-l ia mama dracu' de protocol! am izbucnit eu, o rămășiță a vieții mele anterioare, nu chiar plăcute, strecurându-se în limbajul meu. Sună la urgențe și lasă-mă pe mine să mă descurc cu asta!

Se ridică de pe mine cu reticență. Am sărit în picioare și am început să fug după puștiul cu arma. Mă îndoiam că mai avea gloanțe în chestia aia. Și chiar dacă avea, dovedise că trăgea prost. N-ar fi putut să mă împuște nici dacă îl luam în brațe. Alergam drept spre el. Știam că nu eram atât curajos, ci mai degrabă răzbunător și prost, dar nu prea-mi păsa.

Ai mers prea departe, Arthur, am gândit eu. *Mai departe decât te credeam în stare.*

Se purtase frumos, îmi trimisese o invitație la o petrecere de logodnă și propusese să rămânem la el acasă. Își construise un alibi. Pun pariu că stătea undeva în public, în clipa asta. Poate chiar turna supa în castroane prin vreun subsol al unei nenorocite de case de binefacere.

Până să ajung la asasinul meu imberb, lumea se evaporase și acum era expus. Se întoarse și o rupse la fugă. Eu eram mai rapid. L-am prins de la spate de tricoul alb și l-am smucit spre mine.

— Cine te-a trimis?

— Nu știu despre ce vorbești! strigă el, dând din mâini și din picioare, în timp ce îl târam înapoi, nu înainte să-i smulg arma din mână și s-o arunc cât colo.

Nici zece secunde mai târziu, zece mașini de poliție ne înconjuraseră. Din ele au ieșit polițiștii de la brigada specială, înarmați și cu scuturi, și l-au arestat. Am înjurat în barbă. Aș mai fi avut nevoie de câteva minute cu el. Eram sigur că nu avea să-l toarne pe Arthur. Dar AP-iștii și șoferul meu mă escortau deja în cealaltă parte a clădirii, urmați de doi detectivi și patru polițiști.

— Ceea ce ai făcut astăzi este un lucru demn de toată admirația, senatorule Keaton. Atacurile armate în școli sunt o adevărată problemă, în ultima vreme, iar eu..., începu directoarea.

Dumnezeule, femeie, ține-ți fleanca!

— Răniți? am întrerupt-o eu.

— Nu până acum, răspunse unul dintre polițiști, în timp ce mă conducea spre mașina mea. Tot orașul o să vorbească numai despre tine, în următoarele zile. A fost un act eroic.

— Mulțumesc.

Uram complimentele. Te făceau să-ți lași garda jos.

— Zion spune că va trebui să vorbești puțin cu presa astăzi îmi transmise AP-ul meu — cel care mă apărase de gloanțe — uitându-se în telefon.

— Bine.

Mi-am scos telefonul și i-am dat mesaj lui Arthur. Primul mesaj pe care i-l trimiteam viitorului meu socru.

Mulțumesc pentru invitație. Logodnica mea și cu mine acceptăm cu drag.

Mi-am băgat telefonul înapoi, în buzunarul de la piept al sacoului, și am zâmbit.

Arthur Rossi încercase să mă omoare.

Urma să afle că era un laș și că eu eram o pisică.

Cu nouă vieți.

Două se duseseră, mai aveam șapte.

Mi-am petrecut următoarele zile vorbind cu presa, insistând pe conștientizarea înmulțirii atacurilor armate în școli și folosind în interesul campaniei fiecare clipă a incidentului. Nimeni nu suspecta că fusese o încercare de a mă asasina. Puștiul — un absolvent al unei școli italienești și un pușcaș marin în vacanță, căruia i se făcuse frică în ultima clipă și uitase naibii cum să țintească — era acum în custodie și insista că jocurile video îl motivaseră s-o facă.

În ziua petrecerii de logodnă, Nem și cu mine ne-am întâlnit la parter, la ora șapte. Am făcut un duș și m-am îmbrăcat la birou, dar am ajuns acasă în timp util. Nu mai puteam s-o las pe Francesca la mâna lui Arthur. Începuse să devină imprevizibil și nu-l voiam amestecat în viața mea în care toate lucrurile mergeau brici.

Când am ajuns, Francesca mă aștepta, într-o rochie albă și mulată care mi-a produs imediat o erecție. Doamne, ce frumoasă era. Și Doamne, aveam să i-o trag în seara asta. Chiar

dacă trebuia să-i ofer preludiul care îi plăcea așa de mult, îmi cădea limba. Femeia era delicioasă și dornică să fie devorată. Și *a mea.*

Și *a mea.*

Și *a mea.*

Dacă repetam cuvintele astea în gând suficient de mult, puteam să le transform în realitate.

M-am apropiat de viitoarea mea soție, am apucat-o de mână și am sărutat-o, de față cu Sterling, care-i mormăia la ureche rochiei. Bătrâna aproape leșină când buzele noastre se atingeau. Mă cunoștea de-o viață și nu mă văzuse niciodată sărutând o femeie, în public sau altfel. Sterling se răsuci pe călcâie și ne șterse grăbită la bucătărie ca să ne ofere intimitate.

Am ridicat amândoi din sprâncene în același timp. Și corpurile noastre se mișcau la unison.

— Cum te simți?

Mă întreba des asta, de când cu incidentul de la liceu. Îmi doream să n-o facă. Îmi reamintea constant că era odrasla persoanei vinovate. Totuși, ea n-avea habar de atacurile nechibzuite ale tatălui ei.

— Nu mă mai întreba. O să-ți răspund mereu la fel — sunt bine.

— Sinceră să fiu, nu eu sunt cea îngrijorată. Știai că doamna Sterling trage cu urechea la tot ce facem și zicem?

Nem strâmbă din nasul ei cârn.

I-am ciupit în joacă bărbia. Aflasem pe propria mea piele despre fascinația lui Sterling pentru treburile altora. La treisprezece ani și jumătate, după ce mă masturbasem în camera de lângă ea, în ziua următoare găsisem pe noptieră o cutie de șervețele și o broșură despre sexul protejat. Am citit chestia aia

de două ori și niciodată în cei treizeci de ani de existență mizerabilă pe planeta asta nu făcusem sex fără prezervativ.

— Mă întreb cum ar reacționa dacă am face mai mult decât să ne sărutăm.

Se îmbujoră și-și plecă ochii.

Poate ar trebui să te mai gândești la asta, draga mea. Am o erecție uriașă și nu-mi pasă de niciun auditoriu.

— Propun să aflăm în seara asta.

— Ce curios ești, zâmbi ea. Ai fi un detectiv grozav.

— Singurul mister pe care intenționez să-l rezolv e cât de adânc pot să intru în tine.

— Nu-mi vine să cred că ești senator, murmură ea ca pentru sine.

Nici mie.

Petrecerea eșuă din clipa în care am pus piciorul în casa părinților ei. Nu eram surprins, dar nici satisfăcut.

În primul rând, de îndată ce-am ajuns la domeniul Rossi, am observat dubițele televiziunilor prin tot cartierul, blocând strada principală și atrăgând mulți gură-cască. Arthur invitase jurnaliști și reporteri de la posturile locale și ei, desigur, dăduseră fuga la ușa lui.

Un senator se însura cu fiica unui mafiot. Era senzațional.

Hotărât să nu-i permit lui Arthur să-mi dea viața peste cap mai mult decât o făcuse deja, i-am deschis portiera Francescăi și am condus-o spre fosta ei casă, ignorând țipetele reporterilor și blițurile aparatelor de fotografiat. De îndată ce-am intrat, Francesca se agăță de mine de parcă eram colacul ei de salvare și eu am realizat, cu groază, nu încântare, că, într-un fel, eram. Nemesis nu se mai simțea acasă aici. Eu eram casa ei acum. Dar

eram o casă peste măsură de bântuită, gata să-mi exorcizez dorința de a o poseda.

Părinții ei ne-au întâmpinat, ținându-se la distanță unul de altul.

Mama ei arăta de parcă nu mai dormise de vreo două luni și era prea mult fardată, ca să ascundă efectele stării ei psihice, iar Arthur părea cu vreo câțiva centimetri mai scund. De vreme ce nu-mi făceam iluzii că Sofia Rossi și-ar părăsi soțul care o înșela, am dedus că făcusem exact lucrul pentru care venisem aici — să-i zgâlțâi puțin corabia și să-i mai spulber una dintre fațadele vieții lui.

Am executat ritualul uzual al pupăturilor și îmbrățișărilor, am ciocnit paharele de șampanie, apoi ei ne-au prezentat cercului lor de prieteni.

Am observat imediat trei lucruri:

1. Arthur Rossi invitase o reporteriță cu picioare foarte lungi, foarte blondă și foarte *retrogradată* din funcție, în consecință foarte dornică de răzbunare, care mă cunoștea foarte intim — Kristen Rhys.
2. De asemenea, îi invitase și pe unii dintre cei mai dubioși oameni din țară, cu o reputație dintre cele mai proaste, inclusiv foști pușcăriași, șefi de bandă și alții de teapa asta, de care mă feream, în mod normal. Spera ca astfel să-mi păteze reputația — și n-aveam nicio îndoială că va reuși, de vreme ce Kristen era aici să ia notițe.
3. Fără măcar să fie nevoie să mă uit, l-am găsit imediat pe Angelo, stând cu un pahar de vin în mână și făcând conversație cu ceilalți oaspeți.

Asta nu era o tentativă de a mă calma și de a-mi arăta că soții Rossi erau de acord cu nunta noastră. Era o înscenare.

— Avem un public select în seara asta. Crezi că te descurci? îmi zâmbi amenințător Arthur, învârtind licoarea în pahar.

Nu mai vorbiserăm de când acceptasem invitația lui. Nu le spusesem autorităților ce se întâmplase cu adevărat. Voiserm mai multe lucruri cu care să-l am la mână — încă un secret pe care il puteam folosi împotriva lui. Desigur, asta însemna că locul ăsta mișuna de agenți de pază, din cauza viitorului meu socru.

Bine că mai trebuia să ne prefacem doar câteva săptămâni.

Francesca și cu mine ne căsătoream curând, după care planul meu avea să fie pus în funcțiune. Urma să-l arunc în închisoare și să mă asigur că putrezea acolo, în timp ce mi-o trăgeam cu fie-sa și o invitam pe soția lui să accepte ospitalitatea cuplului Keaton. Nu eram atât de generos încât să plătesc pentru reședința luxoasă din cartierul italienesc. Mama Francescăi era bine-venită să se mute într-una dintre numeroasele proprietăți pe care le dețineam în Chicago.

Ultimatumul avea să fie clar — dacă mama și fiica voiau protecția, banii și mila mea, atunci era nevoie să-i întoarcă spatele lui Arthur — mi se părea un final aproape perfect. La urma urmei, un singur lucru era mai groaznic decât să-ți pierzi o rudă apropiată și îndrăgită în ghearele morții — să pierzi dragostea și afecțiunea sa cât încă e în viață.

— Mă descurc cu orice îmi dai, Arthur. Inclusiv, dar nu numai, cu odrasla ta, care este, ce-i drept, mânuită destul de drăguț în spatele ușilor închise.

Am căscat, ignorând privirea surprinsă și îndurerată a Francescăi.

Nu-mi stătea în caracter să divulg picanterii despre partidele mele, iar în cazul de față, chiar nu aveam nimic de divulgat. Nu

făcuserăm nimic în afară de a ne freca unul de altul. Nu voiam s-o umilesc pe Nemesis, dar era necesar s-o fac ca să-l umilesc pe tatăl ei. Și dacă trebuia să aleg între suferința ei și mândria lui, aș fi călcat oricând peste viitoarea mea soție ca să-l lovesc pe Arthur.

Nările lui Rossi fremătară, ațintindu-și ochii asupra mea ca două țevi de pușcă.

Își reveni repede și întoarse capul spre fiica lui.

— Angelo Bandini și familia lui sunt aici. Păcat că n-a mers relația cu Emily, până la urmă, oftă Arthur, studiindu-i expresia Francescăi peste marginea paharului, din nou dat de dușcă — nicio surpriză din punctul ăsta de vedere.

Nemesis se holba în continuare la mine, zăpăcită. Cu un mare efort, se adună cât să-și privească tatăl în ochi și să-i vorbească. Dacă aș fi avut măcar jumătate de bun-simț, mi-aș fi cerut scuze. Însă nu eram doar ticălos, dar și dornic să-și întărească această părere despre mine înainte să facem sex. Avea să mă ajute să stabilesc limite pentru ce urma să fim și ce nu.

— Oh?

Francesca zâmbi politicos, de parcă ar fi fost complet necunoscuți. Fie viitoarea mea soție era o actriță foarte bună, fie într-adevăr îi trecuse obsesia stupidă cu armăsarul italian.

— Îmi pare rău să aud.

Își întoarse privirea la mine, cerând o explicație.

Tatăl tău e un nemernic. Ce zici? Mulțumită?

— Nu-i spune asta senatorului, prostuțo. Spune-i *lui*! și Arthur o împinse pe Francesca în cealaltă direcție, spre Bandini.

Am dat s-o însoțesc pe logodnica mea, când Arthur îmi puse ferm mâna pe umăr. Zâmbea fals și amenințător și duhnea a alcool. Mă sfredelea cu ochii lui mici și roșii.

Senatorule Keaton, mi-ar plăcea să ți-l prezint pe prietenul meu, Charles Burton.

Era același congresman care tocmai își dăduse demisia ca urmare a unei investigații, după ce-și pipăise angajatele. Mai bine aș fi tras-o cu o veverită. Ar fi fost un titlu de primă pagină mult mai jenant și nu mi-ar fi pus moralitatea la îndoială.

Sunt sigur că ți-ar plăcea, dar trebuie să mă ocup de ceva.

Am făcut un pas în lături, iar umerii noștri se atinseră.

— Ba nu.

Mă luă de braț și mă trase înapoi. M-am abținut doar pentru că nu voiam să fac o scenă în prezența lui Kristen și să-i dau subiect despre care să scrie mâine-dimineață.

— N-ai donat pentru campania lui?

Dracasem. Dar înainte să încerce să-și bage scula în orice gaură din birou, inclusiv în ascuțitoarea electrică. Desigur, Burton era deja lângă mine, îmbrățișându-mă și felicitându-mă, în timp ce mireasa mea se îndrepta ca atrasă de un magnet spre Angelo, care deja se repezise spre ea. Mi se zbătu o venă pe tâmplă văzându-i nerăbdarea. S-au întâlnit la jumătate și s-au oprit brusc, rămânând cu brațele atârnate pe lângă corp. Stânjeneala lor îmi spunea că nu se schimbase nimic. Încă nu știau cum să se comporte ca să pară ne-îndrăgostiți. I-am urmărit în continuare, fără să-i scap din ochi, în timp ce Burton începuse să turuie brașoave, înșirând pretexte pentru a-mi explica de ce fusese nevoit să se retragă. Ideea că mie mi-ar fi păsat aproape că m-a deconcertat. În punctul ăsta, putea să omoare și un club întreg de striptease și eu tot aș fi fost mai interesat de felul în care viitoarea mea soție — viitoarea *mea* afurisită de soție — se îmbujora la spusele lui Angelo, își lăsa privirea în pământ și-și dădea o șuviță după ureche. Știau că-i privesc, așa

că au păstrat o distanță respectabilă, dar limbajul trupurilor lor îmi indica, fără doar și poate, intimitate.

Locul era plin de oameni și a trebuit să-mi reamintesc că asta nu era nunta fiului lui Bishop. Nu se puteau furișa în baie să și-o tragă. Pe de altă parte, tocmai o umilisem în fața tatălui ei ca să-l atât, așa că sfidătoarea mea logodnică avea toate motivele ca să mi-o plătească pe măsură cu singurul lucru care știa că mă scotea din minți — fostul ei... ce i-o fi fost. (Nu știam și nici nu-mi păsa cum își spuneau ei.)

— ... și apoi le-am spus că în niciun caz n-am să accept un test cu detectorul de minciuni, continuă Burton să abereze cu mâna pe umărul meu. Însăși îndrăzneala să ceară...

— Hei, Charles? l-am întrerupt eu.

— Da?

— Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de ce te-ai retras sau de restul carierei tale inexistente. Să ai o viață frumoasă. Sau nu. Din păcate, nu-mi pasă oricum ar fi.

Și cu acestea, m-am descotorosit de el, am luat un pahar de șampanie de pe o tavă de argint, plimbată în jurul camerei aglomerate de unul dintre ospătarii care arătau ca niște pinguini, și m-am îndreptat spre viitoarea mea soție. Eram la câțiva metri de ei, când cineva își făcu loc prin mulțime și-mi tăie calea. Am văzut un cap cărunt, cu părul pieptănat pe spate și tuns cu grijă. *Bishop.*

Clătina din cap, zâmbind cu gura până la urechi. În sfârșit, după săptămâni întregi în care îi avusesem la mână pe el și pe White, după ce aflasem că erau mituiți de Arthur, putea să-mi strice și el planurile.

— Nouăsprezece ani? Trebuie să fie la fel de strâmtă ca afurisitul nostru de buget.

Chicoti și-și învârti whisky-ul în pahar.

— De unde să știi tu ce înseamnă strâmt? Totul la tine e larg și maleabil, inclusiv principiile, i-am zâmbit și eu.

Eram, în toate privințele, un gentleman perfect și un partener politicos de conversație, când mă aflam în societate. Dar nu mai trebuia să-i impresionez pe Bishop și pe White. O știam de dinainte de balul mascat și tocmai de aceea îmi și permisesem s-o enervez pe Francesca.

— Nu-mi amintesc să-i fi făcut o impresie prea bună când v-ați văzut prima dată. Ca să nu mai spun că nu ești singura persoană cu principii îndoielnice din încăpere, răspunse Preston, zâmbind și făcându-le cu mâna tuturor celor din jur.

— Lasă aluziile, vorbește pe șleau, l-am repezit eu.

— Deja îl șantajezi pe Arthur pentru fiica lui. Asta-i clar. Fata nu e a ta.

Făcu semn cu bărbia spre Angelo și Francesca. Angelo îi spusese ceva care o făcuse să-și pună mâna la gură și să-și lase privirea în podea. *Era îndrăgostită.*

— Ce încerc să-mi dau seama este dacă asta înseamnă că White și cu mine suntem în siguranță.

Slavă Cerului pentru aroganți cretini ca Bishop care primiseră mereu totul pe tavă. El chiar credea că scopul urmărit de mine era o puicuță tânără, nu să-l distrug pe cel mai influent mafiot din Chicago de la Al Capone încoace. Ceea ce, desigur, era în avantajul meu. Dacă Bishop și White aveau impresia că primisem deja ce voiam, atunci aveau să lase garda jos.

Astfel, chiar dacă separarea Francescăi de Angelo era esențială, chestiunea asta deveni prioritară.

— Am ce îmi trebuie, am surâs.

Bishop dădu din cap, zâmbi și mă bătu pe umăr. Apoi, aplecându-se spre mine, îmi șopti:

Cum e în pat? Ca un micuțel nau ca o leoaică de [illegible] exemplar splendid, Keaton.

Mă bucuram că nu era posibil să sugrum pe cineva cu [illegible] rea, altfel Preston Bishop ar fi fost mort și eu aș fi fost [illegible] la cea mai apropiată secție de poliție. Nu știam și nici nu [illegible] pasă de ce mă deranjase așa de mult felul în care guvernat[illegible] vorbise despre viitoarea mea soție, de parcă era un cal de [illegible], pe care îl cumpărasem. Mi-am golit paharul de șampanie, mi-am ridicat bărbia.

— Soția ta cum e în pat? l-am întrebat.

— Pardon?

— De fapt, nu cred că o să te scuz, Preston. Vârsta doamnei Rossi nu te îndreptățește să vorbești despre ea ca despre o bucată de carne.

— Dar...

— Bucură-te mai departe de petrecere.

Am trecut pe lângă el, înjurându-l în gând pe Arthur, pentru că era un ticălos, pe Angelo, pentru că exista, și pe mine însumi, pentru că voiseм să pun mâna pe frumoasa sirenă îmbrăcată ca Nemesis. Decizia de a mă căsători cu ea ar fi trebuit să-l lege mai strâns pe Arthur de planul meu și să-mi curețe reputația. Când colo, făcuse totul de o mie de ori mai dificil și mai complex. M-am uitat după Nem prin mulțime, dar am găsit-o în schimb pe Kristen, care-și ridică paharul spre mine cu un zâmbet viclean.

Era o invitație pe care am respins-o ignorându-i gestul, cercetând camera cu privirea câteva minute, doar ca să-mi dau seama că Francesca și Angelo nu mai erau acolo. Am urcat la

etaj, am verificat camera ei, fiecare dormitor din casă, apoi băile, înainte să-mi aduc aminte că logodnicei mele îi plăceau grădinile. M-am gândit că, dacă Angelo și Francesca voiau să și-o tragă, aveau să-și caute un loc retras. Dar uitasem un amănunt. Nemesis susținuse că-l *iubise* pe Angelo. Câteva săruturi și promisiuni făcute pe fugă la apus pentru ei erau la fel de satisfăcătoare ca o tăvăleală în pat.

Am coborât scările spre grădină ca să-i găsesc stând pe o fântână de piatră, întorși unul spre celălalt. El o mângâia pe obraz și ea îl lăsa.

El îi dădea o șuviță după ureche și ea îl lăsa.

El își lipea fruntea de-a ei și ea îl lăsa să facă și asta.

Respirau amândoi cu greutate, în același ritm.

Și eu stăteam acolo, mă uitam la ei și simțeam cum îmi fierbe sângele în vene. Regretam că o umilisem în fața tatălui său. Căci aflam, pentru prima dată, că acțiunile mele împotriva ei aveau consecințe.

Eu îi compromisesem onoarea, așa că acum o compromitea și ea pe a mea.

Singura diferență era că eu o făcusem doar ca să înfurii pe altcineva. Ea chiar iubea pe altcineva.

Bandini se aplecă spre ea și își plimbă un deget pe buzele ei. Ea își coborî din nou privirea, savurând un moment pe care amândoi știau că nu-l puteau prelungi. Era durere și tristețe în atingerea lui, confuzie în expresia ei, și eu am înțeles că mă băgasem în ceva mai mare decât anticipasem. Asta nu era o iubire copilărească. Era dragoste adevărată.

Francesca își ridică ochii și-i spuse ceva, luându-i mâinile într-ale ei și ducându-le la piept. Îl implora ceva.

Ce naiba poate să-ți dea băiatul ăsta și eu nu? Dar răspunsul era evident. Dragoste. El îi putea oferi dragoste adevărată, ceva ce nu avea să primească niciodată în conacul Keaton. Nu din partea mea sau a legumelor.

El dădu din cap, se ridică și se duse spre ușile duble ale terasei. Pentru o clipă, am fost surprins și tulburat de ușurarea cu care am simțit-o, înainte să mă înverșunez din nou. Probabil ea mă observase și îi spusese să fugă înainte ca eu să-l omor cu mâinile goale. Am făcut un pas spre fântână, pregătit s-o chem lângă mine și să mă asigur că nu-mi mai scăpa din ochi pentru tot restul serii. Dar de îndată ce Angelo plecă, ea se uită stânga, apoi în dreapta și abordă un grup de femei de vârstă mijlocie. Conversa politicos, dar complet dezinteresată. Se uita spre ferestrele de la etaj. După nici cinci minute, intră în casă.

Am urmat-o, convins că se ducea în același loc unde se dusese și Angelo, când o femeie mă luă de braț, obligându-mă să mă întorc.

— I-ai făcut măcar un oral? zâmbi compătimitor Kristen.

Rujul proaspăt aplicat și părul blond prins bine în coc arătau faptul că se aranjase înainte să vină după mine. Mi-am eliberat brațul, chitit să urc la etaj și să-mi găsesc logodnica, dar ea-mi bloca drumul spre scările care erau deja pline de oameni. Nu m-aș fi jenat s-o împing la o parte din calea mea, dar nu era cea mai bună idee, având în vedere toți agenții de pază, presa și faptul că era jurnalistă. Mă loveam iarăși de întrebarea aparent eternă, încă de când o lăsasem pe Francesca să facă parte din viața mea — cariera și reputația sau s-o prind cum mă înșală?

Partea bună? — Încă puteam să judec logic.

Partea proastă? — *Pentru moment.*

— Am făcut săpături.

Kristen își pocni balonașul de gumă cu aromă de fructe în nasul meu și flutură din gene.

— Și, ai găsit vreun os de ros sau de supt?

Mă enerva că îmi mergea mai repede gura decât creierul. De obicei mă laudam cu un admirabil autocontrol. Dar faptul că logodnica mea și-o trăgea probabil cu un tip la etaj mă făcea să vreau să dărâm pereții cu ghearele. Deși în urmă cu vreo două săptămâni eram destul de satisfăcut c-o lăsasem pe Francesca să-și facă de cap cu Angelo, acum era cu totul altă poveste.

— Nu vrei să știi ce-am aflat?

— Nu chiar.

Am dat-o binișor la o parte din calea mea, începând să urc scările. Se luă după mine, mă apucă de sacou și mă trase de el. *Nicio șansă, scumpo.* Eram pe la jumătatea scărilor, când cuvintele ei mă făcură să mă opresc.

— Știu de ce i-ai făcut asta lui Rossi. El a fost responsabil pentru explozia aia. Cea care i-a omorât pe părinții tăi, când tu erai la Harvard.

M-am întors și m-am uitat la ea — m-am uitat cu adevărat, nu doar mi-am plimbat ochii peste trăsăturile ei — pentru prima dată. Kristen nu era o jurnalistă proastă și, în orice alte circumstanțe, aș fi respectat-o. Dar având în vedere că încerca să mă distrugă, n-aveam de ales. Trebuia să fac și eu același lucru.

— Ce vrei să spui?

— Rossi te-a lăsat orfan, așa că tu i-ai luat fiica, drept răzbunare. Dinte pentru dinte. Aș spune că e un titlu de articol destul de bun.

Duse paharul de șampanie la gură și bău. I-am zâmbit, studiind-o cu răceală.

— Am luat-o pe Francesca Rossi de soție pentru că [illegible]. Într-adevăr, nu pot să spun același lucru despre tatăl ei, dar [illegible] el o să-mi încălzească patul noaptea.

— Nici măcar nu împarți patul cu ea, ce interesant.

Kristen bătu ușor din palme. Mă abțineam să nu răbufnesc, și ea știa. De vreme ce îmi dăduse drumul la sacou, m-am întors să-mi reiau drumul spre etaj. Angelo ieși dintr-o cameră de oaspeți, făcându-și loc pe lângă umărul meu, pe holul îngust. L-am mirosit și am știut că tocmai făcuse sex. Buzele îi erau umflate, era transpirat și avea părul ciufulit. Ochii lui Kristen s-au învăpăiară la vederea lui Angelo încercând să evadeze. Crăpa de satisfacție. L-am apucat de braț și l-am întors cu fața spre mine. Noaptea asta avea să rămână în istorie drept cea mai urâtă noapte din cariera mea de persoană publică și, probabil, de om. Angelo se holba la mine, respirând greu.

Înnebunit. Cu respirația tăiată. *Vinovat.*

— Pleacă, până nu-ți distrug viața, i-am spus lui Kristen. Și de data asta, n-o să mai primești al treilea avertisment.

Ea râse înveselită.

— Se pare că voi doi aveți multe de discutat.

Fosta mea amantă se îndepărtă. Râsul ei îmi mai răsună în urechi câteva clipe. L-am lipit pe Angelo de perete și l-am apucat de guler.

Știam că nu dădea deloc bine.

Știam că trebuia să explic asta, mâine-dimineață.

Pur și simplu nu-mi mai păsa.

— Cine era cu tine în camera aia? l-am întrebat.

— Te sfătuiesc să nu te mai porți ca un bătăuș, dacă nu vrei să fii tratat ca unul.

Te sfătuiesc să stai departe de viitoarea mea soție, până nu te omor.

— Ai făcut sex.

— Mulțumesc, Sherlock, eram acolo.

Râse, recăpătându-și o parte din încredere, ceea ce mă înfurie mai tare.

— Cu cine?

L-am smucit de guler, aproape strângându-l de gât. Asta îi șterse zâmbetul de față. Știam că trebuie să mă calmez, înainte ca oamenii să observe mica scenă pe care o făceam. Dar nu puteam nici în ruptul capului să mă adun.

— Ți-am mai spus. Nu e treaba ta, Keaton.

— Senatorule Keaton, l-am corectat eu.

— Nici vorbă. Exclus să mă reprezinți tu.

— Vreun motiv anume pentru care insiști să te urăsc?

— Ești pe lista neagră a viitorului meu socru, spuse el, fără să tresară.

Trebuia să recunosc — avea tupeu, nu glumă.

— Și în cursa pentru câștigarea inimii Francescăi o să te înving.

— Mă îndoiesc că ești capabil să mă întreci la ceva, în afară de ejaculare precoce, puștiule.

— Sunt complet pregătit să testez teoria asta. Apropo, i-am spus deja Francescăi că m-aș însura cu ea bucuros și fără zestre și că sunt mai mult decât dispus ca familia mea să vină cu banii necesari ca s-o scoată din situația asta. Poate că ar trebui să-ți găsești o altă mireasă care să încapă în rochia pe care ai cumpărat-o.

Eram pe cale să-l pocnesc în mijlocul petrecerii mele de logodnă, când și logodnica mea își făcu apariția. Părea răvășită și aranjată în grabă. Își șterse cu atenție rimelul întins. Avea

ochii mari, semn că-și dăduse seama ce făcuse. Înfățișarea lui și faptul că Bandini recunoscuse pe șleau că se culcase cu ea mi-au arătat clar ce aveau să vadă și ceilalți invitați de la petrecerea

Încă o dată, Francesca Rossi se culcase cu un bărbat care nu era logodnicul ei.

La propria ei petrecere de logodnă.

La câteva minute după ce fusese la brațul meu, unde mai pui.

L-am împins pe Angelo pe scări și am apucat o de braț pe viitoarea mea soție. Țipă și se agită, înainte să-și dea seama că eram eu. După care văzu expresia de pe fața mea. Pricepu că era într-un mare bucluc.

— Ce vrei? se răsti ea.

O logodnică loială.

O nenorocită de armă.

Ca să pun capăt relației noastre prefăcute.

— Tocmai ai încălcat pactul nostru verbal, Nemesis. Nu i bine să-i faci asta unui avocat.

Se încruntă, dar nu încercă să se apere.

Simțeam o ghilotină în mine care voia să-i separe frumosu-i cap de trunchi.

În seara asta.

Francesca

Îmi ștergeam lacrimile. Tocmai îi mărturisisem mamei că începusem să prind drag de soțul meu. Revelația asta avea un gust dulce-amărui, chiar dacă nu însemna că-l iubesc. Poate datorită întâlnirilor în miez de noapte din grădina de legume

sau felului în care mă sărutase fără rețineri în fața doamnei Sterling în seara asta.

— *Este sindromul Stockholm, mamă?*

— *Cred că este un început de dragoste,* cara mia. *Dragostea este, până la urmă, un pic de nebunie. Altfel, nu este dragoste, ci doar un capriciu.*

— *Trebuie să fii nebun ca să te îndrăgostești?*

— *Bineînțeles. Să fii îndrăgostit înseamnă, prin definiție, să fii nebun după cineva.*

— *Tu ești nebună după tata?*

— *Mă tem că da. Altminteri, n-aș mai sta cu el deși mă înșală.*

Deci se întâmplase și asta. Mă luase prin surprindere, chiar dacă mă așteptasem. Nu era ieșit din comun ca bărbații din Organizație să-și ia o amantă sau două.

Mama spunea că, dacă îți rupe sufletul, înseamnă că dragostea este reală.

— Dar n-ar trebui ca dragostea să te facă să te simți bine?

— Oh, nimic nu este bun dacă nu are puterea de-a te face să te simți și rău. Totul ține de proporții, Francesca.

Proporții.

Mi-am dat seama de cât de mult țineam la Wolfe, când Angelo mă dusese în grădină, departe de mulțime. În ciuda faptului că mă simțeam umilită și furioasă pe logodnicul meu lipsit de inimă, voiam să stau cu el și să-l înfruntăm împreună pe tata. Apoi Angelo se așezase lângă mine, îmi dăduse la o parte o șuviță de pe ochi și mă întrebase dacă eram fericită. M-am gândit bine la asta.

Nu eram fericită.

Dar nu eram nici nefericită.

Mi-am dat seama că nu doar că începusem să nutresc sentimente inexplicabile față de bărbatul care mă ținea prizonieră, dar că nici nu mai tânjeam după atingerea lui Angelo ca înainte. Încă îl mai iubeam pe Angelo, însă ca pe copilul care mă protejase de frații lui și îmi zâmbise la masă. În loc de mâinile lui calde, familiare și catifelate, tânjeam după palmele dure ale lui Wolfe. Revelația mă lovise ca un trăsnet și i-am spus lui Angelo, că, deși mă simțisem prost când îl văzusem cu Emily, între noi doi se terminase.

Definitiv.

Când i-am văzut expresia, i-am luat mâna și i-am strâns-o la piept, implorându-l să mă ierte. Iar când s-a ridicat și a plecat, nu mai voiam decât s-o găsesc pe mama și să-i spun. Dar trebuia să mai aștept puțin, ca să nu pară că plecam împreună.

Angelo dispăruse înăuntru la scurt timp după aceea. Andrea, verișoara mea, îmi spusese, între două sorbituri din paharul cu șampanie, că-l văzuse intrând într-o cameră de oaspeți de la etaj cu reporterița blondă cu care obișnuia să se vadă Wolfe.

— Cea cu părul drăguț? Înaltă? Slăbănoagă? Bronzată?

Nu era nevoie să-mi aducă aminte că era superbă.

— Da, mersi.

În loc să fiu furioasă pe el, tot ce simțeam era o ostilitate ciudată. Dar nu din cauza lui Angelo, ci din cauza logodnicului meu, care mă umilise în fața părinților, atunci când tatăl meu îl provocase.

Acum eram în mașină și ne uitam pe geam, ca întotdeauna, cum Chicago se perinda prin fața ochilor noștri, maiestuos, mai cenușiu decât ochii lui Wolfe. Mă jucam absentă cu tivul rochiei mele albe. Nu știam ce să spun sau să fac. Încă o dată, Wolfe ajunsese la concluzia că mă culcasem cu Angelo. Și încă o dată

mi se părea că, dacă mă apăram, îi încurajam un obicei și că trebuia mereu să inventez scuze ca să vorbesc cu un prieten.

Chiar așa o părere proastă avea despre mine? Făcuserăm o înțelegere verbală și, de atunci, trecuse un timp. Timp în care îl sărutasem și îl mângâiasem și îmi desfăcusem picioarele pentru el. Oare asta nu însemnase nimic? Chiar credea că puteam s-o fac oricând, cu orice bărbat?

— N-o să mă însor cu o târfă, spuse Wolfe cu o hotărâre seacă, uitându-se în continuare pe geam.

În oglinda retrovizoare, l-am văzut pe Smithy, șoferul lui, tresărind stânjenit și clătinând din cap. Mi-am închis ochii, impunându-mi să nu plâng.

— Atunci lasă-mă să plec.

— Aud cumva o mărturisire, domnișoară Rossi?

— N-o să mă apăr în fața unui bărbat care nu merită pledoaria mea, am spus, pe un ton cât mai calm posibil.

— Merită Angelo furia mea?

— Nu mă sperii, senatorule Keaton, am mințit eu, ignorând suspinele care-mi strângeau gâtul.

Îmi plăcea Wolfe. Sincer. Îmi plăcuse că îmi luase apărarea în fața tatălui meu, că-mi oferise libertatea de a studia și a lucra și a pleca din casă neînsoțită. Îmi plăcea că se războia cu familia mea, dar nu mă amesteca în asta. Îmi plăcea și că nu voia să fiu mașinăria lui de făcut copii. Că se purta frumos când hotăram să mă port și eu frumos cu el. Că versiunea de care aveam parte — Wolfe ticălosul sau Wolfe admiratorul cu limba ascuțită — depindea doar de comportamentul meu. Îmi plăcea cum mă lua în brațe, cum mă simțeam protejată, cum gura lui îmi făcea pielea să-mi ia foc, cum limba lui îmi trimitea fiori prin tot corpul.

— *Încă*, mă corectă el, cu maxilarul încordat. Încă nu îți e frică de mine.

— Vrei să-mi fie frică de tine?

— Vreau să te porți cum se cuvine pentru o singură dată în viața ta lamentabilă de răsfățată.

— Nu m-am culcat cu Angelo Bandini, am spus pentru prima oară în seara aia și — mi-am promis mie — pentru ultima oară.

— Taci din gură, Francesca.

Simțeam o durere în piept și un gust amar pe buze.

Când am ajuns acasă, a ocolit mașina și mi-a deschis portiera. Am coborât și l-am ignorat, deschizând ușa de la intrare. Eram atât de nervoasă încât voiam să țip până rămâneam fără voce. Avea atât de puțină încredere în mine. Cine îl înrăise și îl făcuse atât de sceptic?

Probabil tatăl meu. Nu putea să existe alt motiv.

L-am auzit pe Wolfe în spatele meu dându-le instrucțiuni bodyguarzilor să nu intre în casă, ceea ce contravenea protocolului. El nu încălcase niciodată protocolul.

M-am grăbit spre camera mea, disperată să mă adun și să mă gândesc la o modalitate de-a face față situației. Nu mi-am gândit că evitarea confruntării putea să pară ca o mărturisire. Singurul meu păcat era că stătusem într-un loc public cu Angelo și îi spusesem să nu-mi mai trimită mesaje. Fiindcă voiam să-i dau viitorului meu soț o șansă.

— Poți să uiți de facultate. Înțelegerea a picat.

Wolfe își trânti telefonul și portofelul pe polița de marmură a șemineului din spatele meu.

M-am întors brusc. Nu-mi venea să cred.

— *Nu* m-am culcat cu Angelo! m-am răstit la el pentru a doua oară.

Dumnezeule, mă scotea din minți. Nu-mi ceruse nici măcar o explicație, nu-mi spusese nici măcar ce-l îngrijora. Doar făcea presupuneri.

Wolfe se uita cu răceală la mine. M-am repezit la el și l-am împins în piept. De data asta, spre deosebire de prima și a doua oară când mai făcusem așa, se clătină, dând înapoi câțiva centimetri. Era furie adevărată în mine. Mi-am dat seama că voiam să-l rănesc mai mult decât mă rănise el pe mine.

Proporții.

— Ești sigur că ești avocat? Pentru că nu te pricepi deloc să strângi dovezi. Nu m-am culcat cu Angelo.

A treia oară.

— V-am văzut în grădină.

— Da, și?

Eram așa de supărată, încât nici nu puteam să dau explicații. M-am agățat de cămașa lui, trăgând cu putere, încolăcindu-mi brațele pe după gâtul lui, obligându-l să lase capul jos. Mi-am lipit buzele de ale lui, disperată să-i arăt că legătura și atracția dintre noi era reală, netrucată, cel puțin pentru mine, și că în sărutul meu era ceva unic — o poțiune — pe care nu mai puteam să i-o ofer nimănui.

El nu se clinti, nu-mi răspunse la sărut. Pentru prima oară de când îl cunoscusem, nu dărâma orice obstacol între noi în clipa în care îi dădeam voie să mă atingă. De obicei, de fiecare dată când făceam cel mai mic gest de apropiere, se avânta și traversa oceanul, sărutându-mă și mângâindu-mă la infinit. Mă devora dacă îl lăsam. De data asta, îi simțeam corpul rigid și rece.

Am făcut un pas în spate. Durerea surdă din piept mi se răspândea în tot corpul.

— Te plac, Wolfe. Nu știu de ce, dar te plac. Mă faci să mi simt trupul altfel. E derutant, dar e adevărat.

Oh, chiar era cel mai adevărat lucru pe care-l spusesem vre odată. După cât de încinsă îmi simțeam fața, roșcața mi se întorsese în forță.

— Foarte drăguț din partea ta.

Îmi zâmbi batjocoritor. Părea mai înalt, mai masiv și mai înfricoșător ca niciodată.

— Spune-mi, Nemesis, crezi că o să ai mai multe șanse să intri la Northwestern dacă ți-o trag până uiți de Angelo?

— Poftim?

Am dat înapoi, zăpăcită. Încă nu mă credea. Nu mai puteam face sau spune nimic ca să-i schimb părerea.

Își ridică mâna și mă mângâie pe obraz. De obicei, mă delectam cu atenția lui, de parcă era o rază de soare într-o zi de decembrie. În seara asta, mângâierea lui mă făcea să tremur și nu de emoție. Eram încă udă pentru că el era acolo, pentru că era prezent, pentru că se uita la mine. Dar totul părea greșit, pe dos, deformat. Îl doream, dar era o dorință murdară, disperată. Condamnată.

— Nu te mint, am spus, mușcându-mi buza ca să nu-mi tremure. De ce crezi mereu ce-i mai rău despre mine?

Se aplecă și-mi șopti:

— Pentru că ești o Rossi.

Am închis ochii. Inspiram venin și expiram speranță. Mă simțeam de parcă mă înecam, deși stăteam în mijlocul foaierului, în brațele bărbatului cu care urma să mă căsătoresc. Știam

ce trebuie să fac ca să mi mă urmeze. Doar că nu eram sigură dacă, la sfârșit, aș fi mai fi fost în stare să mi l detest.

Wolfe n-avea să mă creadă și era prea târziu, prea avantajos pentru mine, să-i spun acum că eram virgină.

Nu, trebuia să afle singur.

Ia-mă, am șoptit, întretăiat. *Culcă-te cu mine. Compromite-mă.*

Am strâns din ochi, simțind cum mi se scurge toată mândria din mine, evaporându-se ca aburul.

— Trage-mi-o până uit de Angelo.

Făcu un pas în spate. Puteam să văd cum în el se ducea un război. Prea mândru să-mi accepte oferta, prea nervos ca s-o refuze.

— Te rog.

M-am agățat de gulerul cămășii lui, ridicându-mă pe vârfuri și lipindu-mi corpul de al lui. Îi simțeam erecția și asta îmi dădea speranță, chiar dacă falsă și prosteacă.

— Te vreau.

— Îl vrei pe Angelo mai mult.

Am clătinat energic din cap și i-am sărutat obrazul, colțul gurii, buza de sus.

— Pe tine, am șoptit, doar pe tine.

A închis ochii, a tras adânc aer în piept și s-a îndepărtat de mine. M-am agățat și mai strâns de cămașa lui.

— Mă refuzi? Serios? am șoptit eu pe gâtul lui, simțindu-i nodul lui Adam pe buzele mele, barba și mușchii încordați.

Cu fiecare părticică din corpul lui încerca să se împotrivească, să lupte.

— Îngenunchează, scrâșni el, și imploră-mă să ți-o trag.

M-am desprins de el, făcând ochii mari.

— Poftim?

— Ți-ai tras-o cu un alt bărbat la petrecerea pentru logodnă. A doua oară de când ne-am logodit. Vreau să îngenunchezi și să mă implori. Mă tem că nu există altă cale, Nemesis, spuse el cu răceală, ridicând o sprânceană, cu maxilarul încleștat furios.

Am rămas fără cuvinte.

Mi-am pus mâna la gură, ca să-mi înăbuș un geamăt plin de durere. Expresia lui era în continuare indiferentă, netulburată. Mă întrebam cum putea să fie atât de crud față de femeia căreia urma să-i promită că-i va fi totdeauna alături. Nu mai era cale de întoarcere de la ce mă pregăteam să fac, dacă era s-o fac. Îmi venea să renunț și să plec. Dar știam, fără urmă de îndoială, că dacă plecam acum, totul s-ar fi terminat.

Trebuia să știe că nu mă culcasem cu Angelo. Și, după ce îi mințisem că o făcusem, de mai multe ori, exista o singură modalitate de a-mi demonstra nevinovăția.

Logica din spatele ideii ăsteia era sucită, dar așa era Wolfe. Întreaga noastră relație era anapoda.

Am inspirat șovăielnic și am început să îngenunchez. Am închis ochii. Nu voiam să-i văd fața, în timp ce lăsam să-mi cadă la podea și ultima fărâmă de demnitate. Mama obișnuia să spună că mândria este cel mai de preț colier al unei femei, chiar și atunci când e dezbrăcată. Dar Wolfe tocmai îl smulsese de la gâtul meu și acum toate perlele încrederii se rostogoleau pe podea. Mi-am plecat capul, iar când genunchii mei au atins marmura, un geamăt de durere și de autodispreț mi-a scăpat din piept.

Te urăsc.

Te plac.

Mi-aș dori să pot renunța la tine.

Dacă nu-i arătam lui Wolfe adevărul, avea să-mi facă viața un iad sau chiar mai rău — să mă arunce înapoi în brațele părinților mei, să anuleze logodna și chiar să mă facă subiect de bârfă pentru tot orașul. S-ar fi folosit de toate dovezile pe care le avea împotriva tatălui meu, iar fără tata, care să ne protejeze de sărăcie, de irlandezi și de asasinii din Organizație, mama și cu mine am fi fost lipsite de resurse materiale, de putere și de apărare.

Aș fi pierdut totul.

Opțiunea de a nu îngenunchea nu fusese cu adevărat la alegerea mea. Nu-mi puteam permite ca nunta asta să nu aibă loc. Și nu-mi puteam permite ca viitorul meu soț să nu mă creadă, căci știam că asta ne-ar fi făcut pe amândoi nefericiți și ne-am fi urât unul pe altul.

Era atât de liniște în foaier, încât puteam să aud ecoul făcut de bătăile inimii mele. Mi-am ridicat fruntea, am deschis ochii și i-am întâlnit pe ai lui, cenușii, însetați de răzbunare. Ne-am privit câteva clipe. Îmi țineam mâinile la spate. Avea dreptate. Îngenuncheatul chiar te făcea să te simți ca o slugă.

În momentul în care te plecai de bunăvoie în fața cuiva, nu avea să te mai privească niciodată la fel. În pat sau în afara lui.

— Nu te forțez s-o faci.

Avea o voce tăioasă, care îmi pătrundea până la rădăcinile nervilor.

— Mă ofer de bunăvoie, am zis, cu capul în jos.

— Ridică-te.

M-am ridicat.

— **Vino la mine și sărută-mă la fel cum l-ai sărutat pe Angelo în seara asta.**

Am înghițit în sec. Ură, umilință, dorință, groază și speranță — le simțeam pe toate de-a valma. Împleticindu-mă, m-am apropiat și mi-am lipit buzele de ale lui, încolăcindu-mi brațele pe după gâtul lui.

Vibram de energii negative. Voiam să-l devorez și să-i dovedesc că eram nevinovată. Că eram încă neprihănită, că eram a lui. Dar m-a întâmpinat cu atâta dezinteres, încât n-am îndrăznit să fac nimic.

În cele din urmă, și-a aplecat capul, aducându-și buzele spre ale mele. Credeam că o să mă sărute, dar el a spus, zâmbind:

— Dacă așa săruți un bărbat pe care îl vrei cu disperare, îmi dau seama de ce Angelo nu s-a zbătut mai mult să te câștige.

Atunci m-am dezlănțuit.

L-am mușcat tare de buză, mi-am înfipt degetele în părul lui și am tras cât am putut, în timp ce el îmi sfâșia rochia, distrugând-o complet. Îmi ardea pielea și spatele mi s-a arcuit. M-am dezbrăcat de fâșiile de rochie, călcând pe mătasea căzută la picioare, l-am tras spre mine și m-am încolăcit în jurul lui ca o caracatiță furioasă. Eram o văduvă neagră care-și înghițea partenerul cu totul. Ne-am luptat corp la corp cu înverșunare, împleticindu-ne spre scară și lovindu-ne de un tablou, o masă și o statuie. Mă ridică în brațe și începu să urce treptele, astupându-mi gemetele cu săruturi, înăbușindu-și propriile gemete de plăcere, mușcându-mă de bărbie, de buze și de lobii urechilor. Mă învinețea, pedepsindu-mă cu voluptatea. Îmi lăsa semnele geloziei lui pe trup.

Doamna Sterling era pe hol, uda plantele uriașe de pe piedestalurile de marmură de lângă pereți. Când ne văzu mușcându-ne și gemând, eu în brațele lui aproape goală, tresări și o zbughi spre aripa de vest.

Mă duse în dormitorul meu. Angelo părea la o viață distanță, aproape la fel de departe ca luna. Wolfe era aici, în carne și oase, și mă încingea ca soarele. Letal și exasperant și — știam, pur și simplu *știam*, la fel de pierdut ca mine la atingerea lui. N-aveam idee cum avea să facă față consecințelor actului. Dar știam că avea să fie umilit, la sfârșit.

Nu eram o mincinoasă.

Nu eram infidelă.

Eram viitoarea lui soție.

Încercasem să-l previn, dar nu mă ascultase.

Când am ajuns la camera mea, deschise ușa cu piciorul și mă aruncă în pat.

Am stat întinsă, uitându-mă la el cu bărbia ridicată și ceea ce speram să pară o atitudine încrezătoare. Voiam să fiu arogantă și rece chiar și atunci când săvârșea actul sexual. Chiar și atunci când îi cedam. Chiar și atunci când îi ofeream singura și cea mai de preț posesie a mea. Una pe care în mod clar n-o câștigase în seara asta.

Virginitatea mea.

Își îndesă mâinile în buzunarele pantalonilor și mă privi cu dispreț, studiindu-mă, acum că eram complet singuri. Nu purtam nimic în afară de sutienul alb și chiloții. Știam că-i plăcea ce vedea pentru că avea flacăra aceea întunecată în privire.

Privirea care făcea temperatura din cameră să crească și aerul să devină irespirabil.

— Dezbracă-te de tot, în afară de sandale, ceru el.

— Nu sunt o stripteuză, am șuierat eu, mijind ochii. Sunt viitoarea ta soție. Dezbrăcă-mă așa cum îți depui jurămintele — ca și cum vorbești serios, senatorule Keaton.

— Este evident că jurămintele nu înseamnă nimic pentru tine, zise el din nou și mai distant.

Abia se uită la mine când făcu remarca.

— Scoate tot, Francesca.

Am zâmbit, adunându-mi curajul. Când mi-am dus mâna la spate și mi-am desfăcut sutienul, aproape c-am văzut cum i se iuțește pulsul în vena de pe gât. Fața îi era în continuare impasibilă, chiar și după ce mi-am dat jos chiloții, rămânând doar cu sandalele.

Se aplecă deasupra mea, încă îmbrăcat, mi se uită în ochi și își puse mâna între noi. Își apăsă podul palmei între picioarele mele.

— Am s-o spun o singură dată, Francesca, apoi o să consider că am conștiința curată. Dacă nu-mi ceri să plec în secunda asta, o să fii devorată și posedată toată noaptea. O să ți-o trag până uiți complet de Angelo și de restul idioților ghinioniști care te-au atins o dată și au crezut că o să mai existe și o a doua oară. N-o să fiu delicat. N-o să fiu înțelegător. Deci, dacă ești obișnuită cu iubiți blajini și giugiuleli cu orele, spune-mi și înțelegerea noastră pică.

— Și o să te mai căsătorești cu mine? l-am întrebat.

Se enervă.

— O să mă căsătoresc cu tine, dar o să-ți dorești să n-o fac.

Era convins că mă mai culcasem și cu alții. Îi spusesem că eram altcineva — și el mă crezuse pe cuvânt. Nu-l interesa cine eram cu adevărat. Wolfe făcuse tot posibilul să-mi demonstreze asta. Totuși, nu cuvintele lui mi se păreau ciudate, ci situația. Era dispus să mă ierte, să-și respecte partea lui din înțelegerea pe care eu, chipurile, o încălcasem, chiar dacă, după știința lui, de când ne logodiserăm mă culcasem nu o dată, ci de două ori

cu fostul meu iubit din copilărie. Spusese că nu negociază, dar în mod cert o făcea. Cu mine.

— Ți-e teamă c-o să simți ceva dacă o să mă atingi? l-am necăjit eu. Zidurile de gheață pe care le-ai ridicat în jurul tău se topesc, senatorule.

— Ai zece secunde să decizi, Nemesis.

— Știi deja răspunsul.

— Spune-l. Opt.

Am zâmbit, deși, pe dinăuntru, mă năruiam. Avea să-mi ia virginitatea cu forța. Credea că eram deja deflorată și, ca să-i arăt cât de mult se înșela, trebuia să-l las să mă rănească la fel cum îl rănise pe el să mă vadă cu alt bărbat. Știam cum trebuie să fi arătat. Angelo mă atinsese. Se aplecase asupra mea. Se jucase cu părul meu. Îmi atinsese buzele. Și apoi se strecurase afară dintr-o cameră după ce și-o trăsese cu altcineva, în timp ce eu nu se știe pe unde eram.

Dovada era aici, acuzatoare.

— Cinci.

— Încearcă să nu te îndrăgostești de mine.

Mi-am desfăcut picioarele.

— *Francesca.* Trei.

— O să fie foarte incomod, *mio amore*[1]. Să-ți iubești soția pe care ai luat-o să te răzbuni.

— Unu.

— *Rămâi!* am spus eu, tare și clar.

A venit spre mine și m-a apucat de talie, ca să stau sub el. Mi-am ținut respirația o clipă, în timp ce-mi punea o mână pe gât și urca, imobilizându-mă între genunchii lui, în continuare îmbrăcat.

[1] Dragostea mea (lb. it.)

— Deschide-mi fermoarul.

Nu puteam nici să respir, darămite să-l deschid la pantaloni. Așa că m-am uitat doar la el, sperând să nu-mi interpreteze șocul ca sfidare. Dar o făcu. Bineînțeles că o făcu. Mârâi și se desfăcu singur, apoi și-i dădu jos de pe șolduri. N-am îndrăznit să arunc o privire și să văd ce mă aștepta. Îmi bătea inima atât de repede și de puternic încât credeam c-o să vomit. Mi-am recapitulat rapid toate informațiile pe care le aveam despre sex și am decis că aveam să fiu în regulă. Eram excitată, umedă acolo unde trebuia și în mâinile celui mai dorit bărbat din Chicago.

Cu pantalonii lăsați până la genunchi, își strecură un deget în mine. Nici urmă de emoție pe fața lui.

Am tras iute aer în piept și am încercat să par calmă, deși lacrimile mi se adunau sub pleoape. Mă durea. Nu eram sigură ce mă durea mai tare, disconfortul fizic sau felul în care se uita la mine de parcă eram un simplu corp.

La fel cum se uita la Kristen.

Își băgă degetul în gură, fără nicio expresie, și iar în mine. Mi-l puse apoi pe buze. Eram forțată să mă gust. Un gust dulceag și iute. Eram îmbujorată toată, iar sfârcurile mele se întăriseră și mă înțepau, încât voiam să mi le frec de pieptul lui musculos.

— A folosit un prezervativ?

Își șterse degetul de obrazul meu. Îmi venea să plâng până nu mai rămânea nimic din mine, dar m-am abținut.

Avea să afle adevărul în câteva clipe, așa că i-am spus ce voia să audă.

— Da.

— Măcar ai avut decența să faci asta. Eu n-o să folosesc [illegible] că mâine-dimineață o să te aștepte o pilulă de a doua [illegible] pe noptieră. Știi, să fac copii cu o femeie ușoară nu este o [illegible] pe lista mea. S-a înțeles?

Am închis ochii. Îmi era atât de rușine.

Eram de acord cu asta. Cu toate astea. Acceptam acțiunile [illegible] cruzimea lui. La urma urmei, tocmai îngenuncheasem în [illegible] lui și îl implorasem să facă asta.

— S-a înțeles.

— M-aș juca puțin cu tine, dar ai fost deja pregătită de altul [illegible] nu mă simt foarte generos.

Zâmbi sumbru și mă penetră brusc, cu așa de multă forță, [illegible] mi se arcui spatele, pieptul mi se ciocni de al lui și am [illegible] stele verzi când durerea mi-a săgetat prin corp. Intrase [illegible] de adânc în mine, încât mi se părea că mă rupe în două. [illegible] era atât de profund, încât a trebuit să-mi mușc buza ca să-mi rețin un țipăt de agonie pură. Toată viața mea, Clara și [illegible] mă preveniseră împotriva tampoanelor și a mersului pe [illegible] Trebuia să port pantaloni groși când călăream, ca să protejez ce era atât de sacru, atât de sfânt. Doar ca să am parte de *asta*.

Nemișcată, mută și încordată ca un arc sub corpul lui, singurul indiciu că nu-mi pierdusem cunoștința erau lacrimile care îmi șiroiau pe față. Îmi mușcam tare buza, ca să nu scot niciun sunet.

Sunt o sârmă ghimpată ruginită, răsucită și strânsă într-un ghem de frică.

— Ce-strâmtă ești, gemu el.

Începu să împingă în mine atât de tare, de repede și de brutal, încât am crezut că o să mă sfâșie în bucăți minuscule.

Lacrimile îmi curgeau de pe obraji pe pernă, în timp ce el intra din ce în ce mai adânc. Am simțit cum îmi străpunge bariera virginității și încep să sângerez. Dar nu i-am cerut să se oprească și nu i-am mărturisit virginitatea. Am stat acolo și l-am lăsat mă posede. Îmi luase fecioria cu forța, dar nu-i puteam da niciun strop din mândria mea. Niciunul. Nu după ce se irită plase în foaier.

După câteva penetrări, m-am forțat să deschid ochii vedeam ca prin ceață, dar i-am privit fața impasibilă, mări Ceva se prelinse între noi, acoperindu-mi coapsele. Știam era. M-am rugat din suflet să nu observe încă.

Dar observă. Se încruntă. Abia atunci băgă de seamă expresia mea, lacrimile, agonia.

— Ciclu?

N-am răspuns.

Ieși din mine cu grijă, uitându-se în jos. Era sânge pe coapsele mele și cearșaful alb era pătat. L-am apucat de gulerul cămășii, trăgându-l spre mine. Eram disperată să-mi ascund corpul cu al lui.

— Termină ce ai început, i-am cerut cu o grimasă.

Îi puteam simți bătăile inimii din piept — era atât de aproape.

— Francesca.

Vocea îi era gâtuită și plină de vinovăție. Își ridică mâna să-mi mângâie obrazul, dar i-am lovit-o, dând-o la o parte. Nu puteam să-i suport noua tandrețe. Nu voiam să fie blând cu mine. Voiam să mă trateze ca pe egala lui. Cu aceeași mânie, dorință și ură pe care le simțeam eu față de el în clipa asta.

— Acum mă crezi? am zâmbit amar, printre lacrimile care curgeau neîntrerupt, ca ploaia, disperate să spele ultimele câteva minute.

Dădu să se ridice de pe mine, să se retragă, dar eu l-am lipit de mine, strângându-l mai tare.

— Faptul a fost consumat.

L-am privit în ochi și am văzut multă suferință. Mi-am ridicat picioarele înconjurându-i talia, ținându-l captiv.

— Eu hotărăsc cum vreau să fie prima oară. Termină ce-ai început. Acum.

Spre groaza mea, mai multe lacrimi mi-au țâșnit din ochi. El le lingea în timp ce se lăsa înapoi peste mine. Își plimba limba pe gâtul și pe obrajii mei, ca să le prindă pe toate.

— Nem, încercă el să mă convingă.

— Taci.

Mi-am afundat fața în umărul lui, în timp ce corpurile noastre se contopeau și el intra din nou în mine.

— Îmi pare rău, șopti el.

Acum mă penetra cu blândețe, în timp ce-mi mângâia coapsele, un gest relaxat și intim, care nu era nimic mai mult decât o minciună. Simțeam sub călcâie pantalonii lui. Nu se obosise să și-i scoată. Știam că voia să încerce să termine și să se poată retrage. Mai știam și că era prea târziu ca să repare ceva.

După câteva minute de durere surdă, începu să mă penetreze mai tare. Se încruntă și culoarea ochilor lui se schimbă. Și asta, doar când puteam să-l privesc fără să simt că îmi înfige un cuțit în piept de fiecare dată când mă pătrundea. Își dădu drumul în mine, căldura lui cuprinzându-mă cu totul. M-am agățat de umerii lui. Mă simțeam atât de zdruncinată. Partea de jos a corpului meu era așa de plină de răni încât o simțeam amorțită.

Se ridică să mă privească, uitându-se atent la fața mea, dar evitându-mi ochii.

Am stat în liniște câteva secunde, el deasupra mea. Nu m-a întrebat de ce nu-i spusesem mai devreme că eram virgină. Știa.

Într-un final, se dădu jos de pe mine. M-am ridicat și eu. M-am îmbrăcat cu o cămașă de noapte din satin, de culoarea lavandei, pe care o luasem de pe spătarul scaunului.

Stând pe pat, cu capul plecat, Wolfe părea puțin uimit. Avea umerii aduși și nu citeam nimic pe fața lui. Nici pe departe ticălosul impertinent, viitorul soț care deborda mereu de încredere în sine. Nu-l învinuiam pentru mutenie. Cuvintele păreau prea neînsemnate pentru ceea ce se petrecuse aici în noaptea asta.

Mi-am luat pachetul de țigări de pe noptieră și am aprins una — chiar în casa lui. Măcar cu atât mi-era dator.

Știam amândoi că și dac-ar fi vrut să încerce, eu n-aș fi putut primi afecțiune din partea lui.

— Mă trezesc devreme, mâine-dimineață. Ultima probă pentru rochie, apoi merg la cumpărături pentru facultate, am spus eu, luând loc la biroul care dădea spre grădina pe care o iubeam atât de mult, la fel de mult cum îmi doream să-l iubesc pe viitorul meu soț.

Complet și fără să aștept prea mult în schimb.

— Nem...

Vocea lui era atât de blândă, încât n-o puteam suporta. Mi-am sprijinit bărbia în mâini. Era acum în spatele meu, cu mâinile pe umerii mei și capul aplecat. Oftă adânc, suflându-mi părul pe toată fața. Camera mirosea a sex, a sânge și a disperare care nu fusese acolo înainte.

— Pleacă, i-am spus eu.

Mă sărută pe creștet.

— N-o să mă mai îndoiesc niciodată de tine, Francesca.

— Pleacă! am țipat eu, proptindu-mă de birou și îndepărtându-mi scaunul.

Roțile scaunului i-au trecut peste degetele de la picioare, dar nu părea să-i pese de durere. Plecă după asta, dar ceea ce se întâmplase între noi rămase în cameră.

În următoarea dimineață, mă așteptau două pastile, una de ibuprofen, alta de a doua zi, o sticlă de apă și o cârpă călduță și umedă pe noptieră. Am știut numaidecât că doamna Sterling avea cunoștință de ceea ce se întâmplase peste noapte.

Am luat pastilele și am băut toată apa. Apoi mi-am petrecut restul zilei stând în pat și plângând.

Wolfe

Mă plimbam în sus și-n jos prin aripa de est.

Dus, întors.

Dus, întors.

Nu mă mai înnebunise niciodată mersul în felul ăsta. Îmi venea să dărâm ușa și să dau buzna înăuntru. Abia mă abținusem să-i trimit lui Kristen o scrisoare de la avocatul meu, amenințând-o cu un proces pentru fiecare cent câștigat dacă publica vreun articol despre mine. Mai știam și că nu mai puteam s-o țin mult timp departe, interzicându-i să mai scurme în noroi, dar — îmi păsa?

Nici cât negru sub unghie.

— Dă-i timp.

Sterling era mereu pe urmele mele, ca o umbră blestemată. De parcă aveam să intru cu forța.

Am făcut asta destul cât să-mi ajungă o viață, Sterling.

Cât? m am răstit eu.

Nu prea mă pricepeam la toată treaba asta cu relațiile.

Eram și mai puțin familiarizat cu lumea și sentimentele adolescentelor. Când fusesem eu însumi adolescent, optasem pentru femei mai mature. Nu mă luau în serios și nu aveau așteptări.

— Până se simte suficient de bine să iasă din dormitor.

— Asta ar putea dura *săptămâni*.

Francesca dovedise deja că putea să nu mănânce pentru perioade lungi de timp. Dacă nesupunerea ar fi fost un sport, viitoarea mea soție ar fi ajuns la Olimpiadă și ar fi câștigat aurul.

— Atunci atât o să-i oferi, spuse Sterling cu convingere, făcându-mi semn din cap să părăsesc aripa Francescăi și să merg cu ea în bucătărie.

Nu puteam să-mi scot din cap balta de sânge dintre picioarele ei sau felul în care corpul ei tremura, tresălta și se încorda sub mine.

Avusesem mereu un talent la a citi oamenii. Așa ajunsesem un politician de prim rang, un procuror impecabil și unul dintre cei mai influenți bărbați din Chicago. Asta se bătea cap în cap cu faptul că nu reușisem să-mi dau seama că logodnica mea tânără, foarte protejată și sensibilă era virgină. Fusesem atât de orbit de furie gândindu-mă că se culcase cu Angelo, încât n-o crezusem. Și ea — vulpița mea inteligentă, simțitoare și superbă care era — îmi servise o porție zdravănă de umilință, silindu-mă să termin ce începusem.

Ar fi trebuit să-mi dau seama de la o poștă. Provenea dintr-o familie italiană strictă și mergea la biserică în fiecare duminică. Pur și simplu voise s-o consider mai degrabă o femeie mondenă

și mai puțin un șoarece mic și naiv. Din nefericire, Emeline era prea bine pentru gustul ei.

Vinovăția mă apăsa pe umeri. O distrusesem ca un sălbatic și în tot timpul ăsta, ea se uitase la mine, plângând, dar fără să zică nimic. Crezusem că era furioasă și că se simțea vinovată. Nu-mi dădusem seama că vandalizam ceea ce n aveam nici un drept să ating.

În mod tradițional, în nunțile italienești din Organizație, mirele trebuia să prezinte cearșafurile pline de sânge. Nu aveam nicio îndoială că Arthur Rossi ar muri încet și dureros, dacă i aș trimite cearșafurile cu șase zile înainte de nuntă. Nu exista niciun dubiu pentru ceea ce se întâmplase. Și, fără îndoială, Francesca suferise fiecare secundă. Dar cumva, și în ciuda celor mai rele intenții ale mele, tot nu puteam să-i fac una ca asta.

M-am retras în biroul meu, abținându-mă să mă duc să văd ce face. Nu eram foarte convins că ar trebui să-i acord un răgaz, dar nu mai aveam încredere în instinctele mele când venea vorba despre ea. Eu, care eram de obicei crud și calculat, îmi pierdusem răbdarea de mai multe ori în ultima lună, de fiecare dată din cauza viitoarei mele soții. Poate că era mai bine să ascult sfatul menajerei și s-o las în pace.

Am ales să lucrez de acasă în ziua aceea, pentru eventualitatea improbabilă că ea ar fi ieșit din cameră. Își ratase programările și, când mama ei venise s-o ia la cumpărături în vederea noului an universitar, Sterling o trimisese acasă, deși cu un tort de morcovi, explicându-i că Francesca avea o migrenă îngrozitoare. Doamna Rossi părea tulburată, în mașină, când șoferul ieșise de pe alee. De la fereastra biroului meu, am văzut-o cum încerca disperată să-și sune fiica. Totuși, nu putea să-mi pară rău de altcineva în afară de viitoarea mea soție.

Ziua trecu, așa cum trec zilele pierdute, în vălmășagul de lucruri. Totuși, toate întâlnirile pe care le programasem ar fi fost distrugătoare și păguboase. Reușisem și să aloc timp și pentru o videoconferință cu managerul meu de relații publice și avocatul lui, ceva ce amânam de săptămâni întregi. Când am terminat în sfârșit din birou, era mult trecut de ora cinei.

Am mâncat în bucătărie fără să mă uit la Sterling, care mă privea acuzator. Stătea vizavi de mine, cu mâinile în poală, iar când băndu-se la mine de parcă tocmai atacasem un bebeluș. Într un fel, exact asta făcusem.

— Mai ai și alte idei grozave? Poate ar trebui s-o trimit la mă-ta la părinții ei, i-am zis, când am înțeles că nu avea de gând să nu se mai uite la mine.

— De bună seamă *nu* ar trebui să faci asta.

Era prima oară când Sterling îmi vorbea pe tonul ăsta. Nu când fusesem copil, nu mă tratase ca pe unul. O făcea acum.

— N-am s-o mai aștept să iasă.

— N-ar mai fi trebuit să aștepți nici măcar un *minut*, fu ea de acord, sorbind din whisky-ul meu fin.

Situația era foarte gravă între mine și Francesca, dacă Sterling recurgea la băutură. Nu mai pusese gura pe alcool de douăzeci de ani.

— Și atunci de ce mi-ai spus să aștept?

Am împins farfuria cu antricot, trimițând-o cât colo. Se zdrobi de perete.

— Am vrut să suferi la fel ca ea.

Dădu din umeri, se ridică și ieși din bucătărie, lăsându mă să reflectez asupra faptului că, de fapt, *chiar* sufeream.

Mi-am turnat un pahar de burbon cu gheață și m-am îndreptat spre aripa de est. Ușa dormitorului lui Nem era închisă și am deschis-o pe jumătate fără să bat, din obișnuință.

M-am oprit și am răpăit cu degetele în ușa de stejar.

— Pot să intru?

Vocea îmi era gâtuită și forțată.

Eu nu ceream voie să fac nimic.

Și nu-mi plăcea ideea să încep acum.

Niciun răspuns.

Mi-am lipit capul de ușă și am închis ochii, adulmecând urmele mirosului ei. Șamponul cu mandarine pe care-l folosea. Loțiunea dulceagă, cu vanilie, care îi făcea pielea să strălucească. M-am gândit că poate o rănisem și ar fi trebuit să meargă la doctor, astăzi. Apoi, o idee și mai neliniștitoare îmi răsări în minte — Francesca nu mi-ar spune dacă ar fi prea vătămată. S-ar agăța de mândria rămasă. Mândria pe care eu i-o călcasem în picioare, în încercarea mea de a mă răzbuna pe ceva ce nu se întâmplase.

Am deschis ușa până la capăt și mi-am văzut logodnica stând pe pat, privind în gol. I-am urmărit privirea. Fixa un punct de pe perete. Nici măcar n-a clipit când am intrat în cameră.

M-am apropiat de ea, m-am așezat pe pat și am luat o înghițitură din paharul cu burbon, apoi i l-am întins ei. Mă ignoră, și pe mine, și băutura.

— Îmi pare rău.

— Pleacă, gemu ea.

— Nu sunt sigur că este o opțiune, am recunoscut deschis. Cu cât te gândești mai mult la cele întâmplate, cu atât o să mă urăști mai mult.

— Ar *trebui* să te urăsc.

Am luat o altă înghiţitură din pahar. Nu aveam de gând să mă apăr. Era de neiertat, chiar dacă îmi spusese sau nu că era virgină.

— S-ar putea să fie adevărat, dar am suferi amândoi. Şi cu toate că-mi merit din plin porţia de suferinţă...

Ea mă întrerupse:

— Da, da, meriţi.

— Merit, am spus încet, abia recunoscându-mi propria voce, dar tu, nu. N-ai greşit cu nimic. Însă, deşi nu sunt un bărbat bun, nu sunt nici unul îngrozitor.

Se uită în jos, la mâinile ei, de parcă s-ar fi străduit să nu izbucnească în lacrimi. Faptul că ştiam cum arăta faţa ei în pragul plânsului dovedea că nu fusesem deloc un logodnic ideal.

— De ce nu mi-ai spus că eşti virgină?

Ea chicoti şi clătină din cap.

— Îţi făcuseşi o părere despre mine înainte să apuc să deschid gura, la bal. Şi, sinceră să fiu, nu-mi păsa prea tare ce-ţi închipuiai tu. Dar, ieri, ţi-am spus... nu, ţi-am *repetat* că nu m-am culcat cu Angelo. De trei ori. Aşa că întrebarea este de ce nu m-ai crezut?

Am stat puţin pe gânduri.

— Îmi era mai uşor să te detest.

— Ce coincidenţă. Acţiunile tale m-au făcut să te detest cu îndârjire.

Îşi încrucişă braţele la piept, întorcând capul în partea cealaltă.

— Nu te mai detest, Nemesis.

N-o uram. O respectam. Cu atât mai mult cu cât nu-şi lăsase mândria să intervină, ieri. Îngenunchease ca să demonstreze ceva: că eram un ticălos şi că ea spunea adevărul. Îi răpisem

inocența și știam că trebuia să-i cedez ceva din mândria mea în schimb.

Un preț mai mare decât fusesem inițial de acord să plătesc. Un avans ca să mă asigur că-mi puteam păstra logodnica nu doar fizic, ci și în aceeași stare mintală de dinainte de petrecerea noastră de logodnă. Logodnica aceea care își freca trupul firav și catifelat de-al meu, în grădina ei de legume, în fiecare seară, gemând de fiecare dată când îi atingeam „accidental" clitorisul prin rochie.

— Pune-ți mâinile deasupra capului, am spus, întorcându-mă cu fața spre ea.

Ridică o sprânceană, fixând în continuare peretele.

— Dacă te mai holbezi mult la perete, o să-ți dau eu un motiv bun s-o faci.

— Ca de pildă?

Îi stârnisem interesul. Asta era șansa mea.

— Mă gândesc la un portret de-al meu, în mărime naturală.

— Ideea mea de coșmar, mormăi ea.

— Cu Sterling lângă mine, ținând în mână unul dintre romanele ei.

Își mușcă buza, reținându-și un zâmbet.

— Nu ești amuzant, senatorule.

— Posibil, dar o să am suficient timp să-ți descopăr tipul de umor. Mâinile deasupra capului, Nem.

Își întoarse capul spre mine, cu ochii plini de suferință.

Suferință pe care eu o provocasem, adăugând picătură după picătură, în fiecare zi petrecută de ea aici. Nu mi-am ferit privirea. Mi-am confruntat rezultatul păcatelor.

— Încă mă doare.

Ea a fost prima care a întrerupt contactul vizual.

— Știu, am șoptit. Îți cer să ai încredere în mine.

— De ce ar trebui să am încredere în tine?

— Pentru că, dacă n-o să mai ai, o să ajungi ca mine, și asta e o existență nefericită.

Ezită, dar se agață cu mâinile de tăblia patului. Îmi plăcea așa de mult când mă asculta. Purta aceeași cămașă de noapte de ieri, simplă, de culoarea lavandei. Mi-am luat mâna de pe genunchi și am plimbat-o pe coapsa ei, masând timp de câteva minute zona sensibilă, ca să-i detensionez mușchii. La început, era tare ca piatra, dar când am trecut la cealaltă coapsă și își dădu seama că nu aveam s-o ating mai sus fără permisiunea ei, începu să se relaxeze.

— N-o să te rănesc, am asigurat-o eu, trăgând în jos de chiloții ei. În dormitor.

— Ai făcut-o ieri.

— Și îmi cer iertare pentru asta. De acum încolo, o să mă asigur că o să fie întotdeauna plăcut pentru tine.

— Ai spus că nu urmărești să faci femeile să se simtă bine.

Am spus cuvintele alea înainte să te violez.

Nu că ar fi fost viol, după litera legii. Ea îmi ceruse s-o fac. Mă *implorase*. Se pusese în genunchi. Dar o făcuse ca să demonstreze ceva. Știam amândoi că nu-i plăcuse. Știam amândoi că îi luasem un lucru pe care nu-l meritam.

Privirile noastre se întâlniră în timp ce-i desfăceam picioarele și o mângâiam în zona sensibilă.

Nu îngenuncheasem niciodată în fața cuiva, cu atât mai puțin a unui Rossi. Dar nu îngenuncheam în fața lui Nemesis, doar demonstram ceva. Că sexul era minunat, dacă era făcut bine și dacă ambii participanți erau pe aceeași lungime de undă.

— Nu-ți mișca mâinile, i-am ordonat eu, cu dorința răzbătându-mi în glas.

Am observat cum respira, cu un amestec de așteptare și frică. Puteam să mă descurc. Îi tremurau picioarele înainte să-mi pun măcar limba pe ea. I-am ridicat cămașa de noapte și i-am dat-o peste umăr, dezvelindu-i sfârcurile ca două monezi trandafirii.

Incredibil de frumoasă.

Atât de inocentă.

Irevocabil a mea.

După ce-am dezbrăcat-o de tot, mi-am scos pantofii, șosetele, pantalonii, sacoul și cămașa până am rămas doar în boxerii Armani negri. Un alt lucru pe care nu-l făceam des — să mă dezbrac în fața unei femei. Pentru mine, sexul nu era o plăcere. Era o descărcare de tensiune. Rar le-o trăgeam femeilor în pat. În schimb, optam pentru reprize scurte de sex și, chiar și atunci când o făceam, nu continuam după ejaculare. Nemesis se holbă la erecția mea, cu groază și curiozitate.

— Vrei să-l vezi?

Dădu din cap, roșind. Ceva din mine se aprinse ca focul.

— Vrei să mă vezi complet dezbrăcat? Nu e nevoie să mă atingi. În seara asta, totul este despre tine.

Înghiți în sec și-și mușcă buza. Mi-am dat jos boxerii cu grijă și am stat complet dezbrăcat în fața ei. Nu-mi aminteam ultima dată când se întâmplase. Am încercat să-mi reamintesc că a te căsători cu cineva te forța să-ți lași garda jos, deși nu complet. Avea să fie mult sex în baie, jacuzzi, duș și în fața oglinzii în anii ce urmau. Nu exista nicio diferență dacă mă vedea acum, mâine sau peste o lună. M-am urcat în pat și m-am poziționat între picioarele ei, luându-i fundul în palme. M-am aplecat și am sărutat-o, întâi tandru, apoi mai pasional.

M am jucat cu gura şi cu buzele ei, în felul acela care ştiam c-o scoate din minţi.

Şi amândoi înţeleseserăm toate tatălnirile noastre. Ceea, răspunzând la oferta mea de pace, şi-şi desprinse mâinile de pe tăblia patului, atingându-mi obrazul.

Am apucat-o de încheieturile mâinilor şi i le am pus înapoi pe tăblie.

— Răbdarea, Nem, este o virtute.

Pe care nu o am.

Uitase pentru moment că era furioasă pe mine şi zâmbea ca o adolescentă.

— Pe care va trebui s-o înveţi, în calitate de soţie a senatorului.

Am ciupit-o uşor de bărbie — asta era mişcarea mea —, apoi am sărutat-o cu pasiune şi furie, lăsându-mă purtat de val. S-a abandonat total în mâinile mele. O acopeream cu săruturi, de la gât până între sâni. I-am luat apoi un sfârc în gură şi am tras cu dinţii de el uşor ca să n-o sperii, dar corpul ei tot a tresărit de teamă. M-am mutat la celălalt sfârc, frecându-l cu degetul pe primul, suflând peste pielea ei sensibilă şi udă. Se înfioră şi un alt geamăt îi ieşi de pe buze.

Francesca era o femeie nesigură, dar n-aveam nicio îndoială că, în ciuda introducerii dezastruoase pe care i-o făcusem despre sex, avea să înveţe repede.

Am coborât cu limba pe mijlocul pieptul ei, adâncind-o în buric, apoi am început să-i las sărutări umede pe coapse, apropiindu-mă de locul cel mai intim. Am ştiut, după petele de sânge uscat, că nu făcuse duş. Mi se părea potrivit s-o ling eu, gustându-mi propria sămânţă pe pielea ei. Ştiam că nu era deloc igienic, dar nu-i puteam cere să facă duş. Nu pentru mine.

gemu, ridicându-și șoldurile spre mine. Își încleșta mâinile de așternut, făcând eforturi să nu mă atingă.

— Nu te mișca.

— Scuze.

Râse ușor.

Îmi plăcea că mă lăsa să-i fac asta, chiar dacă fusesem un nătărău. Nu consideram că e docilitate. Îmi arăta că avea curajul și nu voia să mă înfrunte în pat, la urma urmei. Îmi plăcea și că era atât de naturală. Că nu era epilată pentru sex. Mi-am vârât mâinile pe sub ea și am ridicat-o, ca s-o gust. Înainte să-mi lipesc buzele de pielea foarte fină, am observat că era înroșită și umflată și în clipa aia m-am urât cu o pasiune pe care de obicei o rezervam pentru tatăl ei.

— Ești delicioasă, am spus, răgușit.

— Oh, a scâncit ea sub mine, gâfâind. Asta e... uau. Da!

Mi-am strecurat limba în ea. Nu îi mai făcusem oral unei femei de mai bine de zece ani, dar dacă merita cineva, atunci era viitoarea mea soție. La început, corpul ei se împotrivi puțin, dar apoi se deschise pentru mine. Își desfăcu și mai mult picioarele și mă lăsă să-mi vâr toată limba, croindu-mi drum înăuntru. Era încordată — deloc surprinzător, având în vedere prin ce trecuse ieri — și încă incredibil de strâmtă. Ideea de a-mi introduce din nou erecția acolo, și în curând, mă excita din cale-afară.

Am mai gustat-o timp de câteva minute. Ea gemea, balansându-și șoldurile, pierzându-și controlul și lăsându-se pradă plăcerii. Aruncă o privire la mine. Mi se dăruia cu desfătare. Sfârcurile îi erau atât de întărite, încât nu mă puteam abține să nu i le frământ, în același timp. I-am apucat între buze mugurele roz al clitorisului, sugând și învârtindu-mi limba în jurul lui, jucându-mă cu el minute-n șir, prelungindu-i orgasmul,

amânând clipa, lăsându-l din gură când simțeam că e aproape de extaz și întorcând capul să ling vreo pată de sânge pe coapsa ei. După douăzeci de minute de joc, am decis că poate să-și dea drumul. I-am provocat o plăcere așa de intensă, încât țipă. Își luă mâinile de pe tăblia patului și mă trase puternic de păr. Simțeam cum mă ustură scalpul, dar nu m-am potolit. În schimb, m-am întins după paharul de burbon și am scos cubul de gheață. L-am ținut puțin în gură, înainte să-l pun pe pielea ei sensibilă și inflamată, provocându-i imediat un alt orgasm, care o făcu să geamă atât de tare, încât aproape că se zguduiră ferestrele.

Au mai urmat două orgasme.

— Poți să mă înveți cum să ating un bărbat? mă întrebă ea, după aceea.

Stătea sprijinită de tăblia patului. Eram întins lângă ea, încă dezbrăcat și excitat.

— Nu, dar pot să te învăț cum să mă atingi pe mine. N-ai vrea să atingi alți bărbați în viața asta, Nem.

Era prostesc să mă gândesc la puștiul ăla, Angelo, în momentul de față.

Simțeam nevoia să mi-l scot definitiv din minte. Nu-i povestisem Francescăi cum o incriminase pe nedrept și mă făcuse să cred că se culcase cu ea. Seara de ieri fusese suficient de neplăcută din cauza mea.

Se înveli mai bine cu cearșafurile, bătând cu degetele în bărbie, de parcă se gândea la ce să zică în continuare.

— Ceea ce ai văzut în grădină...

Ezită. Am dat să-i spun să nu se ostenească să-mi explice, dar adevărul era că muream de curiozitate să știu cum se întâmplase. Unde dispăruseră amândoi.

— Tata mă tot îndemna să stau de vorbă cu Angelo. După ce Bishop te-a abordat, Angelo mi-a propus să mergem să vorbim, undeva unde nu trebuia să țipăm ca să ne auzim. I-am spus că îmi place să locuiesc aici. Presupun că a fost adevărat, până noaptea trecută. S-a supărat și a plecat. Am urcat la etaj, spre camera mea, și, pe scări, verișoara mea mi-a spus că îl văzuse intrând într-o cameră de oaspeți cu reporterița blondă care încercase să-l convingă pe Bishop să-i dea un interviu.

Kristen.

Mica vrăjitoare îmi înscenase totul și Angelo îi cântase în strună. Mă întrebam dacă știau cât de departe aveam să merg. Aveau să plătească pentru acest mic truc. Păcat că ambii ticăloși erau prea îndrăgostiți de mine și de Francesca. Ar fi făcut un cuplu drăguț.

Francesca își trecea pe deget o șuviță de păr.

— În camera mea, am găsit-o pe mama. O zărisem din grădină și am stat puțin de vorbă.

Pauză.

— Tata o înșală.

— Îmi pare rău.

Chiar îmi părea rău. Nu pentru părinții ei. Mama ei mă lăsase să-i iau fiica de la ea. Îmi părea rău pentru Francesca, fiindcă trebuia să vadă declinul familiei sale în doar câteva săptămâni.

— Mulțumesc.

Nici urmă de ostilitate în vocea ei. Doamne, era atât de dulce și era toată a mea. Nu doar corpul ei, ci și cuvintele și curajul ei.

Am știut, fără urmă de îndoială, că aveam s-o gust în fiecare zi de acum încolo. Mi-am pus paharul pe noptieră și m-am întors spre ea. Am sărutat-o pe frunte.

— Du-te să mănânci, Nem.

— Nu mi-e foame.

Se foi și se strâmbă. Încă o durea. Trebuia să-i spun lui Sterling să-i dea o cârpă umedă în fiecare seară, pentru tot restul săptămânii viitoare.

— Nu poți să arăți înfometată la nuntă.

Oftă și-și dădu ochii peste cap.

— Ce avem la cină?

Eram în continuare dezbrăcat lângă ea, dar încercam să-mi ignor vulnerabilitatea poziției. Intimitatea era prea stingheritoare pentru gusturile mele.

— Antricot și sparanghel.

Strâmbă din nas.

— Cred că o să sar peste cină.

Așa o adolescentă!

— Ce ai vrea să mănânci?

— Nu știu, gofre? De obicei nu mi-e poftă de dulciuri, dar am avut o zi nespus de proastă.

Fusesem așa un ticălos față de ea.

— Restaurantul din josul străzii servește gofre. Groase și pufoase. Haide. Ne-ar prinde bine puțin aer proaspăt.

— Este unsprezece.

Se uită la ceas neliniștită.

— Este deschis non-stop.

— Ăă. Bine. Împreună?

Am ciupit-o de sub bărbie. *Din nou.*

— Da. Împreună.

— Nu pari genul de tip care mănâncă gofre.

— Adevărat, dar s-ar putea să te mănânc pe *tine* ca desert atunci când ne întoarcem. A trecut ceva timp de când am făcut asta și, sincer să fiu, n-am gustat niciodată ceva așa de delicios.

Se roși imediat și își feri privirea.

— Complimentele tale sunt ciudate.

— Eu sunt ciudat.

— Ești, spuse ea. Și asta este partea care îmi displace cel mai puțin.

M-am ridicat și m-am îmbrăcat. Era *mult* mai bine. Mai puțină vulnerabilitate. Mai multe bariere. Apoi, mi-am dat seama de ceva.

— Mâine este prima ta zi de facultate.

Desigur, Francesca alesese să înceapă facultatea cu o săptămână înainte de nuntă. Eram amândoi ușurați că nu trebuia să plănuim o lună de miere falsă. Atunci când înțelegerea noastră era încă în picioare, abia dacă ne-am fi putut preface că ne suportăm unul pe altul.

— Da, sunt entuziasmată, spuse ea zâmbind.

Intră în garderobă și îmbrăcă una dintre rochiile ei.

— Cine te conduce?

Nu avea permis și îi uram pe părinții ei pentru că nu se obosiseră niciodată s-o învețe să conducă. Fusese ca un peștișor tropical pentru ei. Superbă în acvariul ei elegant, dar nu se chinuiseră deloc s-o educe.

— Smithy, desigur.

Desigur. Încă nu-mi regăsisem limpezimea minții după partida de sex.

— La ce oră?

— La opt.

— Te duc eu.

— OK.

— OK, am repetat.

Habar n-aveam ce-mi venise. Nici cu gofrele, nici cu conducul. Până acum, îi oferisem independență doar când ceruse, în schimbul a ceva. *Dacă* făcea asta, *atunci* putea să aibă cealaltă. Când coboram amândoi, am observat că Sterling stătea la masa din bucătărie, citea o carte și zâmbea. Pun pariu că era destul de mândră, știind că urcasem la etaj ca să-i intru din nou în grațiile viitoarei mele soții. M-am șters la gură, apoi mi-am lins buzele să ascund urmele logodnicei mele.

— Niciun cuvânt, am avertizat-o pe Sterling, în timp ce Francesca își lua jacheta din hol.

Dădu din cap.

Francesca se întoarse în pragul ușii de la bucătărie. M-am dus la ea și i-am oferit brațul. Am ieșit — era o noapte fără stele în Chicago.

— Escrocule?

— Da, Nemesis?

— Crezi că Smithy ar putea să mă învețe să conduc?

Își voia aripile înapoi.

Era dreptul ei. Știam că voiam s-o protejez de toată lumea din jurul ei. Inclusiv de mine însumi.

— Dă-l naibii pe Smithy, Nem. O să te învăț eu.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Francesca

În restul zilelor până la nuntă, Wolfe a venit în dormitorul meu în fiecare seară.

Nu făceam sex, dar îmi făcea sex oral până-mi dădeam drumul. De fiecare dată când îmi dădeam drumul, își lipea gura de mine — acolo, jos — și râdea ca un demon. Câteodată se freca de mine prin haine și apoi se retrăgea în baie. Când se întorcea în dormitor să-mi dea sărutul de noapte bună, obrajii lui erau mereu îmbujorați. Odată, m-a întrebat dacă își poate da drumul pe mine. Am acceptat, în primul rând pentru că nu eram foarte sigură că însemna ce credeam eu. S-a frecat de mine și, când a fost gata, a ejaculat între sânii mei, pe toată cămașa mea de noapte.

Pe de-o parte, voiam să mă culc cu el ca să-i arăt că-l iertasem — pentru că, deși uram s-o recunosc, îl iertasem. Pe de altă parte, mă îngrozea gândul să fac sex din nou. Încă mă durea corpul și, de fiecare dată el când se freca de mine, îmi aduceam aminte de noaptea aia îngrozitoare. Dar încercam să nu mă gândesc la asta, ci la lucruri frumoase.

Chiar dacă relația noastră se îmbunătățise substanțial după petrecerea de logodnă, tot nu eram un cuplu adevărat. Dormeam în aripi separate ale casei; mă avertizase că așa avea să fie pentru

totdeauna. Îmi oferea atenție doar noaptea. Luam cina [illegible] una și ne retrăgeam fiecare în camera lui. Apoi, la [illegible] făceam duș și mă îmbrăcam într-o cămașă de noapte [illegible] bătea la ușă și eu eram gata pentru el, cu picioarele [illegible] dornică să-i simt atingerea, limba și gura.

Mă simțeam desfrânată pentru ceea ce făceam și învățată că sexul era doar o modalitate de-a rămâne [illegible] și de a-i face pe plac soțului, nu ceva pe care să-ți dor[illegible] faci atât de des. Eu îmi doream să-l simt pe Wolfe [illegible] fiecare zi. Chiar și acum, când mergeam la facultate și efortul conștient să cunosc oameni noi și să mă obișnu[illegible] orarul, nu mă gândeam decât la gura lui pe mine, în timp ce șoptea lucruri obscene și înjositoare despre corpul meu, care făceau din ce în ce mai udă.

Nu mă interesa să-mi fac prieteni, să-i las pe alții să mă cunoască sau să-mi clădesc propria viață. Voiam să-mi [illegible] temele, să merg la toate cursurile și să mă joc cu fiorosul W[illegible]

În ziua de dinainte de nuntă, Wolfe era în birou și eu eram în grădină, când sună soneria. Cum știam că doamna Sterling era la etaj, citind una dintre cărțile ei nu chiar inocente (nu mă puteam s-o învinuiesc, însă), mi-am scos mănușile de grădinărit, m-am ridicat și m-am îndreptat spre intrare. Am văzut prin vizor că erau tatăl meu și bodyguarzii lui. Inima începu să-mi bată cu putere. Încerca să-și ceară scuze?

Am deschis ușa și am fost îmbrâncită la o parte, trântită cu spatele de ușă, în timp ce el intra în forță.

— Unde e?

Cei doi bodyguarzi erau în spatele lui. M-am încruntat. Nici măcar nu mă salutase. După tot ce făcuse la petrecerea noastră de logodnă — invitase cei mai dubioși oameni din întreg statul

și presa ca să încerce să-i păteze reputația lui Wolfe, ca să nu mai menționez că-i amestecase în poveste și pe Kristen și Angelo —, n-avea nici măcar un cuvânt pentru fiica lui. Ce nemernic.

Am închis ușa în urma lor și mi-am îndreptat umerii. Mă simțeam ciudat de în siguranță. Nu mai aveam niciun dubiu în privința sentimentelor lui Wolfe, dar știam că nu avea să lase pe nimeni să mă jignească în casa mea.

— Te așteaptă? am tărăgănat, făcând-o pe neștiutoarea.

Chiar mă săturasem de el. Mă săturasem s-o înșele pe mama și să-și vândă fiica celui care plătea mai mult. Tata era egoist și permisese ca familia lui să sufere.

— Adu-l aici. Acum.

— Ai sau nu o întâlnire programată cu senatorul Keaton?

Mi-am înghițit frica, ridicând ușor tonul.

Sunt precum vântul. Puternică, evazivă și pretutindeni. Nu mă poate atinge.

Mă măsură cu privirea din cap până-n picioare.

— Cine *ești*?

— Viitoarea soție a lui Wolfe Keaton, am răspuns eu, cu o supunere falsă. *Tu* cine ești?

— Tatăl tău. Deși se pare că ai uitat asta.

— Nu te-ai prea comportat ca un tată. Poate de-asta.

Mi-am încrucișat brațele, ignorând fețele rușinate ale celor doi bodyguarzi. Tata părea beat și se clătina puțin. Era puțin cam prea roșu la față ca să fie doar de la soarele verii.

Flutură din mână spre mine, disprețuitor.

— Nu eu sunt cel care s-a schimbat, Francesca. Tu ești cea care merge la facultate și vorbește despre găsirea unui loc de muncă.

— Să fii independent nu este o boală, m-am răstit. Dar nu asta e problema. Ceea ce te deranjează e că acum aparții unui bărbat care vrea să te distrugă și tu nu mai ești așa de sigur de partea cui sunt.

I-o trântisem și, chiar dacă vorbeam serios, tot mă durea. Făcu un pas spre mine. Stăteam față-n față. Ne simțeam altfel în clipa aia. *Egali.*

— Cui îi ești loială, *mascalzone*?

Puștama. Obișnuia să-mi spună așa, când eram mică. Mă făcea mereu să râd, pentru că suna ca *más calzones* din spaniolă, adică *mai mulți chiloți.*

M-am uitat în ochii lui albaștri, ca de gheață, m-am aplecat și i-am șoptit:

— Mie, papa. O să-mi fiu mereu loială *mie* însămi.

Rânji, dându-mi la o parte o șuviță de păr de pe frunte. Autoritar ca întotdeauna, chiar și beat.

— Spune-mi, *figlia*[1], pe tine nu te deranjează că viitorul tău soț te încurajează să-ți continui studiile și să-ți găsești un loc de muncă? Nu te gândești că poate nu vrea să te țină suficient de mult ca să aibă grijă de tine, așa că se asigură că o să te poți întreține și singură?

Am deschis gura să-i răspund, dar am închis-o. Când voiam să mă mărit cu Angelo, știam și că tatăl meu avea să aibă mereu putere asupra lui. Angelo n-ar fi putut să divorțeze, să mă abandoneze sau să greșească față de mine. Wolfe nu-i dădea socoteală lui Arthur Rossi. Nu dădea socoteală nimănui.

— Așa mă gândeam și eu! râse tata. Du-mă la el.

— N-o să..., am început, apoi m-am oprit fiindcă am auzit pași apăsați în spatele meu.

[1] Fiică (lb. it.).

— Arthur Rossi. Ce surpriză neplăcută, spuse logodnicul

meu.

Mi-am întors. Ca de fiecare dată când îl vedeam, am simțit ceva rece în stomac — îl uram. Uram că primul lucru pe care l-am observat a fost cât de înalt și de impresionant era pe lângă tata. Și uram faptul că mi s-a înclestat pântecul la vederea lui.

Wolfe coborî relaxat scările, trecând pe lângă mine fără să-mi dea atenție, îndreptându-se spre tatăl meu. Se priviră lung unul pe altul. Am știut imediat că se mai întâmplase ceva. Ceva mai grav decât farsa de la petrecerea de logodnă.

— Ai pus să se facă o razie la docuri, șuieră tatăl meu, vârându-și pieptul în pieptul lui Wolfe.

Era prima dată când îl auzeam pe tata vorbind cu glas schimbat de furie. Suna aspru și hârâit, ca o hârtie mototolită. Avea fața atât de umflată și de roșie, încât abia îl recunoșteam. De bună seamă că se întâmplaseră multe în ultimele săptămâni, dar semnele se vedeau doar pe fața unuia.

— Ai trimis polițiștii când știai c-o să fim acolo. Treisprezece din oameni mei sunt la închisoare.

Wolfe zâmbi, smulse batista din buzunarul sacoului tatălui meu, își scuipă guma în ea, după care o îndesă cu grijă înapoi, bătătorind buzunarul.

— Este exact locul unde trebuie să fie. Francesca, pleacă! îmi ordonă el.

Era cu totul alt bărbat față de cel care mă vizita în dormitor în fiecare seară. Nici măcar înrudit cu cel care mă ducea să mănânc gofre la miezul nopții, ca apoi să se întoarcă să mă guste, iar și iar, până îi înclești fața cu picioarele.

— Dar...

Tata se întoarse ca să se răstească la mine.

— Ți-am trimis o fată ascultătoare, cu maniere, și uită-te la ea acum. Este neobrăzată, comentează și nici măcar nu face ce spui. Îți închipui că poți să mă zdrobești? Nu poți s-o ții în frâu nici măcar pe fiica mea adolescentă.

Wolfe se uita mai departe la el. Zâmbea și nu mă băga în seamă. Eu am clătinat din cap și, descurajată, am ieșit în grădină. Mi-am pus înapoi mănușile de grădinărit și mi-am aprins o țigară. În timp ce mă aplecam lângă un ghiveci, înjurându-l gând și pe tata și pe logodnicul meu deoarece mă tratau, pentru a mia oară, ca pe-un copil prost, am observat ceva ciudat în colțul grădinii de legume. O ușă ruginită care, am presupus eu, ducea la cămara conacului. Era acoperită cu iederă, dar încă puteam da seama că umblase cineva de curând pe acolo, pentru că iedera era ruptă pe la margini. M-am ridicat și m-am dus la ușă, încercând clanța. Se deschise ușor. Am făcut un pas înăuntru și mi-am dat seama că nu dădea în cămară, ci în spălătorie care era alături de foaier. Tata și Wolfe nu mai aveau intimitate acum. N-ar fi trebuit să trag cu urechea, dar mă gândeam că meritau, pentru că păstrau așa de multe secrete față de mine. Mi-am lipit urechea de ușa dinspre foaier.

— De unde vin eu, senatorule Keaton, cuvintele au greutate, iar înțelegerile sunt respectate, se răsti tatăl meu. Ți-am dat-o pe Francesca, dar tu ții morțiș să distrugi ce-i al meu.

— Se pare că suntem chit. Am o servietă dispărută cu amprentele tale peste tot, râse Wolfe.

— N-am făcut-o eu.

— Nu se presupune că mafioții Organizației din Chicago se mândresc cu faptul că nu înjunghie niciodată pe la spate și spun mereu adevărul?

— N-am înjunghiat niciodată pe nimeni pe la spate, spuse precaut tatăl meu, și la Murphy's a fost un incident nefericit. Sunt sigur că irlandezii o să iasă în câștig, când își vor primi banii pe asigurare.

— Să vorbim despre mitingul de la liceu, continuă Wolfe.

Acolo unde avusese loc atacul armat? Auzisem despre asta pe scurt la știri, dar știam că nimeni nu fusese rănit. Un copil cu probleme mintale, care jucase prea multe jocuri video violente, au spus. În aceeași zi căzuse cota la bursă, așa că nimeni nu se agitase prea mult în privința atacului.

— Ce-i cu el? scrâșni din dinți tatăl meu.

— Ești norocos că ești în continuare în libertate și nu la închisoare cu atacatorul, spuse Wolfe.

— Sunt în libertate pentru că n-ai nicio dovadă.

— Nici tu nu ai că am avut vreun amestec în treaba de la docuri. Dar cireașa de pe tort n-a fost încercarea de asasinare. Aia a fost nepusă la punct și făcută de amatori. Ci a fost petrecerea de logodnă.

M-am înecat. Tatăl meu încercase să-mi omoare soțul. Și soțul nu-mi spusese nici măcar mie. Ascunsese asta de toată lumea, practic protejându-mi tatăl. De ce?

— Chiar compari faptul că mi-am trimis fiica ușuratică să flirteze cu iubitul ei din copilărie, la o petrecere, cu arestarea a treisprezece dintre oamenii mei? se răsti Arthur Rossi.

Ridică tonul pentru a doua oară. Rivalitatea adevărată chiar îl schimba și nu în bine.

— Fiica ta nu este nici ușuratică, nici un flirt. Este viitoarea mea soție și deja m-am săturat s-o jignești. N-am de gând să te las s-o împingi în brațele altcuiva, cu atât mai puțin ale cuiva pe care-l îndrăgea când era mică. De fapt, de fiecare dată când faci

figuri în privința Francescăi sau îmi pui reputația în pericol așa cum ai făcut-o la petrecerea de logodnă, o să-ți distrug câte o afacere. Docurile. Un restaurant. Poate un local de poker. Lista este nesfârșită și am și resursele și timpul. Să-ți intre bine asta în capul ăla sec — ea este a mea acum. Eu decid dacă lucrează, unde studiază și în ce poziții vreau să i-o trag. Mai mult decât atât, n-o să-ți meargă să mă scoți din ecuație. Nu doar că am împrăștiat dovezile pe care le dețin împotriva ta în mai multe locuri, păzite de oameni diferiți, dar am scris și scrisori în care mi-am instruit oamenii de încredere ce să facă în cazul în care mor pe neașteptate.

Vorbea de parcă urma să-mi facă lucruri îngrozitoare. Dar nu-l credeam. Nu îl mai credeam. În ultima săptămână, nevoile mele fizice fuseseră o prioritate. Era evident că spunea chestiile astea ca să-l enerveze pe tatăl meu, dar nu mai conta de ce o făcea. Dacă îi păsa cu adevărat de mândria mea, atunci trebuia să înceteze să se laude cu viața noastră sexuală în fața tatălui meu. Am auzit ceva spărgându-se — o vază sau un pahar — și pe Wolfe chicotind enigmatic.

— Ce te face să crezi că Bishop și White o să te lase să scapi basma curată?

— Faptul că mă *lasă*. Eu dețin atuurile în partida asta de cărți. Joci după regulile mele sau pierzi. Nu mai există altă opțiune.

— Am s-o iau pe Francesca, îl amenință tatăl meu, deși nu mai părea la fel de autoritar ca de obicei.

M-am abținut să țip. Ce, acum voia să mă ia înapoi? Nu eram o jucărie. Eram o ființă umană care se atașase ciudat de mult de viitorul ei soț. De altfel, nimeni din Organizație n-avea

să mă mai vrea acum, mai ales după ce Wolfe îmi răpise virginitatea.

Doar că tatăl meu nu știa asta.

Chiar dacă suspecta, era evident că nu-i păsa.

Lui Wolfe, da. Wolfe putea să-mi distrugă viața acum. Obținuse ce voise. Virginitatea și reputația mea. Putea să pună capăt războiului cu tata chiar azi. Ar fi fost o umilință suficient de mare pentru tata. Doar la acest gând, simțeam fiori reci pe șira spinării.

Îi luă lui Wolfe o eternitate să vorbească din nou.

— N-ai s-o faci.

— Cum de ești așa de sigur?

— Iubești Organizația mai mult decât pe fiica ta, spuse el.

Am simțit cum o altă săgeată înveninată îmi străpunge inima. *De-asta oamenii au inventat minciunile*, am gândit eu. Niciun alt animal nu minte. Adevărul e nemilos. Te răscolește și te trântește cu fața în noroi. Te forțează să privești realitatea în față și să te descurci cu asta. Să simți greutatea lumii în care trăiești.

— Și tu? se interesă papa. Ce sentimente ai pentru fiica mea?

— Sunt sigur că o să fie o plăcere să i-o trag și o să fie un accesoriu acceptabil, pe care o să-l pot înlocui când o să i se apropie termenul de expirare, spuse Wolfe.

Îmi venea să vomit. Puteam să simt acidul bolborosind în stomac. Era gata să deschid ușa și să-i confrunt pe amândoi. Cum îndrăzneau să vorbească așa despre mine? Dar, în secunda în care am pus mâna pe clanță, am simțit cum mă prinde cineva de umăr. M-am întors. Era doamna Sterling. Clătină din cap, cu ochii aproape ieșiți din orbite.

— Îl enervează pe tatăl tău, spuse apăsat, forțându-mă s-o privesc în ochi.

Se auzi gălăgie de dincolo de ușă. Tatăl meu țipa, înjura în italiană, în timp ce Wolfe râdea provocator, iar sunetul acestui gutural răsuna până-n tavan. Am auzit scârțâitul făcut de pașii tofii tatălui mei pe pardoseala de marmură și am dedus că bodyguarzii lui îl scoteau pe sus din casă, înainte să se facă de râs și mai rău.

Era suficient de mult zgomot încât s-o pot confrunta pe doamna Sterling fără teamă c-o să fim auzite.

— De unde știi? am întrebat-o, ștergându-mi lacrimile.

Plângeam din nou. Puteam să număr pe degetele de la mână zilele în care nu plânsesem de când Wolfe își făcu apariția în viața mea.

— Pentru că știu ce sentimente are față de tatăl tău și, în clipa asta, ura lui pentru tatăl tău este mai mare decât afecțiunea lui pentru tine. Dar lucrurile se schimbă, draga mea. Tot timpul.

A fost nevoie ca doamna Sterling să mă tragă cu forța afară, închizând ușa secretă cu mișcări precise și atente, ca să nu ne audă Wolfe. Se uită împrejur ca să se asigure că nu ne văzuse nimeni, înainte să mă apuce de încheietură și să mă conducă în pavilion. Acolo, își puse mâinile ridate, albăstrui, în șolduri, forțându-mă să mă așez în fața ei. Pentru a doua oară în ziua aceea mă simțeam ca un copil pedepsit.

— Cum poate Wolfe să mă placă, dacă îmi urăște familia cu atât de mult patos?

Mi-am trecut mâna prin păr, tânjind după o țigară. Doamna Sterling își coborî privirea, pe moment rămasă fără cuvinte. Punctasem bine. Cocul ei se mișca încolo și-ncoace, de parcă se scărpina în cap.

— E pe jumătate îndrăgostit, Francesca.

— Îl urăște pe tata și mă dorește pe mine.

Tăcu o clipă înainte să vorbească din nou.

— Numele meu nu este Sterling și nu sunt cine par a fi. De fapt, am copilărit la câteva străzi de casa ta, în cartierul italienesc.

Mi-am ridicat privirea și m-am încruntat. Doamna Sterling era italiancă? Era izbitor de palidă. Dar, la urma urmei, și eu eram la fel. Și tata. Mama avea tenul mai închis la culoare, dar îl moștenisem pe tata. Un alt motiv de care îmi era teamă că Wolfe mă ura. Am tăcut și am ascultat-o.

— Când eram tânără și derutată, am făcut ceva ce m-a obligat s-o iau de la capăt. Trebuia să aleg un alt nume de familie, orice nume, și am ales Sterling[1] după culoarea ochilor lui Wolfe. Nu sunt mândră de unele dintre lucrurile pe care i le-am făcut tânărului Wolfe Keaton, când era prea mic să se apere, totuși el m-a iertat. Nu are o inimă așa de împietrită pe cât crezi. Îi bate cu putere pentru cei pe care-i iubește. Doar că, întâmplător...

Doamna Sterling se opri, parcă înecându-se cu propriile-i cuvinte, înainte să spună:

— ... toți oamenii pe care îi iubește sunt morți.

Am început să mă plimb în sus și-n jos prin pavilionul cu vedere la grădină. Era plin de flori mov și roz. Și grădina mea de legume creștea frumos. Adusesem viață pe terenul ăsta și sperasem — poate chiar crezusem cu nesăbuință — că puteam să fac același lucru cu viitorul meu soț. M-am oprit și am dat cu piciorul într-o piatră mică.

— Ce vreau să spun, Francesca, este că a suferit multe. Este aspru și neîndurător, mai ales față de cei care i-au greșit, dar nu este un monstru.

— Crezi că mai poate iubi din nou? am întrebat-o eu încet.

[1] Argint veritabil (lb. eng.)

— Tu crezi c-o poți face? replică doamna Sterling, cu un zâmbet obosit.

Am gemut. Sigur că puteam. Dar eram și o visătoare disperată, care insista să vadă părțile bune în aproape toată lumea. Tatăl meu o numea naivitate. Eu o numeam speranță.

— Da, am recunoscut. Am loc în inima mea și pentru el. Nu trebuie decât să revendice spațiul.

Propria mea sinceritate mă răvăși. Nu știam de ce-mi deschideam sufletul în fața doamnei Sterling. Poate pentru că și ea făcuse la fel, permițându-mi să trag cu ochiul în viața ei.

— Atunci, draga mea fată, — îmi cuprinse obrajii în mâinile ei reci și vânoase — ca să-ți răspund la întrebare: Wolfe este capabil să simtă ce nutrești tu pentru el, dar mult, mult mai intens. Mai profund și mai puternic. Tot ce face, face până la capăt și cu ingeniozitate. Cu atât mai mult iubirea.

Am rugat-o pe doamna Sterling să-i transmită lui Wolfe să nu vină în camera mea în seara aceea și el n-o făcuse. Având în vedere că era noaptea de dinaintea nunții, putea să înțeleagă că voiam să rămân în camera mea la cină, din pricina emoțiilor. Insistase ca doamna Sterling să-mi aducă cina în cameră și se asigurase că mâncasem tot.

Erau gofre cu sirop de arțar și unt de arahide direct de la restaurantul din josul străzii. Evident că nu voia să aibă o mireasă leșinată, mâine.

N-am închis un ochi toată noaptea.

La cinci dimineața, doamna Sterling intră în camera mea, vioaie și încântată, cu o liotă de stiliști. Veniră și Clara, mama și

Andrea, să mă dea jos din pat — cum se trezea Cenușăreasa cu ajutorul micilor vietăți îmblănite și al canarilor. Am decis să las deoparte faptul că tatăl meu era un ticălos și logodnicul meu n-avea inimă, hotărâtă să mă bucur de ziua asta. Din câte știam, mă puteam bucura de o singură nuntă, în viața asta. De ce să nu profit?

Purtam o rochie de mireasă Vera Wang *rose-gold*, cu aplicații din dantelă cu flori și o fustă plisată din tul. Părul îmi cădea în valuri până la spate, împodobit cu o diademă din cristale Swarovski. Aveam un buchet simplu, de trandafiri albi. Când am ajuns la biserica din cartierul italienesc unde urma să ne căsătorim — respectând tradiția familiei mele — locul era deja înțesat de jurnaliști. Inima începu să-mi bată tare. Nici măcar nu vorbisem cu soțul meu în noaptea dinainte de nuntă. Nu avusesem ocazia să-i cer socoteală de lucrurile oribile pe care le spusese iarăși despre mine în fața tatălui meu. Ca de pildă că avea să mă lepede, când voi fi îmbătrânit. Abia în clipa aceea mi-am dat seama în ce situație eram.

Nu ieșiserăm la nicio întâlnire (mersul la restaurant nu era o întâlnire, era ca să-și ceară scuze, și, în tot timpul în care eu mă îndopam cu mâncare, el lucra pe telefon). Nu ne trimiseserăm mesaje regulat. Nu dormiserăm niciodată în același pat. Nu vorbiserăm niciodată doar de dragul de-a vorbi.

Oricum încercam s-o dau, relația mea cu Wolfe Keaton era sortită eșecului.

Am mers spre altar. Logodnicul meu era îmbrăcat impecabil, proaspăt ras și mă aștepta lângă preot cu o expresie sobră. Alături, stăteau Preston Bishop și Bryan Hatch. Nu-mi scăpase faptul că Wolfe Keaton nu avea prieteni adevărați. Doar colegi de muncă de pe urma cărora putea profita. Nici eu nu aveam

prieteni. Clara și doamna Sterling erau de trei ori mai în vârstă decât mine. Andrea, verișoara mea, avea douăzeci și patru de ani, dar îmi stătea aproape mai mult de mamă. Ea stătea între un salon și se se întâlnea regulat cu matiorți, deși spunea că nu vrea s-o atingă, nici măcar s-o sărute. Mama mea avea dublul vârstei mele. Asta însemna că Wolfe și cu mine eram un pozitiv vulnerabile. Eram amândoi singuri și prudenți. Răniți. Nu aveam încredere în nimeni.

Ceremonia merse ca unsă. De îndată ce am fost declarați soț și soție, Wolfe mă sărută casț pe buze. Era mai preocupat de blițurile camerelor din fața noastră și să se asigure că arătam bine și corespunzător, decât de primul nostru sărut în calitate de cuplu căsătorit. Încă nu schimbaserăm niciun cuvânt pe ziua aceea și era aproape ora prânzului.

Pe drumul de la biserică la casa părinților mei am păstrat tăcerea, în mașină. Nu eram sigură că nu s-ar fi transformat într-o ceartă dacă îl luam la întrebări despre ce auzisem ieri și nu voiam să înrăutățesc și mai mult atmosfera și-așa încărcată.

După incidentul din seara petrecerii de logodnă, Wolfe îi trimisese tatălui meu o listă de condiții, dacă voia să-i mai călcăm vreodată pragul. Desigur, casa era plină de oameni aprobați în prealabil de soțul meu. Deloc surprinzător, Angelo nu era prezent, dar părinții lui au venit, m-au felicitat, și-au lăsat cadourile și au zbughit-o pe ușă. Oamenii vorbeau, râdeau și ne felicitau înainte de marea cină, când m-am întors către soțul meu și am rostit primele cuvinte în calitate de soție.

— I-ai făcut ceva lui Angelo?

Era semnificativ schimbul acesta de cuvinte. Prima noastră conversație era despre un alt bărbat. Un alt bărbat după care tânjisem până nu de mult. El continuă să strângă mâinile

invitaților, să dea din cap și să zâmbească deschis, ca persoană publică ce era.

— Ți-am spus că n-o să mai fiu așa de îngăduitor față de Angelo dacă se mai întâmplă vreun incident și a treia oară. Deși îmi cer mii de scuze că m-am îndoit în privința *ta*, nu există nicio îndoială că *el* a încercat să sară calul și să convingă o femeie logodită.

— Ce i-ai făcut?

Zâmbi și se întoarse să se uite la mine, părăsindu-i pentru o clipă pe oaspeții care se luptau pentru atenția lui.

— Momentan este anchetat pentru complicitate în afacerile tatălui său. Nu-ți face griji, draga mea. Sunt sigur că a găsit un avocat bun până acum. Poate că și Kristen l-a angajat pe același. Tocmai am aranjat să fie concediată pentru depășirea a aproximativ cinci sute de limite și pierderea întregii credibilități.

— Ai turnat o familie din Organizație?

Mi-am încleștat pumnii. Abia puteam să-mi stăpânesc furia. Se uită lung la mine, nedumerit, de parcă habar n-avea cine eram sau de ce vorbeam cu el.

— Le-am dat ce meritau ca să fiu sigur că n-o să se mai apropie niciodată de ce e al meu.

Eu. Eram a lui.

— Ce o să se întâmple cu el?

Mi-am ținut pentru o clipă respirația.

Dădu din umeri.

— Probabil o să-l sperie zdravăn și o să-i dea drumul. Cât despre Kristen, cariera ei s-a terminat oficial. Nu că ar trebui să-ți pese.

— Ești josnic.

— Ești *delicioasă*, șopti el, neluându-mi în seamă furia, ba chiar delectându-se puțin.

Doamna Sterling era undeva în mulțime, probabil făcând poze. Îmi doream să fie aici, ca să arbitreze situația și să-mi explice comportamentul lui.

— Și acum ești oficial soția mea. Știi că trebuie să pătăm cearșafurile cu sânge, nu-i așa?

M-am cutremurat la auzul cuvintelor lui. Mă bazasem pe faptul că Wolfe n-ar fi consimțit niciodată să se supună la tradiția asta, având în vedere că era senator și toate celelalte. Dar uitasem cât de mult îi plăcea să-mi tortureze tatăl — și ce era mai îngrozitor decât dovada că se culcase cu fiica lui înainte de nuntă?

— Nu cred că mai pot sângera după data trecută.

I-am zâmbit, cu paharul de suc de portocale la gură. Nu era nevoie să știe el că sucul era asezonat cu suficientă votcă să înece un pudel. *Mulțumesc, Clara.*

— Nu-ți stă în caracter să te dai bătută, draga mea soție. Te asigur că mai putem produce sânge dacă ne dăm toată silința.

— Vreau să divorțez, am gemut, neluându-l cu adevărat în serios, dar nici în glumă.

Chicoti.

— Mă tem că te-ai pricopsit cu mine până-mi dau ultima suflare.

Sau până mă înlocuiești cu un model mai nou.

— Atunci hai să sperăm că asta o să se întâmple curând.

După două ore de petrecere, eu și Wolfe ne-am despărțit. M-am dus la baie. Nu m-am grăbit. Mă chinuiam cu tulul ăla voluminos. Am reușit, deși mi-a luat cincisprezece minute bune. M-am spălat pe mâini, am deschis ușa și m-am întors din

nou la petrecere. Atunci am auzit ceva spărgându-se în camera de alături. M-am oprit și mi-am întors privirea spre una dintre camerele de oaspeți de la parter. Încruntându-mă, m-am dus să văd ce se întâmpla. Dacă era cineva beat care vandaliza casa părinților mei, voiam să-i spun vreo două. M-am oprit în fața ușii deschise, făcând ochii cât cepele. Nu-mi venea să cred ce se întâmpla în fața mea.

Mama era căzută pe pat, iar tatăl meu stătea aplecat deasupra ei, răcnind și împroșcând-o pe față cu salivă. Pe jos era un pahar de brandy spart. El îl călcă în picioare, sticla groasă împrăștiindu-se sub pantofii lui Oxford pe tot covorul.

— Ce fel de exemplu îi dai? O ajuți să se pregătească pentru ziua cea mare, când și-a *neglijat* tatăl și a comentat la mine ieri? În fața diavolului ăluia împielițat! M-a făcut să cad de prost. Și tu? Tu mă faci să cad de idiot pentru că m-am însurat cu tine.

Ea îl scuipă în față.

— M-ai înșelat.

Tata ridică mâna, gata s-o lovească peste față. Am sărit în apărarea mamei, vârându-mă între ei și strigând:

— Nu!

Intenționasem să-l împing pe tata, dar n-am fost suficient de rapidă sau de puternică. El sfârși prin a mă lovi pe mine, tare, peste față. M-am clătinat, căzând lângă mama pe canapea. Mă ustura obrazul de mi-au dat lacrimile. Durerea s-a extins de la falcă spre ochi. Simțeam cum îmi arde întreaga față. Am clipit și m-am clătinat, ajutându-mă de saltea să mă ridic în capul oaselor, clătinând din cap. Doamne, ce tare durea. De câte ori o mai lovise? Înainte sau după ce mă dăduse lui Wolfe? Înainte sau după ce ea aflase că el o înșela și îl confruntase?

Bună sincronizare, Francesca, a chicotit el, dând cu piciorul într-un ciob spre mine. La țanc ca să vezi tot dezastrul pe care l-ai creat.

Mama izbucni în plâns, acoperindu-și fața cu mâinile de rușine.

Nu voia să se ocupe de situația asta dezastruoasă, așa că se retrăsese în sine, sub straturile de suferință și amărăciune. După ani de zile în care jucase rolul unei soții loiale și perfecte, acum se prăbușise. Trebuia să-l înfrunt pe Arthur de una singură. Să fiu curajoasă, indiferent de omul în care se transformase după șantajul lui Wolfe.

Mi-am ridicat privirea și mi-am îndreptat spatele.

— De câte ori ai mai lovit-o?

Eram furioasă și dezgustată.

— Nu de suficiente ori ca s-o învăț să se comporte corespunzător.

Îmi aruncă un zâmbet încrezut nesuferit, clătinându-se ușor pe picioare. Era beat. Criță, mai exact. Am luat un ciob mare, pentru protecție, am făcut un pas înapoi și l-am ridicat între noi ca să-l folosesc pe post de armă. Știam că Wolfe insistase să nu existe arme în casă, înainte să fie de acord cu petrecerea. Era chiar și un detector de metale la ușă. Chiar dacă tatăl meu ascundea pe undeva o armă, n-o avea acum la el.

— E adevărat, mamă? am întrebat-o, fără să-mi iau ochii de la el.

Ea se smiorcăi, încercând să tăgăduiască slab.

— Lasă-l, *cara mia*, e doar supărat din cauza nunții, atâta tot.

— Nu mi-ar păsa nici dacă ar vinde-o pe piața neagră, după totala lipsă de respect pe care mi-a arătat-o de când a luat-o el!

...pasă doar să-mi salvez imaginea și mă asigur că ăștia doi nu fac nimic penibil.

Tata își suflecă mânecile de parcă se pregătea să mă dezarmeze.

Știam că spunea adevărul. Am îndreptat ciobul spre el.

— Las-o pe mama să plece. Hai să rezolvăm asta singuri.

— Nu avem nimic de rezolvat și tu nu ești egala mea. N-o să fiscut problemele mele cu tine.

— N-o să-ți mai ridici mâna asupra mamei mele, am spus, cu voce ușor tremurătoare.

Aș fi vrut să-i cer și să nu încerce să-mi omoare soțul legiuit, dar să recunoaștem — nu era treaba mea să am grijă de Wolfe. Îmi dăduse foarte clar de înțeles că nu-i păsa deloc de mine.

— Sau... ce? O să dai fuga la soțul tău? Le-am venit de hac unor bărbați mai mari și mai puternici decât el, deci să nu-ți închipui că acum poți să-mi răspunzi înapoi. I-ai dat ce aveai mai de preț, Francesca?

Papa făcu un alt pas amenințător spre mine. M-am făcut mică, dar n-am dat înapoi, agitând ciobul în fața lui, în semn de avertisment.

— I-ai supt-o la fel ca toate fetele alea idioate din Chicago, suficient de nătângi încât să creadă că ele sunt diferite? Nu m-ar surprinde câtuși de puțin. Ai fost mereu prea prostuță pentru binele tău. Drăguță, dar prostuță.

— Papa! am țipat, făcând un efort să nu izbucnesc în plâns.

Cum putea să spună asta? Și cum de încă mă durea auzindu-l, când știam că nu merită dragoste sau respect din partea mea?

— Ești beat.

Nu știam dacă enunțasem asta pentru mine sau pentru el. Încă îmi mai ardea obrazul. Aș fi vrut să-mi șterg definitiv din minte ultimele cincisprezece minute.

— Și ești jalnic.

— Sunt sătul până-n gât și gata să vă distrug viețile, replică el.

— Vino, mamă, am rugat-o.

— Cred că o să stau aici și o să trag un pui de somn.

Se ghemui pe canapea, în poziție fetală, așa cum era, îmbrăcată cu rochia de mătase verde-închis și cu perlele la gât.

Un pui de somn. În regulă. Mama insista să nu-și provoace soțul după tot ce-i făcuse. Am clătinat din cap, m-am întors și am părăsit camera, strângând ciobul atât de tare în mână, încât am simțit cum îmi curge sângele pe rochie. M-am oprit iarăși la baie, m-am curățat și m-am asigurat că nu aveam pete vizibile pe rochie. Apoi m-am întors la petrecere. Știam că dispariția noastră putea stârni un val de bârfe. Mă ciocneam de oaspeți, dezorientată și ametită, și ignoram privirile îngrijorate. Am găsit-o pe doamna Sterling la bar, gustând aperitivele. M-am aruncat în brațele ei, ignorând micul platou de mâncare pe care îl ținea. Platoul îi scăpă din mâini, iar chiftelușele cu pește și ouă umplute se rostogoliră pe podea.

— Putem să mergem sus? Am nevoie de ajutor ca să-mi refac machiajul.

Nu avu timp să-mi răspundă, căci o mână fermă mă apucă de umăr și mă întoarse. M-am trezit față în față cu soțul meu, care se uita încruntat la mine, printre genele lui negre.

Nu-l mai văzusem niciodată atât de furios.

— Ce-ai pățit la față? ceru el să știe.

Mi-am dus imediat mâna la obraz, frecându-l și râzând, ca să-mi alung stinghereala. Din fericire, își controla tonul suficient încât să nu atragem spectatori.

— Nimic, doar un accident.

— Francesca...

Vocea lui deveni mai blândă și mă luă de mână — nu de cot, ceea ce era o îmbunătățire — și mă conduse într-un alcov, între verandă și salon. M-am uitat în jos, la rochia mea înfoiată, hotărâtă să nu plâng. Mă întrebam când o să supraviețuiesc douăzeci și patru de ore întregi fără să plâng.

— Te-a lovit? m-a întrebat încet, îndoindu-și genunchii să ajungă la același nivel cu mine.

Mă privea drept în ochi, căutând acel altceva în afara urmei mâinii tatălui meu pe obraz care să-i dea okay-ul pentru a face ceea ce voia să facă.

— N-a vrut. A vrut s-o pălmuiască pe mama. Eu am vrut să-l opresc și m-am pus în calea lui.

— Dumnezeule, clătină el din cap.

Mi-am ferit privirea, clipind.

— De ce contează, Wolfe? Nu ești cu mult mai bun decât el. E adevărat că nu mă lovești, dar spui lucruri răutăcioase despre mine tot timpul. Te-am auzit declarându-i că ești cu mine doar ca să mi-o tragi și că intenționezi să te descotorosești de mine în clipa în care n-o să mai arăt bine la brațul tău.

Cu coada ochiului, l-am văzut cum se îndreaptă de spate și își încleștează maxilarul, supărat.

— N-ar fi trebuit să auzi asta.

— N-ar fi trebuit să spui asta. Tatei îi spui o mulțime de lucruri dureroase despre mine.

— Îl întărâtam.

— Bună treabă. S-a enervat atât de tare, încât a încercat s-o lovească pe mama. Asta e parțial opera ta. Tata e un nebun și oricine are vreo legătură cu el este o potențială victimă.

— Nu l-aș lăsa niciodată să te lovească.

— Niciodată sau până n-o să mai fiu suficient de drăguță ca să figurez drept doamna Keaton?

— *Niciodată*, rosti el apăsat. Și te sfătuiesc să termini cu amorelile. O să fii doamna Keaton până la sfârșitul zilelor.

— Nu asta e ideea! am strigat eu, întorcându-mă și apucând un pahar de șampanie, dându-l de dușcă, să prind curaj.

Mă scuti de morală. M-am uitat în jur. Era mai puțină lume. Pierdusem noțiunea timpului de la incidentul cu părinții mei.

— Cât e ceasul?

— E timpul ca toată lumea să plece, ca să putem pune ordine în încurcătura asta, răspunse Wolfe.

— Și mai exact?

Își întoarse încheietura și-și ridică mâneca jachetei, uitându-se la ceasul Cartier.

— Unsprezece. Știi că n-o să plece până nu ne vor conduce în dormitor.

Am oftat. Așa era tradiția. Mi-a oferit brațul și eu l-am luat. Nu pentru că voiam neapărat să-mi petrec noaptea cu el, ci pentru că voiam să se termine totul.

Cinci minute mai târziu, senatorul Keaton anunță că ne retrăgeam în dormitor. Oamenii au fluierat, au bătut din palme și au chicotit încântați, cu mâna la gură. El mă conduse pe scări spre dormitorul pe care părinții mei îl pregătiseră pentru noaptea nunții. Invitații ne-au însoțit, aruncând bomboane și cântând, beți, cu voci pițigăiate și mâloase. Wolfe mă cuprinse protector cu brațul pe după umeri, ca să-mi ascundă obrazul

încă roșu și umflat. Mi-am întors capul și am văzut cum părinții mei veneau la coada alaiului. Aplaudau și ei și aplecau urechea ca să asculte lucrurile pe care oamenii le adresau lor. Mama avea un zâmbet larg pe față și tata, acel surâs înfumurat care sugera că încă avea lumea la picioare. Știam că era prefăcătorie și asta mă sfâșia profund.

O prefăcătorie pe care o crezusem când eram mică. Vacanțele de vară, sărbătorile frumoase de Crăciun, afecțiunea pe care mi-o arătau în public, în timpul evenimentelor.

Minciuni, minciuni, numai minciuni.

Wolfe închise ușa în urma noastră, încuind-o de două ori, pentru mai multă siguranță. Ne-am uitat amândoi prin cameră. Puseseră un cearșaf alb imaculat pe patul dublu, special pentru ocazia asta. Îmi venea să vomit. Nu doar pentru că nu aveam nimic să le arătăm — nu urma să sângerez în noaptea nunții —, ci și din cauză că toată lumea știa că făceam sex în seara asta. M-am așezat pe marginea patului, cu mâinile sub mine, uitându-mă în jos, la rochia mea.

— Trebuie s-o facem? am șoptit.

— Nu trebuie să facem nimic.

Desfăcu o sticlă de apă și luă o înghițitură, așezându-se lângă mine. Îmi întinse sticla. Am dus-o la gură.

— Bine. Pentru că încă sunt la ciclu. A început la o zi după ce am luat pilula.

Nu știam de ce îi spuneam asta. Dar o făceam. Și era timpul să-l întreb.

— De ce m-ai pus s-o iau?

— Ești pregătită pentru copii?

— Nu, dar tu nu știai asta. Și, sincer, mulți ar fi bănuit că a fost conceput după nuntă. De ce ți-ar păsa atât de mult?

— Nu vreau copii, Francesca.

Oftă și-și frecă obrazul cu palmele.

— Și vreau să zic... niciodată.

— Ce? am șoptit.

Mi se spusese că o familie mare și bine închegată era visul oricui și întotdeauna îmi dorisem și eu una a mea.

El se ridică și mă întoarse cu spatele, începând să-mi desfacă rochia.

— N-am avut o copilărie prea fericită. Părinții mei naturali erau de doi bani. Practic fratele meu m-a crescut, dar el a murit când aveam treisprezece ani. Părinții mei adoptivi au murit când eram la Harvard. Relațiile, așa cum le văd eu, sunt complicate și redundante. Încerc pe cât posibil să le evit. Asta dacă nu sunt profesionale, când nu prea am de ales. Copiii, prin definiție, sunt cea mai mare bătaie de cap, așadar sunt pe ultimul loc pe lista mea de dorințe. Totuși, îți înțeleg nevoia și n-o să te opresc dacă îți dorești copii. Doar că va trebui să iei în considerare două lucruri. Unul: n-o să fie ai mei. Poți să folosești un donator de spermă. Și doi: n-o să fac parte din viața lor. Dacă alegi să ai copii, o să mă asigur că o să aveți tot ce vă trebuie și o să vă cumpăr o casă într-un loc drăguț, unde să fiți în siguranță. Dar dacă alegi să fii cu mine — *cu adevărat* —, atunci n-o să avem niciodată copii, Francesca.

Mi-am mușcat buza. Nu știam cât de multe lovituri sufletești aș fi putut îndura într-o singură zi, darămite o *lună*. Încă nu deschisesem caseta de lemn să citesc ultimul bilet și știam exact de ce. Fiecare bilet de până acum indicase că el era alesul meu. Dar acțiunile lui demonstrau că nu era. Adevărul era că nu voiam să știu dacă el era sau nu dragostea vieții mele, pentru că și inima mea era nehotărâtă.

Am tăcut, un timp. Se duse la șifonierul meu roz de fete și se întoarse cu o cămașă de noapte și un capot. Mi le întinse. Atunci mi-am dat seama, printre aburii alcoolului, că, adâncită fiind în gândurile despre relația noastră, el mă dezbrăcase complet. Eram goală, doar în chiloți.

— Mă întorc în cinci minute. Fii cuminte.

Am făcut ce mi-a spus. Cumva nu-mi mai păsa. Poate că era mai bine să nu avem copii. Cu siguranță nu ne iubeam sau ne respectam unul pe altul cât să facem copii. N-avea să vină cu mine la programările la ginecolog. N-avea să-i pese dacă era băiat sau fată sau să aleagă mobila pentru camera copilului sau să-mi sărute burta în fiecare seară, așa cum visasem c-o s-o facă Angelo.

Angelo.

Mă cuprinse nostalgia. Angelo mi-ar fi dat toate astea și mai mult. Provenea dintr-o familie mare și își dorea și el una. Vorbiserăm despre asta când aveam șaptesprezece ani și-mi legănam picioarele pe ponton. Îi spusesem că voiam patru copii. El răspunsese că norocosului ăluia care o să fie bărbatul meu o să-i placă să mi-i facă. Apoi râseserăm amândoi și eu îi trăsesem una în umăr. Doamne, de ce biletele îl indicau pe Wolfe? Angelo era bărbatul pentru mine. Mereu fusese.

Am decis, în timp ce-mi înfășuram capotul de mătase în jurul taliei, că săptămâna viitoare aveam să merg la clinică să iau anticoncepționale. Aveam să adopt stilul de viață al lui Wolfe. Cel puțin pentru moment. Să studiez, să am o carieră. Să ies din casă și să merg la muncă în fiecare zi, toată ziua.

Sau poate că aveam să divorțăm și eu aveam să fiu liberă. Liberă să mă mărit cu Angelo sau cu oricine altcineva.

Mi-am revenit din visare când ușa se deschise și Wolfe intră cu nimeni altul decât tatăl meu. M-am așezat pe marginea patului, privind scena. Lui Arthur îi tremura buza de jos și se clătina tare când mergea. Wolfe îl ținea strâns de cot, de parcă tata era un copil pedepsit.

— Spune-o! se răsti soțul meu, aruncându-l pe tata la podea, la picioarele mele.

Căzu în patru labe, dar se ridică rapid. Mi-am ținut respirația o clipă. Nu-l mai văzusem niciodată pe tatăl meu așa. Vulnerabil. Era greu de înțeles ce se întâmpla.

A fost și mai greu de crezut ce spunea.

— *Figlia mia*, n-am intenționat niciodată să-ți rănesc fața frumoasă.

Chiar părea sincer. Și mai îngrețoșător a fost că mi se înmuie inima, pentru câteva secunde. Apoi mi-am amintit ce făcuse astăzi. Cum se comportase întreaga lună. M-am ridicat și m-am dus la fereastră, întorcându-le spatele.

— Acum, lasă-mă să plec sau, pe ce am mai sfânt...! s-a răstit tata la Wolfe.

I-am auzit cum se îmbrâncesc în spatele meu și am zâmbit cu amărăciune. Tata n-avea nicio șansă în fața soțului meu. Nici eu n-aveam.

— Înainte să pleci, mai e o chestiune care ar trebui lămurită, spuse Wolfe.

Eu mi-am scos un pachet de țigări din sertar, aprinzând una cu bricheta și trăgând cu sete din ea. Am deschis fereastra, permițând nopții să înghită fumul albăstrui.

— Scutește-mă de ghicitori, se răsti tata.

— Problema cu cearșafurile pătate de sânge, termină Wolfe.

— Bineînțeles! pufni tata.

N-am avut atâta îndrăzneală ca să mă întorc și să citesc ce era scris pe fața lui.

— M-am gândit eu că ai muls vaca înainte s-o cumperi.

Am auzit o palmă răsunătoare și m-am răsucit pe-un călcâi. Tata se împleticici puțin îndărăt, ținându-se de obraz, lovind cu spatele șifonierul. Rămăsesem șocată, cu gura deschisă.

— Francesca nu este încă pregătită, anunță Wolfe, vocea lui ca oțelul și mișcările calculate, calme, contrastând izbitor cu ceea ce tocmai făcuse.

Dintr-un pas a fost lângă tata și-l ridică de pieptarul cămășii.

— Și, spre deosebire de alții, eu n-o să ating o femeie împotriva voinței ei chiar dacă are verigheta mea pe deget. Ceea ce înseamnă că nu avem de ales, nu-i așa, Arthur?

Tata își mijii ochii, scuipând un cheag de sânge pe pantofii lui Wolfe. Arthur Rossi era un bărbat dur. Îl văzusem în câteva situații stresante, dar niciodată atât de scos din minți ca acum. Mă bucura să știu că nu eram singura neajutorată în fața soțului meu, dar mă și speria că el avea genul ăsta de putere asupra oamenilor.

Wolfe se duse la o geantă neagră de la capul patului și o desfăcu, scoțând un briceag elvețian. Se întoarse. Tata stătea drept și mândru, în ciuda situației lui dificile și nevoii de a se sprijini, pentru echilibru. Se rezemă de vechiul meu dulap. Pufnea de nervi.

— Ești mort. Amândoi sunteți morți.

Wolfe ignoră amenințarea, deschizând briceagul și scoțând o lamă ascuțită.

— Întinde palma.

— O să mă tai? îl zeflemisi tata, cu repulsie pe față.

— Dacă mireasa mea nu vrea să facă onorurile.

Wolfe își întoarse capul spre mine. M-am uitat lung la el în continuare, ca să trag de timp. Poate că într-adevăr nu simțeam nici disperare, nici furie față de bărbații aștia care truseseră viața, amândoi, în felul lor unic. Și reușiseră amândoi, căci mă simțeam zdrobită. Suficient cât să mă duc la lantă, legănând din șolduri. Dacă tata nu părea Wolfe avea să-l taie, când mă văzu apropiindu-mă, dinți și își încleștă maxilarul.

— N-ar îndrăzni.

Am ridicat o sprânceană.

— Fata pe care ai dat-o n-ar face-o. Dar eu? Eu s-o fac.

Wolfe îmi dădu briceagul, rezemându-se de perete ce eu stăteam cu o armă în mână în fața omului care îmi viață. Puteam s-o fac? Mă uitam la palma tatălui meu. palmă pe care o folosise mai devreme ca să mă lovească. palmă care țintise obrazul mamei mele.

Dar și aceeași palmă care îmi împletea părul la culcare, ce Clare mi-l spălase, aceeași palmă care mă mângâiase, nu mult timp în urmă, la bal, aparținând unui bărbat care se uita mine de parcă eram cea mai strălucitoare stea de pe cer.

Degetele cu care țineam briceagul elvețian îmi tremurau. Aproape că l-am scăpat din strânsoare. *La naiba*, nu puteam s-o fac. Voiam, dar nu puteam.

Am clătinat din cap, întinzându-i briceagul înapoi lui Wolfe.

Tata pufni satisfăcut.

— O să fii mereu Francesca pe care am crescut-o eu. Un mielușel lipsit de curaj.

L-am ignorat, și pe el și golul din stomac, și m-am dat un pas în spate.

Wolfe îmi luă briceagul din mână, cu fața impasibilă, apucă încheietura tatei și-i creștă palma pe toată lungimea. Sângele înflori din rană. Am tresărit și mi-am ferit privirea. Papa stătea, uitându-se cum i se scurgea sângele din palmă, ciudat de liniștit. Wolfe se întoarse, smulse cearșaful de pe pat și îl aruncă spre tata, care îl prinse, pătându-l de sânge.

— *Bastardo*, răbufni tata. Te-ai născut un bastard și, indiferent de pantofi sau de costume, o să și mori tot bastard.

Se holba la soțul meu. Îl ura sincer. Vedeam asta în privirea lui.

— Tu ai fost bastardul originar, rânji Wolfe. Înainte să devii un mafiot.

Uau. Mă uitam când la unul, când la altul.

Tata îmi spusese că părinții lui muriseră într-un accident de mașină, când avea optsprezece ani, dar nu văzusem niciodată poze cu ei.

În loc să răspundă la acuzația lui Wolfe, mă țintui cu privirea.

— *Vendicare me.*

Răzbună-mă.

— Ia cearșafurile și ieși naibii de aici. Mâine-dimineață, o să le arăți numai rudelor apropiate. Nu prietenilor. Nu mafioților. Și dacă află presa, o să mă asigur că o să-ți înfig personal un cuțit în gât... și o să-l răsucesc, zise Wolfe, desfăcându-și primul nasture de la cămașă.

Tata se întoarse cu spatele și ieși din cameră, trântind ușa în urma lui.

Încă îmi mai răsuna bufnitura aia în urechi, când mi-am înțeles noua realitate — eram măritată cu un bărbat care nu mă iubea, dar se bucura frecvent de corpul meu. Juruită unui bărbat care nu voia copii și-mi ura tatăl cu pasiune.

— O să dorm pe canapea, spuse Wolfe, luând o pernă de pe pat și aruncând-o pe un fotoliu de lângă fereastră.

Nu avea să împartă patul cu mine. Nici măcar în noaptea nunții.

M-am suit în pat și am stins lumina.

Niciunul dintre noi n-a spus noapte bună.

Știam amândoi că ar fi fost doar o altă minciună.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Francesca

A trecut o săptămână. Eu și Wolfe ne întorseserăm la rutina obișnuită. O mulțime de sărutări, atingeri, gemete și tachinări cu gurile și degetele. Dar de fiecare dată când mă atingea în locul ăla, mă retrăgeam și îi ceream să plece din cameră. Mereu o făcea. Durerea pe care o suportasem prima oară mă lăsase speriată și cu cicatrice. Nu doar fizice. Faptul că nu mă crezuse îmi amintea constant că nu aveam prea multe în comun, în afară de atracția fizică. Nu exista încredere. Nici dragoste.

Aveam să mai facem sex, probabil curând — însă numai în condițiile fixate de mine. Numai când m-aș fi simțit confortabil.

Zilele treceau. Aveam multe lucruri de făcut și trebuia să merg în multe locuri, dar nu se întâmplase nimic semnificativ. Soțul meu era din ce în ce mai nemulțumit pentru că refuzam să mă culc cu el. Doamna Sterling era din ce în ce mai nemulțumită pentru că numai dorința fizică ne apropia, nimic mai mult. Tatăl meu încetase complet să-mi mai vorbească, deși mama continua să mă sune în fiecare zi.

La o săptămână după nuntă, am ieșit din clădirea facultății și m-am îndreptat către mașina lui Smithy care mă aștepta. Când am ajuns la Cadillacul negru, l-am găsit stând rezemat de

portiera pasagerului, în costumul lui ieftin și cu ochelarii negri de soare Ray-Ban. Avea o acadea în gură, pe care o mută dintr-o parte în alta și mă salută, dând din cap.

— E rândul tău să conduci.

— Poftim?

— Ordin de la șefu'. A zis că e în regulă, având în vedere că nu sunt autostrăzi în drum spre casă.

De când îmi promisese că mă învață, Wolfe îmi dăduse doar două lecții de șofat — soțul meu nu avea prea mult timp liber — dar știam că pot s-o fac. Wolfe spusese că eram un talent înnăscut și el nu făcea complimente deșarte. În plus, Smithy avea dreptate — drumul spre casă era doar prin oraș și destul de aglomerat. Era perfect pentru practică.

— În regulă.

M-am abținut să zâmbesc. Smithy îmi aruncă cheile și eu le-am prins.

Se desprinse de lângă mașină și-mi făcu semn spre cafeneaua de pe cealaltă parte a străzii.

— Chemarea naturii.

— Atunci du-te.

Se întoarse peste cinci minute, tot un zâmbet.

— Dacă te întreabă vreodată soțul tău, te rog să nu-i spui că am îndrăznit să menționez că sunt capabil să mă ușurez. S-ar putea să-mi taie penisul doar pentru că ți-am reamintit că există.

Surprinsă de zeflemeaua lui, am clătinat din cap, zâmbind.

— Wolfe nu e așa.

— Glumești, nu-i așa? Lui Wolfe îi pasă de tot ce faci și de tot ce e în jurul tău, inclusiv reclamele enervante de la radio, strada aia care nu-ți place, pentru că acolo trăiește o pisică mai **daneză**.

Apropo, trebuie să-i găsim o casă, am spus, așezându-mă pe scaunul șoferului și aranjându-l pentru înălțimea mea.

Am potrivit oglinzile, apoi am oftat și am apăsat pe butonul de aprindere al motorului. Mașina a pornit la viață. Am apucat de volan, când Smithy intră și se așeză pe scaunul pasagerului.

Gata?

Întotdeauna.

Arată spre zare, cu mâna lui plină de pistrui. Avea o coamă de păr roșcat și gene de aceeași culoare.

Du-ne acasă, Frankie.

Era prima dată când îmi spunea Frankie și, din nu știu ce motiv, asta îmi făcu inima să tresară. Mama îmi spunea *cara mia*, tata nu-mi mai spunea nicicum în ultima vreme și Wolfe mă numea Nemesis sau Francesca. Angelo îmi spunea zeiță și îmi era dor de asta. Îmi era dor de el.

Nu-l mai văzusem și nu mai vorbisem cu el de mult. Mă gândisem să-i dau un mesaj ca să văd dacă era bine, dar n-am vrut să-l enervez pe soțul meu. În schimb, o întrebam pe mama dacă el era bine, în timpul conversațiilor noastre zilnice. Îmi povestise că Mike, tatăl lui Angelo, era livid și i se plângea lui tata despre comportamentul nedrept al lui Wolfe împotriva fiului său, ceea ce înrăutățea și mai mult relația lor, de când cu căsătoria mea neașteptată. Lucrurile nu erau prea roz pentru mafioții din Organizație, zilele astea.

Am ieșit din parcare și am luat-o spre casa lui Wolfe.

Casa *noastră*, presupun. Am virat, după colț. Începuseră să mi se domolească bătăile inimii după valul de adrenalină datorat faptului că eram la volan, când Smithy gemu.

— Volvo-ul ăla tot stă în fundul nostru.

Accentul lui irlandez ieșea la iveală când era supărat. Mă neliniștea faptul că eram într-o mașină cu un irlandez în Chicago, deși știam că Smithy n-avea nicio legătură cu mafia că probabil fusese verificat la sânge înainte să fie acceptat ș șoferul lui Keaton.

M-am uitat în oglinda retrovizoare și am observat trei mașini pe care i-am recunoscut imediat. Mafioți care lucrau pentru familia Bandini. Masivi, de peste **înălțime**, genul de bărbați trimiși de obicei ca să se ocupe de treburi care necesitau puțină conversație și mai mulți mușchi. Cel de la volan aruncă un rânjet respingător, batjocoritor.

La naiba.

— Accelerează, îmi spuse Smithy.

— Strada este aglomerată. Aș putea să omor pe careva.

Mă uitam înnebunită în jur. Am strâns și mai tare de volan. Smithy se răsuci în scaun, uitându-se în spate, regretând fără îndoiala clipa în care se oferise să mă lase să conduc.

— Se pregătesc să se ciocnească de noi. Nu, reiau — să ne izbească. Rău.

— Ce să fac?

— Ia-o la stânga. Acum.

— Ce?

— *Acum*, Francesca.

Fără să mă gândesc, am luat-o brusc la stânga, ieșind din cartierul aglomerat și pornind spre vest. Drumul era mai liber și puteam să merg mai tare, deși tot mă temeam să apăs pedala până la capăt. Înțelesesem ce încercase Smithy să facă. Spera să-i pierdem. Însă el nu știa că oamenii ăștia din asta trăiau: vânătoarea de persoane.

— Intră pe autostradă, strigă el.

— Smithy! am exclamat eu în acel timp în care el își aprinse țigara din buzunarul de la cămașă.

— Conectează-te, Francesca.

— OK, OK.

Am mai dat de volan, intrând pe autostradă și verificând oglinda retrovizoare o dată la câteva secunde, să văd dacă îi iasem în urmă. Îmi era mult de frică. Aveam pielea de găină. Ce făceam? De ce mă urmăreau? Dar răspunsul era clar. Le făcusem ceva de mâncare. Mă îngrădisem cu Wolfe, când trebuia să mă culc cu Angelo. Mai mult decât atât, soțul meu îl băgase pe Angelo la arest pentru o mulțime de zile, din cauza afilierii sale cu Organizația (și cu firma de contabilitate a lui Mike Bandini, care era acum, presupuneam eu, anchetată de IRS[1]).

Zgomotul de metal mă făcu pe mine să sar, mă asurzi și Cadillacul țâșni înainte, când mi se lovi din spate. Am simțit înțepătura dinților și simțirea de cauciuc ars.

— Pământul pe autostradă, dragule. Pune niște distanță între tine și Smithy, împușcându-mă cu salve, în timp ce butona telecomanda cu degetele amorțite.

— Înțeles.

Am strâns și mai tare de volan, respirând precipitat.

Inima îmi bătea cu putere și îmi tremurau mâinile așa de tare, încât abia puteam vedea cum se mișcă mașina în zigzag între benzi. Pământul era aproape liber, dar mașinile claxonau și trăgeau pe dreapta, în timp ce eu încercam să scap de gorilele lui Bandini.

---

[1] Internal Revenue Service, fiscul american.

— Ce e? bubui vocea lui Wolfe în mașină.

Smithy îl puse pe difuzor. Am răsuflat bucuroasă [illegible] să i aud vocea. Chiar dacă nu era lângă mine, m-am [illegible] dlat puțin mai stăpână pe situație.

— Suntem urmăriți, răspunse Smithy.

— De cine?

Ușurarea mea fu înlocuită imediat de groază. Poate fericit să scape de mine. S-ar răzbuna la fel pe tata, fără [illegible] fi nevoit să-mi îndure prezența.

— Nu știu, spuse Smithy.

— Oamenii lui Bandini! am țipat eu, peste zgomotul motorului.

Wolfe tăcu o clipă, ca să proceseze informațiile.

— Tatăl lui Angelo? întrebă el.

O altă izbitură răsună în aer și mașina noastră țâșni [illegible] un metru. M-am lovit cu capul de volan. Am gemut. [illegible] tăiată.

— Francesca, unde ești?

Wolfe avea o voce mai încordată. M-am uitat în jur, încercând să găsesc niște indicatoare.

— Pe autostrada I-190, spuse Smithy, luând geanta mea de la picioarele lui și căutându-mi telefonul. O să sun la poliție.

— Nu suna la poliție! strigă Wolfe.

— Ce? am țipat la unison Smithy și cu mine.

Gorilele lui Bandini se repeziră iarăși în noi. Cadillacul zvâcni și scoase un zgomot teribil. Bara de protecție se desprinsese și se târa pe drum. Îmi aducea aminte de zgomotele făcute de mașinile din *Grand Theft Auto* înainte să izbucnească în flăcări — Angelo și frații lui jucau tot timpul jocul ăsta video în vacanțele noastre de vară din Italia.

Angela câștigă întotdeauna.

Vin după mine, ieși pe Lawrence Avenue

I am about to [illegible] Wolfe handing me the keys. Nu-mi amintesc să fi văzut vreodată conducând. Niciodată. Fie avea șofer, fie stătea lângă mine în timp ce conduceam prin cartier.

Nu sunt un șofer bun, am scâncit.

Am încercat să-mi țin emoțiile în frâu, reamintindu-mi că n-ar trebui să se încreadă prea mult în abilitățile mele de a ne scoate din cursa asta nevăzută. Mă uitam disperată după ieșirea despre care vorbea.

— Ești un șofer al naibii de bun, spuse Wolfe, și l-am auzit făcând slalom prin trafic, încălcând aproximativ două mii de reguli, după claxoanele și țipetele din fundal. În plus, dacă ți se întâmplă ceva, o să arunc în aer întreaga Organizație și o să bag la închisoare fiecare mafiot din Chicago pentru tot restul zilelor. Și ei știu asta.

— Cred că e din cauză că m-am măritat cu tine, am îngăimat, clipind ca să-mi limpezesc ochii de lacrimi și să nu ratez ieșirea pe Lawrence Avenue.

Smithy clătină din cap. Nu era timpul sau locul potrivit să discutăm asta.

— Nu e vina ta, spuse Wolfe. I-am băgat fiul la arest și firma lui este anchetată de IRS. Vrea să se răzbune pe mine prin tine.

— Funcționează?

Îmi tremură vocea. Am auzit motorul Jaguarului lui Wolfe turând la maximum. Nu-mi răspunse. O altă bușitură în mașina noastră. Mi-am reținut un suspin.

— Încearcă să ne scoată de pe șosea! țipă Smithy, lovind bordul cu pumnul. Pot să folosesc o armă?

— Să nu îndrăznești, se răsti Wolfe David, din greșeală, un singur fir de păr din capul Francescăi.

Chiar în timp ce spunea asta, am auzit cea mai surprinzătoare bubuitură, în același timp cu airbagurile răsnind și ne izbind capetele de tetiere. O pudră albă plutea prin aer ca niște confetti. Cadillacul scrâșni pe șosea și ieși la marginea drumului. Am simțit ceva șuierând sub mine. Nu mă puteam mișca. Nu mă puteam deschide gura. Nici măcar nu puteam geme în timp ce simțeam nasul de parcă de parcă îmi fusese mutat la ceafă. Mă întrebam dacă era rupt. Mă gândeam dacă acum, când pentru fața praf, soțul meu avea să-și piardă în sfârșit interesul pentru mine.

Asta a fost ultimul meu gând înainte să-mi pierd cunoștința.

— Francesca? Nem? Vorbește-mi, se auzea Wolfe în fundal.

Un văl negru mi se așternu în fața ochilor și pleoapele mi se închiseră. Voiam să-i răspund, dar nu puteam. L-am auzit lovind în volan.

— Dar-ar toți dracii. Sunt în drum spre tine.

M-am uitat spre Smithy cu dramul de putere pe care îl mai aveam. Începu să-și miște capul, în timp ce airbagul se dezumfla, și gemu de durere.

— E-n regulă, spuse Smithy. Îi sângerează gura și nasul. Nici ochiul ei nu arată prea bine.

— La dracu'! zbieră Wolfe.

Smithy își scoase centura și întinse mâna spre mine, ca s-o desfacă și pe-a mea.

— Pot să...? începu Smithy.

— Da! urlă Wolfe. Folosește arma! Și dacă se apropie de ea, pe toți sfinții, omoară-i pe nenorociți înainte s-o fac eu. Pentru că eu n-aș fi atât de milos.

Am leșinat, după asta. Am simțit cum mă acoperă o pătură groasă de întuneric ca de coșmar, sufocantă, fierbinte. Eram și nu eram. Nu știam cât timp trecuse. Primele lucruri de care mi-am dat seama au fost luminile albastre și roșii ale mașinilor de poliție care fulgerau în spatele pleoapelor mele închise și vocea lui Smithy care le explica polițiștilor că nu-i văzuse pe atacatori, că plecaseră fără să coboare din mașină. Sigur că n-aveau plăcuță de înmatriculare, dar probabil erau doar niște puști rebeli care voiseră să vandalizeze o mașină nouă și scumpă. Apoi am simțit brațele lui Wolfe cuprinzându-mă și purtându-mă pe sus, ca pe-o mireasă, către ambulanță. M-a așezat pe o targă și a urlat la cineva care încerca să mă atingă.

— Domnule! se răsti un paramedic, trebuie să-i punem un guler cervical și s-o legăm de targă ca s-o stabilizăm, în cazul în care are leziuni la coloană.

— Bine. Cu grijă!

Când am deschis ochii, am observat că Wolfe nu era singur. Un bărbat rotofei într-un costum elegant stătea lângă el.

Un paramedic îmi aprinse o lanternă în ochi, pipăindu-mi corpul și uitându-se după orice rană aparentă. Mă lovisem la frunte și îmi simțeam întreaga față umflată și dureroasă.

— Dacă ajunge la urgențe, va trebui să dăm o declarație, spuse grasul de lângă Wolfe, care tasta ceva pe telefon. O să arate rău.

— Nu-mi pasă cum arată, replică soțul meu.

— Când airbagurile se declanșează, trebuie să mergi la spital, se auzi vocea blândă a unei femei. Dacă n-o faci, ar trebuie să semnezi un formular în care menționezi că refuzi asistența medicală. Eu vă sugerez s-o ducem la spital pentru o consultație.

Am deschis ochii. Era o femeie atrăgătoare, de douăzeci și ceva de ani. M-am întrebat, o clipă, dacă soțul meu încerca să mă tragă și ei. Dintr-odată, o uram, într-atât încât voiam să-i zic că eram bine, doar ca să ne lase în pace.

— Draga mea, spuse Wolfe, atingându-mi fața cu grijă atât de tandru ca să cred că erau cu adevărat degetele lui. Ca să ne ducem la spital.

— Fără spital, am gemut eu în palma lui. Te rog... te rog.

— Francesca...

— E-n regulă. S-au deschis airbagurile, dar nu ne-am lovit, interveni Smithy.

— Ba merge la spital, îl contrazise Wolfe.

— Domnule..., încercă să vorbească bărbatul de lângă Wolfe.

Mă întrebam dacă se purta așa pentru că era lumea noastră. Pentru că trebuia să fie drăgălaș și tandru fără de reproș în public. Gândul m-a speriat de moarte pentru că în adâncul sufletului meu aș fi vrut să mă agăț de această nouă latură a soțului meu și să nu-i mai dau drumul niciodată.

— Te rog. Vreau doar la mine în pat.

Vocea mi se frânse pe la jumătate, căci încercam din răsputeri să nu izbucnesc în plâns. Aveam brusc spaimă și eram sigură de sigură că avea să mi se redeschidă rana de la picior. Splendida domnișoară paramedic îl văzu pe umăr și [redacted]

mi-am adunat puterile ca să mă reped la ea. Însă el se feri cu nonșalanță de atingerea ei.

— Sunt doar niște vânătăi superficiale, m-am milogit eu.

— Adu un doctor la mine acasă într-o oră, pocni Wolfe din degete în direcția bărbatului în costum, apoi se întoarse iarăși la mine.

— Acasă, i-am spus.

— Da, acasă.

Wolfe îmi dădu la o parte părul de pe față.

— Slavă Cerului, murmură în barbă rotofeiul în costum, sunând deja după doctor.

— Taci din gură, Zion.

— Da, domnule.

M-am trezit în patul meu, câteva ore mai târziu după vizita făcută de doctor, care durase două ceasuri încheiate. Wolfe stătea pe canapeaua din fața patului meu și lucra pe laptop. În clipa în care am deschis ochii, lăsă laptopul jos, se ridică și veni la mine. Eu m-am ghemuit sub cearșafuri, prea suferindă ca să fiu atinsă, dar el doar s-a așezat lângă mine, cu mâinile în poală.

— Cum se simte Smithy? l-am întrebat.

Se uită la mine de parcă întrebarea ar fi fost ridicolă. Nu întrebasem cu voce tare? Ba, eram destul de sigură de asta. Apoi apăru un zâmbet pe fața lui frumoasă ca luna și am știut — cu o doză bună de melancolie — că eram îndrăgostită de monstrul ăsta crud. Că pentru încă un zâmbet din ăsta, luminos și autentic, eram în stare să mă războiesc cu tatăl

meu, să ucid dragoni și să i ofer mândria mea pe un platou de argint. Era deprimant să recunosc, chiar și față de mine, că eram la degetul lui mic.

— Asta-i primul lucru pe care îl întrebi după ce ai fost scoasă de pe șosea de mafioți? Cum se simte angajatul?

Îmi mângâie obrazul.

— Nu este doar un angajat. Este șoferul și prietenul meu.

— Oh, Nemesis.

Clătină din cap, zâmbind și mai larg, și mă sărută tandru pe frunte. Gestul era atât de emoționant încât eram pe punctul de-a izbucni în plâns. Fără să mă întrebe dacă vreau apă, luă paharul de pe noptieră și-l puse la buzele mele crăpate, ajutându-mă să beau puțin.

— Sterling este înnebunită de îngrijorare. S-a dus la restaurantul din josul străzii și ți-a luat destule gofre cât să poți construi o casă precum cea din *Hansel și Gretel.*

— Nu mi-e foame.

Mi-am schimbat poziția în pat. Cumva, totul durea mult mai tare, după câteva ore. Dar nu din cauza vânătăilor, ci a impactului andrenalinei, în timp ce se estompa.

— Șocant, își dădu el ochii peste cap.

Sentorul Wolfe Keaton dându-și ochii peste cap exasperat — ei, iată o priveliște pe care nu credeam că aveam s-o văd vreodată.

— Dar mi-ar plăcea o țigară.

Mi-am lins buzele, gustând aroma sărată a sângelui uscat. Se duse la biroul meu și scoase o țigară din pachet, apoi se întoarse și mi-o așeză între buze. Mi-o aprinse cu bricheta mea, ca într-un film vechi, alb-negru. Am zâmbit.

— Ai de gând să-ți faci un obicei din asta? mă întrebă el.

— Ce obicei?

— Să mă sperii de moarte.

— Depinde cât de tare mă superi. Ai uitat să-mi spui că aproape ai fost asasinat. De tatăl meu, unde mai pui.

— A trimis un pușcaș prost, răspunse el cu o urmă din vechiul lui ton de oțel. A fost doar pe jumătate serios când a venit-o să mă omoare. La urma urmei, îi *in* fiica ostatică.

La acestea, n-am mai zis nimic.

Se ridică din pat. Corpul lui zvelt nu mai era îmbrăcat.

— Mă bucur că ești bine.

Mi-am dat seama că urma să plece. M-am uitat la ceas. Era trei dimineața. Trebuia să se trezească devreme pentru zborul spre Springfield. Dar nu suportam ideea să mă părăsească astăzi, după ce îmi arătase afecțiune. Nu voiam s-o pierd. Nu voiam să ne întoarcem în punctul în care ne aflaserăm acum câteva ore, înainte ca viața mea să fie în joc. Doi necunoscuți cărora le plăcea să se frece unul de altul și să stea la aceeași masă, din când în când.

Știam, fără urmă de îndoială, că el voia să se întoarcă la situația de dinainte. Și că dacă pleca — acolo aveam să fim.

— Nu! am scâncit, când era la ușă.

Se întoarse încet spre mine și mă studie. Îi puteam citi pe chip frica de ce urma să-l întreb. Eram doar un articol din posesia lui, o achiziție. Acum, când se încredințase că eram în regulă, putea să se întoarcă la treaba lui.

— Nu vreau să stau singură în noaptea asta. Ai putea să... doar noaptea asta?

M-am oprit, urând disperarea din glasul meu. El aruncă din nou o privire spre ușă, aproape cu jind.

— Trebuie să mă trezesc devreme.

— Răpitorul meu mi-a dat un pat destul de confortabil.

Am bătut cu palma în pat, roșind. El se foi în loc.

— Trebuie s-o anunț pe Sterling că ești bine.

— Desigur.

Am încercat să par binedispusă, înghițindu-mi suspinul care amenința să-mi scape din piept.

— Da. Probabil este foarte îngrijorată. Uită ce-am zis. De altfel, sunt obosită. Cred că o să adorm înainte să închizi ușa.

Dădu din cap, lăsând ușa întredeschisă.

Eram prea sleită de puteri ca să mai jelesc cererea neîndeplinită. Am adormit la un minut după ce el ieși din cameră cu o țigară pe jumătate fumată în paharul meu cu apă, un obicei care-l făcea pe Wolfe să înjure în barbă, adunând paharele în urma mea.

Când m-am trezit în dimineața următoare, ceasul arăta ora șapte. Am încercat să mă mișc, dar simțeam o greutate imensă pe mine. Doamne, cât de grav fusesem rănită? Abia mă puteam mișca un centimetru. Atunci când m-am zbătut să-mi întind mâna dreaptă ca să opresc ceasul deșteptător, mi-am dat seama că nu rănile mă împiedicau să mă mișc.

Soțul meu dormea lângă mine, cu burta lipită de spatele meu. Îmbrăcat încă în costum, respira adânc și liniștit. Puteam să-i simt penisul prin haine. Am simțit că roșesc și mi-am reținut un zâmbet.

Se întorsese în camera mea. Își petrecuse noaptea în patul meu. Cerusem ceva — ceva ce-mi spusese că n-avea să se întâmple niciodată — și el mi-l oferise.

Mi-am pus mâna pe brațul lui, care era petrecut peste mine. Stătea cu fața lipită de omoplatul meu. M-am rugat pentru un

singur lucru — ca asta să nu fie o minciună plăcută, ci un adevăr interzis.

Nu puteam suporta minciunile.

Dar să găsesc un adevăr și să sap pe fir până scot la iveală toată povestea? Eram gata pentru provocarea asta.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Wolfe

Cu mult înainte să iau la cunoștință existența Francescăi Rossi, studiasem cu atenție o zi obișnuită de muncă din viața tatălui ei. Să cauți răzbunarea era un job cu normă întreagă cu cât știai mai multe, cu atât mai mult puteai să distrugi. Mă uitasem după slăbiciuni în afacerea lui, după breșe în contract, când, de fapt, fiica lui era cea mai de preț posesie. Deopotrivă mai fatală și mai personală decât oricare club de striptease pe care i l-aș fi putut închide. Problema a apărut când mi-am dat seama că Arthur nu-și mai prețuia fiica. Din câte îmi puteam da seama, ea nu mai era aliata lui. Și, ca să înrăutățească lucrurile, se măritase cu un bărbat care era hotărât să-i închidă afacerea, nu s-o moștenească.

Jocul se schimbase.

Arthur îi permisese lui Mike Bandini un atac care să-i vizeze fiica.

Pentru că fiica lui era și soția mea.

Și soția mea, cum îi dovedisem eu prostește, era importantă pentru mine.

Jaguarul meu se opri în fața pizzeriei din cartierul italienesc. Era un loc pitoresc care mirosea a aluat proaspăt scos din

[illegible] și a [illegible] *suferință*. Afacerea [illegible] de bani în fiecare lună, dar era un loc ideal [illegible] de bani și era locul în care cei din Organizație [illegible] Întâlneam de sentimentele mele sumbre față [illegible] Nimic Nesh, dar nu mă opream să le demonstrez ceva idio- [illegible]

[illegible] și i-am deschis portiera. Am intrat [illegible], luminat pe jumătate de lumina durdulie și dezorien- [illegible] a [illegible], și pe ușa din spatele ei. Am pășit într-o [illegible] slab luminată, unde am dat de zece bărbați așezați în [illegible]. Avea vechea față de masă italienească [illegible] completată de o lumânare galbenă, arsă [illegible] în spatele ei, stătea socrul meu.

[illegible] distinsesem ierarhia.

[illegible] când l-am luat pe tatăl lui Angela la Mama's Pizza — masa era [illegible] lui Arthur Rossi stătea în capul ei. Și în spatele lui era o [illegible] cu urme de gloanțe. Al naibii de pitoresc.

M-am înțepenit spre el, în timp ce femeia enervantă de pe [illegible] și îi cerea scuze. Am dărâmat masa, cu tot ce [illegible] bere, vin, apă, suc de portocale și franzele — în [illegible]. Au încremenit, cu gurile căscate, uitându-se la [illegible] și înțeși. M-am prostăpit în fața lui Rossi — îi [illegible] pantalonii cu vinul din care gusta. Lângă el era Mike [illegible], tatăl lui Angela, care începu să se ridice încet de pe [illegible], dar înțelesă ca să fugă sau să mă amenințe cu vreo armă. [illegible] de umăr, înfigându-mi degetele în carne până [illegible] casele, și l-am trântit înapoi în scaun, făcându-i [illegible] cu piciorul în cealaltă parte a camerei. Picioarele de lemn [illegible] au alunecat o jumătate de metru îndărăt. M-am [illegible] ochiului la Arthur, încântat să văd că încă avea

palma brodată cu monștrii în care pătase cearșafurile albe cu sângele lui.

— Cum îți e fața azi, Burduf? am zâmbit eu la tatăl lui Angelo.

Râuji la mine.

— Îmi-o mângâie bucuria.

Se uită în stânga și-n dreapta, ca să vadă reacția celorlalți la vizita mea surpriză. Erau aleși ca vasal și făceau pe ei de frică. Nu eram de la poliție. Cu polițiștii se puteau descurca. Eu eram cel care avea puterea de a-l concedia pe White și, mai mult de atât, puteam să-i înfund pe Bishop și pe Rossi cât să nu-și mai revină niciodată. Dar nici să scape de mine nu putuseră. Și acum nici nu se punea problema. Șoferul meu și doi bodyguarzi erau plantați în fața restaurantului.

— Mă bucur să aud asta, pentru că fața soției mele nu este. De fapt, încă îi mai curge sânge din nas.

L-am pocnit în nas, fără avertisment, făcându-i pe toți să sară în picioare. Ineă Arthur le făcu semn să se așeze la loc, cu buzele strânse de furie. Mike dădu capul pe spate și apoi se răsturnă cu scaunul. Am făcut doi pași spre el.

— Și coastele o dor, am adăugat, izbindu-l cu piciorul pe Mike în coaste.

Toți cei din jur exclamară și mârâiră, furioși din pricina vulnerabilității situației. Am scos o batistă din buzunarul de la piept și m-am șters pe mâini, oftând teatral.

— Și, în sfârșit rând, buzele ei sunt umflate. Te las să alegi — pumn sau picior?

M-am uitat la Mike, înclinându-mi un pic capul. Să mă trezesc în patul soției mele era o surpriză neplăcută. Dar s-o simt cum își împingea fundul în erecția mea în timp ce încerca să mă

satisfacă era ceva cu care în mod cert puteam să mă obișnuiesc, după atâta timp fără sex. Știam că avea prea multe dureri, dar n-am putut să mă abțin să nu mă frec de ea prin cearșaf. Așadar am făcut doar atât, m-am descheiat la pantaloni și m-am frecat de fundul ei. După ce mi-am dat drumul pe cămașa ei de noapte, am ieșit din cameră și i-am spus doamnei Sterling să se asigure că Francesca bea, mănâncă și nu ridică obiecte grele. După care am pus mâna pe telefon și i-am cerut lui Zion să angajeze un bodyguard pentru ea.

— Pumn, rânji Mike, cu gura plină de sânge.

Mafiot, la urma urmei.

— Atunci, picior să fie. Nu accept să-mi dictezi tu.

L-am trosnit cu piciorul în mutră și am auzit pârâitul nasului spart. Întorcându-i spatele, am început să mă plimb agale prin cameră. Și eu aveam lucruri mai bune de făcut decât să stau cu indivizi care îmi distrugeau munca asiduă.

— Mă simt generos azi. Poate că-i extazul de a fi proaspăt însurat. Mereu am fost un romantic incurabil.

Am privit fața schimonosită de furie a lui Arthur și pe ale oamenilor din jurul lui, dinspre care radia un soi de energie sfidătoare. Aveau pumnii încleștați, bărbiile ridicate și băteau din picioare. Mureau de poftă să mă omoare în bătaie, dar știau că sunt dezolant de neatins.

Totuși n-am fost mereu așa. Și Arthur Rossi fusese singurul vinovat de slăbiciunea mea.

— Deci o să le cruț viețile nemernicilor care i-au făcut asta Francescăi. Dar m-am gândit că un memento subtil — și, credeți-mă, asta este ideea mea de subtil — e mai mult decât necesar. Am puterea și resursele ca să vă distrug afacerea. M-aș putea asigura că toate proiectele voastre prin care spălați bani

sunt anulate. Pot să cumpăr toate restaurantele și barurile din curente, să bag bani în ele și să privesc în timp ce vă falimentează. Aș putea să mă asigur că familiile voastre n-au avut nici măcar o firimitură la cină și că facturile voastre medicale rămân neplătite. Aș putea trimite FBI-ul la sălile de jocuri de noroc ascunse și la bordeluri. Aș putea redeschide cazuri vechi de ani de zile și să angajez suficienți detectivi cât să umplu două zile — am tras adânc aer în piept — și aș putea să vă bag pe ultimul sfanț. Dar n-o să fac asta. Cel puțin nu încă, deși v-ați face bine să nu-mi dați un motiv.

Arthur se încruntă. Până acum își ținuse gura.

— Sugerezi că mi-am rănit fiica, ticălosule?

— Bandini a făcut-o.

Am făcut un gest spre prietenul lui, care se ridica de la podea și își ștergea fața de sânge.

Arthur se întoarse brusc spre Bandini. Oh, frate. Nici măcar nu știuse. Întregul lui imperiu se destrăma. Puterea lui se diminua cu fiecare minut care trecea. Nu era neapărat un lucru bun pentru mine. Un rege slab este un rege furios.

— E adevărat? se răsti Arthur.

— Mi-a băgat fiul la închisoare în ziua nunții lor.

Mike scuipă sânge într-un coș de gunoi. M-am dus la Mike, l-am apucat de guler și l-am smucit ca să se uite la mine

— Mai apropie-te o dată de soția mea și am s-o consider declarație de război. Un război pe care o să-l termin, căci sunt mai mult decât echipat, și în timp record. S-a înțeles?

Îmi evită privirea, refuzând să vadă hotărârea din ochii mei.

— Bine, *stronzo*[1], bine!

[1] Nemernic (lb. it.)

— Același lucru e valabil și pentru fiul tău. Dacă îl prind [illegible] o să-i pară rău că nevastă-ta a fost suficient de beată ca să permită conceperea lui.

— Angelo e liber să facă ce vrea, scuipă el, fluturându-și pumnul în aer. Nu-l amesteca în asta.

— Mai vedem, am spus, întorcându-i spatele lui Mike. Rossi?

Arthur se ridicase deja, nu voia să renunțe fără luptă. Visasem mulți ani la clipa asta. Să-l am la degetul mic. Și acum, când începeam în sfârșit suficientă putere, simțeam doar dispreț și jenă. Să vin aici fusese un risc nechibzuit. Oamenii ăștia nu aveau nicio busolă morală și dacă Francesca sfârșea la doi metri sub pământ, n-aș fi putut să mi-o iert niciodată. Eu o băgasem în dezastrul ăsta, în primul rând.

— Ține-ți în frâu acoliții și asociații, i-am ordonat, împungând cu degetul prin aer spre fața lui.

— Așa cum face soția ta cu tine, vrei să zici?

Își pipăi buzunarul și scoase o țigară.

— Se pare că ți-a luat mințile. N-ai fi venit aici acum câteva luni și îmi voiai capul și pe atunci, spuse Arthur.

— Capul tău îl am deja.

— Te joci ca pisica cu șoarecele, senatorule Keaton, în loc să ucizi prada. Ești îndrăgostit de o adolescentă și asta nu era în planul tău.

— Dă-mi cuvântul tău, am repetat, simțind cum încep să mă enervez.

Arthur flutură din mână.

— N-o să-mi rănesc propria fiică și o să mă asigur că nimeni din camera asta n-o s-o facă. Ea este, până la urmă, sânge din sângele meu.

— Nu-mi aduce aminte.

În drum spre casă, i-am sunat pe Bishop și White pentru o teleconferință. Știam două lucruri: că nu aveau să respingă apelul, pentru că aveam prea multă putere asupra lor, și că n-o să vrea să-mi strecoare informații confidențiale la telefon — din exact același motiv. Mă săturasem ca ticăloșii ăștia corupți să-și facă de cap nestingheriți. Mai ales când oameni nevinovați erau răniți.

Mai ales când unul dintre acei oameni era femeia care purta inelul meu pe deget.

— Am auzit că i-ai făcut o vizită prietenului nostru.

Bishop era la golf, după sunetul de carturi și râsetele însorite de la capătul liniei lui. White rămase tăcut.

— Cum o mai duci, Preston? l-am întrebat, lăsându-mă confortabil pe bancheta din spate, în timp ce Smithy făcea slalom prin traficul din Chicago.

N-am răspuns la remarca lui Preston despre vizita mea la Arthur, pentru că, dacă mă întrebai, nu fusesem niciodată acolo. Am scos din buzunar o brichetă Zippo de-a Francescăi și m-am jucat distras cu ea. Să fiu al naibii dacă știu de ce o luasem, când ieșisem din cameră, dimineață.

— Sunt bine. Ai vreun motiv anume pentru care întrebi? mârâi Preston enervat.

White oftă prelung, așteptând răspunsul meu. Era nasol când singura persoană care deținea atuurile într-o conversație era un politician fără experiență, dornic de răzbunare.

— Am vrut doar să verific cum îți merg pregătirile pentru alegerile de anul viitor.

M-am uitat pe geam. Era mai plăcut să stau în mașină cu Nemesis prin preajmă. Nu pentru că aveam conversații interesante — ceea ce se întâmplase până acum destul de rar — pentru că mereu zâmbea la Chicago de parcă era frumos. Fascinant și aglomerat special pentru ea. Aprecia lucrurile mărunte pe care le avea viața de oferit.

— Sunt destul de sigur că mă descurc mult mai bine decât mă așteptam. Cel puțin, conform statisticilor.

Bishop pufni. Îl auzeam cum își punea ceasul de aur și cart. Nu era de mirare că Rossi făcea afaceri cu el. Pentru acest-a-losul ăsta hedonist nu exista conceptul de muncă.

Am trecut abrupt la subiect. La urma urmei, nu era un apel de curtoazie.

— Nimic pe care să-l distrugă vreo câteva comunicate de presă proaste, presupun.

— Ce vrei să insinuezi? se răsti White.

Aproape că vedeam cum îi sar stropii de salivă. Doamne, ce creatură pocită era! Îl uram în mod special pentru că era un polițist corupt. Puteam să mă descurc cu un politician necinstit. Toți politicienii erau corupți, însă unii dintre ei rămâneau în continuare buni. Dar să fii polițist corupt era de rău augur. White reprezenta Departamentul de Poliție din Chicago, din care făcuse parte fratele meu. Nu mi-ar fi plăcut să știu cum s-ar fi simțit Romeo dacă ar fi știut că White era comandantul și șeful operațiunilor, zilele astea.

— Insinuez că nu-ți faci treaba pe măsura așteptărilor mele. Soția mea a fost victima unei urmăriri de mașini. Ieri. Oamenii lui Bandini.

— Cum se simte? întrebă Bishop, nici măcar un pic interesat.

— Scutește-mă de amabilități. Viața e prea scurtă ca să ne prefacem că dăm doi bani unul pe altul.

— A: nu-mi pune în pericol campania indiferent de circumstanțe și B: dă-mi instrucțiuni clare și o să le dau mai departe la sursă, se oferi Bishop.

— Nu cred că-ți poți permite să-mi vorbești despre circumstanțe, am izbucnit eu.

Jaguarul intră pe porțile domeniului meu. Azi, pentru prima oară în întreaga mea carieră, de când absolvisem liceul, făcusem ceva: îmi luasem o zi liberă. Voiam să mă asigur că Francesca se simțea bine și că nu trebuia să meargă la spital. Smithy îmi deschise portiera. Am ieșit din mașină.

— În momentul de față, ca să-mi potolești furia față de *clientul* tău, am subliniat eu, îți cer cu frumosul să-i spui să se țină departe, cu tot cu asociații, de soția mea. Este pentru binele tuturor, inclusiv al tău.

— Bine, răspunse White.

Bishop rămase tăcut.

— Și tu la fel, Tiger Woods.

— Te-am auzit. O să ne șantajezi cu asta de-acum încolo, Keaton? Pentru că începi să-ți faci dușmani peste tot. Întâi cu știi-tu-cine și gașca lui și acum cu noi. Ai mai rămas cu vreun prieten?

— N-am nevoie de prieteni. Am ceva mult mai puternic. Adevărul.

Mi-am găsit soția în grădină, trăgând dintr-o țigară subțire și îngrijind de plante. Purta o fustă lungă și albastră și o bluză

ghă. Era ceva puternic și hotărât în alegerea ei de a urma regulile vestimentare ale părinților, chiar și după ce o renegaseră.

Când o văzusem prima dată, mi se păruse o marionetă. O ființă strălucitoare și drăguță, făcută de Arthur Rossi, pe care o puteam strica. Însă, cu cât o cunoșteam mai bine, cu atât îmi dădeam seama cât de mult mă înșelasem. Era umilă, modestă, inexistentă, inocentă și bine educată. În seara balului, o făcusem de râs pentru că excela în ceea ce voiau părinții ei pentru ea, ignorând complet faptul că era mult mai intimidant să fie invidioasă și bine-crescută decât o altă puștoaică din zilele noastre, sfidătoare și rebelă, care purta fuste scurte și făcea sex cu orice mișca.

O zeflemisisem că era răsfățată înainte să aflu că era o femeie plină de compasiune și bine intenționată.

Francesca își șterse fruntea de nădușeală și de pământ. Se întoarse și se duse spre șopron ca să ia un sac de îngrășământ. Se opri și își frecă fruntea, strâmbându-se. Lovitura fusese superficială, dar vânătaia era urâtă și verde. M-am îndreptat spre șopron, ajungând în spatele ei și luându-i sacul greu.

— De ce ești atât de încăpățânată? am mustrat-o, în timp ce i-l cărăm spre grădina de legume.

Mă urmă cu cizmele ei mici. De fapt, era mică toată. Era așa de minionă, încât mă gândeam deseori la noaptea în care o posedasem, savurând cât de dulce și strâmtă era. Nu pentru că era virgină, ci pentru că așa era ea — micuță.

— Tu de ce ești mereu atât de... tu?

Venea după mine, cu un pas săltăreț. M-am oprit în rândul legumelor, observând pentru prima dată cât de spectaculoasă era grădina acum. Chiar le făcuse să crească. Roșii, ridichi, mentă și busuioc. Flori în ghivece prosperă puse, rânduri-rânduri de

dom în jurul meu e grădina de zarzavat. Nu era pe gustul meu. Prea încărcată s. colorată, un amestec de prea multe specii privelişti s. mirosuri. Dar era singurul lucru din toată locuinţa asta care-mi dădea o senzaţie de normalitate, în afară de doamna Sterling.

— Cine altcineva să fiu? i-am răspuns, aşezând sacul lângă picioarele ei, atent să nu o ating.

M-am ridicat şi i-am stors pe mâini.

— Altcineva mi-ar plăcea.

— Ca de exemplu? Angela?

Doar un idiot putea să-i rostească numele într-un moment ca ăsta. Dar demonstrasem că puteam să fiu un adevărat idiot atunci când era în joc soţia mea.

— De fapt, îmi place când eşti tu, zise ea, ridicând din umeri.

Mi-am încleştat cenuşa. Mă simţeam cumplit de vulnerabil.

— Trebuie s-o iei mai uşor.

— Asta fac. Am luat-o uşor azi. Mi-am făcut temele şi am coborât aici abia acum o jumătate de oră. Mă pregătesc să recoltez prima rundă de legume şi să le trimit la şcoala din capătul străzii. Sunt sută la sută organice.

Mă privi pentru prima dată. Mi s-a strâns inima când i-am văzut ochiul vânăt şi buza spartă. Am ciupit-o uşor sub bărbie.

— Asta nu e luat uşor. Din contră. Nu mă provoca să fac ceva nebunesc.

— Ca de exemplu?

— Să te răpesc.

Chicoti şi îşi lăsă privirea în jos. Obrajii i se îmbujorară.

— Mă tratezi ca pe un copil.

— Fii serioasă. Dacă le făceam copiilor ce vreau să-ţi fac ţie, mi-aş fi petrecut restul zilelor într-o celulă şi dintr-un motiv al naibii de întemeiat.

Se lăsă în genunchi, curățând pământul de frunzele uscate. Mi-am îndesat pumnii în buzunare, uitându-mă la spatele ei. Nemesis avea gropițele lui Venus. Am simțit dintr-odată nevoia să-mi înfig degetele în ele în timp ce o gust de la spate. Mi-am dres glasul.

— Fă-ți bagajul și ia câteva gustări. Plecăm.

— Poftim?

Continuă să plivească, fără să se obosească să se uite la mine.

— Mergem la cabana mea de lângă lacul Michigan, pentru weekend. Se pare că tu nu ai în plan să te odihnești, așa că fac eu planul.

Întoarse capul spre mine, mijindu-și ochii în soare și puse mâna streașină.

— Nu-i nevoie. Nu sunt rănită, Wolfe.

— Arăți de parcă ai fost bătută și oamenii sunt îndeosebi de pricepuți la speculații. Trebuie să te scot din oraș.

Era doar parțial adevărat. De bună seamă, să mă afișez în public cu proaspăta mea soție când avea fața așa nu era indicat. Dar nici nu voiam altă companie. Sterling își băga mereu nasul și Smithy era un ghimpe în coastă. În plus, Bishop nu greșise. Într-adevăr nu aveam prieteni. Nu era deloc o idee proastă să iau o pauză de la dușmanii mei pentru două zile. Aveam nevoie de un răgaz și, sincer să fiu, Nem era singura persoană pe care cumva puteam s-o tolerez în momentul de față.

— Am multe teme, spuse ea.

— Ia-le cu tine.

— Nu mi-ar plăcea s-o las singură pe doamna Sterling.

— O să stea cei de la pază cu ea. Plecăm singuri.

— Dar e împotriva protocolului.

— Dă-l naibii de protocol.

Tăcu. Își mușcă buza. Avea intenția să mintă și să-mi spună altceva la un alt moment.

Poți să conduci puțin pe drum, i-am spus, ca o rugăminte.

Se lumină la față, cum mă așteptam să o facă. Împreună cu gorilele lui Bandini o duseseră să înoate și să conducă. De-asta o puteam uri. Nici măcar dacă înotam mai bine sau conduceam mai bine și partea cea mai bună era că nici măcar nu o știa.

— Serios? Chiar și după ce s-a întâmplat?

Îi străluceau ochii de entuziasm. Albaștri ca un cer de vară.

— Mai ales după ce s-a întâmplat. Te-ai descurcat de minune. Cum e cu fruntea?

— E urâtă, dar nu doare cum s-ar crede.

E frumoasă.

Desigur, nu puteam să rostesc cuvintele astea. M-am întors și am luat-o spre terasă, plecând din grădină și de lângă ea. Când am ajuns la ușile de sticlă, m-am oprit și m-am uitat înapoi. Îngenunchease din nou, reluându-și munca.

— Nu va mai trebui să-ți faci griji în privința lor, am spus.

— A cui?

Se uită nedumerită la mine. Lista creștea incontinuu. Mai întâi tatăl ei, acum familia Bandini.

— A oricărui ticălos care a vrut vreodată să-ți facă rău.

Am intrat în birou și m-am încuiat acolo pentru restul serii, neavând încredere în mine că pot merge în camera ei pentru festinul meu nocturn fără să dorm lângă ea. Se pare că aveam niște probleme cu autocontrolul.

Îmi lipsea cu desăvârșire.

Ea avea din plin.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Francesca

Abia după o oră am început să mă relaxez la volan. Nu doar că-mi făceam griji să nu stric prețiosul Jaguar al lui Wolfe și aveam străfulgerări de amintiri cu gorilele lui Bandini urmărindu-mă și izbind Cadillacul, dar nici nu mă simțeam în apele mele în preajma soțului meu. După ce-și petrecuse o noapte la mine, nu a mai venit în camera mea, în următoarea. Acum eram în drum spre cabana lui de lângă lac. Plănuia să dormim și acolo în camere separate? Sincer, îl credeam în stare. Nu aveam pe nimeni cu care să mă sfătuiesc în privința situației noastre. Revistele *Cosmo* și *Marie Claire*, singurele mele surse de sfaturi despre relații, nu aveau articole despre căsătoriile aranjate cu bărbați cruzi, cu probleme emoționale grave, în secolul XXI.

Doamna Sterling era părtinitoare. Mi-ar fi spus orice voiam să aud, ca să se asigure că eram mulțumită de soțul meu. Mama era prea ocupată să-și salveze propria căsnicie, iar Clara mi-era ca un fel de bunică, deci, firește, ar fi fost aiurea s-o întreb.

Aș fi putut s-o sun pe Andrea, dar m-am temut să apelez la mila ei cu acest subiect.

Eram mereu dezorientată. Etern neștiutoare.

Gândurile astea mi s-au tot învârtit în cap, în drum spre cabana de lângă Lacul Michigan. Când Wolfe spusese „cabană",

îmi închipuisem ceva pitoresc și modest. În realitate, era o proprietate luxoasă, construită din piatră și sticlă, cu jacuzzi și priveliște spre lac, cu balcoane de lemn și un stil arhitectural plin de farmec rustic. Era înghesuită printre cireși și dealuri verzi, suficient de departe de civilizație, dar fără să pară uitată de lume. Îmi creștea inima la ideea de a-mi petrece timpul alături de soțul meu, atât de departe de restul lumii. Dar entuziasmul ăsta era amestecat cu puțină teamă.

— Simt că urmează un alt șir de întrebări marca Nemesis, mi-a zis Wolfe.

Stătea pe scaunul pasagerului, jucându-se cu bricheta mea Zippo. Eu îmi mușcam buzele, bătând darabana în volan.

— Ai fost vreodată îndrăgostit?

— Ce întrebare mai e și asta?

— Una la care mi-ar plăcea să primesc un răspuns.

A tăcut o secundă.

— Nu. N-am fost niciodată îndrăgostit. Dar tu?

M-am gândit la Angelo. Apoi, la toate încercările prin care trecusem din cauza iubirii mele pentru Angelo. În prezent, nu mai știam ce sentimente nutream față de el, dar aveam convingerea că, dacă îmi mințeam soțul de teamă, atunci aveam să ajung în aceeași situație ca mama.

— Da.

— Doare ca dracu', nu?

Se uita pe geam și zâmbea.

— Da.

— De-aia mă feresc de sentimentul ăsta, mi-a zis.

— Dar e plăcut, când e împărtășit.

S-a întors către mine.

— Nicio iubire nu este complet împărtășită. Nicio iubire nu este echilibrată, corectă. Întotdeauna unul iubește mai mult. Și ai face bine să nu fii tu acela, pentru că doare.

Am tăcut amândoi până am parcat mașina în fața așa-zisei cabane.

— Dar tu — s-a răsucit spre mine, zâmbind cu superioritate — ești mai deșteaptă decât să te lași prinsă în mrejele iubirii.

Aș fi vrut să țip: *Nu-l mai iubesc pe Angelo, prostule. Te iubesc pe tine.*

— Și tocmai de asta te respect, a adăugat Wolfe.

— Mă respecți?

A coborât, a înconjurat mașina și mi-a deschis portiera.

— Nu mai cerși complimente. Știi că te respect, Nem.

Frigiderul era plin cu o mulțime de lucruri gustoase. Chifle proaspete erau așezate pe tejghea. Am devorat două, una cu gem de căpșuni și alta cu unt de arahide. Wolfe a făcut duș și, după ce a terminat, m-am spălat și eu. Apoi a îndesat în rucsacul meu un bax de bere și mai multe negrese ambalate individual și mi-a cerut să merg cu el la plimbare. Fruntea încă mă durea, rana de la buză se redeschidea de fiecare dată când zâmbeam și descoperisem că aveam coastele învinețite, probabil de când mă puseseră pe targă. Dar, cu toate acestea, m-am supus.

Începusem să regret decizia noastră comună de a nu pleca într-o lună de miere, când el și-a pus pe umăr rucsacul meu și m-a condus spre un drumeag de beton, înconjurat de iarbă care se legăna în bătaia brizei răcoroase de seară. Vântul și lacul cântau o muzică mai plăcută decât orice simfonie, iar peisajul avea

nuanțe spectaculoase de mov și roz, grație soarelui care apunea după dealuri. Am mers vreo douăzeci de minute și am observat o altă cabană de lemn, în vârful dealului.

— Ce-i acolo? am întrebat, arătându-i cabana.

Și-a trecut mâna prin părul des și negru.

— Arăt eu a ghid turistic?

— Arăți a om acru, domnule senator, l-am tachinat eu.

A izbucnit în râs.

— Hai să mergem până acolo, să vedem ce e, mi-a propus.

— Se poate? Nu vreau să încalc vreo proprietate.

— Ești un cetățean model. Ce bine ar fi dacă și tatăl tău ar avea aceeași virtute.

— Hei! m-am încruntat eu.

M-a ciupit ușor de sub bărbie. Începea să-mi placă gestul ăsta. Mai ales acum, când nu mai credeam că Wolfe nu avea sentimente pentru mine, după felul în care mă ținuse în brațe în ziua accidentului.

— Și Sterling îmi tot spune să încetez cu asta. Adică să nu vă mai bag în aceeași oală, pe tine și pe taică-tău. E greu.

— Se întâmplă des?

Am tresărit când m-a luat de mână și m-a tras spre vârful dealului.

— Nu, în ultima vreme.

— De ce, mă rog?

— Pentru că sunteți complet diferiți.

Pe măsură ce urcam, respiram din ce în ce mai anevoios. Eram hotărâtă să fac conversație, ca să nu mă mai gândesc la faptul că nu eram deloc în formă. Îmi neglijasem ședințele de călărie în favoarea școlii. În plus, chiar aveam o întrebare care nu-mi dădea pace:

— Acum vrei să-mi spui de ce-l urăşti atât de mult pe tatăl meu?

— Nu. Şi poţi renunţa să mă întrebi, fiindcă n-o să-ţi spun niciodată.

— Eşti aşa de nedrept!

M-am bosumflat.

— N-am pretins niciodată contrariul. În orice caz, nu ţi-ar plăcea să ştii răspunsul.

— De unde ştii? Poate că m-ar ajuta să mă consolez cu gândul că tata m-a repudiat.

S-a oprit în faţa construcţiei care nu era o cabană, ci un hambar, vopsit în roşu şi alb.

— Faptul că a renunţat la comoara lui de preţ dovedeşte că am atins-o e o dovadă suficientă că nu te merită.

— Şi tu mă meriţi? l-am întrebat.

— Dar, draga mea, tocmai asta e deosebirea dintre mine şi tatăl tău. Eu n-am pretins niciodată că te merit. Te-am luat pur şi simplu.

Am pus un braţ pe poarta de lemn a hambarului şi am clătinat din cap.

— Asta e clar încălcare de proprietate, Wolfe. Eu nu intru.

El a sărit gardul şi a intrat în hambar fără să se uite înapoi. În dreptul uşilor era împrăştiat fân proaspăt şi, judecând după mirosul care plutea în aer, de pământ umed şi de ceea ce instructorului meu de călărie îi plăcea să numească „mizerie de drumuri" — baleg de cal —, am ştiut că înăuntru erau animale.

L-am auzit pe Wolfe fluierând din străfundul hambarului.

— Eşti o frumuseţe!

— Abia ai plecat de lângă mine şi deja flirtezi, i-am strigat

Zâmbeam atât de tare, încât mă dureau obrajii. Râsul lui ispra gutural umplu aerul. Mi-am strâns coapsele una de alta, ceva dinăuntrul meu tânjind, în sfârșit, să-l simtă. Aș fi putut să fac sex cu el în seara asta. Doamne, *voiam* să fac sex cu el în seara asta! Pentru prima dată de la petrecerea noastră de logodnă, mă simțeam complet pregătită fizic pentru soțul meu. Mai mult decât pregătită. *Dornică*. Și, chiar dacă Wolfe era aproape imposibil de descifrat, un lucru știam sigur despre el: că și el mă dorea.

— Fă-te-ncoa'! m-a chemat el.

În mod surprinzător — sau de-a dreptul șocant —, vorbise ca băieții italieni cu care copilărisem. Modul în care cuvintele i s-au rostogolit din gură m-a făcut să tresar, uluită — dar, în clipa următoare, am clătinat din cap, râzând în sinea mea. Wolfe Keaton avusese parte de cea mai aleasă educație. Răposatul lui tată fusese hotelier, iar răposata lui mamă, judecătoare la Curtea Supremă.

— Și dacă suntem prinși? l-am întrebat.

Simțeam că din clipă în clipă fața urma să mi se rupă în două de la atâtea zâmbete. Alte fluierături admirative s-au auzit dinăuntru. Fluiera ca un golan, dar valsa ca un aristocrat. Nu-l puteam încadra într-o singură categorie.

— Ieșim pe cauțiune. Mișcă-ți fundul ăla drăguț aici, Nem.

M-am uitat în stânga și în dreapta, am trecut printre bârnele gardului și am intrat în hambar, în vârful picioarelor. Când am intrat, Wolfe m-a apucat de mână și m-a tras spre el. M-a îmbrățișat din spate, făcându-mi semn cu bărbia spre una dintre cele patru boxe, singura ocupată. O iapă superbă, neagră ca noaptea, împodobită cu o coamă și o coadă de un alb orbitor, se uita lung la mine. Wolfe nu exagerase. Era extraordinară. Și mă

privea pe sub genele ei mici și dese. Mi-am dus o mână la piept. Inima-mi bătea cu putere. Nu mai văzusem niciodată un cal așa de frumos. Avea o privire calmă și blândă. Și-a plecat capul, primindu-mi admirația care trebuie să-mi fi strălucit în ochi.

— Bună, fetițo!

M-am apropiat de ea, pășind cu grijă, dându-i timp să se familiarizeze cu mine sau să se îndepărteze. I-am atins botul.

— Ce faci aici de una singură? i-am șoptit.

— Pare sănătoasă, a spus Wolfe.

Chiar și stând cu spatele la el, îi simțeam privirea ațintită asupra mea.

— S-ar putea, dar trebuie să aflăm cine e proprietarul hambarului.

— Îți place?

— Dacă îmi place? O ador. E dulce și blândă. Și superbă, pe deasupra.

I-am mângâiat fruntea, apoi urechile. Îmi accepta atingerea de parcă mă cunoștea dintotdeauna.

— Îmi amintește de cineva, a comentat Wolfe.

— Te rog, nu-mi spune că acum mă compari cu animalele! am râs eu, descoperind cu uimire că aveam ochii umezi.

Îmi imaginam că iapa era a unei fete. Și animalul părea tânăr. Poate crescuseră împreună.

— Atunci, cu ce ar trebui să te compar?

S-a apropiat de mine. Încă stăteam cu spatele la el. Am auzit foșnetul fânului sub pașii lui. Am tras adânc aer în piept, am închis ochii și m-am bucurat de atingerea brațelor lui, care mi s-au încolăcit în jurul taliei.

— Cu oamenii, am șoptit.

– Nu pot să te compar cu oamenii. Nu mai există alții ca tine, a răspuns el simplu, cu buzele lipite de gâtul meu.

Simțeam un ghem de căldură în pântec și m-am înfiorat de plăcere, din cap până în picioare.

— E a ta, a murmurat el, mușcându-mi ușor lobul urechii.

— Poftim?

— Calul. E al tău. Hambarul ăsta este al meu. Terenul din jurul cabanei, pe o rază de cinci kilometri, ne aparține. Fostul proprietar avea un hambar. Și-a luat caii cu el când l-a vândut părinților mei.

Răposaților lui părinți. Erau atât de multe lucruri pe care nu le știam despre el, atât de multe pe care nu mi le spunea.

— Înainte să mă căsătoresc cu tine, nu voiam să-ți dau un cadou de nuntă. Dar, după ce ne-am căsătorit, mi-am dat seama că meriți mai mult decât diamante.

M-am întors și m-am uitat lung la el. Știam că trebuia să-i mulțumesc. Să-l îmbrățișez. Să-l sărut. Să-l iubesc și mai mult pentru efortul gestului, care, știam de-acum, nu-i stătea în fire. Ideea de a-l iubi deschis era tulburătoare. El știa totul despre viața mea, dar eu nu știam nimic despre el. Poate că nu e nevoie să cunoști o persoană, ca s-o iubești. Trebuie doar să-i cunoști inima. Și inima lui Wolfe era mult mai mare decât îmi închipuisem.

Se uita la mine, așteptând un răspuns. Când am deschis gura, s-au revărsat cele mai neașteptate cuvinte:

— N-o putem ține aici. O să se simtă singură.

Pentru o clipă, nu a zis nimic. A închis ochii, și-a lipit fruntea de a mea și m-a sărutat. A oftat și i-am simțit pe buze răsuflarea caldă.

— Cum de ai atâta compătimire? a murmurat.

l-am apucat de guler și l-am tras spre mine, sărutându-i colțul gurii.

O s-o ducem undeva la periferia orașului Chicago, a zis el, unde o s-o poți vizita în fiecare săptămână. Un loc cu mulți câini. Și cu fân. Și cu fermieri, a adăugat. Unii complet străini.

Am râs.

Îți mulțumesc.

— Cum vrei s-o botezi?

— Artemis, am răspuns.

Cumva, am știut pe loc ce nume să-i dau.

— Zeița animalelor și a naturii sălbatice. Un nume foarte potrivit.

Mi-a sărutat nasul cu foarte multă precauție, apoi fruntea, apoi buzele.

Ne-am băut berile și am mâncat negresele așezați lângă Artemis, în fân. În ultimele zile mâncasem mai mult decât toată luna trecută. Începusem să am din nou poftă de mâncare și ăsta era un semn bun.

— Am vrut să mă fac avocat de când aveam treisprezece ani, a zis Wolfe.

Mi-am ținut respirația. Îmi povestea ceva despre el. Se deschidea. Era mare lucru. Era uriaș. Era *totul*.

— Lumea e nedreaptă. Nu te răsplătește pentru că ești bun, decent sau moral, ci dacă ești talentat, ambițios și viclean. Trăsăturile astea nu sunt neapărat pozitive. Și niciuna dintre ele — nici măcar talentul — nu este o virtute. Eu am vrut să-i protejez pe cei care aveau nevoie de apărare. Dar, cu cât munceam mai mult, cu atât îmi dădeam seama că sistemul de justiție e corupt. Să devii avocat cu speranța că o să faci dreptate e ca și cum ai curăța o pată de ketchup de pe cămașa plină de sânge a

unui tip care a fost înjunghiat de cinci ori de un [illegible]. Așa că am ținut mai sus.

— De ce ești atât de obsedat de dreptate?

— Pentru că tatăl tău mi a răpit o. Înțeleg că ai avut o copilărie ocrotită. Chiar îl respect pentru că te a trimis la internat și te-a ținut departe de dezastrul pe care l a creat în Chicago. Dar eu am crescut în dezastrul ăsta. Am fost silit să supraviețuiesc în el. M-a lăsat cu cicatrice și nedreptățit până în ziua de azi.

— Ce ai de gând să faci cu tatăl meu?

— O să-l ruinez.

Am înghițit în sec.

— Și cu mine? Ce-ai de gând să faci?

— Să te salvez.

După o vreme, m-am simțit moleșită de la bere și dulciuri. Mi-am pus capul pe pieptul lui și am închis ochii. El și a scos telefonul și m-a lăsat să ațipesc pe trupul lui — un gest foarte neobișnuit pentru soțul meu. Având în vedere că nu avea semnal, nu știam la ce îi folosea telefonul, dar voiam să-i pun răbdarea la încercare. Să văd când avea de gând să mă atingă ușor și să-mi spună că era timpul să plecăm.

M-am trezit o oră mai târziu, cu obrazul pe cămașa lui. El încă butona telefonul. Am aruncat o privire la ecran, încercând să nu mă clintesc. Citea un articol. Probabil îl descărcase înainte. M-am mișcat ușor, ca să-i dau de înțeles că eram trează.

— Ar trebui să ne întoarcem.

M-am uitat la Artemis, care dormea liniștită în boxa ei, și am căscat.

— Ar trebui, am încuviințat eu. Dar îmi place foarte mult așa.

Apoi, pe negândite, am ridicat capul și l-am sărutat. A lăsat telefonul deoparte, luându-mă în brațe și așezându-mă, cu mișcări grijulii, în poala lui. M-am simțit imediat mai puternică și mai trează decât fusesem în ultimele săptămâni. I-am cuprins gâtul cu brațele și l-am sărutat și mai apăsat. Am început să mă ard de erecția lui, aproape fără să mă gândesc la ce fac. Nu luam anticoncepționale — căci nu apucasem să-mi fac programare la cabinet — și știam că prima noastră partidă de sex fusese un eșec din cauza furiei. Wolfe nu voia copii și cu siguranță nici eu nu voiam să-i am dacă el nu-i dorea. Abia împlinisem nouăsprezece ani. Abia începusem facultatea.

— Sunt... — am spus printre săruturi —, eu... Avem nevoie de un prezervativ.

— O să mă retrag la timp.

A început să coboare cu săruturile între sâni, descheind, unul după altul, nasturii rochiei mele bleumarin cu buline. M-am îndepărtat puțin, luându-i fața în palme.

— Până și eu știu că nu e o formă de contracepție sigură.

A zâmbit, dezvelindu-și dinții albi și drepți. Era incredibil de chipeș. Nu știam cum aș fi supraviețuit dacă și-ar mai fi adus vreodată o altă femeie în pat. Nu mai eram doi necunoscuți sub același acoperiș. Ființele noastre se contopiseră, se împletiseră, legate cu fire invizibile. Fiecare dintre noi încerca să se îndepărteze, dar astfel pur și simplu apăreau mai multe noduri, care ne legau și mai strâns unul de celălalt. Iar el era așa de sofisticat și de ager la minte, încât nu știam cum l-aș putea păstra lângă mine, chiar dacă voiam. Cu disperare.

— Francesca, n-o să rămâi însărcinată dacă o facem o singură dată.

— Asta-i un mit în care nu ne permitem să credem, am stăruit eu.

Nu era vorba că nu voiam să devin mamă. Dar nu voiam să fiu mama unui copil nedorit. Încă speram, prostește, că avea să se răzgândească, în timp, odată ce ar fi înțeles că am putea fi fericiți împreună. În plus, pentru mine fusese incredibil de umilitor să iau pilula aia de a doua zi, pe care mi-o lăsase pe noptieră. Mă simțisem de parcă m-ar fi respins, pe mine și ceea ce corpul meu avea de oferit.

— Când ar trebui să-ți vină ciclul? m-a întrebat el.

— În prima săptămână din lună.

— Atunci, e-n regulă. Nu ești în perioada de ovulație.

— Cum de știi asta? am râs, zgâriindu-i pieptul cu unghiile.

— Soția fratelui meu...

A tăcut și o mască de gheață s-a așternut pe chipul lui. Scăpase cuvintele fără voia lui. N-ar fi trebuit să aflu că a avut un frate și că acesta avusese o soție. M-am uitat la el, dorindu-mi cu disperare să continue. A înghițit în sec, m-a dat ușor la o parte de pe el, s-a ridicat și mi-a întins o mână.

— Ai dreptate. Să mergem, Nem.

L-am luat de mână, deodată conștientă că aveam o mare problemă.

Nu mă lăsa să intru în sufletul lui.

Iar eu nu-l mai puteam scoate dintr-al meu.

La cabană, Wolfe punea lemne în șemineu, în timp ce eu înfigeam bezele în frigărui. I-am arătat cum să facă „șiragul *s'mores*[1]", care este un fel de sandvici uriaș de *s'mores*, înfipte una după alta pe frigăruie. Le învățasem pe toate prietenele mele din Elveția cum să-l facă. Unii dintre părinții lor se înnegriseră de supărare și trimiseseră scrisori furioase directorului școlii. Susțineau că fiicele lor se îngrășaseră de când le arătasem trucul ăsta și că erau nevoiți să-și curețe șemineurile în fiecare săptămână.

— Aha, deci ești o rebelă. Aproape că m-ai păcălit cu accentul tău de pension britanic și cu manierele impecabile.

— Oh, n-am fost niciodată rebelă, l-am contrazis foarte serioasă, alungând bănuiala supărătoare că Wolfe mă alesese pentru că aș fi fost o potențială primă-doamnă bine-crescută. Pur și simplu m-am ferit de belele. A existat un singur incident: am dat foc, din greșeală, perucii unei profesoare.

Am râs în brațele lui. Mă simțeam mai relaxată și mai fericită ca niciodată. M-a tras mai aproape de el și m-a sărutat din nou — un sărut serios, care mi-a dat de înțeles că terminaserăm cu discuțiile pe ziua de azi.

M-a întins pe spate, în fața șemineului, în timp ce focul crea o atmosferă intimă și romantică, deși camera era extravagant de luxoasă. Mobila rustică, aparatura de ultimă generație, canapelele de piele maro-închis, cu pături uriașe din lână. Erau un decor perfect pentru ceea ce îmi doream cu ardoare să se întâmple.

Stăteam amândoi lungiți pe podeaua de lemn, pe un covor împletit, Wolfe deasupra mea. A gemut și și-a strecurat mâna

[1] S'mores, dulciuri populare în SUA, în special la focurile de tabără, cu rețetă-rapidă: o bezea și o bucată de ciocolată pusă între doi biscuiți.

pe sub marginea chilotului meu, dezmierdându-mă cu degetele, și orice urmă de rațiune a dispărut din mintea mea. Mi-am împins pântecul spre el, în timp ce mă săruta pe gât. S-a ridicat în genunchi și cu mâna liberă mi-a desfăcut nasturii rochiei, cu cealaltă continuând să mă excite. Când a ajuns la ultimul nasture, a aruncat rochia deoparte, plimbându-și privirea însetată pe corpul meu și făcându-mă să-mi uit inhibițiile.

— Ești frumoasă, a șoptit el. Îndreptățești fiecare compliment și laudă pe care le-am auzit despre tine, înainte de bal. mascat. Ți-am spus că am vrut să mă conving cu ochii mei, dar n-am menționat niciodată că mi-ai întrecut toate așteptările.

Am clipit ca să-mi stăpânesc lacrimile. I-am atins fața. Acum era al meu.

— Fă dragoste cu mine, te rog.

Nu sex.

Dragoste, dragoste, *dragoste*.

*Fă dragoste cu **mine***, implora inima mea. Mi-a sărutat buzele, apoi a trecut la sfârcuri, apăsând din ce în ce mai mult cu dinții și limba.

S-a jucat un timp cu sânii mei, apoi degetele lui au coborât sub pântecul meu, mai jos, mângâindu-mă lent, folosindu-se de umezeala mea ca să lunece peste miezul meu și în jurul lui, stârnindu-mi delicioase descărcări de plăcere.

— Te rog, fă-o odată! am scâncit, trecându-mi degetele prin părul lui, în timp ce el îmi săruta și îmi lingea coapsele și locul sensibil dintre ele. Am nevoie să te simt în mine.

— De ce?

— Nu pot să-ți explic.

— Ba da, poți. Dar ți-e frică.

Wolfe Keaton era un hoț de sărutări, dar nu mi-a furat doar un sărut. Îmi furase și inima. Mi-o simțeam din piept și o băgase în buzunar. Am făcut exact ceea ce el dorise — o să fac de bunăvoie: mi-am dezlănțuit picioarele și l-am împins. De data asta, vorbeam cât se poate de serios.

— Pentru că ai avut dreptate. Ai spus că o să vin de bunăvoie în patul tău — iată-mă.

M-a sărutat pasional, mușcându-mă de buza rănită în accident, încă dureroasă.

— N-ai spus tot adevărul, dar declarația e de ajuns.

S-a ridicat și a scos un prezervativ din portofel. Am încercat să nu-mi arăt dezamăgirea. S-a dat puțin înapoi, cercetându-mi cu atenție fața.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

A dat să mă ciupească de sub bărbie, apoi s-a răzgândit și mi-a mângâiat obrazul.

— Acum nu ne mai **mințim**. Spune!

Am aruncat o privire spre prezervativ.

— Crezusem... m-am gândit că, atunci când o s-o facem prima dată — *cu adevărat* pentru prima dată —, o să fie mai personal.

Am roșit, pentru că mi-am adus aminte că, în urmă cu doar vreo câteva ore, îl certasem pentru că sugerase exact același lucru.

— Poți să...?

Mi-a închis gura cu un sărut.

— O să mă retrag la timp. Dar n-o să facem un obicei din asta, decât atunci când o să iei anticoncepționale. Ne-am înțeles?

Am dat din cap.

A aruncat prezervativul deoparte și, privindu-mă drept în ochi, a început să mă penetreze. M-am încordat din instinct, înainte ca el să aplece și să mă sărute.

— Relaxează-te pentru mine, mi-a șoptit.

Am tras aer în piept și l-am ascultat. Pe la jumătate, a început să mă doară, dar cu totul altfel decât data trecută. Acum, durerea era plăcută, în timp ce el se adâncea în mine încet și blând, acoperindu-mă cu sărutări. Îmi spunea lucruri care îmi dădeau curaj și putere, pe care le credeam cu toată ființa: „Ești grațioasă ca ploaia"; „Frumoasă asemenea cerului fără stele al orașului Chicago, într-o seară tristă de bal mascat"; „Mă simt așa de bine în tine, Nemesis. M-aș îneca în tine și aș muri, dacă nu m-ai opri"

Ce diferență față de data trecută — când comentase despre cât de străină eram, ceea ce mi se păruse obscen și degradant! M-am agățat de umerii lui, gemând ușor și primindu-l în mine. Încet, mișcările trupului meu s-au armonizat cu ale lui, iar disconfortul a fost înlocuit de rotiri lascive și zvâcniri din șolduri. Gemeam de plăcere la urechea soțului meu, în timp ce el iuțea ritmul, sprijinit în mâini, ca să nu-mi atingă coastele și fruntea rănite. Apoi penetrările lui au devenit atât de adânci și de sălbatice, încât mi-am dat seama că se apropia de final. Mi-am înfipt unghiile în spatele lui, simțind că și eu mă apropii de orgasm. Era altfel față de cele pe care mi le provocase gustându-mă. Era mai profund, mai intens.

— O să-mi dau drumul, Nem.

Tocmai se pregătea să se retragă, când m-am agățat de el și l-am sărutat pătimaș. Am simțit lichidul cald cum mă umple. Ne-am ținut în brațe un lung moment, apoi a coborât de pe mine. De data asta, n-a mai fost nici rușine, nici nefericire. Eu

nu mi-am ferit privirea. Iar el nu și-a cuprins capul în mâini, dorindu-și să dispară într-o crăpătură din podea și să moară. Ne priveam, întinși unul lângă altul pe covor, lângă șemineu.

M-a ciupit ușor sub bărbie.

— Ai terminat înăuntru.

A căscat și s-a întins. Nu părea prea îngrijorat și *asta* m-a îngrijorat pe mine.

— Nu mai iau încă o pilulă, am spus, clătinând din cap și strângându-mi rochia la piept. Nu e sănătos.

Ochii i se încrețiră a zâmbet.

— Iubito, așa cum am mai spus, nu e momentul propice unei sarcini, datele nu corespund.

Am râs și m-am relaxat.

— Bine, te cred pe cuvânt.

— Așa și trebuie.

O altă ciupitură sub bărbie.

— Încetează, Wolfe! Ți-am mai spus că asta mă face să mă simt ca un copil.

S-a ridicat, complet gol, și m-a luat pe un umăr, atent să nu-mi atingă coastele, apoi m-a dus spre dormitor. Mi-a dat o palmă la fund, apoi l-a mușcat ușor.

— Ce-mi faci? am râs eu.

— Niște chestii de adulți.

Ne-am petrecut noaptea în același pat, făcând dragoste de trei ori. Dimineață, am vizitat-o iar pe Artemis. A fost fericită să ne revadă și am dat o raită cu ea, constatând cu uimire că, în

ciuda celor patru reprize de sex de noaptea trecută, disconfortul meu era neînsemnat. I-am dat mâncare și apă și am stat lângă ea, în hambar. În dimineața asta, Wolfe mi a învățat cum să fac sex oral. M-a pus să îngenunchez și și a descheiat geanșa Diesel. La început, m-a învățat cum să l mângâi și apoi cum să-l strâng. Când m-am simțit destul de în largul meu, m a întrebat dacă vreau să-l gust.

— Da.

Mi-am plecat privirea, străduindu-mă să-mi ascund rușinea.

— Uită-te la mine, Francesca.

M-am uitat în ochii lui cenușii.

— Ceea ce urmează să faci nu e un lucru rău. Știi asta, nu?

Am dat din cap, deși de fapt credeam pe dos. Eram ferm convinsă că toți cei cu care mergeam la biserică, inclusiv părinții mei, ar fi făcut infarct dac-ar fi știut ce făceam noi.

— Dacă o să afle lumea?

A râs. Ticălosul a râs în hohote.

— Toate persoanele trecute de optsprezece ani pe care le cunoști au făcut sex oral.

— Eu nu.

— Și mulțumesc stelelor pentru asta!

Probabil îmi spunea ce voiam să aud. Wolfe își dádu seama că mă îndoiam, pentru că mi-a dezmierdat fața și a oftat.

— Crezi că sunt pervers?

Mi-am simțit obrajii luând foc.

— Ce? Nu, sigur că nu.

— Bine. Pentru că eu îți fac ție sex oral în fiecare zi, de săptămâni întregi. Și am de gând să ți-l fac tot restul vieții. N-ai de ce să te rușinezi că-i oferi plăcere soțului tău.

— Dar ai spus că sexul oral e înjositor, i-am repetat eu ceea ce-mi spusese când eram logodiți.

— E înjositor să îngenunchezi, în general. Dar nu și dacă o faci în fața cuiva care merită să renunți la mândria ta.

Știam că Wolfe lua mândria foarte în serios. La urma urmei, el era Narcis al meu. Evenimentul — oricare ar fi fost — care îl silise să se agațe atât de strâns de propria mândrie îl traumati zase grav.

I-am apucat vârful penisului cu buzele. Mă călăuzea, îndem nându-mă să mă apropii de rădăcină. Apoi degetele lui mi-au împins ceafa, iar gura mea l-a cuprins tot mai mult, până când vârful penisului mi-a ajuns în gât. Îmi venea să vomit, dar m-am abținut.

— Acum, suge.

Și-a înfipt degetele în părul meu.

Eram uimită să constat cât de mult îmi plăcea. Nu-mi făceau plăcere doar actul în sine și pielea lui caldă și catifelată, dar și mirosul unic, bărbătesc și felul în care reacționa Wolfe la atingerile mele, tresărind în gura mea și gemând de plăcere. Mă dureau buzele și obrajii când s-a retras. Mi-a ridicat capul și m-a silit să-l privesc în ochi.

— Știi că te respect, mi-a zis Wolfe.

— Știu.

Îmi simțeam buzele umflate și dureroase.

— Perfect! În următoarele cinci secunde, o să ai senzația că nu te respect.

A ejaculat pe fața și pe sânii mei.

Simțeam lichidul cald curgându-mi pe obraz. Era vâscos și lipicios, dar nu mi se părea deloc înjositor. Mă făcea să simt și

mai multă dorință. Pântecul mi se încorda, implorând să îmi mească ceea ce soțul meu era capabil să-i dea.

Am lins sperma dintr-un colț al gurii și i-am surâs.

A zâmbit și el.

— Cred că o să ne înțelegem bine, draga mea soție.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Francesca

M-am trezit cu aceeași poftă teribilă. O poftă de ceva dulce care nu voia să dispară.

Am chef de un milkshake de căpșuni.

Ba nu. Am nevoie de unul.

M-am rostogolit în pat, am dat peste abdomenul lui tare ca piatra și am gemut, deschizând ochii. La cinci săptămâni după vacanța noastră de la Lacul Michigan, descoperisem câteva lucruri interesante despre noua mea viață cu senatorul Wolfe Keaton. În primul rând, îmi plăcea foarte mult să-mi trezesc soțul făcându-i sex oral. În al doilea rând, el era foarte încântat de noul meu rol de ceas deșteptător. L-am sărutat pe burtă, urmărind dâra de păr închis la culoare și dezbrăcându-i de pantalonii gri de trening. De îndată ce mi-am pus buzele în jurul lui, s-a trezit, însă, spre deosebire de alte dăți, a dat pătura la o parte de pe noi și m-a apucat de păr cu blândețe, dar ferm, și mi-a spus:

— Mă tem că astăzi n-o să fie de-ajuns.

M-a aruncat pe pat, așa încât să aterizez în patru labe, și a luat un prezervativ de pe noptieră. Încă nu luam anticoncepționale. Ar fi trebuit să-mi fac o programare la ginecolog imediat ce ne-am întors de la Lacul Michigan, dar îmi era prea

mișine să mă duc la cabinet de una singură, știind că aveam să fiu examinată pe masă. Nu voiam să merg cu doamna Sterling și știam că mama și Clara nu credeau în contracepție. O sunasem de mai multe ori pe Andrea și îmi spusese că i-ar plăcea să mă însoțească, dar că tatăl meu ar omorî-o dacă ne-ar vedea împreună, în public.

Nu e nimic personal, Frankie. Știi asta, nu?

Da, știam prea bine. N-o puteam învinui. Și mie îmi era la fel de frică de tatăl meu.

Asta însemna că nu aveam de ales — trebuia să-l rog pe soțul meu să mă însoțească. În săptămâna aceea, la cină, când i-am bătut apropouri serioase că aș aprecia dacă ar veni cu mine, mi-a tăiat vorba și mi-a spus că puteam merge de una singură.

— Și dacă mă doare? l-am întrebat.

El a ridicat din umeri.

— Oricum, n-o să te pot ajuta cu nimic.

Era o scuză de doi bani și o știa și el.

A doua zi, s-a întors de la serviciu cu un pachet uriaș de prezervative și cu un bon fiscal de la Costco.

Wolfe renunțase complet la regula de a nu dormi împreună. Hainele și restul lucrurilor noastre încă erau în aripi separate ale casei, dar întotdeauna petreceam noaptea împreună. De cele mai multe ori, venea el la mine în cameră, seara, și, după ce făceam dragoste, mă ținea în brațe până dimineața. Dar câteodată, mai ales când lucra până târziu, mă duceam eu la el și îl satisfăceam. Am început să participăm împreună la gale și la evenimente de caritate. Am devenit cuplul care îmi închipuisem că aveam să devenim eu și Angelo. Oamenii ne priveau fascinați în timp ce flirtam unul cu altul, la masă. Wolfe își punea mereu mâna peste a mea, mă săruta și se comporta ca un

gentleman desăvârșit. Nu semăna deloc cu tatălui surorii care mă târâse la nunta fiului lui Bishop.

Începusem să las garda jos și în privința altor femei. Într-adevăr, senatorul Keaton nu părea deloc interesat de vreuna, chiar dacă ofertele curgeau gârlă, inclusiv o pereche de chiloți strecurați în cutia poștală (doamna Sterling a fost indignată și scârbită; i-a aruncat direct la gunoi), iar eu și Wolfe găseam nenumărate cărți de vizită când îi goleam buzunarele pantalonilor, în fiecare seară.

Viața cu Wolfe era bună.

Între școală, călărit cu Artemis, grădina mea și lecțiile de pian pe care le reluasem, nu prea mai aveam timp să mă gândesc la următoarea mutare a tatălui meu. Mama mă vizita o dată la două săptămâni. Bârfeam, beam ceai și răsfoiam reviste de modă — detestam chestia asta, dar ei îi făcea plăcere, așa că le frunzăream alături de ea. Soțul meu nu dăduse niciodată de înțeles că ar avea ceva împotriva vizitelor mamei sau ale Clarei. De fapt, deseori le invita să stea mai mult la noi, iar doamna Sterling și Clara chiar păreau să se înțeleagă de minune: amândurora le plăceau telenovelele și făceau schimb, pe ascuns, de romane de dragoste.

L-am întâlnit întâmplător pe Angelo la școală, de câteva ori, după vacanța petrecută la Lacul Michigan. Nu aveam cursuri comune. Eram destul de sigură că nici nu urma să avem vreodată, de vreme ce soțul meu era cât se poate de conștient că Angelo învăța la Northwestern. Am simțit nevoia să-mi cer iertare pentru ce i se întâmplase în ziua nunții mele, dar el m-a întrerupt și mi-a spus că nu era vina mea. Poate că avea dreptate, dar asta nu însemna că mă simțeam mai puțin vinovată. În același timp, înțelegeam de ce Wolfe nu dorea ca eu și Angelo

să rămânem prieteni, dat fiind că fusesem atât de îndrăgostită de el atunci când Wolfe mă întâlnise pentru prima dată. Dar lui Angelo nu-i păsa de părerile soțului meu. De fiecare dată când ne întâlneam la cantină sau la cafenea, mă antrena în conversații lungi și mă punea la curent cu toate micile bârfe despre cunoscuții din fostul meu cartier.

Mi-a povestit cine se măritase, cine divorțase și am râs când am aflat că Emily — „Emily *a noastră*" — se vedea cu un mafiot din New York și irlandez, pe deasupra.

— Dumnezeule!

Am făcut o mutră scandalizată. El a râs.

— M-am gândit că ar trebui să știi, zeiță, în caz că încă te mai gândești la mine și la ea.

Zeiță.

Soțul meu era stoic, influent și nemilos. Angelo era drăguț, încrezător și iertător. Erau atât de diferiți! Ca ziua și noaptea. Începeam să-mi dau seama unde îmi era locul: în mijlocul furtunii, alături de Wolfe.

Ca să fiu în continuare fericită, am luat decizia să nu deschid caseta de lemn. Teoretic, trebuia s-o fi făcut cu mult timp în urmă. Imediat după căsătoria cu Wolfe. Dar mai aveam un singur bilețel și, după ambele bilețele de dinainte, Wolfe se dovedise a fi adevăratul stăpân al inimii mele. Nu voiam să-i stric norocul când eram atât de aproape de fericire, încât mai o puteam atinge.

În clipa asta, eram ametită și somnoroasă și încă îmi era poftă de milkshake, dar dădeam din fund în fața soțului meu, vrând ca el să-mi satisfacă mai întâi cealaltă nevoie. Wolfe m-a luat pe la spate.

— Otrava mea dulce, rivala mea superbă...

Mi-a sărutat gâtul în timp ce mă penetra. Eu gemeam de plăcere. Când a terminat, a scos prezervativul, l-a înnodat și a intrat în baie, complet gol. M-am lăsat să cad pe pat, cu fața în jos — o grămăjoară de piele fierbinte și dorință. A revenit după zece minute, proaspăt bărbierit, spălat și îmbrăcat în costum. Cât m-am rostogolit pe spate ca să-l privesc, deja își petrecuse o cravată pe după gât.

— Vreau un milkshake de căpșuni, m-am bosumflat eu.

S-a încruntat, legându-și cravata fără să se uite în oglindă.

— De obicei nu ai poftă de dulce.

— Urmează să-mi vină ciclul.

De fapt, îmi întârziase puțin luna asta.

— O să-i spun lui Smithy să-ți aducă unul înainte să plec. Te descurci să ajungi la școală? Ai nevoie să te ducă el cu mașina?

Urma să dau testul pentru permisul auto săptămâna viitoare.

— Nu vreau să-mi aducă Smithy un milkshake. Vreau să-mi aduci tu.

M-am ridicat în genunchi și am mers așa prin pat, către Wolfe.

— Mereu îmi greșește comanda.

— Ce ar putea greși la un milkshake de căpșuni?

Wolfe se întoarse în baie ca să-și ungă părul cu un gel care mirosea divin. Într-o bună zi, aveam să fac infarct din cauza lui, fiindcă arăta și mirosea atât de bine.

— Ai fi surprins, i-am zis.

Mințeam. Smithy era grozav. Doar că simțeam nevoia ca soțul meu să facă un gest drăguț pentru mine. De la Artemis încoace, nu mai făcuse nimic romantic.

— O să-ți aduc un milkshake, a spus el fără nicio intonație specială, ieșind din cameră.

— Mulțumesc! am strigat în urma lui.

O clipă mai târziu, doamna Sterling, iscoditoarea numărul unu a Americii de Nord, și-a strecurat capul pe ușă.

— Voi doi sunteți cei mai înceți la minte oameni deștepți pe care îi cunosc.

A clătinat din cap. Eu stăteam întinsă în pat, holbându-mă la tavan, bucurându-mă de fericirea de după orgasm. Eram învelită doar cu cearșaful, dar nu mă îngrijoram cu privire la ce ar fi putut vedea. Probabil ne auzise de sute de ori făcând dragoste.

M-am întins și am căscat.

— Ce vrei să zici?

— Ești însărcinată, scumpa mea!

Nu.

Nu se întâmplă așa ceva.

Nu se poate.

Ba se poate. Trebuie să fie adevărat. Și totul se leagă atât de clar acum.

Cuvintele astea se tot repetau în mintea mea, în timp ce plăteam testul de sarcină, într-o farmacie Walgreens, înainte de a porni spre facultate. Am devorat milkshake-ul de parcă nu mai gustasem niciodată unul, iar apoi mi s-a făcut îngrozitor de greață. Înainte să mă las pe vine și să urinez pe bagheta testului de sarcină, în toaleta facultății, presimțeam că doamna Sterling avea dreptate. Am înjurat în gând. Mi-ar fi prins bine s-o am

acum pe Andrea prin preajmă. Cineva care să mă țină în brațe când venea momentul să verific rezultatul testului. Dar Andrea era speriată de tata și era timpul să-mi fac prieteni noi, în afara Organizației.

Am pus capacul testului la loc și am pornit cronometrul telefonului. Mi-am rezemat fruntea de ușă. Aveam două certitudini:

1. Nu voiam să fiu însărcinată.

2. Nu voiam să nu fiu însărcinată.

Dacă eram însărcinată, atunci aveam o mare problemă. Soțul meu nu voia copii. Mi-o spusese chiar el. De câteva ori. Îmi sugerase până și să mă mut și să-mi găsesc un donator de sperma, dacă îmi doream așa de mult copii. Având în vedere situația noastră, era imoral, dacă nu complet nebunesc, să aduc un copil nedorit pe lume.

Pe de altă parte, în mod ciudat, dacă se adeverea că nu eram însărcinată, m-aș fi simțit dezamăgită. M-ar fi cuprins entuziasmul și nerăbdarea dacă aș fi aflat că eram însărcinată cu copilul lui Wolfe. Mintea mea a început să fabuleze. Să inventeze scenarii prostești. Ce culoare ar avea ochii copilului nostru? Ar avea părul închis la culoare. Ar fi zvelt, ca noi. Dar... cenușii sau albaștri? Înalt sau scund? Ar moșteni istețimea lui Wolfe și talentul meu la pian? Ar avea tenul deschis la culoare, ca mine? Sau ar moșteni pielea lui, mai degrabă întunecată? Voiam să știu totul. M-am abținut să-mi ating burta, imaginându-mi cum ar fi umflată, rotundă și perfectă, adăpostind fructul iubirii noastre.

Fructul iubirii *mele*.

Nimeni nu-mi spusese vreodată că el mă iubea. Nimeni nu-mi sugerase măcar asta. Nici măcar doamna Sterling.

Telefonul meu a scos un sunet și eu am tresărit, cu inima bătându-mi nebunește. Indiferent de rezultat, voiam să știu. Am răsucit testul de sarcină și l-am privit.

Două linii. Albastre. Clare. Ferme. Intense.

Eram însărcinată.

Am izbucnit în plâns.

Nu-mi venea să cred ce mi se întâmpla. Wolfe precizase — ba nu, *declarase* foarte clar — că nu voia copii, iar acum, la nici șase luni după nuntă, când lucrurile dintre noi începuseră să se îndrepte în direcția cea bună, urma să-i spun că eram însărcinată. Știam că nu era doar greșeala mea. Și el era de vină. De fapt, *el* fusese cel care încercase să mă convingă să facem sex neprotejat, bătând câmpii cum că urma să se retragă la timp (ce să-ți spun, chiar că reușise), să calculeze și să-mi spună că nu eram în perioada de ovulație.

Însă niciunul dintre noi nu luase în considerare faptul că ciclul meu menstrual se modificase în momentul în care luasem pilula de a doua zi.

Dar, pe de altă parte, eu am fost cea care l-am tras mai adânc în mine când a ejaculat, împiedicându-l — chiar dacă accidental — să se retragă la timp. Știam că numai cu acea ocazie s-ar fi putut întâmpla. În afară de weekendul petrecut la cabană, folosiserăm de fiecare dată prezervative.

Cu umerii plecați, am ieșit din baie, m-am târât pe hol, am ieșit din clădirea facultății în banala zi de toamnă. Trebuia să-i mărturisesc doamnei Sterling. Ea sigur știa ce era de făcut.

Mă îndreptam spre mașină, când, pe neașteptate, Angelo s-a repezit la mine și m-a trântit pe iarbă. Am țipat. Mă gândeam la copil. L-am împins. Râdea în hohote, încercând să mă gâdile.

— Angelo...

Panica îmi clocotea în piept. Nu se zice că primul trimestru de sarcină e cel mai important? Nu îmi permiteam să mă răvășesc pe jos.

— Dă-te de pe mine!

S-a ridicat repede, trecându-și degetele prin părul blond-închis și m-a privit. Ce-l apucase? Angelo era mereu rezervat și respectuos. Se purta familiar cu mine, ce-i drept, dar nu mă atinsese niciodată așa de când mă măritasem.

— Vai de mine, zeiță, îmi pare rău.

S-a oferit să mă ajute să mă ridic. Am acceptat. Nu-mi plăcea că încă îmi spunea „zeiță", dar nu există legi împotriva flirtului. Poate că ar trebui să existe. În felul ăsta, femeilor le-ar fi interzis să-i facă avansuri soțului meu de fiecare dată când iese în casă.

Da, dar atunci ai trăi într-o dictatură.

M-am ridicat și m-am uitat în jur, deși nu eram sigură ce anume căutam. Mi-am scuturat de iarbă rochia și puloverul.

— Mi s-a părut că ai o zi proastă. Am vrut doar să te fac să zâmbești, mi-a explicat Angelo.

Cum să-i fi spus că intuise corect? Aveam cea mai proastă și, în același timp, cea mai bună zi din viață. Am dat la o parte un fir de iarbă de pe umărul lui, zâmbind.

— Nu este vina ta. Îmi pare rău că m-am răstit. M-ai luat prin surprindere.

— Șoferul tău te așteaptă în cealaltă parte a clădirii. La fel și agenții de pază care, apropo, își fac prost treaba, având în vedere că acum nu sunt prin preajmă.

Angelo ridică din sprâncene și-mi impunse umărul cu un deget. Wolfe insistase să fiu însoțită de bodyguarzi în permanență, după incidentul cu mașina. Abia săptămâna asta reușisem să-l conving să renunțe la protocol, așa încât bodyguarzii să aștepte în mașină și să fiu lăsată în pace când eram în campus. Nu mai primisem vești de ceva vreme de la tatăl meu și nici de la Mike Bandini. Se pare că încercau să țină Organizația în viață și departe de Wolfe. Și dacă voiam să-mi fac prieteni la facultate, mi-ar fi fost imposibil, când doi bărbați cât doi elefanți îmi suflau în ceafă.

Nu i-am spus lui Angelo ce făcuse tatăl lui. Spre deosebire de Wolfe, eu puteam face distincția între un tată și copilul acestuia, poate pentru că știam prea bine cum este să te simți rușinat de acțiunile propriilor părinți.

— Mulțumesc.

Mi-am pus poșeta pe umăr și am rămas în fața lui, stingherită și simțindu-mă vinovată. Făcea un efort, încerca să reclădească podul care ne unise altădată, iar eu stăteam în celălalt capăt al podului, cu un chibrit aprins, gata să-l distrug iar. Era o chestiune tare delicată să rămân continuare loială soțului meu și să îndrept lucrurile cu un băiat care însemnase foarte mult pentru mine. Eram prea neîndemânatică pentru a păstra echilibrul între cele două.

— Trebuie să-ți mărturisesc ceva.

Își făcea de lucru cu părul lui frumos și ciufulit. Mă durea sufletul să recunosc ceea ce refuzasem să pricep la începutul

logodnei mele cu Wolfe. Într-o bună zi, Angelo avea să fie un soț minunat, dar nu era pentru mine.

— Spune.

M-am frecat la ochi. Nu mă mai simțisem niciodată atât de obosită și doar nu ratasem nicio oră de somn. Și-a coborât privirea, mutându-și greutatea de pe un picior pe altul. Nu mai era încrezător și țanțoș.

— În noaptea petrecerii tale de logodnă, s-a întâmplat ceva... ceva ce n-ar fi trebuit să se întâmple.

Înghiți în sec, lăsându-și privirea în pământ. Respiră adânc.

— Am reîntâlnit-o pe tipa blondă de la balul mascat. Tu tocmai mă refuzaseși și tot discursul pe care mi-l repetasem în cap, despre cum avea să decurgă seara noastră, se dusese pe apa sâmbetei. O dădusem în bară și nu-mi puteam găsi cuvintele, iar tu te tot uitai după logodnicul tău. Mă simțeam de parcă lumea se năruia.

Își frecă obrazul, de parcă adevărul tocmai îl plesnise peste față.

— Am făcut o greșeală. Una uriașă. M-am culcat cu reporterița. De fapt, asta a fost doar o greșeală mică. Nu îngrozitoare. Cea îngrozitoare a fost după aia, când am dat nas în nas cu soțul tău, pe scări.

M-am uitat la el, cercetându-i fața. Spre surprinderea mea, Angelo se silea să nu plângă. Lacrimi adevărate. Lacrimi pe care nu suportam deloc să le văd, deși știam că urma să-mi spună ceva îngrozitor. Ceva despre cum mă distrusese, indirect. Indiferent cum stăteau lucrurile astăzi între mine și Wolfe, n-ar fi putut să șteargă niciodată cu buretele noaptea în care el îmi răpise inocența cu forța.

— I-ai spus că ne-am culcat împreună? am întrebat, cu voce tremurătoare.

A clătinat din cap:

— Nu. Nu. N-aș fi făcut asta. Doar că... nici nu am *negat* că am fi făcut sex. Voiam să mă răzbun pe el, nu să lămuresc ceea ce părea a fi o neînțelegere. Eram atât de furios, Frankie! Și încă speram că o să vă despărțiți din cauza asta. Am vrut să-i dau destinului un mic imbold, nu să-l distrug pentru amândoi. De fapt, ba da, voiam, dar numai pentru că am crezut că și tu voiai același lucru. Am crezut că voiai să-i dai lui Wolfe o șansă pentru că te forțau ai tăi, nu pentru că...

— Pentru că-l iubesc? i-am încheiat eu propoziția, cu voce răgușită.

I-am strâns umărul. Mi-a privit mâna și s-a smiorcăit.

— Da.

— Păi, îl iubesc, am spus, oftând. Dumnezeule, Angelo, îmi pare așa de rău! Îl iubesc. Nu plănuiam să mă îndrăgostesc de el. Pur și simplu s-a întâmplat. Dar asta-i treaba cu dragostea, nu? E ca moartea. Știi că o să se întâmple într-o bună zi. Doar că nu știi cum, de ce sau când.

— Asta-i o perspectivă destul de sumbră asupra vieții.

Mi-a zâmbit mohorât.

Nu puteam să mă supăr pe Angelo, mai ales deoarece eu și Wolfe depășiserăm toate obstacolele pe care Angelo și Kristen ni le presăraseră în cale. Îl puteam considera punctul de cotitură al întregii noastre relații.

Angelo zâmbea, cu gropițele la vedere. Același zâmbet care, înainte, îmi frângea inima de fiecare dată când îl vedeam.

— Dacă te răzgândești vreodată, sunt aici, mi-a zis el.

— Sunt compromisă, i-am răspuns, ridicând dintr-o sprânceană și roșind.

El a oftat teatral:

— Mă crezi sau nu, zeiță, și eu la fel.

— Nu se poate!

I-am dat o palmă peste braț. Simțeam cum toată tensiunea din pieptul meu se risipea.

— Când ai făcut-o prima oară? Cu cine?

De ani întregi doream să aflu, dar până acum nu se ivise ocazia să-l întreb. În momentul de față încercam să ne facem confesiuni ca între prieteni.

Angelo a oftat adânc.

— În clasa a noua. Cu Cheryl Evans, după cursul de algebră.

— Lasă-mă să ghicesc, fata aia era cumva Miss Popularitate? zm zâmbit eu.

— Într-un fel. Era profesoara mea.

M-am înecat de uluire:

— Poftim? Ți-ai pierdut virginitatea cu o profesoară?

— Avea vreo douăzeci și trei de ani. Nicio altă fată de vârsta mea nu voia să facă sex fără să aibă o relație serioasă, iar eu deveniseм nerăbdător. Și încercam și să mă păstrez pentru tine, recunoscu el.

Mă simțeam tristă și fericită în același timp. Viața ne purtase în direcții diferite, dar acel Angelo pe care-l iubiseм până nu demult era pe aceeași lungime de undă cu mine.

— Ei bine, poate în următoarea viață, a comentat el.

Data trecută, spusese că avea să se întâmple în viața asta. Am zâmbit.

— Cu siguranță.

Ne-am îmbrățișat, apoi el a plecat. Eu am traversat peluza, îndreptându-mă spre mașinile din parcarea plină de studenți. Căutam din ochi Cadillacul nou-nouț și blindat. De data asta, Wolfe îl echipase cu toate accesoriile, ca să fiu în siguranță. L-am zărit pe Smithy în mașină, butonând telefonul, și am zâmbit. Totul avea să fie în regulă. Probabil că Wolfe nu urma să fie entuziasmat de vestea sarcinii, dar speram să nu fie nici zdrobit. Aproape că ajunsesem la mașină, când Kristen, reporterița, apăru din senin, blocându-mi calea, trasă la față. Era ciufulită și avea cearcăne, probabil — mi-am spus eu — de la nesomn.

Cei doi bodyguarzi au sărit din mașină aproape simultan, alergând spre noi. Am ridicat o mână și le-am făcut semn să nu se apropie.

— E în regulă.

— Doamnă Keaton...

— E *in regulă*, am insistat. Înapoi, vă rog.

Kristen nici măcar nu-i observase. Se clătina pe picioare.

— Francescaaaa, a bolborosit ea, ațintind un deget spre mine.

Era prea beată ca să-și țină degetul nemișcat. Am încercat să-mi amintesc ce se întâmplase cu ea. Din câte știam, Wolfe aranjase să fie concediată. Evident, voia să se răzbune. Dar asta se întâmplase cu multe săptămâni în urmă.

— Pe unde-ai umblat? am întrebat-o, încercând să nu mă holbez la bluza ei zdrențuită și la blugii murdari.

A făcut un gest dezordonat, sughițând.

— Ei, pe ici, pe colo. Peste tot, de fapt. Am stat la părinții mei, în Ohio. M-am întors aici să-mi caut de muncă. L-am

sunat pe soțul tău de o grămadă de ori, ca să mă scoată de pe lista neagră. Și apoi... Rahat! De ce-ți spun ție toate astea?

A râs, dându-și la o parte părul unsuros. M-am uitat în spate, ca să verific dacă Angelo era prin preajmă. Kristen parcă mi-ar fi citit gândurile.

— Relaxează-te! Mi-am tras-o cu amicul tău ca să se enerveze Wolfe pe tine. Oricum, e prea tânăr pentru mine.

Și prea bun pentru tine, i-am spus eu în gând.

Era clar că sarcina îmi influența logica, pentru că simțeam nevoia să-i pun o mână pe braț, consolator, sau să-i cumpăr o cafea. Știam prea bine că încercase să-mi distrugă viața ca să o salveze pe a ei și că îl voia pe soțul meu (sau îl dorise, înainte ca el să aranjeze să fie concediată). Dar nu așa funcționează compasiunea: nu le este acordată numai oamenilor care o merită, ci tuturor celor care au nevoie de ea.

— Evident, planul meu a eșuat lamentabil.

Și-a scărpinat obrajii. Pe unghiile ei, oja era ciobită. S-a uitat la puloverul meu de un alb imaculat și la rochia mea neagră, lungă până la genunchi.

— Arăți ca o femeie de la biserică.

— Păi, merg la biserică.

A pufnit în râs.

— Iar Wolfe e un ticălos pervers.

— Sau poate că pur și simplu mă place.

Mi-am închipuit cum îi înfig un cuțit în piept. La urma urmei, încercase să-mi convingă soțul că-l înșelam. Indiferent cât de gravă ar fi fost situația pentru ea, nu era nevoie să fie ranchiunoasă. Nu-i făcusem niciun rău.

— Bună glumă! Wolfe nu vrea decât să distrugă ceva de-al lui Arthur Rossi. Știi tu, pentru că Arthur i-a omorât familia *lui*.

— Poftim?

Am făcut un pas în spate, măsurând-o uluită cu privirea. Avusesem parte de suficiente surprize pe ziua de astăzi. Testul de sarcină, mărturisirea lui Angelo și acum asta! Mi-am dat seama că universul încerca să-mi transmită ceva. Speram ca mesajul să nu fie că povestea mea fericită, care nici măcar nu începuse, urma să se termine brusc.

Unul dintre bodyguarzii mei a pășit în față. I-am făcut semn să plece.

— Nu te apropia. Las-o să vorbească.

— Nu ți-a spus? s-a mirat Kristen.

Și-a lăsat capul pe spate și a râs, arătându-mă cu degetul. *Batjocorindu-mă.*

— Te-ai întrebat vreodată de ce te-a luat de la tatăl tău? Cu ce îl avea la mână?

Da, mă întrebam. Tot timpul. La naiba, îl întrebam pe Wolfe în fiecare zi!

Dar sigur că nu puteam să recunosc asta în fața ei — i-aș fi dat satisfacție, iar ea nu o merita.

Kristen și-a sprijinit cotul de stejarul imens.

— De unde să încep? Apropo, toate informațiile astea au fost confirmate, așa că poți să-ți întrebi soțul în clipa în care ajungi acasă. Wolfe Keaton nu s-a născut cu numele Wolfe Keaton. A fost Fabio Nucci, un puști italian sărac, bastard, care locuia nu departe de casa ta. Aveați același cod poștal, dar căminele voastre erau foarte diferite. Mama lui era o beție jalnică și

tatăl lui a părăsit-o înainte ca Fabio să se nască. Fratele lui mult mai mare, Romeo, l-a crescut. Romeo a devenit polițist. Făcea o treabă bună, până a nimerit în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit. Mai precis, s-au dus amândoi la Mama's Pizza, pizzeria aia mică, la câteva străzi distanță de casa ta. Au surprins un atac armat. Romeo, care purta uniformă, a intrat prin spate, ca să-i pună capăt. L-au ucis, fiindcă altfel i-ar fi dat în gât pe toți. Tatăl tău l-a omorât pe Romeo în fața micului Fabio, în ciuda rugăminților lui disperate.

Eu nu implor niciodată.

Eu nu îngenunchez niciodată.

Am mândria mea.

Cuvintele lui Wolfe mă bântuiau. Simțeam că începeam să transpir și mi s-a făcut pielea ca de găină. De-asta era atât de hotărât să nu negocieze, să nu dea dovadă de remușcări sau de milă. Tatăl meu nu dăduse dovadă de milă, nici nu negociase atunci când Wolfe avusese cea mai mare nevoie. M-am zgâit la Kristen, știind că era abia începutul. Era vârful unui aisberg foarte mare și cât se poate de letal.

Reporterița a continuat:

— După aia, Fabio a fost adoptat de soții Keaton, foarte bogați și cu o reputație *bună*. Locuiau în aceeași casă în care locuiește el acum. Familia Keaton era una dintre cele mai importante din Chicago. Un cuplu influent, care nu avusese niciodată copii și care putea să-i ofere lumea întreagă. I-au schimbat numele, ca să-l îndepărteze de viața lui de până atunci. Totul părea promițător pentru micul Wolfey. Reușise chiar și să depășească trauma de a-l vedea pe tatăl tău împușcându-i fratele în cap.

— De ce nu l-a ucis și pe Wolfe? Doar el văzuse totul.

Nu-mi plăcea deloc faptul că i puneam întrebări. Dar, spre deosebire de soțul meu, mândria mea nu era atât de importantă.

Kristen a pufnit:

— Wolfe era doar un copil pe atunci. Nu știa cine erau oamenii-cheie și nici nu se luase la trântă cu Organizația, așa cum făcuse fratele lui. Nimeni nu l ar fi crezut. Și n a fost împușcat, probabil pentru că până și tatăl tău are principii.

Se uita dezgustată la mine. Strângeam din dinți, dar n-am spus nimic, de teamă să nu tacă.

— Poți să ghicești ce s-a întâmplat apoi?

— Nu. Dar pun pariu că o să te bucuri să-mi spui.

Știam că spunea adevărul nu deoarece Kristen n-ar fi fost capabilă să mintă, ci pentru că se distra prea mult povestindu-mi, ca informațiile astea să fie false.

— Wolfe pleacă la facultate. Își face prieteni. Trăiește viața la maximum, ca să zic așa. În al doilea lui an la Harvard, se pregătește să se întoarcă acasă, în vacanța de vară, când sala de bal unde se desfășura un eveniment caritabil, la care participau și părinții lui, explodează cu tot cu politicienii și cu diplomații de rang înalt. Bănuiești cine a fost responsabil?

Tatăl meu, desigur.

Îmi aminteam de incidentul ăla. Într-o vară, când aveam opt ani, n-am mai călătorit în Italia. Tatăl meu a fost arestat după explozie și a fost eliberat în scurt timp, din cauza lipsei de dovezi. Mama plângea tot timpul și prietenele ei erau mereu prin preajmă. După ce tata a scăpat de închisoare, au început să se certe mult. Poate că atunci și-a dat mama seama că nu se măritase cu un bărbat bun.

Într-un final, au decis: cel mai bine era să mă trimită la o școală în Europa. Știam că mă protejau de reputația pe care tatăl meu o avea aici, în Chicago, și că astfel voiau să mă ajute.

Kristen a fluierat, clătinând din cap.

— Firește, soțul tău și nu și-a revenit după trauma *aia*. Varianta oficială susținea că explozia fusese cauzată de o scurgere de gaze. Întregul lanț hotelier a fost închis. Arestarea tatălui tău a fost o farsă. Nici măcar nu puteau să-i intenteze proces, deși toată lumea știa că tatăl tău se răzbunase pe mama lui Wolfe, o judecătoare de la Curtea Supremă, pentru că îl condamnase pe unul dintre cei mai buni prieteni ai lui.

Vorbea despre Lorenzo Florence. Încă era în închisoare. Adusese ilegal cinci sute de kilograme de heroină în Statele Unite, lucrând pentru tatăl meu.

M-am clătinat și am căzut pe iarbă. Bodyguarzii mei se săturaseră să stea deoparte. Porniră amândoi spre mine. Kristen s-a desprins de copac, s-a lăsat pe vine, ca să mă privească în ochi, și a zâmbit.

— Și acum Wolfe vrea foarte mult să se răzbune pe tatăl tău și să adune dovezi împotriva lui. De fapt, asta face de când a absolvit facultatea. Cu ajutorul unor detectivi particulari și cu multe resurse, a reușit să găsească o informație despre taică-tău. Indiferent ce ar fi, îl are la mână. Știi că, încă de la început, scopul lui Wolfe a fost să-l omoare pe Arthur, nu?

Nu am mai apucat să răspund. Bodyguarzii m-au târât spre mașină, în timp ce eu mă zbăteam și țipam. Voiam să ascult. Voiam să fug.

— El o să fie moștenitorul Organizației! a strigat Kristen, alergând după noi.

Unul dintre bodyguarzi a împins-o. Dar Kristen se distra prea mult ca să se dea bătută.

— El nu vrea Organizația! am urlat la ea.

— O să scape de tine, exact cum a plănuit de la bun început. Te-ai întrebat de ce nu s-a obosit să te convingă să semnezi un contract prenupțial? Nu fi așa de sigură că o să ieși teafără din tărășenia asta. La drept vorbind, nimeni din familia lui Wolfe n-a reușit să scape întreg.

— Nu! Te înșeli!

Simțeam cum buza de jos îmi tremura. Gărzile de corp m-au împins pe bancheta din spate a mașinii și au trântit portiera. Mă simțeam ametită și îmi era greață. Eram prea slăbită fizic și prea șocată ca să procesez informațiile pe care tocmai le auzisem.

Kristen a apărut la geam și mi-a făcut semn să-l cobor. Unul dintre agenți aproape c-a lovit-o ca s-o facă să se îndepărteze, dar eu am coborât geamul. Și-a strecurat capul în mașină.

— O să te dea afară din casă înainte de sfârșitul anului, draga mea. De îndată ce se satura de tine la pat. Am mai văzut chestia asta de un milion de ori. Wolfe Keaton nu iubește, scumpo.

— Poate nu pe tine.

S-a încruntat. Părea jignită.

— Ești nebună, mi-a zis.

— Iar tu ești disperată. De unde ai aflat informațiile astea?

A dat din umeri și un zâmbet amar i s-a întins pe față. Neforțat, dar toxic.

Nu era nevoie să întreb. Știam.

De la tatăl meu.

Seara, când Wolfe mi-a adus cina la pat, l-am refuzat. Nu eram pregătită să dau ochii cu el și în niciun caz nu eram pregătită să-i spun despre sarcină. Știam în adâncul sufletului că reporterița avea dreptate, măcar parțial. Asta fusese planul lui Wolfe. Să-mi distrugă familia și să se descotorosească de mine, la un moment dat. Nu conta dacă planul încă era sau nu în vigoare. Oricum, nu aveam nici cea mai vagă idee ce plănuia soțul meu.

Știam doar că șansele erau împotriva noastră.

— Totul în regulă? a întrebat el, dându-mi la o parte șuvițele de păr căzute pe față.

Nu-l puteam privi în ochi. Frunzăream paginile unei cărți pe care n-o citeam cu adevărat. Eram destul de sigură că o țineam și cu susul în jos. Ochii mei abia dacă îi percepeau forma, darămite conținutul.

— Da. Tocmai mi-a venit ciclul, l-am mințit.

— Aș putea să rămân, a sugerat el, mângâindu-mă pe obraz. Nu vin aici doar pentru sex.

— Ei bine, n-am chef nici să-ți fac oral.

— *Francesca!* a mârâit Wolfe.

Atunci am ridicat privirea spre el. Uram faptul că-l iubeam așa de mult. Avea dreptate. Dragostea, prin definiție, e neîmpărtășită. Unul dintre parteneri mereu iubește mai mult.

— Ar trebui să-mi fac griji? a cerut el să știe.

— Despre ce?

Am întors o altă pagină.

— Dacă știi să citești, de pildă. Vezi că ții cartea invers, s-a răstit el.

Am închis-o.

— Să-mi fac griji despre tine. Despre noi. Despre *asta*.

A gesticulat între noi doi.

— Nu.

Am tăcut amândoi, dar el tot nu pleca. Mă simțeam agitată. Era ciudat cât banal ne începuserăm ziua, cu un milkshake de căpșuni și o partidă rapidă de sex, și cât de repede ne transformaserăm din nou în inamici.

— Hai pe afară, mi-a propus Wolfe. Poți să fumezi și să mă pui la curent cu ce te frământă.

S-a ridicat și a luat pachetul de țigări de pe biroul meu.

— Nu, mulțumesc, i-am zis.

Uitasem să arunc țigările în după amiaza asta, când ajunsesem acasă. În niciun caz nu aveau să facă parte din „meniul" meu, în viitorul apropiat.

— N-ai nimic să-mi spui?

Îmi cerceta din nou fața, încordat, cu ochii întunecați și sălbatici.

— Nu.

Am deschis iar cartea, de data asta corect.

— Vrei să vin cu tine la ginecolog?

Inima îmi bătea cu putere.

— Drăguț că te oferi acum, după luni de zile. Răspunsul e tot nu. Poți să mă lași în pace, te rog? Cred că săptămâna asta mi-am îndeplinit peste măsură îndatoririle de soție trofeu și de jucărie sexuală.

A mijit ochii și a făcut un pas în spate. Cuvintele mele îl răniseră — pe el, bărbatul dur, oțelit. S-a răsucit pe călcâie și a plecat.

M-am lăsat să cad pe pernă și am început să plâng îndată ce ușa s-a închis în urma lui. Luasem o hotărâre.

Aveam de gând să deschid caseta și să citesc ultimul bilet.

Cel care avea să stabilească dacă Wolfe era cu adevărat dragostea vieții mele.

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

Francesca

Strângeam biletul la piept în timp ce ieșeam din cantină, călcând pe iarba verde și umedă de la intrare. Primii stropi de ploaie din toamna asta îmi picurau blând pe față, făcându-mă să clipesc, iar eu vedeam lumea ca prin ceață.

Prima ploaie din anotimp. Un semn.

Cele mai multe metropole erau romantice primăvara, dar orașul Chicago înflorea toamna. Când frunzele deveneau oranj și galbene și cerul era cenușiu ca ochii soțului meu. Simțeam biletul umed între degetele mele. Probabil că era distrus, dar tot îl țineam strâns. Stăteam în mijlocul peluzei, privind șoseaua, sub cerul liber, și lăsam picăturile de ploaie să-mi lovească fața și corpul.

Vino și salvează-mă, Wolfe.

În ciuda lucrurilor pe care le știam și în ciuda informațiilor primite de la Kristen, mă rugam ca el să adeverească ultimul bilet și să fie cavalerul meu în armură strălucitoare.

Dragostea vieții tale te va apăra de furtună.

În sinea mea, imploram, mă rugam și plângeam.

Te rog, te rog, *te rog*, apără-mă.

Voiam să-mi jure că nu se va descotorosi de mine după ce avea să termine cu tatăl meu.

Că, deși îmi ura familia — și pe bună dreptate —, pe mine mă *iubea*.

În dimineața asta, după ce am citit ultimul bilet, l-am băgat în sutien, așa cum făcusem și în seara balului. Smithy m-a dus cu mașina la facultate. Pe drum, ploaia începuse să danseze pe parbriz.

— La naiba, a bombănit Smithy, pornind ștergătoarele.

— Să nu vii astăzi să mă iei.

Era primul și ultimul ordin pe care i-l dădeam lui Smithy.

— Poftim?

Distrat, a spart un balon de gumă de mestecat.

Bodyguarzii s-au foit pe locurile lor, schimbând priviri nedumerite.

— O să vină Wolfe să mă ia.

— O să plece la Springfield.

— S-a schimbat planul. O să rămână în oraș.

Mințeam doar pe jumătate. Dacă Wolfe era dragostea vieții mele, avea să fie aici.

Dar acum stăteam în ploaie, singură.

— Francesca! Ce naiba!

Am auzit o voce în spatele meu. M-am întors. Angelo stătea pe treptele de la intrare, cu o umbrelă, și mijea ochii în direcția mea. Aș fi vrut să clatin din cap, dar refuzam să mai influențez destinul.

Te rog, Angelo. Nu. Nu veni aici.

— Plouă! a strigat el.

— Știu.

Mă uitam la mașinile care treceau pe stradă, așteptând ca soțul meu să apară deodată și să-mi spună că vrea să mă dea și Așteptam să vină și să mă ducă departe. Mă rugam să mă ajute nu doar de furtună, ci și de mine însămi.

— Zeită, vino aici.

Mi-am plecat privirea. Încercam să-mi stăpânesc lacrimile.

— Francesca, toarnă cu găleata. Ce naiba faci?

Auzeam pașii lui Angelo pe treptele de beton, în timp ce se apropia de peluză. Voiam să-l opresc, dar deja mă amestecasem prea mult în destinul meu. Citisem bilete pe care nu ar fi trebuit să le citesc. Nutream sentimente pentru o persoană al cărei unic scop era să provoace suferință familiei mele.

Am simțit că Angelo m-a îmbrățișat din spate. Era și bine, și rău. Liniștitor și supărător. Frumos și urât. Și creierul meu țipa în continuare: *nu, nu, nu.* M-a întors cu fața la el. Tremuram și m-a tras mai aproape, adăpostindu-mă la pieptul lui. Cumva, știa că nevoia mea de căldură sufletească depășea nevoia de a avea o apărătoare deasupra capului.

Mi-a cuprins obrajii în palme. I-am acceptat atingerea. Știam acum, fără urmă de îndoială, că Wolfe citise al doilea bilet, cel despre ciocolată, la scurt timp după ce mă mutasem în casa lui. Aflase și de primul bilețel, pentru că îi spusesem eu, și stricase totul.

Bilețelele nu contau.

Nu contaseră niciodată.

Ce se întâmpla acum era adevărat. Real. Eu și Angelo, sub cerul care plângea pentru că irosisem atâta timp încercând să-l fac pe soțul meu să se îndrăgostească de mine.

Angelo.

Poate că Angelo fusese alesul, din capul locului.

— Sunt însărcinată, am rostit eu, cu fața îngropată în pieptul lui. Și vreau să divorțez, am adăugat, nefiind sigură dacă într-adevăr voiam asta.

A dat din cap, lipindu-și buzele de fruntea mea.

— O să-ți fiu alături, orice s-ar întâmpla.

— Tatăl tău mă urăște, am gemut, cu durerea din sufletul meu care parcă mă despica în două.

Mă salvase.

Angelo mă salvase.

Mă apărase de furtună.

— Cui îi pasă de tata? *Eu* te iubesc.

Și-a frecat nasul de-al meu.

— Te iubesc din ziua în care mi-ai zâmbit, cu gura toată un aparat dentar, și tot ce voiam era să te sărut.

— Angelo...

— Nu ești o jucărie, Francesca. Nu ești pârghia mea, pionul sau accesoriul meu. Ești fata de la râu. Fata care îmi zâmbea cu aparatul ei dentar colorat. Doar pentru că povestea ta a avut câteva capitole în care eu n-am fost personajul principal, nu înseamnă că nu sunt dragostea vieții tale. Iar tu ești dragostea mea. Asta este. Așa suntem noi.

M-a sărutat. Un sărut hotărât, dar blând. Atât de hotărât, încât îmi venea să plâng și de ușurare, și de durere. Angelo mă săruta în fața întregii școli. În timp ce purtam inelele lui Wolfe pe deget. Atât cel de logodnă, cât și verigheta. Știam că oamenii scoseseră telefoanele și înregistrau scena. Știam, fără urmă de îndoială, că viața mea luase o întorsătură brutală, mai brutală ca niciodată. Totuși i-am cedat lui Angelo cumva convinsă că așa trebuia să se întâmple.

Îmi înșelam soțul.

Care voia să-mi distrugă familia
Care nu voia copii.
Care păstra secrete față de mine.
Îmi înșelam soțul.
Care îmi oferise totul, cu excepția inimii lui
Care mă săruta tandru.
Care se certa aprig cu mine.
Îmi înșelam soțul.
După ce tatăl meu îi omorâse familia.
Și nu mai era cale de întoarcere.

Ne-am desprins din sărut. Angelo mi a luat mâna într-a lui și m-a tras înapoi, spre școală.

— Orice s-ar întâmpla, o să ne descurcăm. Știi asta, nu, așa?

— Da.

Am mai întors o dată capul, ca să văd dacă îmi scăpase ceva. Sigur că da.

Deși Wolfe nu apăruse, Kristen stătea într-o mașină parcată, înregistrând totul.

Îmi înșelam soțul, pe Wolfe Keaton.

Sfârșit.

Wolfe

Și-a tras-o cu el în tot timpul ăsta.

Dacă vrei să știi, sunt împreună într-un hotel din Buffalo Grove. Să te asiguri că se spală înainte să i-o tragi, în seara asta.

Sper că înțelegi cum arată asta în ochii presei, domnule senator Keaton. În mod oficial, ai devenit batjocura întregului stat.

Am citit mesajele lui Kristen de atâtea ori, că mai aveam puțin și îmi săreau ochii din cap. Erau însoțite de poze. Sau, mai degrabă, de dovezi. Dovezi pe care nu le puteam trece cu vederea, pentru că Twitter și Instagram erau înțesate de aceeași imagine, din sute de unghiuri diferite: soția mea, doamna Francesca Keaton, sărutându-și fostul iubit și actualul coleg de facultate, Angelo Bandini, în ploaie. Era ca o nenorocită de scenă din *The Notebook*[1]. Felul în care o ținea în brațe. Modul în care ea se lăsa în voia lui. Îl săruta și ea. Pasional.

Nu mi-aș fi putut desprinde ochii de la imaginea asta nici dacă aș fi vrut. Și, sincer, nu voiam.

Asta pățești dacă te încrezi în altă persoană, idiotule.

Și, mai ales, într-o nenorocită de Rossi.

Am ignorat mesajul lui Kristen, știind al naibii de bine că nu din întâmplare fusese acolo, la facultate. Voise ca eu să văd pozele. Voise să știu că Francesca avea o aventură cu Angelo. În căsnicia noastră, el fusese mereu a treia roată, un ghimpe în coaste. Acum, în sfârșit, Francesca făcuse o alegere.

Îl sărutase în fața întregii lumi.

Îl. Alesese. Pe. El.

Trebuia să recunosc: tânăra și focoasa mea soție aproape reușise să mă facă să las garda jos complet. Corpul și limba ei ascuțită erau o combinație irezistibilă. Dar uite și trezirea la realitate de care aveam nevoie.

Am ieșit din magazin și m-am îndreptat spre mașină. Voiam să merg acasă. Renunțasem la șofer în favoarea soției mele. Renunțasem la multe în favoarea soției mele.

Că tot veni vorba: unde era afurisitul de Smithy?

[1] Film american de dragoste (2004) regizat de Nick Cassavetes.

— Hei, bună. Hei, m-a salutat Smithy, după ce am urcat în mașină și l-am sunat.

Agenții mei de pază erau lângă mine. Conform protocolului, nu aveau voie să conducă în locul meu. Mare păcat, fiindcă eram pe cale să derapez de pe Michigan Avenue Bridge, omorându-ne pe toți.

— Unde naiba ai fost în după-amiaza asta?

După felul în care răspunsese, am știut că văzuse pozele de pe Twitter. Dumnezeule, dar cine nu le văzuse până acum?

— A zis că o s-o iei tu de la școală. Că n-ai plecat la Springfield. De dimineață, nu ți-am văzut mașina parcată în garaj, deci am crezut că e adevărat.

Așa era. Avusesem două întâlniri în oraș, astăzi. Și, printr-o coincidență ciudată, chiar plănuiseam să-i fac o surpriză Ivan cescăi venind s-o iau de la facultate. Am întârziat pentru că a doua mea întâlnire — ca să cumpăr un Yamaha C-7 Grand Piano, pentru soția mea nefericită — a durat mai mult. Trebuia să fie o surpriză. Desigur, soția mea îmi făcuse o surpriză și mai mare.

Mi-a sunat telefonul. Pentru o secundă, am crezut că era Francesca și că mă suna să mă asigure că nu era ceea ce părea a fi. M-am uitat la numele de pe ecran. Nu. Era Preston Bishop, dornic să-mi dea niște lovituri sub centură.

La naiba, Francesca!

L-am lăsat să sune și să intre în căsuța vocală, alături de celelalte apeluri primite de la Bishop, White și Arthur Rossi. Fără îndoială, voiau să-mi spună părerea lor despre situația asta. Fusesem umilit mai rău decât în cele mai negre coșmaruri și jurasem că n-o să mi se mai întâmple niciodată una ca asta, după ce îngenuncheasem în fața lui Rossi.

Singura persoană care nu încercase să mă contacteze — în afară de soția mea adulteră, desigur — era Sterling, care nu avea cont pe rețelele de socializare și nu știa ce făcuse fata ei scumpă.

Când am ajuns acasă, i-am spus lui Sterling să plece la cel mai apropiat hotel și i-am dat zece minute să-și facă bagajul, în timp ce eu îi chemam un taxi. Nu voiam să fie de față când aveam s-o înfrunt pe Francesca. Nu merita să-mi vadă latura cea mai hâdă.

— Pentru cât timp? a zâmbit Sterling cu toată gura, aruncându-și rochiile și ciorapii în valiza deschisă de pe pat.

Din câte știa ea, totul era în regulă între mine și soția mea. Probabil se gândea că plănuiam un maraton de orgii prin toată casa. M-am uitat la ceas.

Pentru doi, poate trei ani.

— Vreo două zile. Te sun când am terminat.

Când soția mea va binevoi să se trezească la realitate.

— Minunat! Să vă distrați, porumbeilor!

— Nu te îndoi!

Ar fi fost inutil și jenant s-o sun în timp ce era cu amantul, la hotel. Nu. Am stat așezat pe patul ei, derulându-mi în minte, la nesfârșit, ultima noapte petrecută împreună. Nu voise să facem sex. Dăduse vina pe ciclu. Aiurea! Nu-i venise ciclul. Nu voise să facem sex, probabil pentru că era prea ocupată întreținând o relație cu colegul ei de facultate.

După noaptea în care o posedasem aici, pe patul ăsta, gândindu-mă că își desfăcuse picioarele pentru Angelo, fusesem măcinat de vină și de ură față de mine însumi. Dar, de fapt, doar mă grăbisem. Se poate să fi fost virgină când am posedat-o prima oară, dar sărutul ăsta în public cu Angelo era la fel de real ca al nostru, dacă nu mai real.

Mă înșela cu bărbatul pe care îl iubea din copilărie.

Și eu am fost idiotul care a insistat s-o ia de soție, deși avea sub nas o grămadă de dovezi.

Nunta lui Bishop.

Petrecerea de logodnă.

Sărutul.

Ajunge!

După câteva ore de când mă întorsesem acasă, am auzit ușa deschizându-se. De fiecare dată, soția mea se descălța și își arunca pantofii cu grijă, lângă ușă, înainte să ia un pahar cu apă de la bucătărie și să vină la etaj. Astăzi s-a întâmplat la fel. Doar că, atunci când a urcat și a intrat în dormitor, m-a găsit stând pe patul ei, cu telefonul în mână, uitându-mă la o poză care înfățișa sărutul ei cu Angelo.

Paharul i-a scăpat din mână și a căzut pe podea. S-a întors, vrând să fugă. M-am ridicat.

— N-aș face asta, dacă aș fi în locul tău, Nemesis, i-am spus pe un ton glacial și amenințător.

S-a oprit cu spatele la mine, cu umerii lăsați, dar încă ținea capul sus.

— Ce să nu fac? a întrebat ea.

— Să-mi întorci spatele când sunt în starea asta.

— Și de ce, mă rog? O să mă înjunghii?

S-a răsucit. Îi sclipeau ochii de lacrimi. Era curajoasă, dar sensibilă. O crezusem slabă, din cauza plânsului. Dar nu am fi murit. Era clar că Francesca nu se lăsa până nu obținea ce voia.

Mi-am înclinat capul într-o parte.

— De ce voi, ăștia din familia Rossi, apelați mereu la violență? Pot să te rănesc în multe moduri, fără să-ți atingi corpul ăla frumos.

— Explică-mi.

— Cred că o s-o fac, Nemesis. În seara asta.

Am văzut că i s-a pus un nod în gât. Fațada pe care să străduia s-o mențină se năruia cu fiecare respirație greoaie, cu fiecare fior. A privit în jur. Nu era nimic schimbat în camera asta. În afara de mândria mea invizibilă, zăcând țăndări pe podea. Mândria pe care ea o călcase în picioare.

— Unde este doamna Sterling?

S-a uitat întâi la fereastră, apoi la ușă. Voia să scape de mine.

Prea târziu, draga mea.

— Am trimis-o într-o minivacanță de câteva zile, să se odihnească. Nu-i nevoie să fie de față, să vadă asta.

— Ce să vadă?

— Cum o să te distrug eu, la fel cum m-ai distrus tu pe mine. Cum o să te umilesc, la fel cum m-ai umilit tu pe mine. Cum o să te pedepsesc întocmai cum m-ai pedepsit tu pe mine.

— Mi-ai citit biletele.

A făcut un gest spre caseta de lemn de pe noptieră. Am zâmbit și mi-am scos încet verigheta de pe deget, cu ochii la ea. Am așezat verigheta lângă casetă, pe noptieră.

— Altminteri de ce ți-aș fi trimis ciocolată, când nici măcar nu suportam să te văd?

Adevărul avea gust de cenușă. Dar, totodată, era o armă pe care o foloseam ca să-i rănesc sufletelul. Nu puteam să respir fără să simt o gheară în piept. Voiam s-o rănesc la fel de adânc cum mă rănise ea. Până în măduva oaselor.

— Ei bine — un zâmbet amar i-a fluturat pe chip —, bănuiesc că știi ce scria în ultimul bilet.

— Da.

— Angelo m-a apărat de furtună.

Am înșfăcat caseta și am izbit-o de perete, nu departe de ea. Capacul s-a desprins și cele două bucăți de lemn au căzut la podea. Și-a dus o mână la gură, dar n-a zis nimic.

— Te-a apărat pentru că te-a sărutat în ploaie? Îți bați joc de mine? *Eu* te-am apărat.

M-am apropiat de ea, pierzând și ultima fărâmă de autocontrol. Furia mea era precum un nor roșu care ne învăluia pe amândoi și nu mai vedeam limpede.

— Eu te-am apărat de tatăl tău, de Mike Bandini și de Kristen Rhys, de fiecare dobitoc care te-a privit pieziș din cauza vârstei tale, a originii sau a numelui tău de familie. Mi-am pus în joc reputația, cariera și sănătatea mintală ca să mă asigur că ești în siguranță, împlinită și fericită. Mi-am demolat regulile. Pe toate. Mi-am ignorat propriile hotărâri pentru tine. Ți-am oferit tot ce-am putut și tu ți-ai bătut joc de toate.

Mă învârteam prin camera ei. Ardeam de nerăbdare să rostesc sentința:

Vreau să divorțăm.

Dar nu voiam un afurisit de divorț.

Și asta era problema.

Ea îl iubea pe Angelo, spre disperarea și furia mea, dar asta nu schimba cu nimic ce simțeam pentru ea. Tânjeam în continuare să-i simt corpul cald lângă al meu. Gura ei dulce, și gândurile ei ciudate, și grădina ei de legume cu care vorbea, și lecțiile de pian, și weekendurile de lenevie, în care nu făceam nimic, când eu citeam ziarele, în timp ce ea cânta la pian un amestec de muzică clasică și melodii ale trupei *The Cure*.

În plus, nu ar fi fost mult mai nemilos s-o țin, decât s-o las să se ducă la Angelo? S-o privesc cum stă aici și se ofilește, iar sufletul i se preschimbă într-o stană de piatră? Sigur, putea să

simuleze afecțiunea față de mine, dar dorința? Asta era reală. Și consensuală. N-ar fi fost mult mai crunt s-o oblig să-mi facă sex oral și să-mi dau drumul pe fața ei, în timp ce tânjea după altul?

Nu era un motiv suficient de întemeiat ca s-o țin aici?

— O să merg la gala lui Bernard în seara asta, am anunțat-o, dând la o parte o bucată din caseta de lemn, în drum spre garderoba ei.

Am ales o rochie mulată, stacojie, care știam că-i place.

— Nu-mi amintesc s-o fi văzut trecută în calendar, mi-a zis ea.

Și-a frecat obosită fața, uitând pentru o clipă că acest calendar era zero barat, pentru că șarada noastră se încheiase. Trebuia să recunosc că era o actriță bună. Fusesem un idiot fiindcă mă lăsasem dus de nas.

— La început, am refuzat invitația.

— Ce te-a făcut să te răzgândești?

Înghițise momeala.

— Am făcut rost de o parteneră.

— Wolfe.

A venit repede și mi-a ațintit calea. M-am oprit.

— Despre ce vorbești? O parteneră?

— O cheamă Karolina Ivanova. Este o balerină rusoaică. Al naibii de sexy și foarte sensibilă și dornică.

Același cuvânt pe care îl folosisem ca s-o descriu pe Francesca, atunci când începuserăm să ne explorăm reciproc corpurile.

Și-a dat capul pe spate, mârâind frustrată:

— Deci, acum, pe lângă toate celelalte, mă mai și înșeli. Frumos, n-am ce zice!

— Nu chiar. Evident că nu suntem într-o căsătorie monogamă.

Am deblocat ecranul telefonului sub ochii ei. A apărut sărutul ei cu Angelo.

— Îți amintești de înțelegerea noastră, Nem? Ai spus că trebuie să fim amândoi fideli. Ei bine, ia-ți adio! Barca aia a plecat.

Plutește undeva în Oceanul Atlantic, lovind un aisberg care ar fi în stare să despice Titanicul în două.

— Mulțumesc că mi-ai adus aminte. Asta înseamnă că pot să-l invit pe Angelo aici? a zâmbit ea.

Nu înțelegeam de ce devenise o ticăloasă peste noapte. Știam doar că nu făcusem nimic care să justifice atitudinea asta.

— Nu și dacă vrea să iasă de aici cu penisul intact.

— Explică-ți logica, domnule senator Keaton.

— Cu drag, doamnă Keaton. Am de gând să mi-o trag cu jumătate din femeile orașului Chicago, până o să mă satur. Doar atunci și *doar* dacă tu și Angelo o să vă despărțiți până termin de regulat tot ce respiră, poate că o să te las să mi-o sugi iar. O s-o luăm ușurel. De două ori pe săptămână. Apoi mai vedem. *Dacă* o să mă plictisesc vreodată de diversitate, am adăugat.

— Și rochia?

Și-a încrucișat brațele la piept, făcând un semn cu bărbia spre rochie.

— Ar arăta grozav pe corpul mic și ferm al Ivanovei, i-am răspuns.

— Dacă în seara asta ieși pe ușă, Wolfe, n-o să mai ai o soție la care să te întorci.

Stătea în prag, dreaptă și mândră.

A respirat adânc.

— Orice s-a întâmplat azi, va trebui să discutăm. Dar niciodată n-o să ai șansa asta, dacă pleci. Dacă-ți petreci noaptea cu **o altă femeie, mâine-dimineață** n-o să mai fiu aici.

Am zâmbit sarcastic, aplecându-mă, iar gurile noastre aproape se atingeau. Și-a ținut respirația pentru o clipă și s-a uitat la mine. I-am mângâiat obrazul cu buzele, până când gura mea i-a ajuns la ureche.

— Să închizi ușa după tine, Nemesis.

Francesca

Tremuram sub pături, verificând toate conturile de Twitter ale canalelor de știri locale și site-urile, să văd dacă apăruse ceva nou. Îmi răsuceam cuțitul în rană, dar nu mă puteam abține.

La trei ore după ce ieșise din casă, soțul meu fusese văzut la braț cu o brunetă superbă. Purta rochia mea Valentino preferată și un zâmbet mândru.

Du-te naibii, Wolfe!

Ochii ei erau mai mari, mai albaștri și mai adânci decât ai mei. Vedeau și știau lucruri pe care eu abia mi le imaginam. Era mai înaltă și mult mai frumoasă decât mine. Își lipise obrazul de umărul lui, zâmbind visător în timp ce erau fotografiați, uitându-se direct la aparat. Flirtând cu el. Oferindu-i atenție. Și, în timp ce soțul meu se uita la ea, iar ochii lui reci se tulburau de dorință, am știut ce aveam de făcut înainte de a citi comentariul de sub imagine.

Senatorul Wolfe Keaton (30 de ani) și prim-balerina Karolina Ivanova (28 de ani) au fost văzuți împreună la un eveniment local. Momentan, Keaton, care s-a căsătorit cu Francesca Rossi (19 ani) în vară, este în mijlocul unui scandal, după ce tânăra lui soție a fost văzută sărutând un prieten

din copilărie, în campusul Universității Northwestern, în această după-amiază.

Am căutat disperată mai multe poze. Mai multe informații despre ei. Mai multe postări pe Twitter despre soțul meu și prietena lui. Întreaga lume îi vedea acum împreună. Relația noastră se încheiase oficial. Doar că nu intenționasem să-l umilesc. Înțelegeam cât de urât arătase, văzut din afară, dar fusese doar un sărut. Un moment de slăbiciune.

Nu că ar fi contat.

Nu mai era doar soarta mea în joc.

Wolfe își făcea de cap. Furios, răzbunător și plin de ură. Iar eu trebuia să mă gândesc la copilul meu. Mi-am făcut bagajul și am sunat-o pe mama. I-am trimis lui Smithy un SMS în care îl anunțam că trebuia să mă ducă înapoi acasă, în cartierul italian.

L-am văzut trimițându-i disperat mesaje lui Wolfe, din mașină, în timp ce eu îmi scoteam valizele afară, înfruntând noaptea răcoroasă de toamnă și burnița.

Judecând după cum și-a izbit Smithy capul de tetieră, mi-am dat seama că Wolfe nu-i răspundea la mesaje.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

Stăteam pe marginea patului imens, din camera de hotel, şi am mai luat o gură de whisky. Nu eram mahmur, pur şi simplu pentru că toată noaptea nu mă oprisem din băut. Eram în consecinţă beat, deşi suferinţa mea fusese înlocuită de o durere de cap săcâitoare, care îmi apăsa pe nas şi pe ochi.

Pentru prima dată după zece ani, băusem mai mult de două pahare într-o singură seară.

Geamătul care a răsunat în spatele meu mi-a reamintit că nu eram singur. Karolina căsca şi se întindea în pat. Razele soarelui care pătrundeau prin ferestrele franţuzeşti, înalte, îi dezmierdau răsturile fine.

— Te simţi mai bine? a murmurat ea, îmbrăţişând perna, încă somnoroasă.

Complet îmbrăcat, m-am ridicat să-mi iau telefonul şi portofelul de pe comodă. În timp ce le verificam conţinutul — şi pe cel genţii ei, ca să mă asigur că nu ascunsese un reportofon şi că nu făcuse poze —, am stat să mă gândesc de ce naiba nu fusesem în stare să mă culc cu Karolina?

Avusesem ocazia, iar ea era dornică. Totuși nu putusem, deși nu din cauza sentimentelor pentru soția mea, ci pur și simplu, pentru că îmi lipsise *dorința* de a i-o trage Karolinei.

Chiar dacă era superbă și eu preferam să-mi petrec noaptea la hotel decât să mă duc acasă, nu eram deloc interesat să o ating. O voiam pe soția mea. Soția mea, care nici în ruptul capului nu putea să scape de obsesia ei pentru afurisitul de Angelo Bandini.

Mi-am strecurat portofelul și telefonul în buzunar și am ieșit din cameră fără să-mi iau la revedere. Era mai bine așa. Domnișoara Ivanova n-ar trebui să mă mai caute. N-avea să mai fie o a doua întâlnire. Nu îmi displăcea gândul să defilez cu amante la braț până când soția mea ar fi crăpat de gelozie și de furie — acum îmi păsa foarte puțin de reputația mea —, dar se pare că nu mă atrăgea ideea de a le atinge.

Nu avea importanță. Francesca tot avea să-mi țină de cald noaptea. Nu putea să nege atracția dintre noi, socotind după felul în care mi-o lua în gură în fiecare dimineață și se împingea în mine de fiecare dată când i-o trăgeam pe la spate. Și-o dorea la fel de mult cum mi-o doream eu. Și avea s-o primească din plin. Dar fără să mai las garda jos.

Am ajuns acasă în jur de zece dimineața și am mers imediat în camera ei, dar era pustie. M-am uitat pe fereastră, în grădină. Tot pustie. În timp ce intram în fiecare cameră, le bifam pe toate în minte. Bucătărie? Nu. Dormitor? Nu. Camera cu pian? Nu. Am sunat-o pe Sterling și am chemat-o acasă. Trebuia să mă ajute s-o găsesc, deși Francesca nu avea multe locuri unde s-ar fi putut duce.

Mi-am verificat iar telefonul. Două mesaje de la Smithy.

Smithy: Soția ta a cerut să se întoarcă acasă.

Smithy: Practic, e șefa mea. Trebuie s-o duc acolo. Îmi pare rău.

După ce-am vorbit cu Sterling, am urcat iar în camera Francescăi și am răsturnat-o cu susul în jos. Trebuia să mă conving dacă soția mea avea sau nu planuri serioase. Din dulap lipseau hainele ei preferate, dispăruseră periuța de dinți, albumele de muzică și echipamentul de călărie. Caseta de lemn, pe care o distrusesem ieri, era de negăsit.

Nu avea să se întoarcă prea curând.

Toate lucrurile la care ținea lipseau.

Plecase, exact așa cum mă avertizase că va face. Ar fi trebuit s-o cred. M-am gândit c-o să suporte noaptea singură și o să stăm de vorbă dimineața. La urma urmei, era de înțeles că voiam să mă răzbun pe ea — după sărutul pasional din campusul facultății, după ce ore întregi fusese de negăsit, într-un hotel, împreună cu Angelo —, plătindu-i cu aceeași monedă. În loc să cedeze, prinsese și mai mult curaj.

În plus, ea chiar îl sărutase pe Angelo. Eu nici măcar n-o atinsesem pe Karolina. Doar o condusesem la braț în sala de bal.

Am deschis toate sertarele și le-am răsturnat conținutul pe podea, căutând indicii ale infidelității Francescăi. Kristen susținea că mă înșela de ceva vreme, dar nu voiam să cred. Acum, că mă gândeam mai bine, dovezile erau în favoarea soției mele. Era virgină când o cunoscusem. Și, chiar dacă o adoram, soția mea era — în afara dormitorului, cel puțin — destul de pudică. Nu-i stătea în fire să aibă aventuri amoroase clandestine, de lungă durată. Francesca susținea că rupsese legătura cu Angelo

și, dat fiind că în telefonul ei nu am găsit numele lui, nu avusesem motiv să cred că mințea.

Rămânea posibilitatea ca acel sărut să fi fost o scăpare. Un moment de pasiune și de slăbiciune. Dacă Francesca mă înșela, n-ar fi făcut-o pe față. Nu. Ar fi fost mai calculată.

Când am terminat cu golitul sertarelor, am început să-i sfâșii cearceaful și pernele. Ceva a căzut dintr-o pernă, rostogolindu-se sub pat. Am luat obiectul și l-am cercetat.

Un test de sarcină.

Un test de sarcină cu rezultat pozitiv.

M-am așezat pe marginea patului, strângându-l în pumn.

Francesca era însărcinată. Făcuserăm sex neprotejat doar o dată, în cabana de la Lacul Michigan.

Francesca era însărcinată cu copilul meu.

Dumnezeule!

Am auzit ușa de la intrare deschizându-se și Sterling a intrat, fredonând.

— Porumbeilor, sunteți aici?

Vocea ei răsuna cu ecou în foaierul mare.

Mi-am plecat capul, strângând din dinți. Sterling a apărut în pragul dormitorului Francescăi, strâmbându-se și uitându-se la dezastrul pe care îl făcusem.

— S-ar zice că a fost o percheziție a FBI-ului.

Ești pe-aproape.

Am ridicat testul de sarcină. În continuare, stăteam așezat și priveam în podea.

— Știai despre asta?

Am văzut-o făcând ochii mari și înghițind în sec. Părea mai bătrână ca niciodată. De parcă scena peste care dăduse o îmbătrânise.

— Da, am avut o bănuială.

S-a apropiat de mine. Mi-a pus o mână pe umăr și s-a așezat pe pat, lângă mine.

— Chiar n-ai știut? Fata a început să pofticească la dulce peste noapte, se agăța de tine de fiecare dată când intrai pe ușă și se temea să meargă la ginecolog. Știa că nu vrei copii?

M-am uitat pe fereastră, frecându-mi fața cu palmele. Da. Știa.

— De-asta a plecat? a exclamat Sterling. Te rog, nu-mi spune că ai dat-o afară pentru c-ai aflat că...

— Nu.

Am întrerupt-o. M-am ridicat și am început să mă învârt prin cameră. O încăpere pe care începusem s-o urăsc și s-o iubesc în același timp. Încă păstra mirosul Francescăi și personalitatea ei, dar prea multe lucruri urâte se întâmplaseră între acești pereți.

— Francesca m-a înșelat.

— Nu cred.

Sterling și-a ridicat bărbia și a strâns din dinți, ca să nu-i tremure buzele.

— Te iubește.

— L-a sărutat pe Angelo.

Probabil că făcuseră mai mult de atât, în camera de hotel.

Mă simțeam ca un adolescent care se confesa mamei pentru prima dată. Nu mă mai arătasem vulnerabil de când aveam treisprezece ani. Nici măcar la înmormântarea părinților mei nu am vărsat nicio lacrimă.

— Ai rănit-o, a șoptit Sterling.

S-a apropiat de mine. Mi-a strâns brațul, cu un gest matern.

— O rănești tot timpul și ea e foarte emotivă în perioada asta. Hormonii ei o iau razna. Refuzi să recunoști ce simți pentru ea, nici măcar nu-i permiți să-și aducă hainele în camera ta, darămite să-i spui de ce e aici, de ce ai luat-o de la părinții ei și de ce ai smuls-o din viața ei de dinainte.

— N-am ce să recunosc. Nu sunt îndrăgostit de ea.

— Serios?

Și-a încrucișat brațele la piept.

— Poți să trăiești fără ea?

— Da.

— Atunci, de ce n-ai trăit atâția ani, înainte să apară ea? m-a întrebat, ridicând dintr-o sprânceană subțire și albă. Până să pășească în casa asta, de ce n-ai făcut altceva decât să exiști?

— Nu m-am schimbat.

Am clătinat din cap, trecându-mi degetele prin păr. În clipa în care deveneam cât de cât sentimental, Sterling îmi trântea discursuri romanțioase.

— Atunci, rămâi aici și las-o în pace un timp. E clar că are nevoie de asta. Nu încerca s-o urmărești.

— Nu cumva îmi spui să nu fac un lucru, doar ca să mă vezi făcându-l și să-mi demonstrezi că îmi pasă?

Abia mă abțineam să-mi dau ochii peste cap.

A ridicat din umeri.

— Ba da.

— Atunci, pregătește-te să fii dezamăgită, Sterling. Dacă Francesca este însărcinată cu copilul meu, o să fiu alături de amândoi, dar n-o să implor iertare.

Sterling m-a bătut ușurel pe braț.

— Foarte bine. Sincer să fiu, nu sunt sigură că o să te ierte.

Francesca

Au trecut trei zile de când mi-am făcut bagajele și am plecat. N-am ieșit din cameră nici măcar ca să mă duc la facultate. Îmi era groază să dau ochii cu Angelo și mai ales cu tata.

Eu și Angelo am mers la hotel împreună ca să facem ceea ce ar fi trebuit să facem cu multe luni în urmă, dar nu avuseserăm ocazia: să vorbim despre ce fel de relație aveam noi doi.

Încercase să mă convingă să fugim.

— Am putea crește împreună copilul. Am bani puși deoparte.

— Angelo, n-o să-ți stric viața doar ca s-o salvez pe-a mea.

— Nu strici nimic. O să avem și propriii noștri copii. O să ne clădim o viață.

— Dacă fug cu tine, atât Wolfe, cât și Organizația o să ne caute. O să ne găsească. Și, chiar dacă Wolfe s-ar bucura să divorțeze și să se descotorosească de mine, tatăl meu nu ne-ar lăsa niciodată în pace.

— Aș putea să fac rost de pașapoarte false.

— Angelo, vreau să rămân.

Și era adevărat. Aveam nevoie să rămân aici, în ciuda tuturor celor întâmplate sau poate tocmai din cauza tuturor lucrurilor întâmplate. Căsnicia mea era o farsă, tatăl meu mă repudiase, iar mama nu avea un cuvânt de spus nici măcar în privința căror porțelanuri urmau să fie folosite la cină, darămite să mă poată ajuta.

Angelo mă sunase de mai multe ori și chiar apăruse o dată la ușa mea, ca să vadă cum mă simțeam, dar Clara l-a gonit.

Tatăl meu făcuse două călătorii de afaceri și stătea mai mult la Mama's Pizza de când începuse vizita mea, fapt care nu surprindea pe nimeni.

Mama și Clara erau mereu lângă mine. Mă hrăneau, îmi făceau baie și îmi spuneau că soțul meu o să-și vină în fire și o să mă caute.

Au spus că, în clipa în care avea să-și dea seama că eram însărcinată, avea să lase totul deoparte și să mă implore să-l iert. Dar știam că Wolfe nu voia să fie tată. Să mă duc eu și să-i spun despre sarcină ar fi însemnat că mă întorc spăsită la el. Îl lăsasem de prea multe ori să-mi calce mândria în picioare.

De data asta, trebuia să vină el după mine.

Nu fiindcă voiam să mă amuz, ci pentru că aveam cu adevărat nevoie să știu că ținea la mine.

La trei zile după ce am părăsit conacul lui Wolfe, Clara a deschis ușa camerei mele și m-a anunțat:

— Ai o vizită, micuțo.

Am sărit din pat ametită, plină de speranță și entuziasmată totodată. Deci, până la urmă, a venit. Și voia să vorbim. Era semn bun, nu? Sau poate că-mi aducea actele de divorț. Dar îl cunoșteam pe Wolfe: era mai degrabă genul care ar trimite pe cineva să-mi dea actele, în locul lui. Odată ce te elimina cu adevărat din viața lui, nu s-ar mai fi sinchisit să facă un asemenea efort. Clara a văzut cum îmi sclipeau ochii când am alergat la oglindă, dându-mi palme peste obraji ca să par mai vioaie și mai îmbujorată, aplicând un strat generos de luciu de buze. Și-a plecat capul, făcându-și de lucru cu degetele.

— E doamna Sterling.

— Ah!

Am aruncat cât colo hainul de haine și mi-am șters palmele pe coapse.

— Ce drăguț din partea ei că a venit! Mulțumesc, Clara

În salon, Clara mi-a servit ceai și *panettone*[1]. Doamna Sterling stătea cu spatele drept, cu degetul mic în aer, deasupra cestii cu ceai. Se vedea iritarea pe fața ei. Eu mă holbam în ceașca mea, dorindu-mi deopotrivă să vorbească și să tacă. Dacă venise să-mi spună că relația mea cu Wolfe se terminase? Nu părea deloc încântată.

— De ce te uiți așa la mine? am întrebat-o într-un final, când mi-am dat seama că puteam sta așa minute în șir.

— Pentru că ești o prostuță și el e idiot. Împreună, sunteți cuplul perfect. Urmează întrebarea de baraj: de ce tu ești aici și el, acolo?

A trântit ceașca pe masă.

— Păi, evident, pentru că mă urăște.

Am cules o scamă invizibilă de pe pantalonii mei de pijama.

— În plus, s-a căsătorit cu mine ca să-l distrugă pe tatăl meu și toate persoanele la care ține el.

— Nu mai am răbdare să ascult prostiile astea. Cum poți să fii așa de oarbă?

Exasperată, a ridicat brațele în aer.

— Ce vrei să spui? am întrebat.

— Înainte de a te vedea prima dată, pe Wolfe nu l-a interesat deloc căsnicia. N-ai fost în vizorul lui. N-a vorbit niciodată despre tine. Abia dacă știa că exiști, înainte să te vadă. Asta mă face să cred că decizia lui spontană a avut mai puțin de-a face cu tatăl tău și mai mult cu faptul că te-a vrut pentru el. Și știa că nici nu se punea problema să-ți facă curte. Având în vedere

[1] Cozonac italienesc.

că-l avea pe tatăl tău la mână, a crezut că această căsătorie o să fie un câștig pentru ambele părți. Dar n-a fost.

Doamna Sterling a clătinat din cap.

— I-ai complicat situația. I-ar fi putut arunca pe tatăl tău în închisoare, dacă nu erai tu. În clipa în care ai apărut, el voia ceva de-al tatălui tău și amândoi aveau lucruri de dat la schimb. Nu l-ai ajutat pe Wolfe. I-ai sabotat.

— Wolfe face tot ce-i stă în putință ca să distrugă afacerea tatălui meu.

— Dar tatăl tău este încă în libertate, nu? El a încercat să-l *omoare*, totuși Wolfe și-a făcut nunta în casa asta. S-a îndrăgostit de tine până peste cap, din clipa în care te-a văzut.

Nu știam dacă să râd sau să plâng. O văzusem pe doamna Sterling apelând la măsuri extreme ca să încerce să îndrepte lucrurile între mine și Wolfe, dar acum exagera, chiar și după standardele ei.

— Cu ce îl are la mână pe tata?

Am schimbat subiectul, ca să nu încep să plâng.

Doamna Sterling a dus ceașca de ceai la gură, privindu-mă.

Nu credeam că avea să răspundă și nici nu credeam că știa răspunsul la întrebarea mea, dar m-a surprins în ambele privințe.

— Tatăl tău le plătește guvernatorului Preston Bishop și lui Felix White, șeful departamentului de poliție din Chicago, o sumă generoasă în schimbul tăcerii și al cooperării totale. Detectivii plătiți de Wolfe au descoperit asta acum câteva luni. Având în vedere că senatorul Keaton obișnuia să se joace mereu cu prada, a decis să-l tortureze puțin pe tatăl tău, înainte de a-i expune afacerile murdare. Te-ai întrebat vreodată de ce n-a dus treaba până la capăt?

Mi am mușcat buza de jos. Tatăl meu îi omorâse pe fratele lui Wolfe și pe părinții lui adoptivi. Apoi încercase să-l ucidă și pe el, imediat după ce incendiase un bar, ca să scape de servieta lui Wolfe cu dovezile incriminatoare.

Și, cu toate astea, Wolfe nu ripostase.

Dar nu fiindcă n ar fi fost capabil să l distrugă pe tatăl meu.

Presupun că din cauza mea, am spus.

Doamna Sterling a zâmbit, aplecându-se spre mine. Am crezut că avea să mi pună o mână pe genunchi, așa cum avea obiceiul, dar nu a făcut o. Mi a cuprins obrazul în palmă, obligându mă s o privesc în ochi.

Ai luat un ciocan și i-ai dărâmat zidurile, cărămidă cu cărămidă. Am privit cum s-au năruit, și cum încerca el să le reclădească de fiecare dată când ieșeai din cameră. Povestea voastră de dragoste nu e un basm. Mai degrabă, e o poveste cu vrăjitoare. Extrem de intensă, reală și dureroasă. Am rămas cu gura căscată când a început să te caute prin casă, când am observat că își petrecea din ce în ce mai puțin timp în camera de lucru și din ce în ce mai mult timp în grădină. Am fost încântată când îți făcea cadouri, te scotea în lume și se împăuna cu tine, fără să-și poată ascunde bucuria de fiecare dată când erai în preajma lui. Și recunosc că m-am simțit ușurată când l-am văzut doborât la pământ în camera ta, devastat și chinuit de vină, când a găsit testul de sarcină în fața de pernă.

I-am aruncat o privire nefericită.

— Cum te simți, draga mea?

Îi vedeam în ochi bucuria nedisimulată.

Știa. Amândoi știau. Totuși Wolfe nu venise după mine. Sentimentele contradictorii și copleșitoare — entuziasm, groază și frică — mă amuțiseră.

— Francesca? a insistat doamna Sterling, scuturându-mă ușor de mână.

Mi-am plecat capul. Nu îndrăzneam să privesc expresia de pe chipul ei.

— Nu contează. S-au întâmplat prea multe lucruri. Eu l-am înșelat și el m-a înșelat pe mine.

— Dragostea este mai puternică decât ura.

— Cum să mă poată iubi, cu toată dușmănia dintre familiile noastre?

Am ridicat ochii. Plângeam.

— Nu poate, am răspuns tot eu.

— Ba da, a zis ea. Iertarea este una dintre calitățile lui.

— Vezi să nu! am pufnit. Spune-i asta tatălui meu.

— Tatăl tău n-a cerut niciodată iertare. Eu am cerut. Și Wolfe m-a iertat.

A așezat pe masă ceașca de ceai, și-a îndreptat spatele, informându-mă cu capul sus și voce fermă:

— Eu sunt mama biologică a lui Wolfe Keaton. O alcoolică în recuperare. O alcoolică prea ocupată să-și bea mințile în seara în care Wolfe l-a văzut pe fratele lui, Romeo, ucis de tatăl tău. După nenorocire, soții Keaton l-au luat la ei acasă. Nu mă puteam împotrivi sistemului de adopție al statului, dar moartea lui Romeo mă trezise la realitate. M-am întors în centrul de reabilitare și, după ce am ieșit de acolo, am revenit în viața lui Wolfe. Apropo, numele lui adevărat e Fabio. Fabio Nucci.

A zâmbit, privind în podea.

— La început, n-a vrut să aibă de-a face cu mine. Era orbit de furie la gândul că în seara aia eu fusesem beată și nu îi pregătisem cina, așa că și-a convins fratele să meargă la Mama's Pizza. Dar, cu timpul, mi-a dat voie să mă întorc în viața lui.

părinții lui adoptivi m-au angajat ca dădacă, chiar dacă Wolfe era aproape adolescent. Voiau ca noi doi să fim împreună. Și, după ce au fost omorâți în explozia aia...

A tras aer în piept. Avea lacrimi în ochi vorbind despre ei.

— S-a întâmplat la doi ani după ce îmi încheiasem serviciul la soții Keaton. Wolfe împlinise optsprezece ani. Lucram la Sam's Club când el m-a angajat din nou, ca să am grijă de conac. După ce l-am trădat în cel mai urât mod cu putință, are mai multă grijă de mine decât am eu grijă de el. N-am putut să-i protejez pe el și pe fratele lui de cartierul nemilos în care au crescut.

Tăceam, cântărind toate informațiile astea.

Doamna Sterling era mama lui Wolfe. Mama *biologică*.

De asta îl iubea așa de mult.

De asta mă implora să am răbdare cu el.

De asta ne împinsese unul în brațele celuilalt. Voia ca fiul ei să se bucure de finalul fericit de care fratele său nu avusese parte.

— Fratele lui era însurat, a continuat ea.

Șocată, am tras adânc aer în piept, adunând toate frânturile de informații și aranjându-le în puzzle-ul distrus de către tatăl meu.

— Avea o soție?

— Da. O chema Lori. Aveau probleme de fertilitate, a confirmat doamna Sterling, dând din cap. Au făcut multe tratamente de fertilizare în vitro. Apoi, în cele din urmă, a rămas însărcinată. A pierdut sarcina în luna a șasea, la o zi după ce-a aflat că soțul ei murise.

De asta nu voia Wolfe copii.

De asta știa atât de multe despre ovulație și despre perioadele când e sigur să faci sex. Nu voia să sufere, căci numai de suferință erau pline. Pierduse oamenii la care ținuse cel mai mult, unul câte unul, și toți fuseseră omorâți de același bărbat. Arthur Rossi, tatăl meu.

Mă simțeam ca și cum cineva mă înjunghiase în piept și se uita la mine în timp ce sângeram.

Mi-am dus o mână la gură, silindu-mă să-mi potolesc bătăile inimii. Nu îmi făcea bine nici mie, nici bebelușului.

Adevărul era șocant și prea greu de cuprins cu mintea. De asta nu voia Wolfe să afle despre trecutul lui: știa că m-aș ține tot viața pentru faptele tatălui meu. La naiba! Îmi venea să vomit.

— Îți mulțumesc că mi-ai împărtășit toate astea, i-am spus.

Doamna Sterling a dat din cap.

— Acordă-i o a doua șansă. E departe de a fi perfect. Dar, la urma urmei, cine e perfect?

— Doamnă Sterling...

Ezitam, uitându-mă în jur.

— Ce mi-ai spus m-a tulburat foarte mult, dar nu cred că Wolfe vrea o a doua șansă. Știe unde locuiesc acum și că sunt însărcinată, și totuși încă nu și-a făcut apariția. Nici măcar n-a sunat.

De fiecare dată când mă gândeam la asta, voiam să mă ghemuiesc pe podea și să mor.

După felul în care a tresărit doamna Sterling, știam că așteptările mele nu aveau un pronostic încurajator.

Am condus-o la mașină. Ne-am îmbrățișat îndelung.

— Să nu uiți niciodată, Francesca — valorezi mai mult decât suma greșelilor tale.

În timp ce se îndepărta, mi-am dat seama că avea dreptate. Nu aveam nevoie ca Wolfe să mă salveze, nici ca Angelo să îmi sară în ajutor, nici ca mama mea să capete demnitate sau ca tatăl meu să se poarte ca și cum el ar fi avut așa ceva.

Nu aveam nevoie decât de mine însămi.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Wolfe

Următoarele zile au fost o tortură.

Genul de tortură pe care ar trebui s-o decretăm, s-o descriem amănunțit și s-o folosim asupra condamnaților pentru pedofilie.

După trei zile, am cedat și l-am sunat pe Arthur. Acum *el* o făcea pe inabordabilul. Se întorsese roata. Singura persoană cu care voiam să vorbesc — soția mea — era adăpostită în regatul lui Arthur și locul ăla era înconjurat de garduri și păzit mai ceva ca Palatul Buckingham.

Am mers în fiecare zi la casa părinților ei, încercând să vorbesc cu ea — la șase dimineața, înainte de a mă urca în avion, și apoi la opt seara, la întoarcere.

Unul dintre bodyguarzii lui Rossi mă oprea de fiecare dată la poartă. Erau mai mătăhăloși și mai proști decât ciracii lui obișnuiți și n-au dat înapoi nici măcar când bodyguarzii mei și-au încordat mușchii.

Ar fi fost o lașitate și total nepotrivit din partea mea s-o sun sau să-i trimit SMS-uri. Mai ales după ce Sterling a mărturisit că îi spusese tot ce se întâmplase între familiile noastre.

Având în vedere că soția mea nutrea convingerea că de la bun început plănuisem s-o închid într-un turn întunecat și să i

omor tatăl încetul cu încetul, răpindu-i tot ceea ce el și soția lui au avut vreodată, știam că nu ar fi fost de ajuns să-i trimit un GIF cu „Scuze!" Conversația asta era prea importantă și trebuia să vorbim față în față. Voiam să-i spun atât de multe lucruri... Multe dintre ele le aflasem după ce plecase ea de acasă.

Eram îndrăgostit de ea.

Eram cumplit de îndrăgostit de ea.

Nebun de legat după adolescenta cu ochi albaștri și mari, care le vorbea legumelor.

Trebuia să-i spun că doream copilul ăsta la fel de mult ca ea. Nu pentru că voiam copii, ci pentru că voiam tot ce avea ea de oferit. Mai mult de atât: voiam și lucrurile pe care nu le oferea. Nu neapărat să le posed, ci pur și simplu să le admir.

Am înțeles treptat că eram îndrăgostit, nu într-un moment de strălucire magnifică, demn de filmele siropoase. Revelația s-a construit pe parcursul săptămânii petrecute departe unul de celălalt. Cu fiecare încercare ratată de a ajunge la ea, îmi dădeam seama cât de important era s-o văd.

De fiecare dată când eram respins, mă uitam la fereastra camerei sale, dorindu-mi ca Francesca să apară în spatele perdelei din dantelă albă. N-a apărut niciodată.

De asta uram relațiile, în general. Chestia cu înfruntatul tuturor obstacolelor nu era pentru mine. Dar de luptat, am luptat. Am făcut prăpăd prin casă. Am distrus obiecte. Am repetat cuvinte și discursuri pe care i le-aș fi spus ei. I-am evitat pe consilierii de campanie care sunau întruna, stăruind că trebuia să fac o declarație despre situația mea familială actuală.

Era problema mea. Viața mea. Soția mea.

Nu mai conta nimic altceva.

Nici măcar țara.

După o săptămână de suferință, am decis să încalc regulile și să-i dau destinului un brânci. Francesca avea să mă urască pentru ce urma să fac, dar, sincer vorbind, avea suficiente motive să vrea să mă scuipe în față de dinainte de manevra asta.

În a șaptea zi, l-am luat pe sus pe Felix White, să mă însoțească acasă la Arthur, cu un mandat urgent de percheziție.

Ce lipsea? *Afurisita de nevastă-mea.*

White n-avea niciun motiv întemeiat să emită un mandat, cu excepția faptului că nu voia să fac publice mizeriile cu care îl aveam la mână. Dat fiind că întotdeauna juca la două capete, i-a trimis un SMS lui Arthur cu câteva ore înainte de descindere, așa că mafiotul era acasă să mă întâmpine.

Deci așa s-a întâmplat că am bătut la ușa Francescăi împreună cu șeful departamentului de poliție din Chicago, cu un mandat de percheziție și doi polițiști.

Și se mai spune că romantismul a murit!

Când Rossi a deschis, fruntea lui era așa de încruntată, încât semăna cu un buldog. Și-a strecurat capul prin ușa întredeschisă și a mijit ochii:

— Domnule senator, cărui fapt îi datorez plăcerea?

Îl ignora complet pe White.

— N-avem timp de jocuri, i-am tăiat eu vorba, zâmbind glacial. Doar dacă vrei să pierzi. Lasă-mă să intru sau trimite-o pe ea afară. Și într-un caz și în altul, am s-o văd în seara asta.

— Nu prea cred. După ce ai făcut paradă cu rusoaica aia în fața întregului oraș, lăsându-ți acasă soția însărcinată?

— N-am știut că e însărcinată.

Habar n-aveam de ce îi dădeam explicații. Doar nici el nu era integritatea în persoană.

— Încerc să dau de ea de șapte zile, am continuat eu. Mai bine deschizi ușa, înainte să fac ceva ce-o să regreți.

— N-o s-o faci niciodată, cât timp soția ta gravidă e pe-aproape.

Arthur a avut tupeul să-mi zâmbească batjocoritor.

White și-a dres glasul, în spatele meu:

— Domnule Rossi, dacă nu ne lăsați să intrăm, atunci o să fiu nevoit să vă arestez. Am un mandat de percheziție a casei.

Încet, Arthur a deschis ușa și m-a lăsat să intru. White a rămas în spatele meu, mutându-și greutatea de pe un picior pe altul, ca un adolescent care se întreabă dacă să invite sau nu o fată la bal. N-avea pic de charismă.

— S-să aștept aici? s-a bâlbâit White.

Am fluturat din mână.

— Du-te și prefă-te că ești bun la ceea ce faci.

— Ești sigur?

Și-a șters transpirația de pe frunte. Vena albăstruie de pe gât încă îi zvâcnea.

— Îmi iroșești timpul prețios și bruma de răbdare care mi-a mai rămas. Pleacă.

Arthur m-a condus în birou, tratându-mă cu spatele. Ultima dată când fusesem acolo, îi cerusem mâna fiicei lui. În timp ce urcam treptele, mă năpădeau amintirile. În hol purtasem una dintre primele discuții cu ea. Ajuns în capul scărilor, mi-am adus aminte cum îi cuprinsesem talia delicată și o trăsesem după mine cu forța, când crezusem că mă înșelase.

Idiotul naibii! Zici că White și Bishop sunt proști, când tu însuți ai dovedit de multe ori, în căsnicia ta scurtă, că ești un caraghios.

Știam că Francesca era în casă și tânjeam să-i văd zâmbetul și să-i aud râsul gutural, care nu se potrivea deloc cu delicatețea fățurii ei.

— Ia zi: de ce ne îndreptăm spre biroul tău și nu spre fosta cameră a soției mele? am cerut să știu, revenit la realitate.

— În ciuda neînțelegerilor dintre noi doi, fiica mea ține foarte mult să aibă aprobarea mea și, dacă ți-aș da-o, ți-ar îmbunătăți șansele când o să stai de vorbă cu ea. Ei bine, senatorule Keaton, știm amândoi că e timpul să reglăm conturile.

S-a oprit în fața ușii biroului și mi-a făcut semn să intru. Două dintre gorilele lui o flancau.

— Zi-le să plece, i-am spus lui Arthur, fără să-l scap din ochi.

Nici el nu și-a luat privirea de la mine. A pocnit din degete, iar cei doi au coborât scările, fără comentarii.

Am intrat în biroul lui și Arthur a închis ușa pe jumătate. Era evident că nu avea încredere în mine și că se aștepta să încerc să-l strâng de gât. Îl înțelegeam cât se poate de bine. Nici eu nu știam exact cum urma să reacționez.

Se rezemă de birou, iar eu m-am așezat pe canapeaua din fața lui, întinzându-mi brațele pe spătar și făcându-mă comod. Eram sigur de două lucruri:

1. Astăzi, dragostea pentru soția mea avea să-mi fie pusă la încercare.

2. Aveam să trec testul cu brio.

Francesca

Eram ca o molie atrasă de lumină. Picioarele m-au purtat afară din cameră și pe hol din clipa în care am auzit vocea aspră

a soțului meu. Glasul lui era un poem și eu îi sorbeam fiecare cuvânt, agățându-mă de ele.

În timp ce străbătea holul, călăuzit în birou de către tatăl meu, i-am văzut spatele și umerii lați. Am numărat una, două, trei, cinci, opt... *zece* secunde înainte să mă apropii de birou, în vârful picioarelor. În săptămânile pe care le petrecusem observând cum trăgea cu urechea doamna Sterling, învățasem niște trucuri foarte folositoare. Stăteam desculță și lipită de zid, respirând încet, măsurat.

Tata și-a aprins un trabuc. Am simțit mirosul de frunze arse și de tutun și m-a cuprins greața. Dumnezeule, mi se făcea rău de fiecare dată când sufla cineva spre mine! Am tras cu ochiul înăuntru, cu stomacul în gât. Tatăl meu se sprijinea de birou, în timp ce soțul meu stătea pe canapeaua cu tapițerie de catifea roșie, părând la fel de relaxat și nonșalant ca întotdeauna.

Soțul meu dur precum oțelul.

Temut și de neatins.

Cu inima de piatră, pe care aș fi făcut orice ca s-o înmoi.

— Probabil crezi că poți să mergi în camera ei și s-o iei înapoi. Să-i folosești iar pe White și pe Bishop ca să mă șantajezi, a spus tatăl meu, pufăind din trabuc.

De când mă întorsesem acasă la ai mei, nu se sinchisise să mă vadă o dată, dar asta nu-l împiedica să-mi șantajeze soțul. Doream din suflet să dau buzna în birou și să clarific situația. Cu toate astea, mă simțeam prea umilită și rănită ca să risc o nouă respingere. Poate că Wolfe venise să anunțe că renunță la mine, iar eu nu aveam de gând să implor.

Wolfe nu a luat în seamă comentariul tatei și a întrebat:

— Cum se simte?

— Nu vrea să te vadă, a răspuns tata, sufland un alt nor de fum și ignorând întrebarea.

— Ați dus-o la doctor?

— N-a ieșit din casă.

— Și ce naiba așteptați? s-a răstit Wolfe.

— Din câte îmi amintesc, Francesca a fost suficient de mult tură ca să rămână însărcinată. Deci este suficient de matură ca să-și facă programare la ginecolog. În plus, dacă se pune problema s-o ajute cineva, atunci ar trebui s-o facă tipul responsabil pentru situația ei deplorabilă.

Situația ei deplorabilă? Simțeam că iau foc.

Atunci mi-am dat seama că tatăl meu era o cauză complet pierdută. Nu-i păsa de mine și nici de copil. Singurul lucru de care-i păsase vreodată era Organizația. M-a iubit și m-a adorat când eram marioneta lui. La primul semn de răzvrătire, m-a azvârlit cât colo și s-a spălat pe mâini de orice responsabilitate față de mine. M-a vândut. Apoi, când nu m-a putut mărita cu membrul vreunei familii italiene influente, și-a pierdut interesul. Dar Wolfe a fost lângă mine la bine și la rău. Chiar și atunci când ne certam. Chiar și atunci când a crezut că mă culcasem cu Angelo și mă văzuse sărutându-l, când l-am sfidat iar și iar. N-a pronunțat niciodată cuvântul divorț. Eșecul nu era o opțiune pentru el.

Dăduse dovadă de mai multă loialitate decât tatăl meu.

— Bine punctat, a încuviințat Wolfe și s-a ridicat. Am s-o duc la doctor chiar acum.

— Ba nu. De fapt, n-ai s-o vezi deloc în seara asta, a zis tata.

Wolfe s-a apropiat de el, calm, oprindu-se la vreun metru distanță, dominându-l.

— Ea a zis asta sau tu?

— Ea *a cerut-o*. De ce crezi că n ai primit nicio veste de la ea?

Tata şi-a pus trabucul în scrumieră, sufland fumul in ochii lui Wolfe în timp ce vorbea.

— Mi-a cerut să mă asigur că te prosternezi cum se cuvine

— Lasă-mă să ghicesc — tu ai o mulţime de idei despre cum *se cuvine* s-o fac.

— Aşa e.

Tata s-a îndepărtat de birou şi s-a apropiat de Wolfe, până au ajuns să stea nas în nas. Aş fi vrut să văd expresia soţului meu. Tata îl mintea şi el era prea deştept încât să nu şi dea seama. Pe de altă parte, dragostea e ca un drog. Nu gândeşti limpede când eşti sub influenţa ei.

— O să te las s-o vezi pe Francesca dacă te supui.

— Şi dacă n-o fac?

— White poate să vină personal să mă aresteze, chiar astăzi. Şi tu poţi să dai buzna în dormitorul Francescăi, cu poliţia. Sunt sigur c-o să aprecieze gestul. Mai ales în situaţia ei.

Wolfe a tăcut o clipă.

— Îţi dai seama că-i lipseşte afecţiunea ta?

Mi s-a strâns inima. Dumnezeule, Wolfe!

— Iar *tu* îţi dai seama că sunt un om de afaceri? a zis tatăl meu. Fata e devalorizată. Cu toţii avem un preţ, Fabio Nucci, râse el. M-am născut pe străzi şi am fost lăsat să mor pe treptele unei biserici. Maică-mea era prostituată şi habar n-am ce-o fi fost taică-meu. Am muncit pentru tot ce am, pentru fiecare metru pătrat din casa asta, pentru fiecare piesă de mobilier, pentru fiecare afurisit de pix. Francesca a avut de făcut un singur lucru. Să fie ascultătoare. Şi a dat greş.

— Din cauza mea, a ridicat Wolfe tonul.

— Tot ce se poate. Dar acum îmi mai e utilă pentru un singur lucru: s-o folosesc ca pe un pion, împotriva ta. Vezi tu, e singură dată am făcut greșeala de a subestima o persoană. Când am decis să te las în viață.

Cuvintele astea au căzut greu între ei, parcă răsunând în întreaga cameră. Dumnezeule! Chiar o spusese. Tatăl meu regreta că nu-mi omorâse soțul.

— De ce n-ai făcut-o? a întrebat Wolfe. De ce m-ai lăsat în viață?

— Erai speriat, Nucci, dar și puternic. N-ai plâns. N-ai făcut pe tine. Ba chiar ai încercat să iei arma unuia dintre oamenii mei. Mi-ai adus aminte de mine, de cum eram eu în copilărie, când fugeam desculț pe stradă, furând mâncare, șterpelind din buzunare și croindu-mi drum în sus, pas cu pas. Făcând combinații și închegând relații cu Organizația. Știam că aveai șanse să supraviețuiești vieții în cartier. Mai mult decât atât, știam că erai de neîmblânzit. Wolfe Keaton aparent se înțelege bine cu justiția, dar hai să recunoaștem — Fabio Nucci încă trăiește în tine și e însetat de răzbunare.

— N-o să fiu niciodată aliatul tău.

— Foarte bine. Atunci, o să fii un dușman fascinant.

— Spune-mi odată ce vrei să fac! se răsti Wolfe.

Tata se lăsă pe spate, și își bătu gânditor bărbia cu pumnul.

— Dacă o iubești cu adevărat pe fiica mea, senatorule Keaton, dacă îți pasă cu adevărat, atunci o să renunți la singurul lucru de care nu te-ai despărțit niciodată — mândria.

— Ce-mi ceri?

Aproape că-l vedeam cu ochii minții pe Wolfe încleștându-și maxilarul.

— Imploră pentru ea, fiule. *Îngenunchează.*

Tata își ridică bărbia, uitându-se de sus la Wolfe, deși soțul meu era cu vreo câțiva centimetri mai înalt.

— Prosternează-te așa cum m-ai obligat să mă prosternez eu, când ai luat-o de lângă mine.

Tatăl meu făcuse asta pentru mine?

— Eu nu mă prosternez, spuse Wolfe.

Știam că vorbea serios. Chiar și tatăl meu știa că era inutil să-i ceară asta. Voia ca Wolfe să dea greș și să-mi distrugă căsnicia. Wolfe nu îngenunchea niciodată în fața nimănui, cu atât mai puțin a tatălui meu. Eram pe cale să intru în birou și să îndrept lucrurile, când l-am auzit pe tata vorbind:

— Atunci, domnule senator Keaton, nu-mi iubești fiica. Înseamnă că, pur și simplu, îți vrei bunurile înapoi. Pentru că, din câte îmi amintesc, Francesca a implorat și s-a umilit mult atunci când ai luat-o din casa asta și ai făcut-o prizoniera ta.

Mi-am mușcat buza de jos, rezemându-mi capul de tocul ușii. Mă durea să-l văd pe Wolfe suferind, dar și mai mult mă durea că înțelegeam de ce nu era capabil s-o facă, nici acum și nici altădată, de ce nu putea să-l implore în genunchi pe bărbatul care îi distrusese viața. Nu era doar o chestiune de mândrie și demnitate personală. Era și o chestiune de principii. Avea legătură cu familia lui.

Tatăl meu îl despuiase o dată de mândrie, în fața lui Romeo. Iar Wolfe nu avea să repete gestul.

— N-o ceri pentru ea, ci pentru *tine*, îl acuză Wolfe.

Tata se sprijinea de marginea biroului din spatele lui și se uita la tavan, cugetând.

— Pentru tine n-ar trebui să conteze de ce o cer. Dacă o vrei înapoi, n-o să te dai în lături de la nimic, cu atât mai puțin de la a îngenunchea.

Aveam iarăși lacrimi în ochi. Tata îl umilea. Și, oricât îmi doream să intru și să le spun amândurora să înceteze, nu puteam. Tata avea dreptate în privința unui lucru: în relația asta, Wolfe deținuse mereu puterea și, dacă nu era capabil să renunțe la ea nici măcar o dată, atunci legătura dintre noi era într-adevăr o căsnicie sau o relație între o prizonieră și stăpânul ei, poleită măgulitor în dorință trupească?

Spre marea mea surprindere, am văzut că Wolfe începe să îngenuncheze. Gâtlejul mi s-a încleștat. Nu-mi venea să-mi cred ochilor ce scenă se derula în fața mea. Soțul meu, ticălosul mândru și arogant, care nu tolera minciuni din partea nimănui, îngenunchea și implora pentru mine. Mai mult decât atât, părea la fel de mândru ca atunci când intrase în birou. Își ridică privirea și asta îmi îngădui să-l văd. Cu trăsăturile lui frumoase, bine definite, era întruchiparea trufiei. Îi vedeam hotărârea în ochi. Ridicase din sprâncene, sarcastic, și era calm. Dacă ai fi judecat doar după fețele celor doi, nu ți-ai fi dat seama care dintre ei îngenunchease.

Vocea lui Wolfe răsună în cameră:

— Arthur, te implor, lasă-mă să vorbesc cu fiica ta. Soția mea este și o să fie mereu cea mai importantă persoană din viața mea.

Inima mea a tresărit la auzul acestor cuvinte. Tremuram. Simțeam în tot corpul căldura a o mie de sori.

— N-ai s-o faci niciodată fericită, atâta timp cât ai s-o învinuiești pe *ea* pentru păcatele *mele*, l-a avertizat tata.

Soțul meu era în continuare în genunchi, iar eu nu mi-am mai putut stăpâni plânsul. Am început să suspin. Mi-am pus o mână la gură, de frică să nu mă audă.

Wolfe rânjea, iar privirea lui era hotărâtă.

— N-am să mai fac asta, Arthur.

— Deci înseamnă că n-o să-ți mai bagi nasul în afacerea mea?

— Înseamnă că o să mă străduiesc să mă port frumos, de dragul *ei*.

— Cum rămâne cu White și cu Bishop? a întrebat tata.

— Cu ei o să fac ce cred de cuviință.

— Pot să ți-o iau înapoi pe Francesca...

— Nu, nu poți, a intervenit Wolfe, întrerupându-l. Singura persoană care mi-o poate lua pe Francesca este Francesca însăși. Ea alege cu cine vrea să fie, nu eu. Și, cu siguranță, nu tu. Mi-ai omorât fratele, apoi părinții. Dar nu te las să-mi iei soția. Nu se poate. O să dezlănțui iadul pe pământ, dacă încerci.

Am închis ochii, simțind că mă clatin. Nu mâncasem toată ziua și fumul trabucului îmi provoca greață.

— Mergi la ea, i-a zis tatăl meu.

Soțul meu s-a ridicat.

Atunci, pentru a doua oară în viața mea, am leșinat.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Francesca

Mi-am trecut în brațele soțului meu.

Stătea pe pandantul de lângă. Capul meu se sprijinea de el, exact în aceeași poziție ca în limuzină, când mi-o arătase pe Arianna. Parfumul lui plăcut și mirosul lui bărbătesc îmi dădeau o senzație de confort. Mă bucuram că dorm, amânând conversația incomodă care mă aștepta.

Mă mângâia pe spate, sărutându-mă pe creștet. Mi-am amintit cum îngenunchease în fața tatălui meu, spunându-i că, pentru el, eram cea mai importantă persoană. Simțeam că inima mi se umplea de fericire.

— Știu că ești trează, mi-a șoptit soțul meu.

Am gemut, foindu-mă în brațele lui. Gândul că acum o săptămână brațele astea o îmbrățișaseră pe Karolina Ivanova îmi făcea greață. M-am sprijinit în coate și i-am aruncat o privire obosită.

— Ești însărcinată.

Se uita la burta mea de parcă se aștepta să fie umflată. Să-i văd iarăși fața era cel mai frumos cadou. Era absurd când mă gândeam că, a doua zi după bal, mă temusem să dau cu ochii de fața asta. La scurt timp după aceea, el devenise cel mai frumos lucru pe care îl aveam. Eu devenisem ceea ce îi reamintea că în

lume există mai mult decât răzbunare și dreptate. Eram codependenți și trebuia să coexistăm. Nu puteam fi pe de a întregul unul fără celălalt.

Să fii în viață fără să trăiești cu adevărat era un blestem teribil.

— Copilul e al tău.

Mi-am pus mâna peste a lui.

— Știu.

Și-a frecat nasul de-al meu și m-a strâns cu putere în brațe, ca pe ceva minunat și neprețuit.

— Te simți nefericit? l-am întrebat.

— Fiindcă o să fiu tată? Așa am crezut mereu că o să mă simt. Eram sigur că viața se încheie atunci când devii părinte. Dar asta a fost înainte să găsesc pe cineva cu care să merite să întemeiez o familie. Încă nu sunt sigur de abilitățile mele de părinte. Din fericire, știu că soția mea o să fie cea mai bună mamă din lume.

Am tăcut și m-am uitat prin cameră. Voiam să spun atât de multe, dar știam că astfel aș fi putut răscoli ceva ce încă nu se vindecase complet.

— Tu ce spui, Nem? Te bucuri că ești însărcinată?

Mi-am îndreptat spatele, încercând să-mi ignor frica, și am vorbit cu toată sinceritatea:

— Eu... nu sunt sigură. Ne certăm mereu. Am bătut amândoi recordul mondial la comunicare defectuoasă. Și acum o săptămână te-ai culcat cu altcineva, ca să te răzbuni pe mine. Și n-a fost prima dată. Eu l-am sărutat pe Angelo săptămâna trecută. Eram furioasă după ce am aflat adevărul despre tine și tatăl meu, dar n-am mers mai departe de atât. Și eu și tu suntem temperamentali și infideli. Nu locuim în aceeași aripă a casei...

— Ba o să locuim, m-a întrerupt el. Dacă vrei.

— Avem nevoie de timp să chibzuim.

Aveam **nevoie să** petrec un timp departe de el. Nu pentru că nu-l iubeam, ci pentru că-l iubeam prea mult ca să iau o decizie rațională și sănătoasă **pentru** copilul nostru.

— N-ai la ce să te gândești. Nu m-am culcat cu Karolina. N-am putut. Voiam să... Dumnezeule, Nemesis, voiam să te alung din viața mea o dată pentru totdeauna, dar n-ar fi putut fi niciodată alta. Pe tine te iubesc. Pe tine te doresc. Datorită ție, viața merită trăită. Tu mă faci să vreau s-o trăiesc, în loc să trec doar prin viață.

Lacrimi mari și sărate mi se prelingeau pe obraji. Ne pricepeam atât de bine să ne rănim unul pe altul! Trebuia să încetăm să ne mai facem rău.

— Am sărutat pe altcineva, am șoptit. Te-am înșelat.

— Te iert.

Mi-a luat obrajii în palmele lui mari.

— Iartă-te și tu pe tine și haide să trecem peste chestia asta. Vino acasă, Nem.

— Nu s-a întâmplat nimic în camera aia de hotel.

— Nu-mi pasă ce s-a întâmplat. Te cred, dar asta nu schimbă nimic. Vreau s-o luăm de la capăt. De data asta, așa cum trebuie.

— Am nevoie de timp.

Cuvintele astea îmi frângeau inima. Poate pentru că erau brutal de sincere.

Aveam nevoie de timp ca să analizez tot ce se întâmplase. Să mă asigur că nu era doar un alt gest pompos, de care avea să uite a doua zi dimineață. Ne îndrăgostiserăm rapid și încet, totodată. Intens și blând. Cu toată ființa noastră, dar refuzând să renunțăm la ceva. Nu avuseserăm timp să ne dăm seama ce se întâmpla. Ne ciocniserăm unul de viața celuilalt cu zidurile

personale încă în picioare. Trebuia s-o luăm de la capăt. Trebuia să flirtăm. Să distribuim puterea, de data asta în mod egal. Să învățăm să ne certăm fără să ne rănim. Fără să dăm fuga în brațele altcuiva. Fără să tragem unul de altul cu sălbăticie.

— Să mă întorc ar trebui să fie alegerea mea. Sper că înțelegi.

Wolfe dădu din cap și se ridică în picioare înainte să se răzgândească. Îmi dădeam seama că se străduia din răsputeri să nu-mi ceară ceea ce credea că merita să primească. Se îndreptă spre ușă, iar eu voiam să-mi retrag cuvintele și să plec cu el. Dar nu puteam. Trebuia să fiu o persoană mai bună, pentru ființa care creștea în mine.

O ființă pe care puteam s-o salvez, spre deosebire de mama mea, care nu putuse.

Wolfe s-a oprit în prag, vorbind cu spatele la mine.

— Pot să te sun? m-a întrebat.

— Da.

— Pot să-ți dau mesaje?

— Da.

— Pot să-ți fac o programare la ginecolog?

— Da.

Am râs printre lacrimi, ștergându-le rapid. Wolfe Keaton nu se prea pricepea să negocieze, dar își încălcase propriile reguli de dragul meu.

— Pot să te însoțesc?

Vocea lui era serioasă.

— Ai face bine să mă însoțești, i-am răspuns.

A chicotit și, în sfârșit, s-a întors să se uite la mine.

— Vrei să ieșim la o întâlnire, doamnă Keaton? Nu la o gală. Nu la un eveniment caritabil. Nu o ieșire în public. O întâlnire.

Dumnezeule, da!

— Mi-ar plăcea foarte mult.

— Bun, a zis, plecând privirea și râzând în barbă.

Nu-mi venea să cred că era același bărbat necruțător de la bal. Cel pe care jurasem să-l urăsc pentru tot restul vieții. Și-a ridicat ochii. Părea spășit și timid.

— O să-mi surâdă norocul la întâlnirea asta?

M-am trântit pe pernă, acoperindu-mi fața cu brațul. Nu m-am oprit din râs nici după ce ușa s-a închis.

Două zile mai târziu, am fost pentru prima dată la noul meu ginecolog. Barbara avea cinzeci și ceva de ani, păr blond, ochi blânzi și ochelari cu lentile groase. Pe ecranul ecografului, ne-a arătat mogâldeața care înota în pântecul meu. Pași mici tropăind pe scări, în dimineața de Crăciun — cam așa sunau bătăile acelei inimioare.

Wolfe mă ținea de mână și se holba la ecran de parcă tocmai descoperiserăm o nouă planetă.

După aceea, am luat prânzul împreună. Prima noastră ieșire neoficială în public, în calitate de cuplu. M-a invitat la el acasă. Am refuzat politicos, explicându-i că-mi făcusem planuri cu Sher și Tricia, două fete din grupul meu de studiu. Am încercat să nu zâmbesc când i-am dat vestea. Nu mai avusesem prieteni de vârsta mea de când mă întorsesem din Elveția.

— Nemesis, a zis el ridicând o sprânceană, mâine-poimâine aud că te duci la petreceri studențești.

— Nu prea cred.

Nu-mi plăceau petrecerile. În plus, cele cu care eram obișnuită aveau un cod vestimentar pe care eu, însărcinată fiind, nu

aveam chef să l urmez. Chiar și în primul trimestru de sarcină, alesesem să port haine lejere și comode.

Cred că toată lumea ar trebui să meargă la cel puțin o petrecere studențească, să vadă de ce se face atâta tam-tam.

Te ar deranja dacă m-aș duce la mine? l-am întrebat.

Voiam să i dau de înțeles că nu mă mai putea controla.

Dacă nu te însoțește Angelo, nu mă deranjează deloc.

Era o condiție justă, pe care n-o puteam contesta. Mi-am scos telefonul din poșetă și i l-am întins:

Verifică-l.

— Ce să verific?

— I-am șters numărul.

A oprit mașina în fața casei mele. Mi-a dat telefonul înapoi.

— Te cred pe cuvânt. Ce te-a făcut să te răzgândești?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Poftim! Sunt îndrăgostită de un tip, iar el crede că o să fug în lume cu iubitul meu din copilărie.

Wolfe mi-a aruncat o căutătură urâtă și mi-a zis:

— Și el este incredibil de îndrăgostit de tine, așa că nu-l învinuiesc că vrea neapărat să te păstreze.

Au urmat multe alte întâlniri.

Am fost la cinematograf, și la restaurante, și chiar și la baruri, dar niciunul din noi n-a băut — eu, din cauza vârstei și a sarcinii, iar el, din solidaritate.

Am împărțit o farfurie de cartofi prăjiți, am jucat biliard și ne-am contrazis vorbind despre cărți. Am descoperit că soțul meu era fan înrăit al cărților lui Stephen King. Eu eram mai degrabă fană Nora Roberts. Ne-am oprit la o librărie și ne-am cumpărat cărți. Am râs când Wolfe mi-a destăinuit că fusese pe

punctul de a-i da pe soții Hatch afară din casă, pentru că Bryan avusese o criză uriașă în timp ce eu cântam la pian.

Andrea, verișoara mea, m-a sunat. Mi-a spus că se gândise mult și ajunsese la concluzia că nu era OK să nu-mi vorbească doar pentru că tatăl meu nu era de acord cu soțul pe care chiar el mi-l alesese. Mi-a cerut iertare.

— N-am fost o bună creștină, scumpo, a spus ea, pocnind balonul din gumă de mestecat. Dacă stau să mă gândesc, n-am fost nici măcar o manichiuristă bună. Pun pariu că ți-ai ros unghiile în draci, fiindcă n-am fost acolo, să-ți aduc aminte să te abții.

I-am spus adevărul — că nu mă costa nimic s-o iert și, mai mult, că mă făcea să mă simt bine. Ne-am întâlnit a doua zi, la un cappuccino, și am bombardat-o cu întrebări despre toate lucrurile pe care o femeie din secolul XXI trebuia să le știe.

Câteva zile mai târziu, Wolfe m-a anunțat că în weekend urma să s-o vizităm pe Artemis. Nu puteam s-o călăresc, dar îmi plăcea să am grijă de ea și să mă asigur că era bine.

A trecut o lună. O lună în care soțul meu m-a sunat în fiecare dimineață, ca să mă trezească, și în fiecare seară, ca să-mi ureze noapte bună. O lună în care nu ne-am certat, n-am înjurat și nici n-am trântit uși. O lună în care nu mi-a ascuns nimic și eu nu i-am refuzat nicio cerere pentru simplul fapt că veneau de la el. I-am lăsat pe agenții de pază să mă însoțească la școală, n-am încălcat protocolul și, cu toate astea, am reușit să-mi fac câțiva prieteni. Wolfe lucra din greu, dar avea grijă să mă pună mereu pe primul loc.

Încă nu purtam inelul de logodnă și verigheta — le lăsasem acasă, în noaptea în care Wolfe mersese la gală însoțit de

Karolina Ivanova. Dar niciodată până acum nu simțisem mai mult că aparțineam cuiva, cu sau fără inel.

Am început iar să facem sex, rapid și frenetic. Am descoperit că lui Wolfe îi plăcea destul de mult să facă sex în locuri neobișnuite. Am făcut-o în biroul lui și într-o toaletă, la o nuntă, în patul din vechea mea cameră, când părinții mei nu erau acasă, și sprijiniți de fereastra dormitorului, în timp ce ne uitam în stradă.

M-a mângâiat între picioare, pe sub masă, în timpul unui dineu elegant și o dată s-a înfipt în mine în baie, când tocmai ieșisem din duș și mă aplecasem să scot uscătorul de păr din sertarul de jos al unui dulap.

Îmi plăcea fiecare clipă pe care o petreceam în pat, pentru că nu trebuia să ne întrebăm când era timpul să se întoarcă fiecare la locul lui, în aripa lui de casă. Mereu adormeam și ne trezeam împreună. Acum eram împreună. O situație nouă, care mă entuziasma.

În dimineața când m-am trezit și am văzut că burta mea se mărise puțin — era tare la atingere și lucrul ăsta mă umplea de entuziasm —, mama a intrat în camera mea și s-a așezat pe marginea patului.

— Divorțez de tatăl tău.

Voiam să-i spun o mie de lucruri. De la „Slavă cerului" la „De ce a durat atât?", dar m-am mulțumit să dau din cap și să-i strâng mâna, ca să-i insuflu putere. Eram foarte mândră de ea. Avea multe de pierdut. Dar era dispusă să le piardă și, în schimb, să-și recâștige libertatea și cuvântul.

— Cred că merit mai mult. Cred că am meritat mereu mai mult, doar că n-am știut că este posibil. Acum știu, datorită ție, *cara mia*. Sfârșitul fericit al poveștii tale m-a inspirat.

Și-a șters o lacrimă, forțându-se să zâmbească.

— Povestea mea încă nu s-a terminat, am răs eu.

Mi-a făcut cu ochiul.

— Încă nu, dar văd încotro se îndreaptă.

— Mamă...

Am luat-o de mână. Cu lacrimi în ochi, i am spus:

— Urmează să scrii cea mai frumoasă parte a poveștii tale. Fă ceea ce trebuie.

Eu și Clara am ajutat-o să-și facă bagajele. Clara a sugerat o rezervare la hotel. Am clătinat din cap. Venise timpul să mă întorc acolo unde îmi era locul. De asemenea, era timpul ca Wolfe să se comporte frumos cu ambele mame — a lui și a mea. Am luat telefonul și mi-am sunat soțul. A răspuns la primul apel.

— Sunt pregătită să vin acasă.

— Slavă cerului! a spus el. De ce a durat atât?

— Am vrut să văd dacă ai intenții serioase. Să mă conving că sunt într-adevăr liberă.

— Ești liberă. Ai fost mereu.

— Ești de acord ca mama și Clara să stea cu noi pentru o vreme?

— Poți să aduci o întreagă armată în casa mea, că tot am s-o primesc cu brațele deschise.

În seara aia, Wolfe ne-a pus toate bagajele în portbagajul mașinii lui, cu ajutorul lui Smithy. Tatăl meu stătea în prag și ne urmărea, cu un pahar de tărie în mână. N-a rostit niciun cuvânt. Nu conta că Wolfe îngenunchease în fața lui, timp de zece secunde, acum câteva săptămâni. Senatorul Keaton câștigase, dacă priveai situația în ansamblu.

Tatăl meu pierduse și jocul se încheiase.

De îndată ce am ajuns, doamna Sterling (insista să-i spun *Patricia* acum, după ce aflasem că era soacra mea) le-a condus pe mama și pe Clara în aripa de est a casei. Eu și Wolfe am urcat scările în urma lor. Când am ajuns la etajul al doilea, ne-am îndreptat spre camera mea.

— Se întâmplă cu adevărat? l-am întrebat.

— Da.

Pentru prima dată, simțeam asta.

Am mers mână în mână spre aripa de vest. Am trecut de dormitorul lui, intrând în camera de oaspeți de alături, unde dormiserăm în noaptea în care îi avuseserăm oaspeți pe soții Hatch. Inima a început să-mi bată cu putere când mi-am dat seama ce aveam în fața ochilor.

O cameră a copilului. Alb, bej și galben-pal. Luminoasă, mare și complet mobilată. Mi-am dus o mână la gură, ca să nu plâng. Mă emoționa așa de tare faptul că accepta copilul! Era mai mult decât atât — mă accepta pe *mine*.

— Putem modifica orice, a spus Wolfe. Mă rog, mai puțin faptul că o să avem un copil.

— E perfect. Mulțumesc.

— Ai dreptate. Ești soția mea. O să dormim împreună. O să trăim împreună.

A tăcut câteva clipe.

— O să împărțim chiar și o garderobă. Am folosit o parte din spațiul pe care l-ai eliberat cu foarfeca, să fac loc pentru hainele tale.

Am râs printre lacrimi. Aici. Chiar aici. Aveam totul. Nici în vis nu-mi imaginasem ceva mai frumos. Un bărbat care mă iubea fără să ceară nimic în schimb. Un bărbat care suferise în tăcere când eu eram îndrăgostită de altul. Unul care se agățase

de mine, zi de zi. Era răbdător și hotărât. Dur și autoritar. M-a privit sărutându-l pe Angelo și frecându-mă de el, în timp ce purtam inelul lui pe deget. Îngenunchease și-l implorase pe bărbatul care îi omorâse familia, ca să mă aducă înapoi. Nu credea că putea fi un tată bun, dar eu știam — cu tot sufletul — că avea să fie cel mai bun tată din lume.

M-am ridicat pe vârfuri și mi-am sărutat soțul.

El m-a tras de păr.

— Doar tu, a spus el.

— Doar tu, i-am răspuns.

Senatorul Wolfe Keaton s-a lăsat într-un genunchi și a scos la iveală inelul de logodnă pe care-l lăsasem pe pernă, acum câteva săptămâni.

— Fii soția mea, Nemesis! Dar să știi un singur lucru: dacă o să vrei vreodată să pleci, n-o să-ți tai aripile.

Era cel mai ușor răspuns la cea mai dificilă întrebare care mi se pusese vreodată. L-am luat de guler și l-am ridicat, fiindcă știam foarte bine că detesta să îngenuncheze.

— Aripile mele nu sunt făcute să zboare, am șoptit. Ci să ne protejeze familia.

EPILOG

Francesca

Patru ani mai târziu

— Te botez acum, în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh, pentru iertarea păcatelor tale și pentru primirea darurilor sfinte.

Al doilea copil, Joshua Romeo Keaton, a fost botezat în biserica Sfântul Rafael, din cartierul italian, în fața prietenilor și a familiei, la câteva zile după ce am absolvit facultatea de Drept. Îl țineam în brațe pe Josh, în timp ce preotul îi stropea fruntea cu apă sfințită. În stânga mea, soțul meu o legăna pe Emmaline, fiica noastră foarte somnoroasă, în vârstă de trei ani.

În timp ce priveam spre băncile de lemn, căutându-i din ochi pe oamenii care mă făceau fericită, mi-am dat seama cât de binecuvântată eram. I-am zărit pe mama și pe noul ei iubit, Charles „Charlie" Stephens, cu care avea o relație de șase luni. O ținea de mână și îi șoptea la ureche. Mama a gesticulat spre micul Joshua și au chicotit amândoi. Lângă ele, Clara și Patricia (sau Sterling, așa cum soțul meu insista să-i spună) plângeau de fericire, ștergându-și ochii cu șervețele. Andrea era prezentă împreună cu noul ei iubit — un mafiot pe nume Mateo — și, după felul în care se țineau de mână, știam că era singurul tip

căruia avea să-i îngăduie s-o sărute [illegible], lângă vreo câțiva prieteni de la facultate și noul guvernator, Austin Berger. Nu din întâmplare, lipseau oamenii care puseseră obstacole în calea mandatului nostru. Oamenii care ne apropiaseră, însă ne și despărțiseră, fiecare în felul lui.

Tata era la închisoare, ispășind o sentință de douăzeci și cinci de ani, pentru tentativă de omor. La scurt timp după ce mama venise să locuiască în casa noastră, tata încercase să o ucidă. Înnebunise după ce își dăduse seama că mama voia cu adevărat să divorțeze. Firește, dăduse vina pe mine și pe Wolfe pentru că ea luase decizia să aibă o viață mai bună și să își părăsească soțul violent, care o învinețise de nenumărate ori în ultimii ani, de când mă întorsesem din Elveția. Tata îl plătise pe ascuns pe White, care încercase să tărăgăneze ancheta, după ce mașina mamei a explodat în fața casei lui Wolfe. Atunci fusese demarată o investigație internă și discretă împotriva lui White și a lui Bishop. Acum, șeful poliției și fostul guvernator erau judecați pentru luare de mită și contribuții ilegale în campania politică, primite din partea infamului Arthur Rossi.

Cât timp cazul ăsta important a fost mediatizat, soțul meu tot apărea la știri. Era dat drept exemplu pentru principiile și integritatea lui. Se căsătorise cu mine, ruda unui cap al Organizației mafiote, dar făcuse tot posibilul să nu aibă nicio legătură cu tatăl meu și nici cu afacerea acestuia.

Am simțit cum degetul lui îmi atingea obrazul, ca să șteargă o lacrimă de fericire. M-a ciupit de sub bărbie, apoi a zâmbit. Se apropiase de mine fără să observ. Eram prea absorbită, gândindu-mă cât de norocoși eram. Joshua se foia în brațele mele. Preotul i-a mângâiat părul închis la culoare, subțire și catifelat.

A fost făcut cu mâinile lui Dumnezeu, a spus preotul apoi.

Amin, soțul meu a pufnit ironic. *Dumnezeu nu prea îi place aici. Nici oamenii. Ține doar la mine și la familia noastră.* Preotul s-a îndepărtat și soțul meu s-a aplecat cu buzele la urechea mea:

Deși tu nu ai numit zeul tău, propa asta n-a fost prezent când l-am conceput pe Joshua.

Am chicotit, ținându-l pe Josh la piept. *Inspiram adânc mirosul de viață nouă al copilașului și tremuram de fericire.*

Ești gata să i duci pe cei mici acasă? Cred că au nevoie de somn.

Soțul meu mi-a pus o mână pe umăr. *Fiica noastră dormea în brațele lui. Am decis să nu dăm o petrecere mare după botez, având în vedere că familia noastră apărea mereu la știri, din cauza procesului.*

Și mie mi-ar prinde bine să dorm, am murmurat eu.

Sterling și Clara pot să aibă grijă de Emmie și de Josh, cât timp eu distrug ce ți-a mai rămas din inocență.

Cred că ai te-ai descurcat de minune cu chestia asta în prima săptămână după ce ne-am cunoscut.

Am jucat din sprâncene. Wolfe a izbucnit în hohote. Învățase treptat să râdă, după ce ne împăcaserăm.

În plus, în seara asta parcă trebuia să zbori la Washington, am adăugat eu.

— Am anulat călătoria.

— Cum așa?

— Am chef să-mi petrec timpul cu familia mea.

— Țara are nevoie de tine, l-am tachinat eu.

— Iar eu am nevoie *de tine*.

M-a luat în brațe, cu copii cu tot. Doamna Sterling încă locuia cu noi. I se indicase să nu mai tragă cu urechea — o regulă pe care, în mod surprinzător, o respecta. Clara locuia într-o altă parte a orașului, în noua casă a mamei mele, dar amândouă ne ajutau des să avem grijă de copii. Chiar dacă tata nu mai făcea parte din viața mea, nu mă simțisem niciodată mai iubită și mai protejată de oamenii la care țineam. Și Wolfe începea o etapă importantă din cariera lui. Mandatul lui de senator avea să se termine în mai puțin de doi ani.

— Vreau să te duc undeva în seara asta. Am luat pompa ta de sân. E în mașină, mi-a spus, ciupindu-mă de sub bărbie.

Asta era viața mea acum. De la înșelat, certuri și inimi frânte, am trecut la un ritual atât de încântător, încât uneori îmi era frică de atâta fericire.

Sunt ca o vată de zahăr roz, la un bâlci. Fericită, binedispusă și dulce. Pufoasă.

— Nimic nu e mai romantic decât să-ți împacheteze soțul pompa de sân.

— Există o alternativă, dacă nu ai prejudecăți.

Se referea la ultima noastră vizită la un restaurant, când aveam sânii atât de umflați, încât a trebuit să mă închid în toaletă ca să mă mulg. El se oferise să bea laptele irosit. Nici măcar nu eram sigură că glumise.

— Planul ăsta sună enigmatic.

Am ridicat o sprânceană.

— Poate, dar e distractiv.

L-a luat pe Joshua din brațele mele, punându-l pe scaunul pentru copii, apoi mi-a deschis portiera. Eu îmi luasem permisul auto la scurt timp după ce mă mutasem iar cu Wolfe. Nu îi convenise să mă vadă la volan — și, de altfel, în orice

mașină — în timp ce eram însărcinată și la cuțite cu tatăl meu. Își făcea cam multe griji din cauza mea și a copilului. Dar știa că aveam nevoie de libertate.

După un pui de somn zdravăn, m-am îmbrăcat cu o rochie roșie, elegantă. Am mers în cartierul italian, în timp ce Clara și Sterling stăteau cu cei mici. Purtam ruj roșu și un zâmbet uriaș. Chiar dacă îmi susțineam soțul în privința carierei, eram fericită că-și amânase zborul la Washington ca să petreacă mai mult timp cu noi.

Ne-am oprit în fața restaurantului nostru italian, Pasta Bella, și mi-am desfăcut centura, pregătită să cobor din mașină. Soțul meu cumpărase localul Mama's Pizza la scurt timp după ce tatăl meu fusese condamnat pentru tentativă de omor. L-a renovat, dând uitării amintirile sumbre care se strecuraseră în pereți și crăpături. Era doar un alt local pentru o cină romantică. Drăguț și intim. O șansă de a ne relaxa și, poate, de a bea un pahar cu vin.

Wolfe mi-a atins piciorul.

— E vremea să-ți fac o confesiune.

— Ce confesiune? *Abia* am plecat de la biserică, Wolfe.

— Ești singura persoană căreia îi datorez explicații.

— Spune-mi, l-am îndemnat, zâmbind.

— Angelo vrea să-și anunțe azi logodna cu o fată pe care a întâlnit-o la firma de contabilitate unde lucrează.

Wolfe mi-a mângâiat brațul, făcând semn spre restaurant.

— Nu prea are bani, așa că m-a întrebat dacă poate să se logodească aici, iar eu am acceptat. Am avut un motiv ascuns: știam că te simți puțin vinovată, așa că am vrut să vezi că prietenul tău este bine.

Am rămas cu gura căscată.

În lunile — și apoi, în anii — după ce-am aflat că eram însărcinată cu Emmie, mi-am făcut adesea griji că Angelo nu își trăia viața. Nu avea iubită și nici nu se vedea cu nimeni. La scurt timp după ce a absolvit facultatea, firma de contabilitate a tatălui său se închisese. Fiscul aflase că spălau milioane de dolari pentru Organizație. Mike Bandini era în închisoare, ispășind o sentință de douăzeci de ani. În continuare, Angelo se înțelegea bine cu părinții, din câte am aflat — avea grijă de mama și de frații lui —, dar a întrerupt, în mod oficial, toate legăturile cu Organizația. N-o mai întrebasem pe mama despre el de câteva luni. Și uite că își găsise, în sfârșit, pe cineva.

Wolfe mă cerceta din ochi, încercând să-mi descifreze reacția. Știam că nu voia să mă supăr, dar mai știam și că, indiferent care ar fi fost reacția mea, dorea să nu exagerez. Angelo a fost și avea să fie mereu un subiect delicat în căsnicia noastră. Îl rănisem adânc pe Wolfe când îl sărutasem pe Angelo în fața întregii lumi. Mă iertase, dar nu mă așteptam să uite.

Am zâmbit și l-am îmbrățișat.

— Mulțumesc. Sunt foarte fericită pentru el. Și pentru mine.

— Dumnezeule, ești perfectă! a murmurat soțul meu, încheind conversația noastră cu un sărut. Te-am luat dorindu-mi răzbunare. N-am crezut niciodată c-o să primesc ceva mult mai copleșitor: dragoste.

A coborât din mașină și mi-a deschis portiera.

Am intrat în restaurant ținându-ne de mână. Singura persoană la care nu mă gândisem astăzi, când nostalgia mă copleșise, era Kristen Rhys, femeia care pusese la cale cele mai urâte zile din viața mea. Știam că nu aveam să dăm peste ea acolo. După ce Kristen mă încolțise în campus, Wolfe îi răspunsese,

într-un final, la telefon. O ajutase să-și găsească o slujbă în Alaska, apoi o pusese să semneze un contract mai dur decât un ordin de restricție. Rhys nu trebuia să se întoarcă în Illinois, să ne caute. Ea și dăduse cuvântul că n-avea să ne mai hărțuiască.

La ce te gândești? m-a întrebat soțul meu, în timp ce deschidea ușa restaurantului.

O lumină caldă ne-a învăluit imediat. Vedeam lumânări, fețe de masă roșii, mobilier de lemn peste tot. Locul era plin de oameni discutând animat și râzând. L-am zărit pe Angelo. Își ținea un braț petrecut pe după umerii unei fete frumoase, cu părul lung, negru și ochii oblici. Ne-am apropiat de ei.

Mă gândesc că mă faci foarte fericită, i-am răspuns cu sinceritate.

Ne-am oprit în fața lui Angelo.

Și a întors capul și mi-a zâmbit. Fericirea strălucea în ochii lui albaștri.

Am murmurat:

— Am reușit. Fiecare, separat.

— Ești frumoasă, Francesca Rossi.

Angelo m-a luat în brațe și a adăugat, șoptindu-mi la ureche:

— Dar nu la fel de frumoasă ca viitoarea mea soție.

Wolfe

După șase ani

Aflat la fereastra camerei care, cu mulți, mulți ani în urmă, fusese dormitorul Francescăi, îmi priveam soția. Mângâiam căseța de lemn în care Emmeline — era camera ei acum — își ținea toate scoicile. Francesca și cu mine căzuserăm de acord că

nu voiam să perpetuăm tradiția de familie a bilețelelor. Prea multă presiune și confuzie. Mă uitam cum soția mea își lua la revedere de la grădina ei preferată de legume, pe care o îngrijise mai bine de zece ani, cu Josh și Emmeline de-o parte și de alta și cu micul Christian în brațe. Sterling era și ea acolo, zâmbind, mângâindu-i umărul.

În seara asta, aveam să ne îmbarcăm într-un avion cu destinația Washington DC. Urma să-mi slujesc țara așa cum visasem s-o fac încă de când eram orfan: în calitate de președinte al Statelor Unite.

Aveam visuri de împlinit, o țară de slujit și o viață întreagă în care Francesca și cu mine să ne iubim mai pătimaș decât anul trecut. În timp ce mă uitam la ea, am știut că decizia mea de a o fura, sub cerul fără stele al orașului Chicago, acum zece ani, fusese cea mai bună alegere pe care o făcusem vreodată.

Îmi iubeam țara cu pasiune.

Îmi iubeam soția și mai mult.

SFÂRȘIT